

Giới thiệu Quyết Ý Đi Cùng Anh

Truyện Quyết Ý Đi Cùng Anh, tình yêu là một loại tình cảm dễ gây tổn thương và đau khổ nhất, dẫn dắt chúng ta về những mối hận thù những yêu thương những hồi ức đẹp. Nó có thể cám dỗ chúng ta đi tới con đường hạnh phúc nhưng cũng có thể đẩy ta tới một ngõ cụt cuối con đường tuyệt vọng và những bi thương.

Cô từ nhỏ đã thích người bạn thanh mai trúc mã, cho đến khi trưởng thành cô không vì thời gian mà từ bỏ ý định đó. Hai người cùng học chung một trường, cái ngày mà cô định bày tỏ tình cảm với anh thì lại cho anh thấy một tình huống trở trêu với người con trai khác và mọi hiểu lầm bắt đầu từ đây, anh không cho cô một lời giải thích mà bỏ sang Mỹ để du học cùng với người bạn.

Sau vài năm cô đã có tình yêu mới nhưng anh ta chỉ muốn sống chung chứ không muốn cưới, và đột nhiên người thanh mai trúc mã trở về muốn quay lại với cô. Cô phải chọn lựa nhưng thế nào để khiến cả ba không bị tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Cuộc bắt tất và vỗ chần hoa nhĩ

Lục Quyền Nhĩ lập cập chạy, trong lúc bị xô đẩy vẫn thầm vui mừng trong lòng, may mà mình vẫn chưa phải người cuối cùng.

Ở đây đang diễn ra báo động tập hợp khẩn cấp trong chương trình huấn luyện quân sự của trường Đại Học C, những sinh viên chạy phía trước là những người đã sắp xếp chuẩn bị xong ba lô, chỉ việc chạy về phòng mình ở ký túc xá khoác lên vai là đi được; Những người chạy ở đoạn giữa thì đã tập luyện thuần thục quá trình buộc ba lô, cho dù bây giờ mới chạy về để buộc thì cũng rất nhanh là làm xong; Chạy phía cuối cùng là những sinh viên ở tình trạng như của Lục Quyền Nhĩ, chẳng thuộc loại nào trong hai loại trên, chân tay lóng ngóng nhồi nhét sắp xếp ba lô của mình một cách miễn cưỡng, cố gắng hết sức xem ai chạy nhanh mà thôi.

Lục Quyền Nhĩ cũng đã buộc xong ba lô của mình rồi, nhưng hôm qua trung đội trưởng đến từng phòng trong ký túc xá để kiểm tra công việc, phải tận mắt nhìn thấy các cô bung hết ba lô ra, trải vỗ chần lên giường rồi mới đi.

Trung đội trưởng vừa đi, cô bạn tên La Tư Dịch nằm giường phía trên giường của cô liền nói, "Đột nhiên lại đi kiểm tra, không phải sắp tập hợp khẩn cấp đấy chứ, tốt nhất bọn mình cứ buộc sẵn ba lô để đấy"

Lúc đó đã là 9h tối, ký túc xá 10h khóa nước, 10h30 tắt đèn. Mọi người bàn luận vài câu, sau đó đều bận rộn với việc đi đánh răng rửa mặt, chẳng ai còn nhớ gì tới việc buộc ba lô nữa.

Không ngờ, tập trung buổi sáng vừa xong chưa được bao lâu thì có hiệu lệnh báo động tập trung khẩn cấp. Vốn Lục Quyền Nhĩ nghe không hiểu, là do người bạn đứng bên cạnh kéo cô chạy như bay về hướng ký túc xá. Đến ký túc, mới nhìn rõ thì ra là Hà Bồ. Cô ấy chính là người đứng bên cạnh Lục Quyền Nhĩ lúc đó.

Ba lô của Lục Quyền Nhĩ trước đó do trung đội trưởng buộc làm mẫu, cô vẫn để nguyên chưa mở ra, mà cũng chưa bao giờ luyện tập, lúc này mới thấy đúng là mình làm mình chịu. Cũng may cô khá lanh lợi, bắt chước quả hồ lô của người khác cũng làm được cái muỗi cho mình.

Lục Quyền Nhĩ chạy tới trước sân vận động, liền nhìn thấy các bạn đang chỉnh đốn hàng ngũ, vội vàng lao về phía cửa ngách gần nhất.

Cái cửa này cho dù một người nhỏ nhắn như cô muốn đi qua, cũng phải khom lưng, thế cũng đủ biết nó nhỏ tới mức nào rồi đấy. Rất nhiều người tụ tập ở đây, ai cũng muốn chen lên phía trước. Lục Quyền Nhĩ đứng bên ngoài nhìn mờ bóng bong đó, rồi quyết định là phải đi đường vòng. Với khả năng của cô chắc không thể đi đường đường chính chính mà chen được. Đang định quay người rồi đi, đột nhiên cảm thấy một lực đẩy rất mạnh từ phía sau thúc lên, cô dường như bị người nào đó ép đẩy về phía trước. Người đẩy thì ở đằng sau, nhưng người mở đường lại chính là Lục Quyền Nhĩ, phía trước ép xuống phía sau ép lên khiến cô cảm tưởng đầu mình sắp bị ép bẹp ra đến nơi.

Lục Quyền Nhĩ muốn quay đầu lại xem người đó là ai mà lại xấu tính như vậy, dùng cô làm khiên chắn thịt. Nhưng đầu cô cũng bị kẹt giữa đám đông xung quanh không cách nào quay lại được, chỉ có thể cúi thấp đầu xuống, tránh những va chạm mạnh. Mắt thoáng nhìn thấy cửa ở ngay phía trước, nhớ tới câu nói, chết sớm đầu thai sớm, tìm lại chút sinh khí, nhân lúc đang hăng hái dùng hết sức lực để phanh lại. Không ngờ người đẩy từ phía sau cũng đột ngột dồn sức ép lên, cô bị đẩy trượt sang bên cạnh cửa, đầu lao mạnh vào tường bao của sân vận động. Người đó lướt qua cô, nghênh ngang bỏ đi, không chút do dự.

Cô ôm chặt lấy đầu, chỉ kịp liếc thấy một thân hình cao lớn, ngoài ra còn thêm một chi tiết nữa là ba lô của hắn ta hình như không phải màu trắng.

Tới khi Lục Quyền Nhĩ về được hàng của mình thì các liên đội khác đã hàng ngũ chỉnh tề, đang kiểm tra quân dụng. Cô ừ ừ đứng vào cuối hàng, không muốn gây thêm chú ý nữa. Nhưng đáng tiếc trời không chiều lòng người, liên đội trưởng đột nhiên xuất hiện từ phía sau, kéo cô lên phía trước, bắt đứng vào đầu hàng.

"Ba lô kiểu gì thế này?"

Lục Quyền Nhĩ cảm thấy anh ta không ngừng dùng tay kéo chiếc ba lô sau lưng mình xuống, cô than thầm trong lòng.

Ba lô của cô vốn đã buộc không được chặt, vừa rồi lại còn bị chèn ép chen lấn ở ngoài cửa, tới lúc này còn chưa bung ra đã là một kỳ tích, sợ không chịu nổi lực tàn phá lớn như vậy từ tay liên đội trưởng đâu.

Quả nhiên, lưng nhẹ hẳn, cô quay đầu lại nhưng chỉ kịp túm được một góc của chiếc chăn.

Có điều không ngờ là mấy cuộn bít tất vốn đang được cuộn chặt trong chiếc vỏ chăn đó giờ lăn lông lốc khắp nơi dưới đất. Tay cô ôm ngang chiếc chăn giương mắt nhìn đồng bít tất của mình lăn tứ tung khắp nơi. Sắc mặt Lục Quyền Nhĩ chuyển từ trắng sang đỏ, từ đỏ sang trắng, tay nắm chặt hận một nỗi không thể ăn thịt hung thủ đã hại cô ra nông nỗi này.

Cả liên đội cười nghiêng ngả, liên đội trưởng đứng ngây người ra ở đó. Cậu ta chỉ muốn lấy ví dụ phản diện điển hình, không ngờ cái ba lô đẩy lại lông lèo như vậy, càng không ngờ bên trong ba lô còn có những thứ khác.

Lục Quyền Nhĩ chẳng còn mặt mũi nào mà đi nhặt lại mấy cuộn bít tất, cô ngang bướng đứng đấy đợi liên đội trưởng đi thu dọn chiến trường.

Bỗng nhiên phía liên đội bên cạnh vang lên một tràng cười còn to hơn, Lục Quyền Nhĩ quay sang nhìn, một nam sinh cao lớn đang bị kéo lên phía trước. Khác với Lục Quyền Nhĩ, vấn đề của anh ta không nằm ở việc buộc ba lô, mà là ba lô của anh ta không giống với mọi người, những bông hoa nhí trên mặt vỏ chăn bị lộn ra ngoài, như một lời tố cáo ngay trên tấm lưng rộng.

Chính là anh ta! Thị lực của Lục Quyền Nhĩ vô cùng tốt. Anh ta chính là người dùng cô để sang sông, rồi vội vã qua cầu rút ván! Người ta nói gieo gió gặt bão, quả không sai, cô mím mím cười, để chịu quá! Cuộn chiếc vỏ chăn trong tay lại, nhặt mấy cuộn tất lên, phúi phúi bụi đất bám trên đó rồi nhét vào túi áo quần trang phía trước, ngoan ngoãn đứng chờ bị xử lý.

Không lâu sau, tiếng còi lại lần nữa vang lên, tiếp theo sẽ là cuộc hành quân ngắn 3km. Lục Quyền Nhĩ và cậu nam sinh kia coi như trong họa có phúc, vì lí do ba lô không phù hợp phải ở lại sân vận động để luyện tập buộc lại cho tới khi thành thực mới thôi.

"Em tên là gì?"

Lục Quyền Nhĩ vừa trải chiếc vỏ chăn xuống đất, anh bạn bên cạnh mở miệng bắt chuyện.

Cô bủn xỉn, không thèm để ý.

Chẳng phải cô thù dai, vừa rồi anh ta cũng đã bị bề mặt trước đám đông, hơn nữa cũng nhờ đó mà cô được giải vây. Việc xảy ra trước đó, cô không muốn nhắc lại nữa. Chỉ có điều cô cảm thấy phẩm chất của người này không được tốt, không cần phải quan tâm.

"Sao coi thường người khác vậy?" Anh ta sán lại gần, "Chúng ta dù sao cũng có thể coi là những người anh em cùng cảnh ngộ, không giúp đỡ được nhau thì cũng nên cổ vũ lẫn nhau chứ, thể hiện tinh thần bạn giai cấp cũng là điều tốt. Anh là Đinh Mùi, chứ Đinh trong Giáp Ất Bính Đinh, Mùi trong giờ mùi."

Lục Quyền Nhĩ lại bủn xỉn, dùng thiên can địa chi để đặt tên, đúng là vừa tiện lợi vừa dễ nhớ.

Đinh Mùi thấy cô bạn vẫn không thèm chú ý tới mình, đột nhiên nói, "Em không cho anh biết tên, vậy anh gọi em là bít tất nhé. Tất của em cuộn tròn thật đấy, ha ha!" Anh ta nói xong tự mình cười lăn ra đất.

Lục Quyền Nhĩ nghe thấy vậy, vốn con giận đã tiêu tan giờ lại như bùng lên, là ai đã khiến cô phải mất mặt như thế, chẳng phải chính là anh ta! Thế mà anh ta còn dám ở đó mà nhăn nhó cười! Không kìm được cơn giận đang dâng lên bùng bùng trong lòng, móc mấy cuộn tất ra ném từng cuộn từng cuộn về phía anh ta, "Tròn không? Tặng cho anh hết đây, nhìn mà học tập!"

Đinh Mùi do không phòng bị, nên mặt anh húng hửng tròn hai cuộn tất đầu tiên. Sau khi phản ứng lại được, không cần ngồi dậy, cứ thế chồm lên kéo Lục Quyền Nhĩ ngã nhào xuống đất. Anh ta bóp chặt trong tay cuộn tất vừa đón được của Lục Quyền Nhĩ, "Em điên rồi à! Chỉ là hỏi tên thôi mà, không nói thì thôi. Con gái, dịu dàng một chút còn có cửa. Cứ tự cho mình xinh đẹp thì là công chúa chắc, thật khiến người khác chán ghét."

Tay của Lục Quyền Nhĩ đang nằm trong tay Đinh Mùi, giữa tay hai người là cuộn tất của Quyền Nhĩ, "Bỏ tôi ra, mau đứng dậy đi!"

Cô đành phải dùng chân để đá, chưa thấy ai khéo đồ vạ như thế.

Lục Quyền Nhĩ cũng biết là mình không đến nỗi nào, cô có mái tóc ngắn tự nhiên, dù thả hay cột lên đều trông rất tây. Đôi mắt to, thị lực không hề bị ảnh hưởng bởi việc đọc sách, vì thế không cần đeo kính. Da cô lại khá trắng, mũi và miệng đều vừa xinh, rất ưa nhìn, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ mình xứng với hai từ 'Xinh đẹp'.

Cô không hay trang điểm, trước khi lên đại học, chỉ mặc hai bộ đồng phục cấp III, sấm đánh cũng không đổi. Cho tới giờ vào đại học mới gọi là thêm vài bộ quần áo, không phải hoàn cảnh gia đình không cho phép, chỉ là do cô lười phối đồ, quần áo mặc vào thấy thoải mái là được.

"Làm gì vậy?!"

Lục Quyền Nhĩ quay sang nhìn, giật mình nên tay nhất thời mất lực. Đinh Mùi cũng vì thế mà mất đà ngã nhào xuống người cô, hai người nằm dính dưới

đất.

Rất nhanh Đinh Mùi bị một người nào đó dùng sức kéo dậy, sau khi đứng vững lại mới nhìn thấy một nam sinh khác đang đứng bên cạnh, chắc cũng lớn hơn anh 2, 3 tuổi, tức giận nhìn Lục Quyền Nhĩ lúc này còn đang ngồi dưới đất.

"Còn không mau đứng lên đi"

"Cao Mạc...." Lục Quyền Nhĩ chỉ muốn nằm rạp xuống, không muốn phải đối mặt với anh, hôm nay là ngày gì thế không biết, sao cô lại trùng phùng với Cao Mạc trong tình huống này chứ. Sau khi khai giảng cô đã đi tìm anh bao nhiêu lần mà không gặp, đúng lúc đang cùng với Đinh Mùi trong tình huống hỗn loạn thế này, lại bị anh bắt gặp. Cô cúi gằm mặt xuống đất, mãi mới xây dựng được chút hình tượng qua các kỳ nghỉ hè của anh trong hai năm nay, giờ phút này sụp đổ cả rồi.

Nghĩ tới đây, cô hằm hằm đứng dậy, lao tới trước mặt Đinh Mùi, tức tối đá cho anh ta một cái. Lục Quyền Nhĩ vốn là người bộc trực, không chặt gậy được chân anh ta thì cảm thấy không hả giận.

"Quyền Nhĩ, em làm gì vậy?" Cao Mạc đứng phía sau kéo cô lại, "Rút cục là chuyện gì? Cậu ta là ai? Bạn em phải không?" khẩu khí của anh nghe không bình thường chút nào.

Biết là Quyền Nhĩ sẽ tới, anh đã phải làm cho kịp tiến độ thực nghiệm, mấy đêm liền không ngủ, muốn dành thời gian rảnh rỗi cuối tuần để đưa cô đi thăm thú quanh trường, làm quen với thành phố mới. Vừa rồi lúc đi ngang qua sân vận động nhìn thấy cô, cảm giác vui mừng bất ngờ, nhưng vừa bước vào bên trong, anh nhìn thấy cô và một nam sinh khác đang ôm nhau nằm dưới đất. Mặc dù biết rất rõ là cô chưa có bạn trai, chắc hẳn chuyện xảy ra có lý do của nó, nhưng vẫn rất khó để giữ được vẻ mặt thản nhiên.

"Ngất, nhìn xinh xắn thế này, mà lại tên là Quyền Nhĩ, nem cuốn thì có!"

"Im đi!" Cả Cao Mạc và Lục Quyền Nhĩ đều không nhận được nửa đồng thanh quát Đinh Mùi.

Sự giằng co và ngượng ngập giữa họ bị sĩ quan huấn luyện liên đội Cao Mùi chen ngang. Cao Mạc đứng sang một bên nhìn Lục Quyền Nhĩ nằm bò dưới đất, dùng toàn bộ sức nặng của cơ thể đè lên chiếc võ chăn, hành động đó của cô khiến anh không nhìn được cười. Anh không phải sinh viên trong thời kỳ tập huấn quân sự, nên lúc này không được vào trong sân vận động, "Quyền Nhĩ, phải dùng sự khéo léo chứ không phải thể lực, em thì nặng được bao nhiêu, để dành sức tí nữa còn buộc ba lô đi" anh vẫy vẫy tay, "Cuối tuần anh đến tìm em, ở ký túc xá đội anh"

Lục Quyền Nhĩ cũng biết hành động của mình rất ngốc nghếch, nhưng dưới con mắt soi mói của sĩ quan huấn luyện cô không thể không làm theo hướng dẫn của anh ta từng bước từng bước một. Cô nằm bò cả người lên trên võ chăn, chuyên tâm chăm chú, như không biết đến sự tồn tại của Cao Mạc.

Nhưng cô đã phải trải qua hơn 700 ngày đêm mới có thể đến được bên anh, cảm giác này làm sao có thể lờ đi được đây! Kỳ nghỉ hè này anh chỉ về có mấy ngày trước và sau khi cô có kết quả thi đại học, sau đó vội vàng quay về trường, không biết là bận rộn việc gì nữa.

Vẫn may, vẫn còn may, cô nghĩ thầm, ít nhất thì anh cũng không phải chứng kiến cảnh mấy cuộn tất của cô lăn lông lốc dưới đất, nếu không đúng là mất mặt muốn bỏ về nhà luôn.

Nghe anh nói ý như chuẩn bị rời đi, Lục Quyền Nhĩ hai tay vẫn thoăn thoắt không dám dừng lại, chỉ cúi đầu đáp nhỏ một tiếng, "Vâng".

Cô tập trung toàn bộ sự chú ý để lắng nghe tiếng bước chân xa đang dần của Cao Mạc, bất giác thần người ra. Thầm nghĩ, cuối tuần anh sẽ đưa cô đi đâu chơi? Nhìn bộ dạng của anh mới buổi sáng mà trông mệt mỏi thế kia, chắc lại thức suốt đêm. Toàn bộ tâm tư thiếu nữ của cô đều dành cho Cao Mạc cả rồi.

"Còn ở đó mà kéo mãi, sắp rách rồi kia" Một giọng nói châm biếm vang lên.

Lục Quyền Nhĩ nhìn góc chăn mà mình đang kéo trên tay, mặc dù chưa đến nỗi rách, nhưng đã bị tay cô làm bẩn, đen xì, trông rất chướng mắt. Chăn trải trên đất thì đương nhiên là bẩn, nhưng đó là do bụi đất, nhưng vết bẩn do sự căng thẳng khiến mồ hôi tay rịn ra tạo lên này nhìn rất rõ. Cô ra sức chà lòng bàn tay vào người một cách vô ích, sau đó lại tiếp tục kéo chiếc võ chăn, không thèm để ý tới thằng cha luôn tự coi mình là người trong cuộc và cũng luôn mang tới xui xẻo kia.

"Tất của em này, không cần nữa sao?" Sĩ quan huấn luyện vừa rời đi, Đinh Mùi lại bắt đầu lẩm lời.

Không hiểu tại sao, anh đặc biệt thích trêu chọc cô bé này. Anh thích thú nhìn sự trấn tĩnh kiên cường của cô trong những tình huống như thế. Cô sinh viên có khuôn mặt như búp bê này, tuyệt đối không phải tuýp con gái có tính cách đáng yêu, nhưng lại khiến người khác phải chú ý, ít nhất thì cũng khiến anh phải chú ý.

"Đưa đây" Lục Quyền Nhĩ nói xong câu này, tự nhận thấy mình đã thất bại, muốn giữ khoảng cách với cái tên Đinh Mùi kia nhưng lại bị anh ta câu kéo giống như những người bạn thân thiết đang trêu chọc nhau.

Nhưng để tất lại chỗ anh ta thì tuyệt đối không được, mấy đôi đó cô cũng quên mất là đã giặt hay chưa, kế hoạch là mỗi cuối tuần, tập trung giặt một lần – cũng chỉ là ngâm vào nước xà phòng, rồi vớt ra phơi sạch. Hàng ngày cô vẫn thường sờ tay xuống đầu giường vớ được đôi nào thì đi đôi ấy. Sạch hay không, có mùi hay không, dưới cường độ huấn luyện cao như thế này, những vấn đề đó không nằm trong phạm vi khiến cô phải suy nghĩ.

Đinh Mùi áp sát lại gần nhét thẳng mấy cuộn tất đang cầm trong tay vào hai túi áo trước của Lục Quyền Nhĩ, không trêu chọc cô thêm nữa. Nhưng do

hành động của anh khá đột ngột, không nói gì mà cứ thế động chân động tay, mặt Lục Quyền Nhi đỏ bừng tới tận mang tai. Cô muốn đẩy anh ta ra, nhưng không muốn có thêm sự tiếp xúc về mặt cơ thể nào nữa, đành dứt hai tay vào túi áo, định sắp xếp lại mấy cuộn tất trong đó, khóa lấp đi sự mất tự nhiên của mình. Đúng lúc ấy thì Đinh Mùi cũng rút tay ra, thế là hai người, bốn bàn tay, va mạnh vào nhau.

Lục Quyền Nhi lập tức dẩu tay ra sau lưng, xoa rồi lại lau, nhưng khuôn mặt thì đang nóng bừng bừng giống như có giò bò trong xương không làm sao mà rũ ra được. Cô biết đây chỉ là một sự tình cờ, cũng do mình chân tay luống cuống, nhưng hành động bộp chộp của tên Đinh Mùi kia cũng không tránh khỏi liên đới. Anh ta cứ đưa thẳng cho cô chẳng phải là xong chuyện hay sao!

Đinh Mùi thấy cô phản ứng mạnh như thế, ngưng ngừng thu tay về. Anh vốn là người thoải mái, bạn bè nhiều, bạn khác giới cũng không ít. Khi tụ tập cùng nhau, không tránh khỏi những tiếp xúc về mặt cơ thể, mọi người đều hi hi ha ha cười như không có chuyện gì, chẳng cảm thấy sao cả.

Cô nàng Lục Quyền Nhi thật biết cách khiến người khác mất mặt, làm như anh mang trong người thứ bệnh truyền nhiễm nào đó không bằng. Xem ra con gái mà có tí nhan sắc thường thích làm bộ làm tịch, đụng chạm chút xíu mà kêu gào âm ỉ làm như mình ngứa thớ lăm.

Đinh Mùi là người thế nào, thể thao, học hành, quan hệ nhân tế, xuất thân đều chỉ có thể dùng một từ 'Tốt' để khái quát. Từ nhỏ tới lớn được bao bọc quen rồi, chưa ai dám làm anh buồn hay mất mặt nặng nề với anh bao giờ.

Đinh Mùi nhìn Lục Quyền Nhi đứng đó lau lau xoa xoa không ngừng, thậm chí đã đưa tay ra phía trước mà lau, anh thật sự tức giận. Lấy từ trong túi áo ra chiếc khăn mùi xoa vẫn mang theo mình như một thói quen, bước lại gần một tay túm chặt lấy hai tay của cô, dùng chiếc khăn mùi xoa lau thật mạnh.

"Anh thật là, anh định làm gì? Mau bỏ tôi ra, anh làm tôi đau đấy!"

Lục Quyền Nhi giằng tay ra, nhưng cô tay đã bị bàn tay Đinh Mùi túm chặt, không cách nào giằng ra được. Sau đó cô ngồi phịch xuống đất, cứ để mặc cho Đinh Mùi cầm cánh tay mình. Tay cô đau như bị lột da. Cô cúi gầm mặt xuống, cánh tay treo lơ lửng, ngồi đó để mặc nước mắt lăn chả rơi, nhưng hoàn toàn không phải vì đau quá không chịu được, mà trong cuộc đời này lần đầu tiên cô nhận ra sự khác biệt về sức mạnh giữa hai giới, có phần hoảng sợ vì sự uy hiếp từ giới tính kia.

Đinh Mùi lau cho tới khi thấy tay Lục Quyền Nhi đỏ lựng lên, lúc đó mới thôi. Anh nhón tay cầm chiếc khăn, định ném xuống đất để tỏ ra rằng tôi đây cũng rất sợ bẩn. Nhưng khi đang định nói với Lục Quyền Nhi, mới nhận ra cô đã ngồi đó khóc mặt len nhem đầy nước mắt từ bao giờ. Trên khuôn mặt dính đầy bụi của cô ướt nhoe những vệt nước mắt để lộ làn da trắng tinh.

"Sao lại khóc?" Đinh Mùi bối rối hỏi. Những cô gái khác có cô nào gặp cậu mà không cười tươi như hoa nỏ! Nên cậu không có kinh nghiệm dỗ dành con gái khi họ khóc.

Khi con gái khóc, những câu hỏi kiểu như vậy chỉ càng khiến họ khóc to hơn ảm ức hơn, Đinh Mùi đương nhiên là không biết điều này, nên mới ra sức hỏi dồn, "Thôi được rồi, được rồi. Khóc gì chứ! Có gì đáng khóc đâu! Anh làm em đau phải không? Hay là em cứ đánh cho anh một trận, đá anh vài cái là xong mà"

Anh càng nói, Lục Quyền Nhi càng khóc, cô bắt đầu nghĩ đến hoàn cảnh tha hương của mình, nghĩ tới những vất vả khi tập quân sự, rồi nghĩ tới chuyện những đôi tất, lại nghĩ đến sự yếu thế vừa rồi của mình, thế là không thể cầm được, nước mắt cứ tuôn như mưa, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Đinh Mùi tay cầm khăn mùi xoa thở dài, ngồi xuống bên cạnh lau mặt cho cô, "Đừng khóc nữa, Anh sai rồi, đều là tại anh cả. Em còn khóc, quần áo ướt hết cho mà xem. Chỉ cần em không khóc, thì bảo anh làm gì cũng được"

Anh gơ tay ra chỉ vào vạt áo trước của Quyền Nhi, lần này không dám tái phạm, giúp cô lau nữa. Nhắm tính thời gian, đại đội chắc cũng sắp quay về, nếu cô ấy cứ ngồi ở đây khóc mãi không thôi, họ chắc chắn sẽ trở thành đầu tài bản tán nóng hỏi cho đám sinh viên mới nhập trường.

Sau khi khóc xong, tâm trạng Lục Quyền Nhi dễ chịu hơn rất nhiều. Cô gạt lấy chiếc khăn trên tay Đinh Mùi, lau qua mặt, sau đó lau khắp người một lượt. Trời nắng thế này, chẳng mấy chốc là khô.

Cô đứng dậy, đá cho anh bạn Đinh Mùi đang đứng bên cạnh ngẩng đầu nhìn cô một cái, "Chẳng phải anh bao muốn anh làm gì cũng được sao? Đừng ngồi thừ ra đấy nữa, mau buộc ba lô cho tôi đi"

Đinh Mùi há hốc miệng, chưa từng gặp người con gái nào lại thay đổi nhanh đến thế, vừa rồi còn ngồi đó khóc lóc thê thảm như thể không gây ra lũ lụt thì không chịu thôi vậy, trong chớp mắt đã sai bảo người khác như không có chuyện gì xảy ra. Phong ba bão táp bỗng chốc lại trở thành trời quang mây tạnh, thật khiến người khác sờ tay không kịp.

Đinh Mùi nhìn thấy sĩ quan huấn luyện đang từ xa đi tới, vội vàng khoác ba lô của mình lên lưng Lục Quyền Nhi, sau đó đi buộc ba lô của cô. Chỉ cần cô ấy không khóc thì đừng nói là buộc ba lô, cho dù có lấy anh ra làm bao cát anh cũng quyết không dám chửi từ.

Lục Quyền Nhi thả chiếc ba lô trên lưng xuống đất rồi ngồi lên, nhìn anh chàng đang ra sức buộc ba lô của mình, thỉnh thoảng còn nhại theo giọng điệu của sĩ quan huấn luyện mà chỉ chỉ trỏ trỏ nữa.

Đinh Mùi thấy cô đem ba lô của mình đặt thẳng xuống đất làm ghế ngồi, lại còn ở đó mà hoa chân múa tay, thật muốn bốp chát lại cô vài câu, nhưng rồi nghĩ, thôi nhịn đi, làm gì được kẻ hay khóc nhè này chứ?

"Rốt cuộc em tên là gì, nói cho anh biết, sau này ba lô của em anh sẽ buộc giúp." Mấy phút sau anh mới mở miệng hỏi. Tuổi trẻ là thế, vết thương liền da là quên, không nhớ lâu, không thù dai.

"Tin anh? Mặt trong mặt ngoài còn không phân biệt được, hay là thôi đi." Quyền Nhi ngồi đó nhàn nhã ngắm nhìn xung quanh, tự nhiên lại nổi hứng trêu chọc lại anh ta.

"Lúc đấy chẳng phải đang rất vội sao? Anh giúp người khác buộc xong hết ba lô, cuối cùng mới buộc cái của mình. Vội vàng thu chân trên giường, giữ được hai cái rồi gấp lại luôn, mấy thằng cùng phòng thấy mà chả chịu nhắc anh em gì cả!" Anh đã quen bị mọi người chú ý, vì vậy có làm trò cười cho thiên hạ một lần, cũng chỉ cảm thấy thôi thì để mọi người có một phen vui vẻ, chẳng có gì ghê gớm cả. Nhưng bị người ta nghi ngờ năng lực, anh nhất định phải giải thích vài câu.

"Anh học chuyên ngành gì?"

"Kỹ sư thiết kế ô tô."

Lục Quyền Nhi lên là lười, một người bộp chộp như vậy mà nghiêm nhiên thi được vào khoa này, lợi hại thật. Có điều sinh viên của trường này cũng không phải tầm thường, quy tụ về đây đều là những học sinh giỏi nhất nhì các thành phố trên cả nước.

"Còn em?"

"Sinh viên của Học viện Khoa học Xã hội và Nhân văn."

"Chẳng phải trường đó vừa xây dựng lại chưa được bao lâu sao, em học khoa Văn à?" Đinh Mùi hỏi với vẻ mặt tỏ ra khó hiểu, có thể thi đỗ Đại học C, thành tích học tập chắc chắn không tồi, với điểm số đó vào trường Đại học K học không phải là tốt hơn sao? Dù là người có hộ khẩu ở thành phố này như anh, muốn thi vào đó cũng không dễ dàng gì. Nhưng anh nhanh chóng hiểu ra, chắc là vì anh chàng có tên là Cao Mặc kia.

"Đừng có chuyển đề tài thế, sao em chẳng thẳng thắn chút nào thế, tên?" Sĩ quan huấn luyện đã tới rất gần, Đinh Mùi hạ thấp giọng hỏi.

"Lục Quyền Nhi, tôi là Lục Quyền Nhi." Quyền Nhi ngồi trên ba lô duỗi thẳng hai chân, nhỏ giọng đáp. Đừng nghĩ rằng một cái ba lô là có thể mua chuộc được cô, cô nói cho anh ta biết tên của mình, chỉ vì muốn cái tên đó sẽ trở thành ác mộng của Đinh Mùi. Cô phải thay ba mẹ anh ta dạy dỗ đứa con này của họ mới được, để anh ta biết rằng tùy tiện bắt nạt con gái là không đúng, đặc biệt là động đến cô thì càng là "hậu họa vô cùng".

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Oan gia ngõ hẹp

Lục Quyền Nhi còn chưa nghĩ ra làm thế nào để thực hiện kế hoạch báo thù to lớn của mình thì đã tới lượt cô làm tạp vụ trong phòng ký túc. Cuộc hành quân khẩn cấp buổi sáng đã khiến các bạn cùng phòng của Quyền Nhi mệt mỏi tới mức ngã vật ra giường nằm bất động. Việc Lục Quyền Nhi làm rơi tất không nhận được sự thông cảm của bất kỳ ai, vì mọi người ngưỡng mộ còn không kịp nữa là. Vì thế Lục Quyền Nhi tự nhiên trở thành một người may mắn. May mắn thì đương nhiên phải nhận trách nhiệm nặng nề và khó khăn, đi lấy nước nóng vào buổi trưa.

Phòng nước nóng mặc dù không xa, nhưng cô gầy gò nhỏ bé, một mình phải xách theo sáu phích nước thì cũng khá vất vả. Khi Hà Bó gần như cưỡng ép nhét sáu cái phích nước nóng vào tay cô, Quyền Nhi cũng thật thà cảm lấy, nhưng vẫn kêu lên tỏ vẻ bất mãn, "Các cậu sử dụng trẻ em làm nô dịch, mình phản đối, phản đối!".

Quyền Nhi đi học sớm nên nhỏ hơn các bạn cùng phòng khoảng một, hai tuổi, vì thế vừa mới gặp nhau họ đã cười cô thấp bé, gọi cô là "bé hạt tiêu".

Cô không phục, "Mình vẫn đang dậy thì, còn chưa phát triển hết, đợi đấy mà xem, người ta nói đôi nơi sống thì có thể lớn thêm nữa. Mình còn lớn tiếp, các cậu thì không, lúc ấy chẳng phải mình sẽ là người cao nhất hay sao? Rồi mình sẽ đứng trên mà nhìn xuống, lúc đấy các cậu sẽ biết, thế nào gọi là cười người hôm trước hôm sau người cười!".

Nói xong hưng phấn tới mức đứng trên giường, như muốn ướm thử chiều cao mà mình sẽ đạt tới, quả nhiên đúng là đội trời đạp đất. Chỉ nghe "Ái" một tiếng, Quyền Nhi kêu lên thảm thiết ôm lấy đầu và ngã lăn xuống giường. La Tư Dịch đang nằm tầng trên chiếc giường hai tầng chung với Quyền Nhi chờ xem kịch hay cũng bị cái húc đầu của cô làm cho cười bò cả ra.

"Lục Quyền Nhi, có phải em lớn nhanh quá, lớn nhanh đến mức chạm tới trần nhà rồi đấy!" Tôn Mộc Nam cười ha hả chạy tới đỡ Quyền Nhi dậy, xoa xoa đầu cô, nhưng vẫn lên tiếng trêu chọc.

Tôn Mộc Nam lớn tuổi nhất phòng, là người thành phố này, tính tình thoải mái và nhiệt tình vì thế được bầu làm trưởng phòng. Tất cả mọi việc của căn phòng ký túc nhỏ bé này đều do cô ấy quản lý. Cô ấy xử lý công việc điểm tình, lại ngăn nắp, những việc nặng nhọc vất vả trong phòng đều nhận lấy về mình, nhanh chóng chinh phục được những người còn lại, mọi người ai cũng coi cô như chị cả nên thường gọi là chị Nam. Đừng nghĩ rằng là người lớn tuổi nhất phòng 415 của Lục Quyền Nhi thì tuổi của cô ấy chắc là nhiều lắm, thực ra là vì Tôn Mộc Nam đi học đúng tuổi, chứ không phải trước tuổi mà

thôi. Bị mấy người bạn họ gọi là chị cũng không làm tổn hại tới sức hấp dẫn của Mộc Nam. Lúc đó đang sốt phim Thần Điều Hiệp Lữ, không biết bao nhiêu nam sinh viên trong trường công khai hoặc ngầm ngầm gọi cô là Tiểu Long Nữ, từ đó có thể thấy cô có khí chất khác người. Tôn Mộc Nam vừa nhập học đã nhận được ngay một lá thư tình dài dằng dặc. Người ta là đệ nhất mỹ nhân, cho nên nhân duyên cũng tốt số một.

Trước khi Quyền Nhi bị đẩy ra ngoài, còn thăm thiết kêu lên, "Chị Nam, cứu em với." Hành quân khẩn cấp hôm nay, Tôn Mộc Nam đã phải đi La Tư Dịch gần như suốt chặng đường, lúc này có muốn giúp Lục Quyền Nhi cũng không còn sức nữa, đành ngồi đó vẫy tay, "Em vất vả rồi".

Giường tầng ngay gần cửa là của Tề Vũ và Sở Phi Bình. Tề Vũ là người Tứ Xuyên, da của cô trắng như nước, đôi mắt rất long lanh. Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì ai cũng nghĩ cô ấy ngoan hiền, thực ra tính cách cô lại khá nóng nảy, thẳng thắn. Sở Phi Bình là một cô gái Thượng Hải, cô ấy hoàn toàn không nhỏ nhắn xinh xắn như ấn tượng của Lục Quyền Nhi về con gái Thượng Hải. Trong phòng ký túc thì cô ấy và Tôn Mộc Nam là cao nhất, vào khoảng một mét bảy, các đường nét trên mặt cũng rất khác thường, giống như con lai. Lúc này hai người đó, một người giơ tay, một người vung chân, nhanh chóng giúp cho Quyền Nhi biến mất sau cánh cửa.

Lục Quyền Nhi tay cầm sáu cái phích nước lắc lư đi xuống lầu, giờ nghỉ buổi trưa xem như đã bị cưỡng chế hủy bỏ rồi. Cô định lấy nước xong, chia làm ba lần mang về. Thể lực có được trong quá trình huấn luyện, dùng vào những lúc như thế này rất thích hợp.

Cô vừa đi tới cửa phòng nước nóng thì nhìn thấy tên Đinh Mùi kia một mình cầm mấy bình nước đứng chắn ở đó. Câu "oan gia ngõ hẹp", áp dụng vào trường hợp này thật chính xác. Lục Quyền Nhi muốn tìm mấy lời để trêu chọc anh ta một chút, nhưng nhìn tình hình trước mắt, cuộc gặp gỡ của hai người có thể so sánh với cua và nhện, bất kể là đang ở trong nước hay lơ lửng trong không trung, chó ai vội cười bộ dạng giờ nanh múa vuốt của nhau.

Trong cùng một ngày mà tần suất đụng nhau cao như thế, Lục Quyền Nhi cũng không thể làm bộ như không quen, nhìn thấy nụ cười của Đinh Mùi, cô cũng nhếch môi lên, coi như là chào xã giao. Thế là Đinh Mùi liền nhường đường cho cô, cô cũng đang định đi vòng qua Đinh Mùi, nhanh chóng vào phía trong lấy nước.

Hai người anh trái tôi phải, cùng một hướng. Anh phải tôi trái, vẫn là một bên. Lục Quyền Nhi tức tới mức muốn chửi bậy, cô lùi lại phía sau một bước, "Anh mau đi đi".

Đinh Mùi ngượng ngùng mỉm cười, nhanh chóng đi ra phía cửa. Anh cũng than thầm trong đầu, sao mỗi lần đối diện với cô ấy, mình lại trở lên ngu ngốc đến thế chứ. Nghĩ thế nào anh bèn đặt những bình nước đang cầm trên tay xuống cạnh cửa phòng, xếp gọn lại với nhau để dễ nhận ra. Ở đây thường xếp rất nhiều bình nước, đều là những sinh viên có việc đi đâu đó, tiện mang theo bình nước tới phòng đun nước nóng để đẩy, quay về mới lấy nước. Nếu như quay về mà lấy nhầm bình thì đúng là không ổn.

Anh quay người đi vào trong phòng lấy nước, lúc đó Quyền Nhi đã lấy xong hai bình, đang chuẩn bị lấy nước vào mấy bình còn lại. Đinh Mùi tự giác giúp cô lấy nước. Lúc lấy nước, Lục Quyền Nhi cũng không gắng gò nhiều. Mặc dù trông cũng khá xinh xắn, nhưng cô lại chưa từng có kinh nghiệm với việc được bọn con trai dốc lòng theo đuổi. Cô không coi trọng việc trang điểm, lại nhỏ tuổi hơn các bạn học rất nhiều, mà bọn con trai cấp ba chỉ thích những đứa con gái trông có vẻ già dặn một chút, bởi vì nếu muốn tiếp cận Quyền Nhi sẽ phải gánh thêm áp lực phá hủy mầm non của tổ quốc. Tất cả những yếu tố đó kết hợp lại, kết quả cô chẳng có ai theo đuổi.

Quyền Nhi tự mình cầm hai bình nước đi ra, Đinh Mùi cầm bốn bình còn lại. Quyền Nhi dừng bước, "Tôi tự làm được rồi." Không phải là cô muốn phô trương cậy khỏe, nhưng thực sự không muốn liên quan tới tên Đinh Mùi này thêm nữa. Coi như anh ta cũng có phong độ của một người lịch thiệp, cùng lắm thì không tính toán nợ cũ nữa là được chứ gì.

Cách đối nhân xử thế của Lục Quyền Nhi là vậy, vì một chút biểu hiện tốt của người khác mà quên hết những bức dọc trước đó, tính cách này của cô, theo như lời tổng kết của Cao Mạc thì hoàn toàn không phải ưu điểm. Một mặt cô rất có khả năng mắc đi mắc lại một lỗi với cùng một người trên cùng một vấn đề; mặt khác sự tha thứ dễ dàng đó, lại chứng minh cô là người khá vô tư. Mà sự vô tư của cô, theo như Cao Mạc đánh giá thì rất có tính phổ biến, những người và sự việc có thể khiến cô bận tâm, ghi nhớ trong lòng rất ít ỏi.

Sau khi thi tốt nghiệp trung học, cô đã từng hỏi Cao Mạc, "Ý của anh là, em thường xuyên không để ý tới người khác?".

"Không phải em có ý. Thực ra em cũng rất muốn tham gia vào những việc khác, rất thực lòng khi cư xử với người khác, nhưng vì sao em lại làm như vậy, thì xuất phát điểm của em chính là tác phong đối nhân xử thế, chứ không phải vì yêu hay ghét của bản thân. Nói một cách khác, em làm vậy phần lớn là vì lịch sự chứ không phải do em tự nguyện."

"Chẳng phải mọi người đều như vậy cả sao?" Quyền Nhi tỏ vẻ không hiểu, cô không cảm thấy việc xuất phát từ yêu thích hay từ lịch sự khác gì nhau, về cơ bản thì cô đều thích cả.

Cao Mạc lắc lắc đầu, nhưng anh cũng không nói thêm nữa. Làm sao có thể giống nhau? Khi những việc người khác cảm thấy rất khó, rất khổ sở thì cô lại làm được một cách dễ dàng. Ví dụ như việc học, năm thứ nhất trung học, học lực của cô chỉ ở mức trung bình, thế mà khi thi tốt nghiệp, bất ngờ cô trở thành Trạng nguyên văn khoa trong khu vực; lại ví dụ khác, sở trường, sở thích của cô rất rộng: piano, múa, hội họa, thư pháp mỗi thứ đều biết một chút, nhưng thứ nào cũng có thể làm ra trò, có thể múa riu qua mắt thợ trước các bạn học chuyên về các môn ấy trong cùng độ tuổi. Ví dụ người đã học thư pháp rất lâu như Cao Mạc vẫn luôn cảm thấy chữ của mình viết, mặc dù được mài rũa nhiều năm, vẫn mang nhiều dấu tích của sự sao chép mô phỏng, có phần khô cứng, không được linh hoạt bay bổng như của Quyền Nhi. Cô muốn làm việc gì, đều có thể làm rất tốt, muốn kết giao với người nào thì đều kết giao được. Những thứ đối với cô ấy không có tính cạnh tranh, thử thách, làm sao cô ấy có thể lưu tâm chứ! Không phải cô ấy không có nguyên tắc của bản thân, chỉ là có rất nhiều việc và người chưa đủ trình độ khiến cô phải dùng tiêu chuẩn của mình để cân nhắc. Cao Mạc biết, đối với Quyền Nhi, mình có thể được coi là một người bạn tương đối quan trọng, nhưng việc mình ở trong hay ở ngoài phạm vi cân nhắc của cô ấy thì chính anh cũng không dám khẳng định. Có lẽ vòng tròn phạm vi của cô ấy cũng sẽ biến hóa, thế thì lại càng khó nắm bắt. Sự không chắc chắn của Quyền Nhi, nói cho cùng là vì cô ấy hay thay đổi. Điều đó không phải do cô ấy cố ý, chỉ là vì sự hứng thú của cô ấy đến nhanh mà đi cũng nhanh, cô chẳng đam mê thứ gì.

Thái độ của Quyền Nhĩ đối với Đình Mùi lúc này, hoàn toàn xuất phát từ sự khách sáo lịch sự. Đương nhiên hai tay cô đều đang cầm đồ rồi, sự khách sáo chỉ là trên lời nói mà thôi.

Đình Mùi không nói gì, ngẩng đầu hất nhẹ cằm về phía trước ra hiệu, ý bảo cô đi nhanh lên, đừng ở đó nhiều lời nữa.

Quyền Nhĩ trề trề môi, anh ta thật ầu trĩ, lại còn ra vẻ lạnh lùng. Mặc kệ anh ta, người ta muốn học làm Lôi Phong[1], sao không cho người ta một cơ hội?

Muốn đi tới phòng nước, phải đi qua một khu ký túc xá nam, nam sinh viên trong khu ký túc này có thói quen, mỗi khi tới giờ lấy nước, họ lại chen nhau kê trên người dưới cạnh cửa sổ để ngắm nhìn những nữ sinh đi qua, bình luận về chiều cao, diện mạo, tư thế đi đứng; hỏi thăm nhau về tên tuổi, quê quán và khoa mà nữ sinh đó theo học.

Sinh viên nữ ở trường Đại học C vốn ít, sinh viên nữ xinh đẹp lại càng hiếm như lông phượng sừng lân. Vì thế hề thấy một sinh viên nữ xinh đẹp nào đi ngang qua thì đám con trai vô công rồi nghề kia lại nhao nhao lên, đại loại như thi nhau hò hét, rồi huýt sáo, còn các sinh viên nữ cũng coi đó là một sự tán dương, mỉm cười đi tiếp.

Lục Quyền Nhĩ chưa từng bị đám con trai đó trêu chọc bao giờ, các sinh viên nữ khi đi tập quân sự đều mặc quân trang, đội mũ, từ trên nhìn xuống, chỉ thấy một màu xanh vô đồ, không phân biệt nổi ai với ai chứ đừng nói gì đến xinh hay xấu.

Thời gian đầu khi mới nhập học, Quyền Nhĩ đã từng nhìn thấy cả một bức tường với đầy các nam sinh viên bám trên đấy, cùng đồng thanh hò hét gọi tên một nữ sinh viên. Cô sinh viên đó một mình cầm theo phích nước, mắt nhìn thẳng, tảng lờ như không nghe thấy. Lục Quyền Nhĩ rất phục khả năng trấn tĩnh của cô gái đó, trước một trận thế lớn như thế, cô cảm thấy ngay cả phích nước trong tay mình cũng sẽ bị chấn động mà rung lên. Đương nhiên cũng có những cô gái tính tình ôn hòa, thoải mái, đi qua đó liền vẫy vẫy tay chào. Những cô gái bạo dạn hơn thì huýt sáo đáp lại, hoặc cũng cùng hét lên theo. Đám con trai như được cổ vũ, liền đồng tâm hiệp lực làm nhiều trò hơn, ví dụ như cùng vỗ tay theo nhịp, khiến không khí trở nên vô cùng náo nhiệt.

[1] 雷锋 Lôi Phong (1940-1962) một tấm gương về học tập và lao động của người cộng sản Trung Quốc, được Mao Trạch Đông ca ngợi và tôn vinh bằng khẩu hiệu "Học tập theo đồng chí Lôi Phong" (5/3/1963), đồng thời lấy ngày 5/3 là ngày Học tập theo tấm gương Lôi Phong.

Ban đầu, Quyền Nhĩ cảm thấy không quen lắm, "Bọn con trai này thật đúng là rối rắm quá!".

La Tư Dịch lại tỏ vẻ hiểu biết, "Áp lực học hành lớn, con gái lại ít, sống ở đây như phải tu hành khổ hạnh vậy, thông cảm cho người ta chút đi".

Lục Quyền Nhĩ tự nhiên nhớ đến Cao Mạc, anh ấy cũng sống trong khu ký túc xá này. Sau khi nhập học cô đã tới đây tìm anh mấy lần. Không biết khi anh bị stress vì học hành căng thẳng, có bao giờ đến đây để hét gọi tên của một cô gái khác. Chính vì suy nghĩ đó nên khi nghe thấy bất kỳ tiếng hò hét nào từ khu ký túc nam, cô không những không có lòng dạ nào để thông cảm cho họ, mà trong lòng còn cảm thấy buồn bã hơn. Mỗi lần đi ngang qua đây, cô đều cúi đầu đi như chạy, tránh nổi nghi ngờ ngày càng tăng lên trong lòng.

Buổi trưa hôm nay có vẻ yên tĩnh. Có người đang ngồi cạnh cửa sổ phòng đọc sách, ánh mặt trời rực rỡ lóa mắt. không biết đang chiếu vào người hay chiếu vào sách. Lục Quyền Nhĩ đã quyết định không nghỉ trưa nữa, nên trên đường quay về đi khá chậm, khi đi ngang qua bóng mát của một tán cây cổ thụ, cô đứng đếm những đốm sáng tròn tròn do ánh nắng mặt trời chiếu qua kẽ lá. Hồi nhỏ, cô không dám ngẩng lên nhìn mặt trời vì cảm thấy như thế rất nhức mắt, nhưng lại rất tò mò muốn nhìn. Mẹ liền đưa cô xuống đứng dưới bóng cây dưới nhà, chỉ cho cô xem những đốm sáng nhỏ, dỗ cô rằng đó chính là các con của mặt trời. Lúc đó cô mới học đếm, hăng hái chỉ muốn đếm xem rút cuộc mặt trời có bao nhiêu đứa con, sao có thể cùng một lúc xuống đây chơi nhiều như thế. Đương nhiên chưa bao giờ cô đếm hết được.

Đình Mùi đi theo sau cũng kiên nhẫn đi sau cô, bước chân của anh vốn rộng mà phải đi như thế này cũng đủ để sàu não rồi. Việc này nhanh chóng gây sự chú ý cho người khác, phá vỡ sự yên tĩnh của khu nhà.

Trên lầu xuất hiện thứ âm thanh chan chát như tiếng gỗ vào tấm sắt, "Đình Mùi, lấy xong nước rồi thì mau về đi, đợi nước của cậu để hấp bánh mìn thầu đây!" Nghe giọng Đình Mùi nhận ra ngay, đó chính là anh bạn cùng phòng Hầu Duy Nguyên. Anh này nhìn thì có vẻ là người kỳ quái, nhưng thực ra lại rất bảo thủ, không phải Đại học C thì không học. Sự cạnh tranh khi thi tốt nghiệp cấp ba ở tỉnh quê anh có thể dùng hai từ khốc liệt để diễn tả, mặc dù học lực không tồi, nhưng vẫn phải thi tới lần thứ ba anh mới đỗ vào trường Đại học C này. Trong tiết mục tự mình giới thiệu khi mới nhận phòng ký túc, anh yêu cầu mọi người gọi mình là Hầu Tam, nói là muốn kỷ niệm sự phấn đấu không ngừng của mình. Nhưng mọi người đều tôn trọng gọi anh là "anh Ba". Anh nhiều tuổi nhất, lại có nghĩa khí, rất được lòng người.

Ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy anh Ba đang ngồi trên bệ cửa sổ, vừa quay vào trong phòng gọi thêm nhiều người đến, vừa dùng thìa gỗ loạn vào ca uống trà trên tay để tạo âm thanh. Anh nhìn Đình Mùi, cười nhăn nhó. Ca uống trà anh dùng cũng có lai lịch, bên trên có ngôi sao đỏ, nghe nói là của ông nội anh khi tham gia vào cuộc vận lý trường chinh của Hồng quân công nông Trung Quốc đã từng dùng nó, giờ trở thành vật gia truyền của nhà anh, vì việc anh đỗ vào Đại học C khiến cả nhà được mở may mắn nên mới chính thức truyền nó cho anh, tuy nhiên nhìn cách anh dùng, cũng thấy tiếc cho nó.

Đây là lần đầu tiên Quyền Nhĩ nghe thấy có nam sinh viên bị gọi tên, vừa lạ vừa thú vị. Xem ra anh bạn Đình Mùi này cũng là người nổi tiếng, thu hút rất nhiều người tới xem. Cô tự nghĩ, may mà mình là người nhỏ bé, chứ không như anh ta lại hạc giữa bầy gà, muốn người khác không chú ý cũng khó. Xuất phát từ sự thông cảm đó, cô nói với Đình Mùi, "Anh về trước đi, không phải mọi người đang đợi nước của anh để nấu cơm sao?" Giọng điệu của cô bắt đầu bớt xa cách, nhưng hình như vẫn không ý thức được nguyên nhân chủ yếu của những ánh mắt mà Đình Mùi đang phải hứng chịu chính là do cô.

Đình Mùi lắc lắc đầu, cảm giác như tai mình bắt đầu nóng bừng lên. Anh da thô thịt dày, trận địa nào cũng đã từng nếm trải, bị người khác trêu chọc cũng giống như được gãi ngứa thôi, không để lại vết tích trên da. Nhưng cô nàng Lục Quyền Nhĩ này sáng nay anh đã lĩnh giáo rồi, mới đụng chạm một tí

đã phản ứng dữ dội như thế, nếu cô phát hiện ra bọn họ đang trêu chọc hai người, chắc chắn sẽ không qua lại với anh nữa! Cô nàng này nhìn thì giống một con búp bê, nhưng rất khó nói chuyện.

Anh vội vàng rời đi, đi lên trước được hai bước thì quay lại đón lấy hai bình nước từ tay Quyển Nhi, giục giả "Đi nhanh lên, đưa hết đây anh cầm".

Vốn anh không chế âm lượng nói rất nhỏ, nhưng vì những tạp âm sau lưng quá ồn ào, thế là vô tình trở thành cao giọng. Mà lúc đó xung quanh tự động trở lên im ắng lạ thường, dường như tất cả mọi người đều đang nín thở chờ xem kịch, vì thế giọng của anh nghe lớn khác thường. Bức tường như sắp vỡ ra bởi một trận cười phía bên kia, dưới sự chỉ huy từ tiếng gõ nhịp nhàng vào chiếc ca uống trà của anh Ba, bọn họ đồng thanh hét lớn, "Đi nhanh lên, đưa hết đây anh cầm!" Sau khi hét xong lại phá lên cười to hơn.

Đình Mùi thấy Quyển Nhi chân chừ không đi, bèn giật lấy bình nước rồi đi tiếp. Đã tiền Phật phải tiền về Tây Phương, không thể dừng lại ở đây được. Lũ quỷ này, món nợ buổi sáng còn chưa tính xong, thế mà giờ còn dám đùa cợt vui vẻ thế! Càng muốn vui vẻ thì cái giá phải trả càng đắt.

Quyển Nhi nghĩ lại câu nói mà đám nam sinh vừa đồng thanh hét lên, cảm giác trong đó như có mùi của sự đùa cợt. Nhìn dáng vẻ bối rối của Đình Mùi, mặc dù không hiểu có chuyện gì mà đáng buồn cười đến thế, nhưng cũng biết bọn họ không có ý tốt. Lục Quyển Nhi đứng đó, hai tay trống không, suy nghĩ rất nhanh, Đình Mùi hẳn nhìn bước tiếp, nhưng cô đâu dễ bắt nạt như thế.

Cô chỉ vào anh chàng cầm đầu, "Xin hỏi, anh tên là gì?".

Cô vừa nói xong, những nam sinh kia liền im bật. Bọn họ cũng chỉ tụ tập lại trêu đùa cho vui chứ đắc tội với đám con gái hiếm như gấu trúc ở trường này, thật rất không khôn ngoan. Phải biết rằng gấu trúc là loài động vật sống theo bầy, làm không khéo thì hậu quả phải gánh chịu sẽ được khuếch đại theo cấp số nhân.

Hầu Duy Nguyên lúc đó bị chỉ mặt điểm danh nên có vẻ cuống, tính tình của anh thật ra rất rụt rè, không có nhiều kinh nghiệm tiếp xúc với con gái. Nhưng ngón tay của Lục Quyển Nhi rõ ràng là chỉ trúng anh ta, giờ không thể cứ thế mà rút lui vào trong phòng được, đành giương đầu ra chịu trận, "Tôi là Hầu Duy Nguyên".

"Hầu Uy Viên[1]" Nghe cái tên ấy mà Quyển Nhi giật mình, sao lại đặt một cái tên như thế cho con mình nhỉ? Mong con trai thành rồng[2] cũng không nên dùng cách này chứ.

"Nước của phòng các anh, Đình Mùi đã lấy và để ở cửa phòng nước rồi, không đợi được thì tự mình đến đó mang về đi." Quyển Nhi thấy anh chàng "Hầu Uy Viên" đó gật đầu lia lịa, ra vẻ rất khiêm tốn lắng nghe, nên cũng lược bớt những từ châm chọc chua chát phía sau. Cô vừa tới Đại học C, cũng phải giữ chút hình tượng chứ. Huống hồ Cao Mặc cũng ở đây, ra mặt thay Đình Mùi thì cũng chỉ ở mức độ nào đó thôi.

Quay lại nhìn Đình Mùi, một mình cầm sáu phích nước đi như chạy, sắp không thấy bóng dáng đâu nữa. Quyển Nhi lắc lắc đầu, cao to như vậy cũng thật uổng phí, chỉ biết cặm cụi bán sức, bị ức hiếp như thế mà không hề có phản ứng gì. Lại là Quyển Nhi lại không cảm thấy anh ta nhát gan mà chỉ vì anh ta quá thật thà mới bị người khác bắt nạt, thậm chí điều đó còn khiến cô nổi nghĩa khí muốn cùng nhau chống lại kẻ thù chung.

Quyển Nhi đi nhanh về phía khu ký túc mình ở, Đình Mùi đang đứng trước bồn hoa có vẻ như đã đợi cô được một lúc rồi.

"Anh vất vả quá." Quyển Nhi coi Đình Mùi như một cậu bé thật thà nên thái độ cũng mềm đi nhiều, "Để ở đây là được rồi, tôi sẽ mang dần lên".

"Không phải vội. Anh đợi em, đừng mang một mình, em lên trên gọi thêm người xuống giúp đi."

Anh dù sao cũng là con trai, làm thêm một chút cũng không sao, hơn nữa phòng nước cách chỗ anh ở cũng gần, chỉ như tầng trên với tầng dưới thôi.

Nhưng những cô bạn kia để Lục Quyển Nhi gầy gò nhỏ bé một mình đi xa như thế để lấy sáu phích nước, việc này xem ra không được hay cho lắm.

"Không sao, anh giúp tôi mang đến tận đây, tôi có thể tự làm được rồi. Bọn họ giờ này chắc đang ngủ mê mệt cả rồi, đâu có giống khu ký túc bên kia, sung sức như thế mà lại chỉ biết sai bảo mình anh."

"Em đúng là khéo nói thật đấy."

Quyển Nhi mỉm cười, "Anh cũng thế còn gì, mèo chê mèo dài đuôi".

"Phải phải, giờ không còn là thời đại cống hiến nữa rồi!" Đình Mùi thấy thái độ của Quyển Nhi không có gì bất thường, nên cũng thấy thoải mái.

Quyển Nhi lè lưỡi, cô đâu có tinh thần giác ngộ cao như thế, tôn chỉ trong cuộc sống của cô đơn giản chỉ là "Tận cho người, cũng tận cho mình", tiêu chuẩn đánh giá cho sự cống hiến trong sáng quá cao, cô sợ mình không thích hợp.

Cầm theo phích nước chạy lên lầu, nếu cô đi nhanh, sẽ kịp ngã lưng khoảng nửa giờ.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tín ngưỡng của cô ấy

Quyển Nhĩ nhẹ nhàng mở cửa phòng ký túc, Tôn Mộc Nam chạy ra đón, đỡ lấy bình nước trên tay cô.

"Mọi người uống hai phích nước này trước đi, bốn phích kia đợi chút nữa đi tập quân sự về xong cùng nhau đi lấy." Để một mình Quyển Nhĩ đi lấy nước, cô cũng cảm thấy không thỏa đáng, vì thế Quyển Nhĩ vừa ra khỏi cửa, cô đã muốn đuổi theo.

La Tư Dịch lại nói, "Dù sao cậu ấy cũng chỉ có thể mang hai bình về thôi, số còn lại buổi chiều bọn mình sẽ tự mang về. Ai nỡ thực sự bắt cậu ấy đi chứ!" Tôn Mộc Nam thấy cũng có lý, nên cứ ngồi trong phòng đợi Quyển Nhĩ về.

"Bốn phích còn lại ở dưới lầu, mình xuống mang lên, nhanh thôi mà."

"Một mình em làm sao mang hết về được?!" Tôn Mộc Nam nghĩ Quyển Nhĩ đã đi đi lại lại giữa ký túc và phòng nước mấy lần để mang hết số phích đó về, cảm thấy áy náy với bạn, liền vội vàng theo cô đi xuống.

"Có người giúp em mang về. Chính là anh bạn buổi sáng bị phạt cùng em đấy, chị nhớ không? Anh ta chẳng phải cũng không tham gia hành quân khẩn cấp sao? Vì thế nên bị phải đi lấy nước, anh ta giúp em mang về trước." Hai người vừa đi xuống lầu vừa nói chuyện. Quyển Nhĩ rất quý Tôn Mộc Nam, chỉ riêng việc chị ấy không ngủ trưa mà ngồi đợi cô, cũng khiến Quyển Nhĩ rất cảm động, vì thế có gì nói đấy, không hề giấu giếm.

"Là Đinh Mùi phải không?"

"Chị quen anh ta à?"

"Oh, chị biết cậu ta."

Hồi học trung học, Đinh Mùi chơi trong đội bóng rổ của trường Tứ Trung, vừa đẹp trai vừa chơi bóng giỏi.

Khi đó đội bóng rổ của trường Tứ Trung cùng với đội bóng trường Phụ Trung của Tôn Mộc Nam đều lọt vào vòng chung kết của cuộc thi bóng rổ liên trường, tổng cộng phải đấu ba trận. Rất nhiều nữ sinh của trường Phụ Trung đã nổi giảo cho giấc, quay sang cổ vũ đội Tứ Trung, mà ma lực hấp dẫn họ chính là anh chàng Đinh Mùi trên sân bóng. Tôn Mộc Nam mặc dù không dám ngang nhiên ngồi bên phía Phụ Trung mà lại cổ vũ cho Đinh Mùi, nhưng sau khi Tứ Trung giành thắng lợi cuối cùng, cô cũng qua đó trà trộn vào đám đông để ký tên. Thời đại này là thời đại của thực lực, cũng không thể quá hẹp hòi phải không?

Họ xuống dưới lầu, Quyển Nhĩ chạy tới bên Đinh Mùi, "Đề tôi giới thiệu, đây là chị Tôn Mộc Nam cùng phòng với tôi".

Đinh Mùi gật đầu, cất tiếng chào "Chào cậu", sau đó nói với Quyển Nhĩ, "Nước để ở đây cả rồi, anh đi trước nhé".

Quyển Nhĩ vội nói, "Cảm ơn anh!", thấy Đinh Mùi quay người bước đi, đột nhiên nhớ ra điều gì đó rồi vội đuổi theo, "Chắc anh chàng Hầu Ủy Viên đã đi lấy nước về rồi, anh cứ về thẳng phòng đi".

Đinh Mùi đứng lại "Hầu Ủy Viên nào?"

Quyển Nhĩ mở to mắt, "Chính là anh chàng cầm đầu đám la hét đó, chẳng phải anh ta tên là Hầu Ủy Viên sao? Chính anh ta đã nói với tôi như thế mà!".

Đinh Mùi nghe thấy vậy liền phá lên cười "Hầu Ủy Viên, còn là ủy viên trường nữa chứ! Tai của em thật là, anh ấy tên là Hầu Duy Nguyên. Bọn anh đều gọi là anh Ba".

Quyển Nhĩ xua xua tay, "Cứ gọi là Hầu Ủy Viên cho dễ nhớ. Dù gì thì cũng chính là anh ta, anh biết thế là được rồi. Nếu anh ta đã nhận lời mà không làm, anh cứ nói lại với tôi, tôi sẽ tìm anh ta để tính sổ".

Đinh Mùi cũng vẫy tay "Được, nếu đúng là có oan tình, anh nhất định sẽ tìm em để nhờ đòi lại chính nghĩa. Mau về đi, chiều gặp lại." Giờ anh phải nhanh chóng quay về để tiến hành phê bình kiểm điểm những lỗi mà đồng chí Hầu Duy Nguyên kia mắc phải. Đồng thời cũng sẽ yêu cầu đồng chí Hầu Duy Nguyên tự phê bình.

Trên đường quay về, Quyển Nhĩ và Tôn Mộc Nam không ai nói gì. Những vấn đề xoay quanh anh chàng Đinh Mùi kia rất nhiều, nhưng chẳng ai chịu nói. Ấn tượng của Quyển Nhĩ đối với Đinh Mùi trước và sau có sự thay đổi mạnh mẽ, đánh giá tổng thể về con người này thay đổi liên tục, nhất thời không biết nên nói điểm nào trước. Tôn Mộc Nam đã nhận ra điều gì đó khác lạ từ thái độ của Đinh Mùi dành cho Quyển Nhĩ, quan hệ của hai người đó sau này chắc chắn sẽ rất kỳ diệu, tốt nhất cô cứ làm khán giả chờ xem thôi.

Trải qua buổi làm quen ban đầu, sau này rất dễ gặp lại, Quyển Nhĩ và Đinh Mùi cũng tuân theo định luật đó. Họ ngẫu nhiên gặp nhau ở sân chơi, ở nhà ăn, trên đường, thậm chí là ở siêu thị. Do Đinh Mùi là người khá sôi nổi, Quyển Nhĩ cũng dễ gần, vì thế hễ gặp nhau là sẽ cùng đi chung một đoạn đường, nói dăm ba câu chuyện vui về cuộc sống sinh viên. Vì mới nhập trường nên cuộc sống sinh viên còn khá nhiều mới mẻ, họ có rất nhiều đề tài có thể nói, từ đó dễ dàng kéo khoảng cách giữa hai người lại gần hơn. Chỉ vài ngày với tần suất gặp gỡ dày đặc như thế, họ nhanh chóng trở nên thân thiết như đã biết nhau từ lâu.

Tối thứ Sáu, phải tham gia liên hoan văn nghệ đột huấn luyện quân sự khiến toàn bộ tân sinh viên hết tới lạc cả giọng, đầu óc trong tình trạng thiếu khí trầm trọng. Sáng hôm sau được nghỉ, ba giờ chiều mới phải tập trung. Tuy nhiên chỉ cần chút thời gian nghỉ ngơi đường sức đó thôi, cũng đủ để làm trái tim người lính của họ phần chấn trở lại.

Quyển Nhĩ nhỏ người, thường phải ngồi ở đầu hàng, nhưng việc duy nhất cô quan tâm bây giờ là buổi hẹn với Cao Mạc vào sáng mai, vì thế chẳng còn tâm trí đâu với việc biểu diễn văn nghệ nữa, đến khi hát đối cũng đối không xong, vì thế nhân trời tối nhập nhoạng cô liền lủi xuống phía dưới ngồi. Liên đội trưởng còn đang bận phối hợp với các liên đội khác hoặc bận điểm danh, không phát hiện ra hành động của cô.

Cô ngồi cuối cùng, chỉ khi nào liên đội trưởng vòng xuống phía dưới hô hào mọi người hò hét hưởng ứng, cô cũng mở miệng hô đáp lại vài tiếng. Thời gian còn lại, cô đều bịt tai không nghe những tiếng la, tiếng hét inh tai nhức óc phía trước, toàn tâm toàn ý tập trung vào việc lên kế hoạch cho lịch trình ngày mai. Lịch trình sau khi hai người gặp nhau, đương nhiên không đến lượt cô phải lo, cứ nghe theo Đảng, làm theo Đảng là được, Cao Mạc chính là tín ngưỡng của cô.

Việc mà cô suy nghĩ chính là ngày mai phải dậy thật sớm, tắm rửa trang điểm thật xinh đẹp rồi mới xuất hiện trước mặt Cao Mạc! Còn một vấn đề quan trọng nữa là mặc bộ quần áo nào và kết hợp bộ đồ đó với đôi giày nào. Đồ cô mang theo tới đây chủ yếu là âu phục, mấy ngày nay thử đi thử lại, mặc lên người vẫn có cảm giác không tự nhiên, cứ như đang mặc trộm quần áo của mẹ mình vậy, không đủ dũng khí để mặc đi chơi. Giày dép lại càng phức tạp, dù đôi giày đó chỉ là hơi cao một chút nhưng khi đi vào cô có cảm giác mình lắc lư như sắp ngã đến nơi, thế mà các bạn cùng phòng lại nói nhìn đáng đi rất uyển chuyển, rất có phong cách.

Quần áo của cô được bày ra, thu hút rất nhiều các bạn nữ ở những phòng quanh đây. Mọi người xôn xao bàn tán góp ý cho cô, không khí nhanh chóng trở lên sôi nổi. Bọn họ nghe nói cô có hẹn, đều tích cực tư vấn. Đương nhiên, cũng có ý tưởng hay, cũng có ý tưởng dở, cái này là xuất phát từ kinh nghiệm của cá nhân mỗi người, nhưng tóm lại là ai cũng muốn đem ý tưởng của mình áp dụng trên người Quyển Nhĩ. Thực ra tính cách của Quyển Nhĩ khá xuề xòa, nhưng vì bản thân cũng quá mong chờ vào cuộc hẹn này, nên cũng không thể qua loa đại khái, đối với sự nhiệt tình và ủng hộ của mọi người, cô chỉ mỉm cười đón nhận.

Mọi người đều cho rằng Quyển Nhĩ mặc đồ tây là hợp nhất, có bạn còn cho cô mượn đồ trang sức để kết hợp. Nhờ đó cô mới biết, thì ra con gái có rất nhiều những thứ đồ trang sức nho nhỏ xinh xinh, còn cô chỉ có vài cái dây buộc tóc cho nên bị bọn họ chỉ trích là nhà quê. Có cô bạn khéo tay, còn giúp cô làm tóc, nói là đã học lên được kiểu tóc này trong một buổi dạ hội, rất phù hợp với khí chất và kiểu trang điểm của cô.

Quyển Nhĩ mặc âu phục, đi giày cao gót, mang trên đầu kiểu tóc mà cô cho là quá phá cách, dưới sự yêu cầu của mọi người cô run rẩy đi đi lại lại một vòng, cuối cùng ngả ập xuống giường mà cười.

Nếu cô xuất hiện với bộ dạng này, với tính cách của Cao Mạc, không chừng sẽ kéo cô đến một nơi nào đó để cải tạo lại từ đầu cũng nên. Hồi nhỏ, có một lần cô ham chơi, lén lấy thỏi son của mẹ để bôi, kết quả là bị anh lôi ra trước vòi nước, xả nước lạnh bắt cô lau bằng sạch. Cho tới tận bây giờ, Quyển Nhĩ vẫn không dùng bất cứ loại son có màu nào, chính là vì ấn tượng quá sâu từ lần nghịch đó.

Quyển Nhĩ coi trọng cuộc hẹn này như vậy, là bởi vì hai người đã quá thân thiết, lại chơi với nhau từ nhỏ. Muốn rủ nhau đi chơi, thường thì chỉ cần qua nhà và gọi một câu là xong, đều là những cuộc gặp gỡ nhất thời, gọi là đi. Đi chơi thì cũng chỉ thường cùng một nhóm tụ tập trong khu vui chơi của khu. Cô cần một cuộc hẹn hò chính thức để thay đổi cục diện quan hệ giữa hai người, để mối quan hệ của họ có thể tiếp tục phát triển lên nữa.

Nhà Cao Mạc và nhà Quyển Nhĩ có thể gọi là thế giao, cha của họ là bạn thân với nhau từ thời đại học, sau khi tốt nghiệp cùng đầu quân về làm cho một bệnh viện, một người khoa Ngoại, một người ở khoa Thận. Mẹ của hai người cũng là bạn tâm giao với nhau, từ yêu, rồi đến kết hôn, rồi cùng định cư ở nơi công tác, cùng ở một khu nhà, hai gia đình thường xuyên qua lại như những người họ hàng thân thích. Vì thế, từ nhỏ Quyển Nhĩ đã thích chạy qua chạy lại đi chơi với anh hàng xóm lớn hơn cô bốn tuổi là Cao Mạc. Cao Mạc đi đâu chơi cũng dắt cô theo; nếu không cô sẽ ở nhà và khóc một trận kinh thiên động địa, khóc cho đến khi Cao Mạc đến thì thôi. Cao Mạc cũng không phải dễ bắt nạt, có một lần cô khóc ghê quá, Cao Mạc đã đưa cô đi cùng, nhưng tới đó cô vẫn khóc, Cao Mạc liền đánh vào tay cô. Nói kẻ cũng lạ, bị đánh mà cô lại dần dần nín khóc, cô giữ những giọt nước mắt ầng ằng ở khóe mắt, không cho chúng rơi xuống, cô nhận ra rằng, nếu còn khóc nữa thì chắc chắn anh sẽ không chơi với cô.

Từ đó về sau, lần nào đi đâu Cao Mạc cũng cố gắng hết sức để có thể đưa cô đi cùng, mặc dù cô không thể tham gia những trò chơi cùng với họ, nhưng cũng có một vị trí nhất định, dần dần cả bọn cũng quen với việc đem theo một con nhóc lếch thếch đi khắp nơi. Lúc còn nhỏ, họ sẽ cùng nhau đi leo núi, tìm hang động, treo cây bắt tổ chim, mùa đông sẽ trượt tuyết, chơi con quay. Nói về những trò chơi thì rất đa dạng, bốn mùa không trò nào lặp lại. Lớn hơn, họ cùng nhau đi đá bóng, đánh bóng, mặc dù thần kinh vận động của Quyển Nhĩ không được phát triển lắm, nhưng cũng biết nhặt bóng và có thể ngồi bên ngoài làm trọng tài. Họ cũng có thể cùng nhau đến trung tâm để chơi game, đi đến quán internet để online, hoặc đến các quán bia hơi uống bia, buổi tối có thể cùng nhau đi lang thang trên phố với một đám bạn. Chơi nhóm có thú vui của chơi nhóm, nhưng sẽ có nhiều ánh mắt soi mói hơn, Quyển Nhĩ dù có to gan đến đâu cũng không dám để lộ sự ngưỡng mộ của mình dành cho Cao Mạc, dù chỉ là một tí xíu. Hình thức hoạt động của nhóm bạn này là phá đám lẫn nhau, lật gót Asin[1] của nhau, không tha cho bất kỳ ai, con gái cũng không ngoại lệ.

Quyển Nhĩ từ trước tới nay cũng không cảm thấy họ coi mình là con gái. Đương nhiên, phải rất nhiều năm sau đó cô mới hiểu, nhóm bạn đó đối với cô thân thương, quen thuộc biết bao, đã mang lại cho cô những niềm vui ngây thơ của thời niên thiếu, khiến cô có thể sống trong sáng, tích cực, đồng thời luôn tràn ngập niềm tin vào cuộc sống.

Đêm cuối tuần, lần đầu tiên Quyển Nhĩ mất ngủ. Sau khi đặt đồng hồ báo thức xong, cô lên giường nằm, mong muốn ngủ một giấc để khuôn mặt tươi tỉnh vào hôm sau, nhưng thân của giấc ngủ lại chân chừ không muốn ghé thăm. Bên tai lần lượt nghe thấy tiếng các bạn cùng phòng lên giường, rồi chìm vào giấc ngủ say, Hà Bồ còn rất biết cách kích thích người khác bằng cách nói mơ vài câu, Quyển Nhĩ cứ nằm nhắm mắt suông như thế, hy vọng có hiệu quả, nhưng cho tới khi cô cảm thấy mắt mình cay cay vì đã dùng sức quá mức, cô vẫn không hề có cảm giác buồn ngủ.

Không ngủ được, cũng không thể nằm mãi được, thế là liền tiếp dậy đi toilet. Mỗi lần ra khỏi toilet về giường lại chắc chắn lần này sẽ ngủ được, nhưng

vẫn cứ lăn qua lăn lại mãi. Bởi vì là giường tầng, La Tư Dịch lại nằm ngay giường tầng trên, Quyển Nhĩ sợ ảnh hưởng tới bạn, mỗi lần trở mình lại rất thận trọng, đầu tiên là lật phần thân trên, sau đó mới từ lật đùi và chân theo. Động tác của cô chậm, nhưng cũng vì thế mà thời gian của một lần lật người bị kéo dài, nên khoảng cách với lần sau rất gần, khiến mật độ lật người có vẻ như cao hơn.

Khi cô giơ cánh tay lên chuẩn bị lật sang phía bên kia, La Tư Dịch nằm tầng trên lên tiếng, "Mình nói này, cậu để cho mình được thoải mái chút đi, kiểu lật người bán thân bất toại của cậu, khiến mình có cảm giác như đang ngủ trên biển ấy, sắp say sóng đến nơi rồi".

Quyển Nhĩ ngồi dậy, "Xin lỗi, mình sẽ chú ý, cậu mau ngủ đi." Cô nhìn chiếc đồng hồ báo thức bên cạnh gối, đã sắp hai giờ rồi. Cô nằm xuống, chọn một tư thế nằm mà tự mình cũng thấy không được thoải mái lắm, chờ con buồn ngủ kéo tới. Nhưng càng muốn ngủ, càng cảm thấy nằm ở đó không sao thoải mái được. Cô cũng ngại không dám trở mình nữa, mở mắt nhìn tròng tròng lên trần giường, đau khổ cảm nhận cảm giác làm một cương thi.

Một lúc sau, La Tư Dịch lại nói, "Cậu cứ trở người đi, đừng có nằm cứng ở đó, chúng mình cùng trở".

Quyển Nhĩ như nhận được đại ân xá, vội vàng lật người, nằm nghiêng. La Tư Dịch nằm giường trên cũng nhẹ nhàng trở mình. Nếu như đối với Tôn Mộc Nam là cảm giác thân thiết gần gũi, thì với La Tư Dịch cô có cảm giác thân thiết một cách hết sức tự nhiên. La Tư Dịch là một cô gái cởi mở và rất có sức hấp dẫn, cách nhìn nhận vấn đề của cô ấy sắc bén mà độc đáo, không nói nhiều nhưng vẫn khiến người khác phải phục. Sự quan tâm chăm sóc của cô ấy dành cho người khác, không thể hiện rõ ràng, nhưng Quyển Nhĩ cảm nhận được sự yêu mến quan tâm âm thầm lặng của cô ấy. Sự cởi mở vui tươi của La Tư Dịch không bộc lộ rõ ràng, trong ấn tượng của Quyển Nhĩ, cô ấy có chút thần bí. Mỗi thứ cô ấy biết một ít và tham gia tất cả những buổi tối tụ tập tán gẫu trong phòng, chỉ có điều cô ấy không bao giờ nói về mình. Trong phòng, người nào mà chẳng thông minh tinh tế, mỗi lần nói chuyện đề cập tới chủ đề đó đều bị cô nhẹ nhàng nói lãng đi, mọi người cũng không dám hỏi nữa.

[1] Tức Achilles, một vị anh hùng, bán thân nổi tiếng trong Thần thoại Hy Lạp. Là con của nữ thần biển Thetis với vua Peleus. Vì để cho con mình trở nên bất khả xâm phạm, nữ thần đã nhúng chú bé Achilles vào nước sông Styx ở âm phủ để chú bé có được tấm thân bất diệt, nhưng nữ thần lại bỏ sót gót chân nơi nữ thần nắm. Sau này Achilles tham dự cuộc chiến thành Troy, đánh đầu thắng đó, đánh bại rất nhiều anh hùng. Cuối cùng chàng bị thần Apollon mượn tay hoàng tử Paris của thành Troy bắn một mũi tên vào gót chân và mất mạng. Gót chân Achilles về sau được dùng để ám chỉ yếu điểm chí mạng của một người.

"Lục Quyển Nhĩ, cậu hỏi hộp đến thế sao?" La Tư Dịch hỏi nhỏ.

"Mình không thấy hỏi hộp, nhưng không sao ngủ được. Trong đầu như có một Lục Quyển Nhĩ khác, đang từng bước diễn lại toàn cảnh cuộc gặp gỡ ngày mai, đến cài nút áo như thế nào cũng diễn lại vài lần rồi." Quyển Nhĩ ôm chặt lấy đầu mình, chiếc áo sơ mi mà cô định mặc có sáu chiếc cúc, thật không phải sự hành hạ bình thường!

"Lúc không ngủ được, cậu có cố ngủ thì cũng không được đâu." Trong giọng nói của La Tư Dịch ẩn chứa sự thương cảm, Quyển Nhĩ rất muốn xem bộ dạng của cô ấy lúc này như thế nào. La Tư Dịch cao hơn Lục Quyển Nhĩ nhiều nhưng lại gầy như cô, khiến Lục Quyển Nhĩ thấy cô ấy rất nữ tính. Vẻ đẹp của cô ấy không phải loại mạnh mẽ, nhưng cũng khiến người ta hồn xiêu phách lạc. Trong đám con gái cùng tuổi, cô ấy rất nổi bật. Yêu cầu của Lục Quyển Nhĩ về mặt diện mạo, chỉ cần dễ nhìn là được, nhưng khi lần đầu tiếp xúc với La Tư Dịch, cô đã ngắm cô bạn này khá lâu. Trong phòng, mỗi người mỗi vẻ, nhưng La Tư Dịch là nổi trội nhất, dù sao thì Quyển Nhĩ cũng cảm thấy như thế.

"Vậy mình phải làm thế nào? Ngày mai chẳng phải sẽ mang theo đôi mắt sưng mọng này đi sao!" Quyển Nhĩ buồn rầu, thật tiếc cho mấy miếng mặt nạ các bạn tặng, mất ngủ, da đẹp làm sao được?

Kế hoạch ban đầu là dậy sớm tắm rửa, không biết có đổ bể không. Huyết áp của cô vào sáng sớm thường thấp. Bao nhiêu dự định tốt đẹp, đều tự mình làm hỏng hết cả.

"Không sao đâu." Giọng nói cố gắng kiềm chế âm lượng của La Tư Dịch dường như rất có sức mạnh trấn an người khác, "Các cậu đâu phải mới quen biết, cũng đâu phải chỉ gặp nhau một hai lần, còn có nhiều cơ hội để anh ấy ngắm nhìn cậu lúc cậu đẹp nhất".

"Cũng phải, mình có thể trang điểm một lần, trang điểm hai lần, nhưng bảo mình lần nào cũng trang điểm, thế chẳng phải là đòi lấy cái mạng nhỏ này của mình sao?!" Quyển Nhĩ thật sự muốn quẳng gánh nặng trong lòng xuống, cô nói nhanh với vẻ ngại ngùng.

"Nhưng ngày mai rất quan trọng!" Ngày mai cô muốn thổ lộ với Cao Mạc, cô đã đợi ngày này từ rất lâu rồi. Cô không biết chính xác mình đã rung động từ lúc nào, nhưng mỗi năm khi chuông đồng hồ điểm vào thời khắc giao thừa, cô đều ước, ước được ở bên Cao Mạc mãi mãi. Phải làm thế nào mới có thể ở bên nhau mãi mãi chứ, sau này lớn lên dần dần cô đã hiểu, phải là bạn gái của anh ấy, trở thành vợ của anh ấy, trở thành người nhà của anh, thì mới có thể vĩnh viễn ở bên anh.

Trước kia cô không nói là bởi vì cô thấy mình chưa xứng đáng với anh, chưa có tư cách để bày tỏ tình cảm. Giờ đây cô đã bước vào ngôi trường nơi có anh ở đó, cảm thấy như mình đã bước một bước có tính lịch sử. Lúc này không nói, chỉ sợ dũng khí của cô sẽ bị mài mòn bởi thời gian chờ đợi và sự hoài nghi. Cao Mạc mang lại cho cô cảm giác vừa rất gần lại vừa rất xa, cô biết rất nhiều chuyện về anh nhưng lại không dám nói mình hiểu anh được bao nhiêu.

"Pha cốc sữa nóng?" La Tư Dịch gọi ý.

"Sợ lại đi vệ sinh, càng không ngủ được."

"Nghe CD?"

"Mình nghe một lúc rồi, nghe những ca từ đó lại càng lo lắng."

"Haizz, anh ấy đáng sợ vậy sao?"

"Vốn cũng không đáng sợ đến thế, nhưng xa cách hai năm, giờ mình lại có tưởng tượng kỳ quặc. Mình vừa nhắm mắt lại thì hình ảnh của anh ấy hiện lên đều giống hệt quái thú."

"Cậu có tưởng tượng kỳ quặc, không phải chính cậu mới là quái thú đấy chứ?"

"Ày," Quyền Nhi thật thà trả lời, "Mình là tiểu quái thú, anh ấy là đại quái thú".

"Tiểu quái thú mà lại muốn ăn thịt đại quái thú sao?" La Tư Dịch trên bạn.

"Chỉ cần nuốt trôi là được rồi." Quyền Nhi đáp, không biết là do nửa đêm nên đói hay là do chuyện gì, không nhìn được nuốt ực một tiếng, vốn chỉ là một âm thanh nhỏ, nhưng do không gian quá tĩnh lặng mà bị phóng đại lên gấp mấy lần, đến chính cô cũng cảm thấy âm thanh mình vừa tạo ra rất lớn, liền co vai rụt cổ, như muốn lấp liếm đi.

La Tư Dịch cười nhỏ, "Phải nói là cậu cũng hơi nóng vội đấy." La Tư Dịch không biết đối phương liệu có trân trọng, đón nhận tâm ý của Lục Quyền Nhi hay không, nhưng theo những gì cô biết, con trai không mấy thích những món hàng được tiếp thị tới tận nhà, khả năng là vì nó thiếu đi tính cạnh tranh, mất đi niềm vui của sự chinh phục, hoặc là vì có được dễ dàng quá nên sẽ nảy sinh cảm giác lo lắng..., mà cô gái thâm yêu họ, lại chính là món hàng đầu tiên kiểu như thế mà họ gặp vào thời niên thiếu.

"Nóng vội không ăn được đậu phụ nóng phải không?"

"Nóng vội sợ là đậu gì cũng không ăn được, mà toàn thân còn dính đầy mùi tanh của đậu phụ ấy chứ."

Lời của La Tư Dịch như ám chỉ điều gì đó, nhưng trong lúc Quyền Nhi nói chuyện với cô ấy, hai mí mắt bắt đầu nặng trĩu trĩu, chỉ đáp "Sao có thể tanh được, mùi của anh ấy cũng giống như con người anh ấy, rất thanh khiết".

Quyền Nhi nói xong liền chìm vào giấc ngủ, La Tư Dịch thấy bạn không động tĩnh gì, cũng không nói thêm nữa, trong lòng thầm ngưỡng mộ Quyền Nhi. Người con trai chỉ khiến cô ấy nhìn thấy mặt thanh khiết của mình kia, chắc cũng sẽ thật lòng với cô ấy thôi!

Tờ mờ sáng mới ngủ nên đương nhiên Quyền Nhi không thể dậy sớm. Tiếng chuông đồng hồ báo thức kêu đinh tai nhức óc cùng đám bạn cùng phòng lục đục trở dậy cũng không thể khiến Lục Quyền Nhi tỉnh giấc mộng đẹp. Mọi người đều đang do dự xem có nên đánh thức cô không thì từ chiếc loa đặt trong phòng đã phát ra tiếng gọi "Lục Quyền Nhi, Lục Quyền Nhi, phòng 415, Lục Quyền Nhi có ở đó không?".

Giọng nói sang sảng của dì gác cổng đột nhiên vang lên khiến mấy người trong phòng đều giật mình, quay sang nhìn cô bạn Lục Quyền Nhi vẫn còn đang ôm gối ngủ rất say sưa.

"Có! Có!" Hà Bó trả lời thay Quyền Nhi, "Cô ấy sẽ xuống ngay!".

Tôn Mộc Nam nhìn Quyền Nhi, đành nói, "Để chị gọi nó, ai xuống dưới nhà nói với Cao Mạc một tiếng".

Bọn họ ai cũng nghe đến thuộc lòng cái tên Cao Mạc, nhưng nhanh như vậy đã có thể gặp mặt trực tiếp thì đúng là hơi bất ngờ.

Hà Bó lập tức giơ tay, "Em đi, để anh ấy đứng đợi một mình dưới đó cũng không ổn".

La Tư Dịch vẫn nằm trên giường chưa chịu dậy, "Phải đợi cũng không đáng sợ, chỉ sợ anh ấy bị cậu dọa cho chạy mất". Tính cách của Hà Bó có chút khác người, người bình thường không thể lường được sự khác người ấy của cô.

"Để hai đứa em đi." Sở Phi Bình nói, "Em với Tiểu Vũ cũng đang định đi ăn sáng, bảo anh ấy đợi thêm một lát phải không?". Cô và Tề Vũ là hai người có tính cách rất thoải mái, vì thế thường hay đi cùng nhau, phối hợp rất ăn ý.

Hà Bó lập tức nói, "Em cũng đi, cho em được nhìn vị cao nhân ấy ở cự ly gần một chút đi mà".

Tôn Mộc Nam nói, "Mau đi đi, mang về cho chị một quả trứng gà". Cô đã bắt đầu lay gọi Quyền Nhi. Con bé Lục Quyền Nhi này, lại còn hất tay cô ra, lật người vào phía trong tiếp tục ngủ.

Không còn cách nào khác, cô ghé sát vào tai Quyền Nhi hét lớn, "Lục Quyền Nhi, Cao Mạc đến rồi!".

Quyền Nhi mắt nhắm mắt mở, miệng lẩm bẩm hỏi lại, "Chị nói ai đến cơ?".

"Cao Mạc đang đợi dưới lầu, em mau dậy đi." Tôn Mộc Nam đỡ cô ngồi dậy.

Quả nhiên Lục Quyền Nhi như bừng tỉnh, vội lấy bộ quần áo đã chuẩn bị để sẵn ở đầu giường, rồi vội vàng mặc vào người.

"Đừng vội, cài sai nút áo rồi kia kìa."

Tôn Mộc Nam hoàn thành nhiệm vụ đánh thức Quyền Nhi, ngồi cạnh bàn nhìn cô nàng hốt hoảng mặc quần áo.

Quyển Nhĩ cúi đầu nhìn, không thể nào, xem ra mọi hành động diễn tập trước đó đều trở thành vô ích. Mặc quần áo, rửa mặt, đánh răng, đi giày và ra khỏi cửa, tổng cộng chưa dùng hết mười phút, bởi vì cô không chải đầu, chỉ dùng tay cào cào mấy nhát rồi buộc túm lên chạy xuống lầu.

Cô bước từng hai, ba bậc cầu thang một, còn mấy bậc cuối cùng cô cứ thế nhảy thẳng xuống, nhưng vẫn có cảm giác như hết lần cầu thang này tới lần cầu thang khác, đi mãi không hết.

Khi cô nhảy xuống ba bậc cuối cùng, đang định chạy ra ngoài thì cánh tay bị ai đó nắm lại, "Lần sau không được nhảy như thế, nguy hiểm lắm".

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tôn công vô ích

Quyển Nhĩ kinh ngạc quay đầu lại, Cao Mạc đang nắm chặt tay cô, lặng lẽ đứng đó.

Ký túc mà Quyển Nhĩ ở là toà nhà kiểu cũ, là toà nhà ký túc tốt nhất thời kỳ đó của Đại học C. Trường dự định sẽ dành cho các nữ sinh viên ở nên tiền sảnh sửa không lớn lắm, để tiện quản lý người ra người vào.

Vì thế cái gọi là tiền sảnh trên thực tế chỉ là một đoạn nối giữa đầu cuối của cầu thang và hành lang. Hành lang lại đối diện với phòng bảo vệ, đặt dưới sự kiểm soát nghiêm khắc của di quản lý ký túc.

Vì thế rất hiếm khi có người loanh quanh ở khu vực này, Quyển Nhĩ đương nhiên cũng không ngờ là Cao Mạc lại đợi cô ở đây.

Sau khi để Quyển Nhĩ đứng vững rồi Cao Mạc buông tay, "Em vừa dậy à?".

"Ai bảo thế, em dậy rất sớm." Quyển Nhĩ vẫn còn nói cứng, hoàn toàn không biết vết hằn khi ngủ trên má đã sớm biến mất.

Cao Mạc cũng không phàn phui ra, "Dậy sớm như vậy, chắc ăn sáng rồi phải không? Anh định tới rủ em cùng đi ăn, gần đây có một quán cháo, các món ăn ở đó rất được".

Quyển Nhĩ vừa nghe thấy vậy, lập tức bày tỏ thái độ, "Em đoán anh tới tìm em, nhất định sẽ đưa em đi ăn món ngon, vì thế chưa ăn cơm, vẫn đợi anh đây". Mặc dù đã chuẩn bị lâu như thế, nhưng khi đối mặt với anh, cô lại cảm thấy mọi thứ rất tự nhiên, dường như cảm giác không nắm bắt được tâm tư của anh lúc trước, vào giây phút gặp mặt đã hoàn toàn được giải quyết.

"Đi thôi!" Cao Mạc đi ra trước, Quyển Nhĩ đi theo sau. Từ nhỏ họ đã luôn như vậy, Quyển Nhĩ luôn đi theo sau anh, khi cô vấp ngã anh vẫn có thể quay lại đỡ, nhưng không bao giờ đi phía sau cô, lo lắng, sốt sắng một cách thận trọng. Thực sự Quyển Nhĩ rất dễ vấp ngã, ở quê họ có một năm tuyết rất lớn, trong vòng chưa đến năm ngày, Quyển Nhĩ vấp ngã hơn mười lần. Dù là có cẩn thận tới đâu, hay đi giày chống trơn đi nữa cũng vô ích. Thời gian đó Quyển Nhĩ ngã nhiều tới mức cầu bồn ngồi bệt xuống đất không chịu đứng dậy, bởi vì cho dù có người kéo cô đứng dậy, thì cô vẫn rất có thể lại ngã tiếp. Sau này vẫn là Cao Mạc tới cửa hàng dụng cụ ngoài trời mua cho cô một công cụ leo núi và đi đường tuyết chuyên dụng, có thể móc trên giày, phía dưới là đế tam giác ba góc có thể bám chặt vào mặt đất, đi trên tuyết cũng chắc chắn như đi trên đất, sẽ không bị ngã. Mặc dù đi vào thì đúng là không bị ngã nữa, nhưng trông bộ dạng vô cùng ngớ ngẩn, mỗi lần bước đi rất vất vả. Cho nên Quyển Nhĩ chỉ dùng một lần sau đó không chịu đi nữa. Cao Mạc lấy làm khó hiểu, tại sao cô lại chấp nhận trượt ngã mà không chịu đi giày chuyên dụng mà anh mua, anh cho rằng viện tới sự giúp đỡ của công cụ là sự lựa chọn thông minh, chắc chắn hơn bất cứ thứ gì.

Anh không hiểu rằng, Quyển Nhĩ chỉ cần khi cô vấp ngã, được anh tay ra đỡ, chứ không phải tìm cho cô một thứ đỡ cô đứng vững. Cao Mạc đi khá nhanh, Quyển Nhĩ đuổi theo vài bước liền bỏ cuộc. Cô cúi đầu cặm cụi bước, nhìn thấy hòn sỏi nhỏ trên đường liền giơ chân đá, mục tiêu chính là "hòn đá lớn" trước mặt. Có vài viên sỏi bay trúng chân Cao Mạc, nhưng anh không để ý, Quyển Nhĩ vẫn thường chơi như thế, anh cũng quen rồi.

Quyển Nhĩ đá một lúc rồi cũng bỏ cuộc. Thứ gì có thể lay chuyển được anh ấy, khái niệm ném một hòn đá khuấy động mặt hồ không tồn tại đối với anh. Càng đi cô càng thấy nản, chắc hẳn sự háo hức mong chờ trước đó chịu sự tác động của đám đông nên có vẻ càng thêm lãng mạn, tuyệt vời, nhưng giờ phải đối mặt với hiện tại lạnh lùng, khiến cho ảo tưởng tan vỡ như bong bóng. Cô lò dò bước theo sau, sự nhiệt tình được tích lũy bao lâu nay còn chưa kịp bộc phát, đã thấy như đang dần dần nhạt phai. Yêu thầm cũng như việc tự mình gõ bàn phím vậy, mặc dù gõ thì nghe tanh tách rất kêu đấy, nhưng cũng chỉ là làm theo một câu nói, một hành động hoặc thậm chí là một trạng thái tinh thần diễn biến ngẫu hứng của anh ấy mà thôi. Sự lên xuống của trạng thái tinh thần này, hoàn toàn do đối phương quyết định. Vì thế, khi đối diện với anh, tinh thần của cô cũng lên lên xuống xuống, kích động vô cùng. Do đó, bản thân Lục Quyển Nhĩ cũng không có cách nào khống chế được.

Cao Mạc đã đi ra khỏi cổng trường, đi tới đầu đường liền đứng lại đợi cô. Cô nhìn thấy anh dừng lại, vội vàng vui vẻ chạy tới. Sự nản lòng nhụt chí ban nãy trong chớp mắt đã bị cô vứt lại phía sau.

Cao Mạc đưa tay ra chặn Lục Quyển Nhĩ vẫn đang tiếp tục tiến về phía trước, "Đi chậm thôi, lên đại học rồi, có còn là trẻ con nữa đâu mà vẫn lao ầm

âm thế".

Động tác của anh thể hiện rõ sự lo lắng quan tâm, anh vẫn như trước kia, tự động đi bên làn đường xe lao tới, che chắn cho Quyển Nhi ở phía sau. Đi qua hai vạch vàng giữa đường, anh lại kéo cô sang bên kia. Quyển Nhi thích nghe anh cằn nhằn, cũng rất tình nguyện để anh kéo qua kéo lại giữa đường như thế, cô rất thích dáng vẻ đàn áp của anh khi thể hiện sự quan tâm với mình. Quyển Nhi vào quán cháo và ngồi yên, vẫn đang cười tí mắt, chìm đắm trong cảm giác ngọt ngào vì được bảo vệ, Cao Mạc gọi mấy lần, cô cũng không nghe thấy gì.

"Lục Quyển Nhi!" Cuối cùng không nhận được nữa Cao Mạc cao giọng, không biết trong cái đầu nhỏ xíu kia của cô chứa những gì, rõ ràng là một đứa trẻ rất thông minh, thế mà đôi lúc cũng ngồi ngệt ra cười như thế.

"Có!" Quyển Nhi nghe thấy anh gọi tên mình, bật đáp lại như khẩu lệnh trong quân đội.

Cao Mạc mỉm cười, cóc cóc vào đầu cô, "Có gì mà có, em ăn gì? Anh đi lấy".

Đồ ăn sáng ở đây là đồ tự chọn, mười mấy tệ một suất, mùi vị rất thơm ngon, các món cũng khá phong phú, có thể gọi là ngon bỏ rẻ.

Quyển Nhi nằm bò lên bàn, mặt nóng bừng, "Tuỳ anh, em không kén chọn".

Sau khi ăn sáng no nê xong, Cao Mạc mua hai chai nước rồi cùng Quyển Nhi lên xe bus.

"Hôm nay chúng ta đi đâu?"

"Chiều mấy giờ bọn em tập trung?"

"Ba giờ." Quyển Nhi nhìn đồng hồ, "Vẫn còn năm tiếng nữa, mình đi đâu chơi? Hôm qua em đã xem bản đồ rồi, những chỗ muốn đi đều đã ghi lại". Nói xong cô liền thò tay vào túi, nhưng đã tìm khắp một lượt hết bốn túi trước sau của chiếc quần bò, cũng không thấy mảnh giấy mà cô đã ghi địa chỉ.

"Chắc là để quên ở phòng rồi." Cô phát hiện ra trong túi không có đồng nào, tối hôm qua chuẩn bị, đã xếp tất cả vào một chiếc ba lô nhỏ để hôm nay mang theo, nhưng cuối cùng cô quên nó ở một góc nào đấy trong phòng.

"Không phải bị lấy trộm rồi đấy chứ?" Cao Mạc nói như vậy, không phải không có lý. Nói ra thì cũng lạ, tiền trong tay người khác rất hiếm khi bị mất. Còn với Lục Quyển Nhi, trong túi chỉ có hai xu cũng bị trộm sạch, nếu cô xui xẻo quên mang theo vé tháng, thì đến tiền đi xe bus cũng phải chạy đi vay khắp nơi.

Quyển Nhi thấy chóng mặt khi nhìn cánh chen chúc đông như nêm trên xe bus, "Chúng ta đi lạc thì làm thế nào? Em làm sao biết phải xuống ở đâu?"

"Hôm nay thời gian không nhiều, nên anh đưa em tới hiệu sách xem một lúc. Đợi sau khi kỳ tập quân sự kết thúc, dư dả thời gian, sẽ đi chỗ khác chơi."

Quyển Nhi nghe anh nói vậy, bỗng có chút thất vọng. Cô có rất nhiều điều muốn nói với anh, thế mà anh lại muốn đi nhà sách. Không kể không khí ở đó rất không thích hợp để nói chuyện, mà nói chuyện ở những nơi như thế chắc chắn sẽ bị người khác lườm nguyệt. Đây chính là một ví dụ sinh động nhất cho cái gọi là việc không chiều lòng người.

Quyển Nhi ngồi xồm xuống, đây cũng chính là một trong những kỹ năng cơ bản của đợt tập huấn quân sự này, một kỹ năng khác chính là ngồi bệt dưới đất, "Em không đi".

Cao Mạc muốn lôi cô đứng dậy, không phải định bắt anh cũng ngồi xồm xuống để nói chuyện với cô đấy chứ. "Mau đứng lên đi, em cứ ngồi thế thì sẽ bị người khác giẫm vào đấy."

Anh nói vậy cũng không phải là nói quá lên. Bến xe bus này là trạm trung chuyển lớn, xe bus thường xếp hàng dọc vào bến, người chờ xe phải tự tìm chuyển xe mà mình định lên, nếu chậm chân thì lỡ xe ngay. Quyển Nhi ngồi xồm ở đấy, bị giẫm vào thì chưa chắc, nhưng chắc chắn sẽ bị người khác đá phải.

Quyển Nhi giằng khỏi tay anh, đứng dậy "Đi thôi", khi gặp chuyện không như ý, cô thường giận dỗi một chút rồi thôi, chứ ít khi thực sự bực tức với Cao Mạc. Anh không phải là cô, làm sao có thể hiểu được cô nghĩ gì chứ! Không biết không có tội, hơn nữa cũng chỉ là đơn phương từ phía mình, cô còn biết phải làm thế nào chứ, thôi để sau này tính tiếp vậy. Càng thất bại càng mạnh mẽ, đây mới là phong cách của cô.

Dù cô đã nghĩ thông suốt như thế, nhưng khi đối mặt với những giá sách cao chất ngất, cô vẫn thấy khó khi phải phát huy tinh thần tích cực, chỉ đành mua những cuốn mà Cao Mạc giới thiệu, nghe nói đều là những cuốn không thể không đọc, đương nhiên cũng chỉ có thể để Cao Mạc trả tiền.

Quyển Nhi ném cả mình và chiếc túi vải bạt mà nhà sách tặng lên giường, cảm giác như muốn khóc mà không ra nước mắt. Mọi người nhìn sắc mặt của cô, cũng đoán được sự việc tiến triển không thuận lợi, thế là nháy mắt với nhau, không ai hỏi han gì.

La Tự Dịch vẫn nằm trên giường, một lúc sau mới thò nửa người xuống nhìn cô nói, "Thế nào, người ta đã đi theo cách mạng rồi à?"

Lục Quyển Nhi lắc đầu, cảm giác như toàn bộ sức lực của mình đã bị cạn kiệt. Mấy quyển sách đó không nặng bình thường, sắc mặt của Cao Mạc cũng thế. Cho nên cô đành tự mình vác đồng sách ấy về. Cảm giác của hai người chắc cũng kinh ngạc giống nhau, tốn công vô ích.

Quyển Nhi không hiểu tại sao trái tim của mình lại bị Cao Mạc làm cho trở nên mềm nhũn như thế, có chút không sao kháng cự nổi. Mỗi ngày, sau khi

buổi tập huấn quân sự kết thúc, cô nhìn chồng sách chất cao trên đầu giường, không hề có ý định đọc.

Vì mới nhập học nên thư viện vẫn chưa làm xong, Quyển Nhĩ cảm thấy nhiều sách như vậy đúng là một gánh nặng, nhưng trong mắt người khác rất bình thường. Người quen đọc sách lúc nào cũng bị ám ảnh bởi các con chữ, đến tờ quảng cáo dán trên tay nắm cửa cũng bóc xuống đọc kỹ. Chính vì yêu sách nên mới có thể suy bụng ta ra bụng người, ngại ngần không dám mượn sách mới của người khác để đọc trước. Tề Vũ là người như thế, sách của cô ấy quyền nào cũng được bóc bìa, ghi chú rõ mua ở đâu, là quyền sách thứ bao nhiêu trong số sách của mình; khi cô ấy đọc sách, bên cạnh bao giờ cũng có một cuốn sổ ghi chép để ghi lại những câu văn mình thích, không hề gạch ngang kẻ đọc trên sách.

Trưa nay, sau khi Tề Vũ và Sở Phi Bình đi ăn cơm trước quay về phòng. Tề Vũ cầm cốc nước đứng cạnh giường Quyển Nhĩ uống, nghiêng đầu nhìn chồng sách mới của cô.

Sở Phi Bình sán lại, "Sách hay không?"

"Ừm," Tề Vũ lắc lắc tay chỉ, "Mấy quyển này mình đều đã đọc đánh giá sách trên báo rồi, trước khi khai giảng, hiệu sách vẫn còn chưa bán". Hoàn cảnh gia đình cô khá bình thường, bố là quân nhân chuyên nghiệp, công tác trong một cơ sở sản xuất thiết bị quân sự gần như đã ngừng hoạt động, mỗi tháng thu nhập chỉ có vài trăm tệ.

Cơ quan của mẹ cô cũng không khá hơn, nên bà đã xin nghỉ hưu sớm, giờ chỉ dựa vào việc nhận làm thêm sổ sách cho vài doanh nghiệp nhỏ để kiếm thêm cái để chi tiêu cho gia đình. Mặc dù bố mẹ đã cố gắng hết khả năng để cho cô một môi trường học tập tốt nhất, nhưng hoàn cảnh gia đình mình, cô là người hiểu rõ hơn ai hết. Cô rất biết nghĩ, những cuốn sách không liên quan nhiều đến việc học cô đều không mua, chỉ tới hiệu sách để đọc. Muốn mua cuốn sách nào, cô đều tới nhà sách lật lên lật xuống xem tới ba, bốn lần, thích quá rồi mới dần lòng mua. Như Quyển Nhĩ một lúc mua hơn mười quyển sách, còn xếp đồng ở đó để hứng bụi, động cũng không buồn động, cô thật không hiểu nổi.

Sở Phi Bình nhìn nhìn rồi nói, "Nếu để dành đọc trước khi đi ngủ, thì có khi Quyển Nhĩ phải đọc tới lúc tốt nghiệp mới hết. Anh trai họ Cao này của Quyển Nhĩ, chắc là có tố chất làm công tác giáo dục từ bé rồi!"

Hai người đang nói chuyện thì Quyển Nhĩ và La Tư Dịch từ ngoài đi vào.

"Sao thế?" Quyển Nhĩ cảm thấy hiếu kỳ, sao hai người họ lại vây quanh giường của mình.

Tề Vũ có vẻ lúng túng, "Bọn mình đang nhìn sách mới của cậu".

Quyển Nhĩ nghe cô bạn nhắc tới mấy quyển sách, mặt bỗng như dài ra, "Cậu muốn đọc quyển nào? Cho cậu mượn đây". Cao Mạc một lúc mua cho cô nhiều sách như thế, khiến cô có cảm giác như mình đang bị bắt ép làm bài tập. Không biết phải bắt đầu từ quyển nào, cũng không biết quyển nào là quyển anh ấy thích, càng không biết anh hy vọng sau khi cô đọc xong thì sẽ thu hoạch được gì. Cô càng nghĩ tới việc đó, lại càng khó khăn khi quyết định bắt tay vào đọc. Chết thành một chồng bên cạnh gối, không chỉ bị va đầu vào khi lật người, mà trong giấc mơ cũng thấy đồng sách đó nhảy loạn cào cào trước mặt, khiến cô ngày càng cảm thấy đau đầu hơn.

"Thật không?" Tề Vũ cũng không phải là người quá giữ kẽ, "Mình đã để ý mấy ngày nay rồi, nhưng không biết nên hỏi mượn cậu thế nào".

Quyển Nhĩ chuyển sách ra, "Cậu chọn đi, đừng ngại. Còn nữa muốn xem quyển nào thì cứ cầm lấy, lúc nào mình cần đọc thì đưa lại cho mình là được".

Tề Vũ chọn cuốn Tiểu Vương Tử của Antoine de Saint-Exupéry[1], cô vẫn luôn muốn biết người lớn mà viết truyện cổ tích thì sẽ như thế nào. "Mình sẽ bóc sách lại để đọc, nhất định vật về đúng chủ nguyên vẹn."

Sở Phi Bình đẩy Quyển Nhĩ một cái, "Cậu đúng là chúa háp tấp, làm cho kẻ tay chân lóng ngóng như mình không dám mượn sách đây này". Cô ấy chọn cuốn Côn Trùng Ký của Jean-Henri Casimir Fabre[2], lắc qua lắc lại trước mặt Quyển Nhĩ, "Nếu cho mình mượn, quyển sử dụng tạm thời chuyển sang mình, nhờ có tồn thất, không được khóc sứt sứt đâu đấy!". Thực ra cô đã đọc cuốn này rồi, mượn sách của Quyển Nhĩ cũng chỉ như hoà mình vào không khí lúc đó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Buông tay để tỏ tình

Sáng nay, cô trốn ở sân bóng rổ để học từ mới, đang định tới căng tin ăn sáng, đột nhiên bị một quả bóng đập trúng đầu.

Quyển Nhĩ xoa xoa đầu quay lại tìm xem kẻ nào ra ngoài không chịu đeo kính, cách xa như thế mà vẫn ném trúng cô. Đột nhiên nghe thấy một giọng nói rất nhiệt tình vọng tới, "Anh nhìn thấy giống em quá!"

Lục Quyển Nhĩ thờ dãi, "Anh Đình, lần sau đề nghị anh dùng phương pháp chào hỏi hòa nhã hơn".

Đình Mùi chạy tới ôm lấy quả bóng, "Anh thấy em đi ra phía cửa, sợ em đi mất!".

Quyển Nhĩ chỉ vào quả bóng, "Anh lúc nào cũng tập bóng sao?".

"Vừa đây, thấy mỗi nên đi tập cho giãn gân giãn cốt."

"Anh không chạy thể dục buổi sáng?"

"Anh chơi cho đội bóng của trường, buổi sáng là thời gian luyện tập, nên không tham gia chạy thể dục."

Đình Mùi truyền qua truyền lại quả bóng rõ trong tay, trả lời lơ đãng.

Quyển Nhĩ dùng quyển sổ ghi chép từ mới trên tay đánh bay quả bóng trên tay anh ta. Nhìn cách anh ta tung qua tung lại quả bóng, thật đáng ghét.

Đình Mùi cũng không để ý, giữ bóng dưới chân, "Đừng chăm chỉ thế, anh mời em ăn sáng".

"Không rảnh."

"Đi nào, đi đi nào." Đình Mùi giật quyển sách trên tay Quyển Nhĩ nhét ngay vào túi quần của mình, đá quả bóng về phía sau, đẩy Quyển Nhĩ một cái rồi cũng đi theo.

"Đừng làm cao nữa, khó khăn lắm mới gặp nhau một lần. Tuy nhiên em nên duy trì phong cách ăn mặc như hiện nay, tỉ lệ anh tìm thấy em giữa đám đông sẽ rất cao đấy."

Quyển Nhĩ quay đầu lại đúng lúc bắt gặp nụ cười khoa trương của Đình Mùi, cô giơ cuốn sách trên tay lên "Bụp" một tiếng trúng vào mặt anh ta, làm nụ cười trên khuôn mặt ấy biến mất, "Anh xem thế này thì liệu tỉ lệ có cao hơn không?".

Mặc dù khoảng cách rất gần, Đình Mùi biết với phản ứng nhanh nhẹn của mình có thể tránh được cú đập đó. Nhưng khi cô ấy cầm cuốn sách xông tới, môi dẩu lên, nét mặt vừa tức vừa buồn bực, ngay lúc ấy, Đình Mùi quyết định không né tránh. Hình như bị cô ấy đánh, nhìn bộ dạng đặc ý sau khi hạ gậy của cô ấy, Đình Mùi lại thấy thoải mái vô cùng.

Quyển Nhĩ thấy Đình Mùi bị mình giáng thẳng một cú như thế, cũng có phần hoảng hốt. Cô vốn không phải một người không biết phải trái, chỉ là vì anh chàng Đình Mùi này hay thích bôi móc khuyết điểm của người khác, lại không biết nể nang ai, khiến cô nhiều lúc tức tối đến mất hết bình tĩnh. Cô giơ tay lên khua khua trước mặt Đình Mùi, "Anh không sao đấy chứ?" Quyển Nhĩ nhìn quyển sách màu đỏ trên tay, đúng là rất dày nhưng cũng không đến mức có thể đánh người khác trở thành đần độn chứ.

Đình Mùi cũng nhanh ý trên cô, anh lập tức điều chỉnh mắt mình "Hồng rồi, sao anh nhìn cái gì cũng thành hai thế nhỉ?".

Quyển Nhĩ nhìn chăm chăm, anh chàng Đình Mùi này bị lác rồi, bị cô đập một cái vào đầu mà lác rồi! Tay cô như mềm nhũn, không cầm được thứ gì nữa, mặc cho cuốn từ điển rơi xuống đất.

"Làm thế nào bây giờ? Hay chúng ta đi bệnh viện xem sao?" Quyển Nhĩ kéo tay Đình Mùi định chạy.

"Đừng chạy, đừng chạy, anh không nhìn rõ mà, đầu đau lắm." Đình Mùi vẫn lăm mắt lác, nét mặt hoảng hốt. Anh cũng không ngờ lấy trò chơi trẻ con này để trêu chọc Quyển Nhĩ lại thú vị đến thế. Anh đâu có biết, từ nhỏ Quyển Nhĩ đã không biết chơi trò này, tự đứng trước gương thử rất nhiều lần, nhưng đều thất bại. Ban đầu, nhìn các bạn có thể làm mắt lác cô vô cùng ngưỡng mộ, nhưng sau đó Cao Mạc nói với cô rằng, nếu trong lúc lăm mắt lác mà bị giật mình sợ hãi, thì mắt sẽ không thể trở lại bình thường được nữa. Thế là từ đó cô cảm thấy sợ trò này. Cô nhìn người khác lăm và lo lắng thay cho người ta, đứng ở bên cạnh cũng hết sức cẩn thận không dám nói năng lung tung, chỉ sợ ảnh hưởng tới họ khiến họ mang tật.

Quyển Nhĩ buông tay ra, lo lắng đi vòng quanh Đình Mùi, "Vậy anh ngồi xuống đây, em đi gọi xe".

Đình Mùi thấy nước mắt của Quyển Nhĩ sắp trào ra tới nơi rồi, vội nhắm mắt lại, "Đừng vội, đừng vội, để anh thử một lúc xem có được không?".

Khi anh mở mắt ra, nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh trong đôi mắt đang mở to của Quyển Nhĩ, đang được hai hàng lông mi dài giữ lại, chỉ chực lăn xuống. Cô nhìn thấy mắt Đình Mùi trở lại bình thường, nước mắt lúc ấy mới bắt đầu thi nhau chảy.

Đình Mùi ngao ngán thờ dài, đây đã là lần thứ hai anh chứng kiến Quyển Nhĩ khóc trước mặt mình rồi. Không biết liệu có phải cô ấy thích khóc, hay bản lĩnh của mình cao hơn, đùa vui một chút cũng khiến cô ấy rơi lệ.

Anh hơi ngồi xổm xuống rồi rút chiếc khăn mùi xoa trong túi ra lau mặt cho Quyển Nhĩ, "Sao em hay khóc thế, anh chỉ đùa thôi mà, đừng khóc nữa".

Anh linh hoạt đảo hai tròng mắt của mình, "Nhìn xem, mắt của anh chẳng phải rất ổn sao? Sao người khác nói gì em cũng tin thế?".

Quyển Nhĩ lại đưa tay ra khua khua trước mặt Đình Mùi, mắt anh cũng phối hợp chuyển động theo từng động tác của tay cô. Quyển Nhĩ lập tức thay đổi sắc mặt, giơ hai ngón tay thành hình chữ V, lao về phía mắt anh "Ai rảnh mà đùa với anh!".

Quyển Nhĩ thấy Đình Mùi đưa tay ra đỡ, nên giữa chừng vội thu tay về, ý là tôi cũng phụ họa trò đùa của anh thôi, về mặt ỉu xiu, nhưng lại thêm đôi mắt

đỏ vì vừa khóc của cô, khiến hiệu quả giảm đi nhiều.

"Lục Quyền Nhi?" Giọng nói đó không cao, nhưng khiến sắc mặt của Đinh Mùi và Quyền Nhi đều biến đổi.

Quyền Nhi quay đầu lại, đứng là Cao Mạc. Ánh mắt Cao Mạc không nhìn cô mà nhìn xuống đất. Cô nhìn theo ánh mắt anh, thứ mà anh nhìn chính là quyển từ điển mà cô mang theo để học, cũng chính là một trong những quyển sách tuần trước anh mua.

Đinh Mùi nhặt quyển sách lên đặt vào tay Quyền Nhi. Xem ra anh chàng Cao Mạc này rất có ý nghĩa đối với Quyền Nhi, lần nào gặp anh ta, cô ấy cũng tỏ ra hoảng sợ, luống cuống.

Quyền Nhi đón lấy sách, giọng nói có chút bất an, "Em đang học từ mới".

Cao Mạc gật gật đầu, "Trước khi tới phòng thí nghiệm vẫn còn một ít thời gian, em có muốn cùng đi ăn sáng không?".

"Vâng!" Quyền Nhi chỉ sợ Cao Mạc thấy cô không trân trọng, yêu quý sách anh tặng, nên vừa nghe thấy đề nghị của anh, bèn vội vàng đồng ý ngay, sau đó ôm quyển sách lật đặt theo sau anh.

Đinh Mùi đứng lì lì ở đó, nhưng hoàn toàn bị bỏ quên, "Xem mình như máy móc vậy, không thèm chào một tiếng đã bỏ đi rồi!". Anh hụt hẫng chưa tới một phút đã bị mọi người trong đội gọi đi tập bóng, mồ hôi đã gột sạch nỗi ưu phiền nhỏ xíu đó.

Quyền Nhi cùng đi ăn sáng với Cao Mạc, tay bưng khay đồ ăn theo sau anh đi khắp các cửa bày đồ ăn, việc đi qua đi lại trong đám đông khiến cô tìm lại được cảm giác từng là cái đuôi nhỏ của anh. Tuy nhiên ăn một bữa sáng mà khối lượng đối với cô là đủ cho cả ngày dưới ánh mắt anh, cảm giác ấy không dễ chịu cho lắm. Cao Mạc không phải là người nhiều lời, Quyền Nhi muốn anh vui thì phải tự đoán tâm tư và nhìn nét mặt anh. Cô ăn hết một quả trứng gà, một bánh cuộn, và một bát cháo, cảm thấy bụng mình đang căng tròn lên, lúc đó mới thấy Cao Mạc hải lòng gật đầu, "Mình đi thôi".

Hai người đều coi như chưa có chuyện gì xảy ra, không ai nhắc tới chuyện trước đó.

"Anh đến phòng thí nghiệm, còn em?"

"Em muốn cùng anh đến đó xem một lát, tiết một tiết hai em không có giờ." Quyền Nhi rất muốn xem nơi anh học. Trong thư anh đã từng kể rằng, anh ngồi trên bục cửa sổ của phòng thí nghiệm viết thư cho cô, cô muốn biết đó là cánh cửa sổ nào, cô cũng muốn biết khung cảnh anh nhìn thấy khi viết những dòng chữ ấy cho cô là như thế nào. Đương nhiên trong thư anh viết hầu hết là những câu động viên khích lệ tinh thần, mặc dù đọc đi đọc lại, thậm chí thuộc lòng từng câu từng chữ, nhưng những câu khiến cô có thể tự chuyển nghĩa, hoặc mở rộng liên tưởng hầu như không có, chỉ có vài câu miêu tả cảnh sắc xung quanh của anh là còn mang chút tâm tư cá nhân.

Cao Mạc không nói gì, anh để mặc Quyền Nhi đi theo sau. Anh đang rất tận hưởng cuộc sống hiện tại của mình, đầy đủ và có mục tiêu rõ ràng. Cuộc sống đang từng bước từng bước thực hiện theo đúng kế hoạch của anh. Về nghỉ hè, anh đã chính thức tìm gặp chú Lục nói chuyện, đây là cuộc nói chuyện của hai người đàn ông. Anh quyết định sẽ học Thạc sỹ ở trong nước, như thế anh có thể đợi Quyền Nhi sau khi tốt nghiệp Đại học sẽ cùng anh ra nước ngoài tu nghiệp.

Lúc đó chú Lục đã hỏi anh, "Quyền Nhi giờ đã thi đỗ vào Đại học C rồi, nếu nó đã không thi đỗ thì sao? Cháu muốn bốn năm sau hai đứa có thể cùng đi du học, vậy nếu nó không muốn ra nước ngoài học thì sao? Tiểu Mạc, kế hoạch của cháu chưa chắc Quyền Nhi đã thực hiện được, và đây liệu có phải là điều mà nó mong muốn hay không thì còn chưa biết. Vì thế, ý kiến của chú không quan trọng, quan trọng là suy nghĩ của Quyền Nhi".

"Cháu hiểu, chú Lục. Vì thế đây đều chỉ là dự định cá nhân của cháu mà thôi, cháu chưa từng nói với Quyền Nhi, không muốn tạo áp lực cho em ấy. Cháu có thể nghĩ được rất xa rất rộng, nhưng cụ thể thực hiện thế nào thì sẽ theo như mong muốn của Quyền Nhi."

Mặc dù đã hứa như thế, Cao Mạc nhận thấy lần trước mình vẫn vội vàng quá. Anh đã vội vàng nhồi nhét những gì mình biết những gì mình nghĩ vào đầu Quyền Nhi, vội vàng nhào nặn cô ấy theo mô hình anh muốn, biến cô ấy thành người giống như anh kỳ vọng. Sự miễn cưỡng của Quyền Nhi và thái độ cứng rắn vô thức của anh ngày hôm đó đã ngầm để lộ ra một vài vấn đề, chỉ có điều anh vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết như thế nào mà thôi.

"Cậu sinh viên đó là bạn học cùng lớp với em à?" Họ lại đi qua sân bóng rổ, đội của Đinh Mùi vẫn đang chơi bóng ở đó, Cao Mạc nhìn rồi lơ đãng hỏi.

Quyền Nhi lắc đầu, "Không phải. Anh ấy là Đinh Mùi, em quen trong thời gian tập quân sự, anh ấy cũng rất thú vị." Cô thấy Cao Mạc không nói gì, vội vàng bổ sung một câu, "Sau đợt tập quân sự, đây là lần đầu tiên bọn em gặp lại nhau".

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến trước một khu giảng đường. Cao Mạc dừng lại, "Chính là chỗ này, em đứng vào trong nữa. Thời gian buổi tối em sắp xếp thế nào?".

"Tối thứ Hai, thứ Tư em có giờ học. Gần đây buổi tối trong trường thường xuyên tổ chức liên hoan và các hoạt động khác, nếu không thì cũng tổng vệ sinh, hơn nữa lại có ban vệ sinh đi kiểm tra, cho nên cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi."

"Ừm," Cao Mạc gật gật đầu, "Vừa nhập học nên sẽ còn nhiều việc phải làm. Sau này tối thứ Ba và thứ Năm lên thư viện cùng anh nhé".

"Vâng." Quyền Nhi không biết đến thư viện thì sẽ làm những gì, mặc dù là tuần đầu tiên lên lớp, thầy giáo đã giới thiệu rất nhiều đầu sách tham khảo, nhưng mọi người vẫn còn đang chìm đắm trong không khí được giải phóng sau kỳ thi tốt nghiệp trung học nên cũng chỉ ghi chép lại, chứ làm gì có ai vừa mới nhập học đã lao đầu vào cặm cụi chăm chỉ đâu!

Cao Mạc cốc nhẹ vào đầu cô một cái, "Nhắc đến học hành mà em miễn cưỡng thế sao, trong thư viện cũng có rất nhiều tạp chí, họa báo".

Quyển Nhĩ ngượng ngùng cúi đầu, "Không phải em vẫn chưa hoàn toàn nhập tâm đâu".

Trên đường về ký túc, ban đầu Quyển Nhĩ đi khá nhanh, sau đó là đi như chạy, bước chân cô cũng nhanh như nhịp tim cô đang đập vậy. Đúng là cô có phần chậm hiểu, ý của Cao Mạc có thể hiểu là, thứ Ba và thứ Năm họ cùng nhau lên thư viện, ở bên nhau cả buổi tối. Hẹn ước, thỏa thuận, đối với Quyển Nhĩ mà nói đều là những thứ vô cùng mới mẻ và có khả năng tác động rất lớn. Cô dễ dàng quên đi kinh nghiệm thất bại lần trước, lại bắt đầu ao ước, mong chờ tới ngày được sớm tối bên nhau.

Song Quyển Nhĩ đã đánh giá thấp sự quan tâm của trường dành cho các tân sinh viên và sự nhiệt tình của tân sinh viên đối với cuộc sống mới. Thời gian của cô phần lớn bị các loại hoạt động như: Họp lớp, Hội nghị chi đoàn, lễ đón tiếp của đoàn thể, còn cả tiết mục chuẩn bị theo tổ cho buổi dạ hội đón các tân sinh viên sắp tới chiếm lĩnh.

Quyển Nhĩ hoàn toàn không hiểu vì sao phải chuẩn bị tiết mục cho buổi dạ hội đón tân sinh viên: "Chẳng phải dạ hội để chào đón các tân sinh viên hay sao? Lẽ ra các anh chị khóa trên phải diễn cho chúng ta xem chứ, sao lại yêu cầu sinh viên mới như bọn mình phải chuẩn bị các tiết mục biểu diễn?".

Đối với việc diễn tập, Hà Bồ là người ám ức nhiều nhất, cũng là người phải nghe giáo huấn nhiều nhất. Thấy có người mà khả năng giác ngộ cũng thấp như mình, Hà Bồ vội vàng đọc lại những lời mà trước đó người khác đã giáo huấn cô "Không tham gia thì làm sao có thể gia nhập tập thể chứ, làm sao có thể thật sự bước chân vào cuộc sống mới! Nói cho đúng thì đây không phải bữa tiệc nghênh đón tân sinh viên, mà là bữa tiệc liên hoan. Các anh chị khóa trên đại diện cho trường, tân sinh viên trình diện diện mạo mới, hoàn toàn không có gì là khó hiểu". Hà Bồ thích nhất là được vận động, chạy chỗ này, nhảy chỗ kia không có vấn đề gì, nhưng bảo cô phải khiêu vũ thì đột nhiên cô sẽ cảm thấy tứ chi bình thường phối hợp rất ăn ý tự nhiên của mình trở nên vô cùng thừa thãi, dù ở tư thế nào, đặt ở đâu cũng không phù hợp.

Quyển Nhĩ không muốn tham gia nhiều hoạt động như thế, cô vắt óc nghĩ cách thoát ra để tới thư viện cùng với Cao Mạc, nhưng đều thất bại.

Những hoạt động này, đều phân về từng phòng ký túc, chỉ có mấy người với nhau, thoáng nhìn là thấy ngay. Không nhiệt tình với các hoạt động của tập thể thì không có vấn đề gì, nhưng mới bắt đầu mà đã công khai phản kháng, sẽ mang tới rắc rối cho những người xung quanh, hơn nữa bản thân sẽ trở thành đối tượng công kích của mọi người. Cao Mạc đương nhiên cũng rất hiểu điều này. Khi Quyển Nhĩ xin lỗi nói không thể đi cùng anh, anh tỏ ra hiểu biết, vỗ vỗ vào vai cô, "Lúc nào biểu diễn, dành cho anh một chỗ, anh sẽ tới cổ vũ".

"Phòng bọn em sẽ chuẩn bị một tiết mục múa, nhưng có được biểu diễn hay không còn chưa biết. Nghe nói các tiết mục cũng sẽ được lựa chọn gắt gao, mười chỉ chọn một thôi." Quyển Nhĩ muốn nhường hết, cho cô làm khán giả, làm người cổ vũ, là cô thấy vui nhất. Từ nhỏ tới lớn Quyển Nhĩ lên sân khấu rất nhiều lần, có lần là để biểu diễn, có lần là để diễn thuyết, cũng có lần lên nhận thưởng. Có điều cho dù có phải nói hay không phải nói gì, cho dù sân khấu đó nhỏ và thấp tới mức nào, cô cũng đều cảm thấy có chút hồi hộp, dường như những khuôn mặt thân thuộc dưới kia bỗng trở nên xa lạ, cảm giác như mình đang bị cô lập vậy. Cô không thích cảm giác đó, nhưng trong hồ sơ đều ghi chép rất rõ sở trường của từng học sinh, người hướng dẫn đã yêu cầu cô lựa chọn, hoặc là khiêu vũ hoặc là biểu diễn.

Các cô bạn cùng phòng cũng là những người rất có tài năng, chỉ có điều vẫn đang được giấu kín. Kết quả sau khi bàn bạc là chọn một điệu múa dân tộc, sáu người mặc trang phục của sáu dân tộc khác nhau. Tiết mục kiểu này vừa vui nhộn lại không quá phô trương, rất hợp với ý của Quyển Nhĩ. Có điều cô cũng ngờ rằng mục đích của mọi người đều giống nhau, đều hy vọng tiết mục đó không được chọn. Sở Phi Bình phụ trách biên đạo và giàn dựng, phục trang thì Tôn Mộc Nam nói có thể mượn được, mấy người còn lại chỉ phải chịu trách nhiệm luyện tập chăm chỉ thôi. Ngoài Hà Bồ ra, những người khác đều đã biết múa căn bản, vì vậy chỉ luyện tập vài lần là đã thuần thục. Hà Bồ tự yêu cầu được múa điệu múa của dân tộc Tây Tạng, cô ấy giải thích rằng, điệu múa ấy với đầu vật gần giống nhau, cô dễ dàng nắm bắt hơn.

"Chắc cũng không đến nỗi nào. Các tiết mục của nữ sinh bao năm qua đều được ưu tiên. Số lượng tiết mục lúc nào cũng nhiều hơn các tiết mục của nam sinh đến gấp đôi." Cao Mạc cười nói.

Quả thật, một tuần sau, điệu múa dân tộc của bọn họ hiển hách mà có mặt trong danh sách các tiết mục biểu diễn trong chương trình đón tiếp tân sinh viên với chủ đề Khắp nơi cùng chúc mừng. Tiếp theo là phải biểu diễn kết hợp, bởi vì sẽ diễn ở hội trường lớn của trường, đương nhiên không thể quá sơ sài, bất cần.

Khi đi diễn tập, Quyển Nhĩ lại gặp Đinh Mùi, anh ta cùng với một chị khóa trên dẫn chương trình cho buổi liên hoan. Nói là khóa trên, nhưng nghe nói Điều Sinh là thần đồng được học vượt cấp, tuổi có khi còn ít hơn các tân sinh viên. Cô ấy thông minh, lại năng động hoạt bát, Quyển Nhĩ cảm thấy việc dẫn chương trình đối với cô ấy dễ như trở bàn tay, thật đáng ngưỡng mộ. Đinh Mùi mặc dù cũng không phải tệ, nhưng hai người đứng cùng nhau thì lập tức sẽ nhìn ra ai mới là nhân vật chính trên sân khấu. Điều Sinh chính là một ngôi sao tỏa ra hào quang lấp lánh.

Đương nhiên, Đinh Mùi cũng rất hiểu điều đó. Anh coi việc tham gia hoạt động lần này như một công việc, chuẩn bị và học hỏi rất nghiêm túc. Mỗi lần Quyển Nhĩ đi diễn tập, đều nhìn thấy anh ta hoặc là đứng một mình học lời dẫn, hoặc là đang bàn luận điều gì đó với người trong tổ công tác, hoặc cùng tập dẫn chương trình với Điều Sinh. Chỉ mấy ngày sau, khả năng dẫn của anh đã ổn định hơn rất nhiều, dần dần có thể phối hợp tung hứng cùng với Điều Sinh, đúng là tiến bộ thần tốc.

Ngày biểu diễn chính thức, Quyển Nhĩ đã phạm một sai sót nhỏ, cô giẫm vào tay áo dài lượt trượt của chính mình, kết quả là lúc cần vung lên, thì lại bị dính chặt ở đấy, khiến mọi người ồ lên cười, có điều nó cũng rất phù hợp với chủ đề Khắp nơi cùng chúc mừng. Cao Mạc ngồi phía dưới cũng không nhìn được cười, anh cười là vì Quyển Nhĩ trong tình huống đó vẫn kiên cường trấn tĩnh, nhắc chân lên để hất tay áo, cố tình làm như động tác vừa rồi là được sắp đặt, rồi lại tiếp tục múa như không có chuyện gì xảy ra.

Lục Quyển Nhĩ chính là người có bản lĩnh như thế, làm tốt hay không không nói vội, nhưng luôn làm trọn vẹn bổn phận của mình.

Quyển Nhĩ ra sau cánh gà thay quần áo, sau đó chen vào ngồi cạnh Cao Mạc, cùng anh xem các tiết mục còn lại. Tiết mục của cô biểu diễn ngay đầu, còn tới một nửa chương trình để cô yên tâm ngồi dưới thưởng thức.

"Cô kia chuẩn bị ôm lấy bụng rồi cuộn tròn lại." Tiểu phẩm đang diễn trên sân khấu, cô đã xem qua mấy lần, nội dung nắm rõ như lòng bàn tay, vì thế không nhìn được mà kể với Cao Mạc. Cô chỉ cảm thấy rất vui, như đang cùng mọi người xem ti vi thôi, thảo luận về diễn biến tình tiết của vở kịch là điều hết sức bình thường.

"Đừng nói nữa." Cao Mạc đột nhiên ngắt lời cô, giọng anh không lớn lắm nhưng ngữ khí vô cùng nghiêm túc, khiến nụ cười của Quyển Nhĩ như đóng băng trên mặt.

Cao Mạc luôn chăm chú nhìn lên sân khấu, không hề nhìn Quyển Nhĩ. Cô ấy nói to như vậy làm ảnh hưởng tới mọi người xung quanh, cũng làm ảnh hưởng tới hiệu quả của tiết mục đang diễn trên sân khấu. Im lặng và tập trung ngồi xem người khác biểu diễn là bày tỏ sự tôn trọng tối thiểu cần có. Anh nói nhỏ để nhắc nhở cô, chính là vì không muốn cô bị người khác liếc xéo.

Quyển Nhĩ ngệt ra nhìn nửa khuôn mặt bên này của Cao Mạc, ánh đèn trên sân khấu chiếu từ hướng khác tới, nên chỉ nhìn thấy anh mờ mờ trong bóng tối, cô không tỏ thái độ, nhưng cũng không nói gì nữa.

Quyển Nhĩ từ từ quay người ngồi thẳng trên ghế, từ từ thả lỏng cơ thể, tựa vào lưng ghế. Cô biết tối nay mình có phần quá khích, sau khi ngồi xuống cạnh anh đã nói liên tục không ngừng, cứ như miệng mình không còn theo sự điều khiển của bản thân nữa, một mực muốn bày tỏ quan điểm. Cô buồn bã thu người trong chiếc ghế, một buổi tối đẹp thế này, mà lại bị chính mình phá hỏng.

Đột nhiên Quyển Nhĩ cảm thấy có người nắm lấy bàn tay đang đặt trên thành ghế của cô, đầu tiên là nhẹ nhàng đặt lên, sau đó nắm chặt lấy rồi cứ giữ như thế. Cô quay sang nhìn anh, nhưng anh vẫn nhìn lên sân khấu, nét mặt và tư thế không có gì thay đổi, như thể anh không phải là chủ nhân của bàn tay đó vậy.

Về mặt như không có chuyện gì xảy ra của Cao Mạc khiến Quyển Nhĩ bức bối, cô bắt đầu nhẹ nhàng dùng sức, định rút tay về. Nhưng cô vừa động đây, anh càng nắm chặt hơn, bàn tay kia cũng đặt lên, kéo tay cô ôm chặt trước ngực.

Hành động đó của anh khiến Quyển Nhĩ sợ hãi, cứng đờ người trên ghế, mặc cho anh cầm tay. Đương nhiên cô cũng biết, nếu trở thành người yêu thì sẽ có những đụng chạm như thế này. Nhưng họ vẫn chưa đến mức ấy, đột nhiên thân mật thế này, khiến cô không biết nên phản ứng thế nào.

Từ chối? Cô sợ Cao Mạc sẽ hiểu lầm là cô không có cảm tình với anh. Nhưng cứ mặc cho anh làm vậy, liệu có thể hiện rằng cô quá tùy tiện, quá dễ bắt nạt hay không? Huống hồ xung quanh đều là bạn học của cô, anh vẫn chưa phải là bạn trai, nếu bị nhìn thấy, cô biết giải thích thế nào? Mỗi lúc nghĩ đến điều này, cô lại rút tay mình lại, muốn thoát khỏi sự khống chế của bàn tay kia.

Việc anh đột ngột nắm tay Quyển Nhĩ không khiến cô có cảm giác mặt nóng bừng tim đập thình thịch, mà ngược lại còn cảm thấy sợ hãi, do dự. Cô thật sự không hiểu vì sao mình lại có phản ứng như thế, cử chỉ này của Cao Mạc, chẳng phải là điều cô chờ mong từ lâu sao? Chẳng phải nên vui mừng sao? Nhưng theo quan điểm của bản thân, cô vẫn muốn có cái gì đó chính thức, phải biết rõ tâm tư tình cảm của nhau rồi mới từ từ tiến triển. Nhảy vọt ba cấp thế này, cô không thích ứng kịp, trái tim dường như cũng phối hợp rất ăn ý, đập thình thịch không ngừng, cô phải giữ chặt ngực mới có thể khiến nó không nhảy nữa.

Cao Mạc cảm nhận được điều gì đó, thả lỏng tay, Quyển Nhĩ muốn rút tay về nhưng vẫn bị bàn tay anh nắm giữ.

Quyển Nhĩ đành phải giấu bàn tay xuống dưới thành ghế, cánh tay hai người đều chúc xuống, nét mặt và tư thế đều gượng gạo như nhau.

Buổi biểu diễn kết thúc, Cao Mạc kéo cô ra khỏi hội trường. Trong đám người đông đúc đang chen lấn để ra ngoài, anh đột nhiên dừng lại, nắm chặt tay cô, "Lục Quyển Nhĩ, anh chỉ buông tay em ra một lần thôi, nếu em còn chưa chuẩn bị tâm lý, thì hãy thu tay về đi". Anh nói xong liền buông tay cô ra.

Cảm giác ám áp vì được nắm thật chặt biến mất, thay vào đó là những luồng gió lạnh luồn qua các kẽ tay. Quyển Nhĩ cúi đầu nhìn bàn tay mình, không phải là cô không có chuẩn bị, nhưng khi anh nắm tay cô, sao cảm giác lúc đó lại khác lạ như thế? Tay của Cao Mạc ngay bên cạnh tay cô, anh buông tay là vì muốn cô làm theo sự mạch bảo của trái tim. Nếu lần này cô đưa tay ra, phải chăng đó chính là thay lời tỏ tình?

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Khoảng cách một bàn tay

Quyển Nhĩ không biết liệu nắm tay anh thì có thể mãi mãi ở bên nhau hay không, cũng không biết nắm tay như thế liệu có phải là ngấm cam kết hay không, tất cả những điều đó đối với cô mà nói, đều quá đột ngột. Cho dù như thế thì cô vẫn phải trấn tĩnh lại, cô nhìn sang Cao Mạc, hy vọng anh có thể cho cô một gợi ý nhỏ, cho dù chỉ là một ánh mắt khuyến khích thôi. Nhưng Cao Mạc vẫn không nhìn cô, dường như đám người ồn ào phía trước đã cướp mất sự chú ý của anh, cô chỉ nhìn thấy một phía của khuôn mặt với đôi môi luôn luôn mím chặt.

Người mà cô đã chờ đợi lâu như vậy, giờ chỉ cần giờ tay lên thôi là anh ấy đã ở ngay trong tầm tay. Quyền Nhi không biết vì sao mình lại do dự, lúng túng, tâm trạng rối bời khiến cô căng thẳng. Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh, Quyền Nhi cảm thấy hơi sợ. Đúng thế, cô cảm thấy sợ.

Mặc kệ, cứ nắm lấy đã rồi tính sau, nếu không sẽ hối hận. Tự nhiên trong giây phút ấy, Quyền Nhi như bừng hiểu ra, đưa tay ra nắm lấy tay Cao Mặc.

Đúng vào lúc Quyền Nhi cảm thấy tay mình đã chạm vào tay Cao Mặc, đột nhiên cô bị ai đó lôi đi. Khi cô quay đầu nhìn lại, cô thấy Cao Mặc cũng bị người nào đó đang lao về phía trước kéo đi. Họ ngồi ở hàng ghế đầu tiên trước sân khấu cho nên vốn sẽ phải ra sau cùng, nhưng các cán bộ của Hội sinh viên bây giờ cũng bắt đầu ra khỏi hội trường, mặc dù số lượng người không quá nhiều, nhưng cùng chen ra một lúc nên thanh thế rất lớn.

"Lục Quyền Nhi, sao em lại đi trước? Mấy cô gái còn lại trong phòng đang tìm em khắp nơi đây".

Người kéo cô đi là giảng viên Vương trong ban chấp hành đoàn trường, hơn năm mươi tuổi, nghe nói con cô đang du học ở nước ngoài, nên cô đối xử với sinh viên rất tốt. Cô lúc nào cũng tươi cười gọi sinh viên nữ là các cô, gọi sinh viên nam là các cậu, một cô giáo rất tận tình. Thời gian này cô phụ trách tổ chức việc diễn tập nên đã rất quen thuộc với các cô, cô Vương đặc biệt rất quý Tôn Mộc Nam, muốn cô ấy ngoài thời gian lên giảng đường thì tới văn phòng đoàn giúp mình.

Quyền Nhi cảm thấy có chút buồn bực nhưng không dám lộ ra trước mặt cô Vương. "Em chào cô, em cứ nghĩ các bạn ấy về ký túc hết rồi, thế giờ các bạn ấy đâu ạ?".

"Đang tập trung sau cánh gà bàn bạc xem ngày mai liên hoan thì ăn gì?"

"Liên hoan?"

"Những sinh viên tham gia biểu diễn lần này được nhà trường hỗ trợ mỗi người ba mươi tệ, mọi người thống nhất góp vào để liên hoan, không phải trả cho từng người nữa. Nhưng đúng là lắm thầy nhiều ma, chín người mười ý, chẳng ai đưa ra được ý kiến nào hay cả. Cô định ra ngoài tìm giáo viên phụ trách hội trường này, báo cô ấy về trước cô sẽ ở lại khóa cửa rồi về sau, để các cô các cậu ấy bàn bạc cho thoải mái. Không ngờ lại gặp được em".

Quyền Nhi cảm thấy thật không biết phải làm sao, chuyện này rốt cuộc là thế nào chứ? Trong bọn họ làm gì có ai có thể đưa ra ý kiến đi liên hoan ở đâu? Không biết còn nần nã ở lại đó làm gì, để cô cũng bị kéo quay trở lại.

Quyền Nhi cùng với cô Vương đi vào sau cánh gà, quả nhiên toàn bộ sinh viên tham gia biểu diễn đang tập trung ở đó. Quyền Nhi tìm thấy Tôn Mộc Nam và các bạn, bèn đi tới, "Các cậu còn ham vui gì ở đây thế?". Cô thật sự chẳng còn tâm trí đâu mà bàn bạc xem nên ăn gì, nhưng thấy tinh thần bọn họ ai cũng rất hăng hái, thì thầm to nhỏ, như đang xem một vở kịch hấp dẫn nào đó không bằng.

Quyền Nhi kéo tay La Tư Dịch, người ngồi ngoài cùng, "Chuyện gì thế?".

La Tư Dịch kéo tay Quyền Nhi lại nắm chặt. Tay cô ấy lạnh như băng khiến Quyền Nhi bất giác rung mình, có gì, người dẫn chương trình trên sân khấu trở thành diễn viên chính sau cánh gà".

Quyền Nhi nghe thấy thế liền ngược lên nhìn, Đinh Mùi và Diêu Sênh đang ngồi sát vào nhau, thì thầm cười nói như chỗ không người, thỉnh thoảng lại giơ tay lên che miệng, ghé sát vào tai nhau nói gì đó. Xem ra lần biểu diễn này đã rất thành công, đã tạo ra được một cặp đôi mới. "Ồ, tốt quá!"

"Tốt gì mà tốt, nghe nói Diêu Sênh có người trong mộng rồi, vững tâm không thay lòng đổi dạ, bao nhiêu kẻ muốn tấn công đều bị cô ta coi như vô hình. Anh chàng Đinh Mùi này xem ra cũng chẳng được việc gì đâu".

Hà Bố vội vàng công bố tin tức mà cô vừa thăm dò được.

"Ai bảo thế, Đinh Mùi chẳng phải cũng được rất nhiều người thích sao? Hồi học trung học còn khiến bao nhiêu nữ sinh trường mình si mê đấy!" Tôn Mộc Nam nói.

"Mình thấy anh ta vẫn còn non lắm, không có khả năng chiến thắng." Tề Vũ nói như bà cụ non. Trong mắt cô, những nam sinh cùng tuổi đều còn rất trẻ con.

"Sau các cậu biết là anh ta định theo đuổi Diêu Sênh?" Quyền Nhi cảm thấy có chút phiền muộn. Anh chàng Đinh Mùi này gặp ai cũng như đã quen từ lâu, có vẻ như việc ân cần với con gái chính là thói quen của anh ta, không thể tùy tiện chụp mũ cho anh ta như thế, nếu không, cô gái nào quen với anh ta cũng sẽ đều bị coi là được anh ta để ý, bao gồm cả mình trong đó.

"Điều đấy có gì là khó?" Sở Phi Bình xen vào, "Trừ lúc dẫn chương trình là phải quay xuống nhìn khán giả, thời gian còn lại mắt anh ta cứ như mọc trên người Diêu Sênh vậy, nào có thấy nhìn ai khác đâu! Thế mà cậu còn không nhận ra?".

"Mình không để ý!" Quyền Nhi thật thà gật đầu. Thực ra cũng không thể trách Quyền Nhi vô tâm, mấy người bọn họ ai cũng từng trải qua cảm giác được con trai theo đuổi nên rất miễn cảm với hành động của các nam sinh. Chỉ riêng cái nhìn say đắm như thế trong mắt Đinh Mùi, thế giới này chỉ có một mình Diêu Sênh kia, cũng có thể cho thấy điều gì đó. Nhưng đối với Quyền Nhi mà nói, Đinh Mùi chính là người như vậy, anh ấy dễ dàng nhiệt tình thân thiện với người khác, không phân biệt nam hay nữ, cũng không để ý tới hoàn cảnh xung quanh.

Quyền Nhi đã coi Đinh Mùi là bạn, vì thế bất giác lo lắng thay cho anh ấy, "Cậu thấy bọn họ không có hy vọng nhưng mình lại thấy họ rất đẹp đôi đấy chứ".

"Người khác thấy đẹp đôi hay không thì có ích gì, nếu không thích, thì ai dám làm gì cô ta". La Tư Dịch nói xong buông tay Quyển Nhi ra đứng dậy định đi. Quyển Nhi thấy cô Vương đang bận nói chuyện với người khác, vội vàng túm lấy tay La Tư Dịch rồi nói, "Chúng mình cùng đi". Lúc này không đi, thì còn đợi lúc nào! Cô không biết liệu Cao Mạc có đứng đợi cô ở cửa hay không, bị kéo quay lại chỉ để nghe mọi người tán chuyện linh tinh, chẳng liên quan gì đến mình, thật đúng là xui xẻo!

Ra khỏi hội trường, Quyển Nhi vừa đi vừa tìm nhưng không thấy bóng dáng Cao Mạc đâu. Trong lòng Quyển Nhi vô cùng thắc mắc, liệu anh có nhìn thấy cô bị người khác kéo đi không hay vẫn nghĩ rằng hai người vô tình lạc nhau? Liệu có nghĩ ngợi gì không? Giờ không biết anh đang ở đâu rồi?

"Cậu còn chần chừ gì nữa?" Bình thường La Tư Dịch vốn dễ tính, nhưng thấy Quyển Nhi đi chậm quá, mãi chẳng đi được bao xa.

Quyển Nhi do dự một lúc, "Không có gì". Việc vừa xảy ra, cô vẫn chưa suy nghĩ kỹ, không biết nói gì, cũng không biết nên nói gì nữa.

"Bọn mình ra sân vận động ngồi một lát đi." La Tư Dịch đột nhiên đề nghị.

Quyển Nhi muốn đến phòng ký túc để tìm Cao Mạc, đối với cô, đây mới là việc cấp thiết lúc này. Nhưng nhìn vẻ mặt cô đơn của La Tư Dịch khiến cô thấy khó mở miệng từ chối. Hơn nữa, đêm hôm trước, chính là La Tư Dịch đã an ủi giúp cô trấn tĩnh tinh thần, làm sao cô có thể từ chối cô ấy vào lúc này chứ.

Và lại, nếu gặp Cao Mạc thì cô sẽ nói thế nào? Làm thế nào? Cô đã bỏ lỡ bàn tay anh đưa tới, không biết lời hứa nắm tay cùng đồng hành có mất đi hiệu lực không? Giờ cô không chỉ cảm thấy ảo não mà còn cảm thấy rất phiền não.

"Đi thôi." Quyển Nhi kéo cánh tay La Tư Dịch, cô tin rằng khuôn mặt mình lúc này cũng hiện lên vẻ cô đơn giống cô ấy, thậm chí sự cô đơn của cô còn bao gồm cả sự lo lắng và bất lực.

Vào sân vận động, Quyển Nhi và La Tư Dịch ngồi ở vị trí cao nhất trên khán đài, ngắm nhìn những sinh viên đang chạy hoặc tản bộ dưới sân, có người đi một mình, cũng có từng nhóm người, có những người yêu nhau, và có cả những người chỉ đơn thuần là bạn. Những bước chân nhàn nhã đó, kết hợp với ánh đèn hắt ra từ khu ký túc gần đây và sắc tối của màn đêm, khiến người ta có ảo giác như mình đang ở trong một bức tranh, lại cảm thấy ngoài bản thân mình ra, mọi thứ xung quanh chuyển động thật chậm chạp.

"Ồ đây rất thoải mái phải không?" Đột nhiên La Tư Dịch cất tiếng hỏi.

Quyển Nhi gật gật đầu.

"Trước kia lúc chưa vào đại học, thỉnh thoảng mình vẫn đến đây chạy vài vòng, chạy cho tới khi cảm thấy kiệt sức, phải nằm vật ra đám cỏ êm ái dưới sân kia thì thôi. Lúc chạy mình cũng biết, thực ra cho dù có nỗ lực chạy tới mức nào, cũng chỉ là chạy vòng quanh mà thôi, không bao giờ đến được nơi mà mình muốn đến, không đến được bên anh ấy, trừ phi anh ấy chịu đứng trên đường chạy của mình".

"Cậu không thể chạy tới chỗ anh ấy được sao? Nếu cậu đã muốn, thì hãy coi nơi anh ấy đứng là cái đích mà cậu nhắm tới".

La Tư Dịch lắc lắc đầu, "Cách của cậu không thể áp dụng với mình. Anh ấy vẫn luôn ở ngay cạnh mình, sao mình lại phải chạy đi đâu chứ? Khoảng cách chỉ có một bước chân thôi mà sao cảm giác không thể vượt qua được".

"La Tư Dịch," Quyển Nhi nghĩ một lát, rồi lại nói tiếp, "Nếu như anh ấy chủ động bước đến bên cậu thì sao?".

"Mình không thấy có khả năng ấy, tư thế của anh ấy dù nhìn ở hướng nào thì cũng là đang đi về phía người khác." La Tư Dịch nói xong, mỉm cười buồn tênh. Nỗi buồn phiền của tuổi trẻ dường như rất dễ dàng được làm nhạt đi trong những câu tự trào phúng, cũng có thể bởi cuộc sống chỉ vừa mới bắt đầu nên trong tim vẫn còn chần chứa hy vọng.

"Có khả năng ấy đấy, thật đấy!" Những lời nói của La Tư Dịch đã chạm tới trái tim của Quyển Nhi. Khoảng cách giữa cô và Cao Mạc chỉ là một cánh tay, thậm chí chỉ là bàn tay. Cô chưa bao giờ nghĩ anh sẽ chủ động vượt qua khoảng cách ấy. Chỉ đáng tiếc là, khi anh đưa tay ra, cô đã không giữ lấy. Cô dùng các ngón tay quấn lấy tóc của mình, quấn chặt, rồi lại thả ra, lại quấn, lại thả, trái tim cô cũng đang rối tung như mái tóc cô lúc này. Quyển Nhi rất muốn tâm sự với La Tư Dịch về việc xảy ra tối nay, cô có cảm giác cô ấy sẽ hiểu được. Chỉ có điều, với tâm trạng như lúc này, không biết cô ấy còn tâm trí để nghe nữa hay không?

"Cao Mạc chủ động rồi phải không?" La

Tư Dịch quả nhiên thông minh hơn người.

"Coi là thế." Lúc này Quyển Nhi mới cảm nhận được niềm vui đang từ từ dâng lên trong tim, dường như phải rời khỏi anh ấy, cô mới dám tin đây là sự thật.

"Lục Quyển Nhi, cậu thật hạnh phúc." La Tư Dịch nói rất thật lòng. Anh chàng Cao Mạc đó nghe nói giống hệt lão tăng nhập định, không rung động trước tình cảm của bất kỳ ai. Trước đó cô vẫn lo lắng Quyển Nhi sẽ thất vọng, giờ thì xem ra trong tim anh ta đã có Quyển Nhi từ lâu, nên mới không để ý tới người khác mà thôi.

"May mắn phải không?" Quyển Nhi bắt an cựa mình, giờ bàn tay vừa được Cao Mạc nắm lên, "Hình như mình đã tự phá hỏng sự may mắn đó của bản thân rồi, haizz!".

"Chuyện thế nào?"

"Đúng là anh ấy chủ động, nhưng mình còn chưa kịp trả lời đã bị cô Vương kéo đi. Lúc quay ra thì đã không thấy anh ấy đâu nữa."

La Tư Dịch lập tức đứng dậy, "Đi thôi!". "Đi đâu?"

"Tìm anh ta, phải trả lời chứ."

La Tư Dịch rất kiên quyết, còn Quyền Nhĩ lại chần chừ, "Cũng không cần phải ngay lúc này đâu".

"Đừng chỉ biết ngồi ôm cây đợi thỏ!" La Tư Dịch ném lại một câu, rồi đi thẳng.

Dưới khu ký túc của Cao Mạc.

Mặc dù Quyền Nhĩ rất thấp thòm, nhưng khi bước lên lầu cô cũng đã cố gắng trấn tĩnh, coi như vào chỗ không người vậy. Mấy lần trước cô đã tới đây tìm Cao Mạc nên rất quen đường thuộc lối. Trước khi lên phải đăng ký, chú ở phòng đăng ký cười rất thân mật rồi nói, "Tìm ai à, mau lên đi!".

Cô không ngờ, lần này mọi việc lại không hề thuận lợi, lên được tới một nửa tầng hai, liền bị một chú bảo vệ chạy đuổi theo từ phía sau, kiên quyết kéo trở xuống. Phòng đăng ký vừa thay ca, người này giọng nói có vẻ bức tức, vấn đề là khẩu âm của ông ta rất nặng, quát tháo một hồi, chỉ chỉ trỏ trỏ, về về gạch gạch, Quyền Nhĩ vẫn không hiểu vì sao ông ta không cho mình lên.

"Này, sáu phích nước?"

Quyền Nhĩ đang bối rối, thì bỗng nhiên có một giọng nói xen vào. Cô ngẩng đầu lên, cũng có thể coi là gặp người quen, chính là anh chàng Hầu Ủy Viên.

"Tìm Đinh Mùi phải không? Để anh lên gọi giúp em, nữ sinh không được phép lên trên đâu." Hầu Duy Nguyên biết mình vừa rồi lỡ lời, đã gọi cô nữ sinh này bằng biệt hiệu phòng anh đặt cho cô trong lúc cả phòng tán phét. Khí thế của cô ngày hôm đó ở dưới sân ký túc anh vẫn còn nhớ rất rõ. Còn chần chừ ở đây, anh ta sẽ lại bị đánh trả cho mà xem. Vì thế, không đợi Quyền Nhĩ đồng ý hay không, liền mấy bậc một phóng lên trên lầu.

Chú bảo vệ thấy có người đi lên trên gọi người giúp liền chỉ vào cửa bảo Quyền Nhĩ đứng đó đợi, rồi quay về phòng. Một người nói không rõ, còn một người chẳng để cho cô được nói rõ, Quyền Nhĩ cũng không còn cách nào, đành phải đứng đợi ở cửa. Lúc này, cũng không biết là Đinh Mùi đã về hay chưa. Anh chàng Hầu Ủy Viên đó xem ra thể lực rất tốt, anh ta không ngại vất vả chạy lên chạy xuống, cô cũng chẳng biết làm sao. Sáu phích nước? Đừng nghĩ rằng vừa rồi chú bảo vệ nói to mà cô không nghe rõ anh ta gọi thế, mấy anh chàng phòng Đinh Mùi đã lấy cô là trò hề để thêm gia vị cho cuộc sống! Món nợ đó sau này có cơ hội nhất định cô sẽ tính.

Một lúc sau, anh chàng Hầu Ủy Viên đó mới thở phò chạy xuống. "Hình như Đinh Mùi vẫn chưa về. Mấy phòng gần đây, nhà vệ sinh, phòng thể thao, anh đã tìm khắp một lượt rồi, không thấy bóng dáng cậu ta đâu".

Quyền Nhĩ đợi anh ta thở xong, mới nói

"Em không tìm Đinh Mùi".

"Hả? Vậy em tìm ai?" Hầu Duy Nguyên la oai oái. "Sao không nói sớm, anh đi dọc hành lang gõ tên cậu ta lâu như thế, ai cũng hỏi có phải anh bị lạc mất con không".

Vào lúc không khí hết sức nghiêm túc, chân thành thế này, Quyền Nhĩ vẫn bị anh ta chọc cho phì cười.

"Em tìm Cao Mạc ở phòng 321."

"321, chẳng phải là ngay trên phòng anh sao anh là phòng 221."

Tòa ký túc này tầng một là tầng hầm, vì thế tầng hai là tầng thấp nhất. Quyền Nhĩ bất giác tròng mắt, chỉ lên có nửa tầng mà đi lâu như thế, đồng chí Hầu Ủy Viên này đúng là đã tìm Đinh Mùi cả dưới hầm rồi.

Hầu Duy Nguyên không đợi Quyền Nhĩ ra chỉ thị tiếp theo, vội vàng nói, "Để anh đi gọi giúp em, Cao Mạc phải không?".

Anh ta nói xong lại ào ào chạy đi như một con gió. Nhìn tư thế chạy lên cầu thang của anh ta thôi cũng giống như đang vận dụng hết công lực trèo lên tòa nhà mười mấy tầng vậy. Nhờ có sự nhiệt tình của Hầu Duy Nguyên, Quyền Nhĩ cảm thấy sự căng thẳng của mình cũng theo bước chân anh ta mà đi mất rồi.

Quả nhiên, vài phút sau anh ta lại chạy xuống. "Mấy người trong phòng Cao Mạc nói, cậu ta chỉ về trước khi ký túc đóng cửa khoảng năm phút, nói em tới phòng thí nghiệm mà tìm".

"Phiền anh quá." Cô chân thành cảm ơn Hầu Duy Nguyên, nhất thời không biết nên đi về hướng nào. Tòa nhà có phòng thí nghiệm nơi Cao Mạc đang ở đó, nếu là ban ngày thì may ra cô còn tìm thấy, nhưng giờ đã muộn thế này, tòa nhà nào nhìn cũng na ná nhau, nếu tới từng tòa nhà mà tìm, chắc cũng phải tới sáng mới thấy.

Cô vừa đi được vài bước thì nghe thấy phía sau có bước chân chạy đuổi theo, "Hay là để anh đưa em đi, giờ chỗ đó cũng tối lắm".

Câu đó Hầu Duy Nguyên nói khá nhanh, như không ngắt nghỉ.

"Không cần đâu. Em cũng không biết anh ấy ở tòa nhà nào, cũng không nhớ tên phòng thí nghiệm của anh ấy. Em không đi đâu nữa, chỉ đứng đây đợi thôi".

Lúc đó mặt Hầu Duy Nguyên thoáng ửng đỏ. Anh nhìn bóng dáng nhỏ bé của Quyền Nhi, dùng thời gian một phút để tự thuyết phục mình, chỉ là xuất phát từ việc quan tâm tới bạn cùng học, lo lắng cho sự an toàn của bạn học nữ nên mới yêu cầu được đi cùng. Kết quả, lý do đây chính nghĩa đó cũng chẳng đi đến đâu. Anh không dám ngẩng đầu nhìn lên trên, ở đó chắc chắn đang có rất nhiều cái đầu đang chen chúc nhìn xuống xem trò hay, "Vây, vậy em cứ đợi ở đây nhé. Ở đây sau chín giờ tối là không cho nữ sinh vào nữa, lần sau cần tìm ai cứ gọi anh, anh sẽ giúp em".

Hầu Duy Nguyên nói xong liền quay lên lầu, vẫn như trước, không đợi Quyền Nhi trả lời.

Trước khi ký túc đóng cửa năm phút, Quyền Nhi vừa phải lo đối phó với đám muỗi hung hăng nhiều như nấm mọc sau khi thời tiết chuyển sang thu, vừa khổ sở nghĩ, cho dù đợi tới khi Cao Mặc trở về ký túc xá nam, thì e là cô cũng không thể vào được ký túc của mình nữa.

"Lục Quyền Nhi!" Vai cô bị cánh tay ai đó vỗ bộp một cái, "Em ở đây làm gì thế?".

Quyền Nhi không cần quay đầu lại, trong trường này chỉ duy nhất một người có thể dùng phương pháp bạo lực như thế thay lời chào hỏi với cô - Đinh Mùi.

"Em đợi bạn."

Đinh Mùi đi vòng lên phía trước, hơi cúi xuống nhìn thẳng vào mặt Quyền Nhi. "Có phần bi thương nhỉ, để anh đoán xem nào, không phải em đang đợi anh chàng tên Cao Mặc kia đấy chứ!".

Quyền Nhi mở to mắt, "Sao anh biết?". Đinh Mùi lấy tay che mặt mình. "Em đừng nhìn anh trừng trừng như thế, em căng mắt nhìn anh như vậy, anh lo là hai con ngươi của em sẽ rớt xuống mắt thôi".

"Anh chăm sóc cho tốt mắt của mình đi, không phải lo cho người khác. Nếu con ngươi của em có rớt xuống, em sẽ tự có cách nhét nó vào lại, ai bảo mắt em to thế làm gì chứ".

"Em chê anh mắt nhỏ chứ gì, thật uổng công anh đã lo lắng cho em, còn định nói cho em biết tung tích của Cao Mặc. Nếu em đã không coi trọng tình cảm giai cấp cùng chung hoạn nạn của chúng ta, cũng không thông cảm với sự tự tin mong manh của anh, không còn cách nào khác, anh đi vậy." Anh ta nói xong, cảm thấy vẫn chưa đủ, lại bồi thêm một câu. "Nếu em hối hận vì đã làm tổn thương anh, thì hãy cho anh tiền để anh đi cắt mí".

Quyền Nhi quên luôn cuộc nói chuyện với anh ta bắt đầu như thế nào, chỉ cảm thấy câu tiết, "Không cần phiền phức vậy đâu, đưa cho em con dao, em sẽ giúp anh cắt mí".

Mắt Đinh Mùi là mắt một mí điển hình, nhưng hai mắt lại tròn tròn và sáng trưng, rất có hồn. Anh thấy Quyền Nhi nổi nóng, vội vàng nói, "Là do anh cao lớn, mắt lại to, nên trông mắt mới có vẻ nhỏ đi như thế, thực ra kích thước của nó cũng không đến nỗi nào, không tin hai chúng ta cùng so xem, chắc chắn không nhỏ hơn của em".

Anh nói xong bèn áp sát lại, mặt đối mặt, mắt đối mắt với Quyền Nhi. Giây phút đó, Quyền Nhi cảm giác như sắp ngạt thở, không phải vì liên tưởng linh tinh, mà là đột nhiên có người áp sát lại gần, cô nín thở theo phản ứng rất tự nhiên. Ấn tượng duy nhất để lại trong cô là mắt của anh ấy rất sáng, rất sâu.

Lục Quyền Nhi đẩy mạnh anh ra, tức tới nỗi không nói được gì. Nhưng qua kinh nghiệm của vài lần tiếp xúc khiến cô hiểu rằng, anh chẳng có ác ý gì cả, vì thế cũng không cần thiết phải so đo tính toán với anh. "Em tin rồi, nếu so xem mặt ai to hơn, thì anh đúng là vô địch".

Đột nhiên, tiếng la ó, huyết sáo nổi lên như sóng vỗ bờ, Quyền Nhi nhìn qua vai Đinh Mùi, mỗi ô cửa sổ sáng trưng trên kia dường như phải có tới mấy cái đầu đang lác lác, chỉ có điều không nhìn rõ mặt từng người mà thôi. Dưới con mắt của bọn họ, màn vừa rồi hẳn là rất tình cảm.

Quay lại nhìn Đinh Mùi, không biết do anh bị những lời của Quyền Nhi hạ gục hay là do phản ứng của khán giả phía sau làm cho giật mình, bèn ngồi xổm ở đó không động đậy, mắt nhìn chăm chăm về phía Quyền Nhi.

"Mau đi đi, không cần anh phải lo cho mắt của em, cũng không cần anh nói cho em biết Cao Mặc đang ở đâu, cứ tiếp tục làm mặt mèo bự đi."

Diễn viên chính lui về sau cánh gà, khán giả cũng tự động tản đi, Quyền Nhi giục Đinh Mùi mau lên phòng.

Đinh Mùi giơ ngón tay chỉ về phía sau Quyền Nhi, "Không cần phải nói cho em biết nữa, vừa rồi anh ta ở dưới sân khu ký túc của em, giờ thì đang ở sau lưng em đấy".

Quyền Nhi không tin lắm, chậm chậm quay người lại, Cao Mặc đang đứng phía sau, sắc mặt vô cùng nghiêm nghị.

Chương 7: Mất đi cô ấy

Đình Mũi biết mình đã gây họa thật rồi, bởi vì Lục Quyển Nhi vừa rồi còn đang tức tối tới đỏ bừng cả mặt, đột nhiên sắc mặt trở nên trắng bệch. Còn anh chàng Cao Mạc kia, trước đó vẫn đứng bất động, sau khi cô ấy quay người lại nhìn, anh ta lại hành động nhanh như chớp, nhanh chóng đi qua họ, bước thẳng lên lầu. Lúc đó, không biết do xung quanh đột nhiên trở nên tĩnh lặng, hay Đình Mũi quá chú ý tới hai người trước mặt, anh có thể nghe thấy tiếng gọi của Quyển Nhi, rất nhỏ, nhỏ như tiếng thì thầm bên tai: "Anh Cao Mạc...", sau câu đó không thấy cô nói gì nữa. Đương nhiên, có nói tiếp cũng chẳng có ai nghe, bóng Cao Mạc đã biến mất vào phía trong tòa nhà.

Đình Mũi kéo tay Quyển Nhi, lúc đó đang đứng ngây ra như hóa đá, vòng ra một chỗ yên tĩnh phía sau tòa nhà.

"Em và Cao Mạc đó có quan hệ gì?"

Lúc đó Quyển Nhi mới phát hiện mình đã bị Đình Mũi kéo ra chỗ khác. Cô vốn không hay nổi giận với người khác, nhưng thằng cha Đình Mũi này đúng là thần xui xẻo, rõ ràng không có gì, mà lần nào cũng bị anh ta biến ra bộ dạng trông hết sức thân mật, khiến người vô tội như cô cũng bị oan uổng theo.

"Không cần anh phải lo!" Quyển Nhi làm gì còn tâm trạng giải thích nội tình với anh ta nữa, cô không biết năm nay là năm vận hạn của mình hay đơn giản chỉ là bị Đình Mũi đẩy vào vòng tai họa nữa.

"Anh cũng không muốn lo. Nhưng lúc anh chàng Cao Mạc kia đi qua, toàn thân toát ra sát khí, nếu anh gây ra hiểu lầm, đương nhiên anh phải ra mặt giải thích".

"Anh cũng biết là hiểu lầm? Anh cũng biết áp sát gần như thế sẽ gây ra hiểu lầm sao?! Anh không cần phải giải thích gì cả, phiền anh hãy tránh xa tôi ra, coi như chưa từng quen biết thì càng tốt".

Quyển Nhi không còn sức để nói nữa, giờ cô cũng không biết nên làm gì mới được. Ôi cái số của cô, chỉ e là cả cơ hội ôm cây đợi thỏ cũng không còn, giờ thì thảm thật rồi.

"Anh ta là bạn trai em, hay là bạn trai tương lai của em? Cho anh biết, anh sẽ tới tìm anh ta để giải thích."

"Giải thích gì nữa? Anh định giải thích thế nào? Nói chúng ta đầu đối đầu, mặt kẻ mặt là để so xem diện mạo trời phú của ai tốt hơn, mặt của ai to hơn chắc?"

Đình Mũi vò tóc, cời tung hai chiếc cúc áo trên, nói với giọng có lỗi, "Anh chỉ muốn đùa với em thôi. Với lại, anh định nói với em là Cao Mạc đang đợi em dưới sân ký túc phòng em, ai bảo em không chịu hợp tác. Hồi em có phải đang đợi anh ta không, em chỉ cần trả lời "phải" thôi là được rồi, cần gì phải lảm chuyện như thế, làm mọi chuyện trở nên rắc rối!"

"Ồ, hóa ra đều là lỗi của tôi, tôi lảm chuyện, cho nên tôi bị hiểu lầm, bị trêu đùa là đáng đời, phải không?"

Quyển Nhi tức giận thật sự, đưa tay túm lấy cổ áo Đình Mũi, kéo anh ta đến trước mặt mình, "Phiền anh sau này đừng đùa với tôi nữa, sau này có nhìn thấy mặt tôi thì tránh đi giùm!".

Quyển Nhi nói xong liền buông tay ra, đẩy Đình Mũi vẫn đang khom lưng như cây cung trước mặt mình ra định bỏ đi.

Đình Mũi vội gượng tay ra ngăn cô, "Bà cô của tôi ơi, là tôi sai, tôi sai, được chưa? Chẳng phải anh vẫn nói là tại anh nên mới gây ra hiểu lầm sao, anh đã chân thành nhận lỗi, em cũng đừng tức giận nữa. Anh đi tìm Cao Mạc giải thích chúng ta chẳng có quan hệ gì hết, sau này gặp em, anh bảo đảm sẽ đứng cách xa ít nhất ba mét để tiếp xúc".

"Thế nào gọi là cách xa ba mét để tiếp xúc?"

"Nói chuyện cũng là một cách tiếp xúc mà! Không thể vì anh ta hơi một tí là giận dỗi mà chúng ta không thể làm bạn bè, không qua lại với nhau nữa đấy chứ!"

"Anh mới hay giận dỗi!" Cho dù Cao Mạc có thế nào, Quyển Nhi cũng không muốn nghe người khác nói về anh như thế.

"Mới đấy mà đã bảo vệ anh ta ngay được rồi, thật là!" Đình Mũi thấy giọng điệu Quyển Nhi trở nên ôn hòa hơn, liền lựa lời theo cô.

"Giờ mà bảo vệ hay không bảo vệ, tôi nói cho anh biết, không cần anh giải thích gì hết!"

"Anh không đi giải thích, lẽ nào cứ để hai người bọn em hiểu lầm nhau như thế? Không cần phải khách sáo với anh."

"Anh đừng nằm mơ, ai thèm khách sáo với anh!" Quyển Nhi cắt ngang hành động tự đề cao bản thân của anh ta, "Tôi chỉ sợ

với khả năng giải thích của anh, có khi còn tạo ra lầm hiểu lầm hơn, anh cứ lặng lẽ mà rút lui đi." Quyền Nhĩ nói xong, mô phỏng lại hành động từ từ lui về phía sau cánh gà của Đình Mùi sau khi thực hiện xong nhiệm vụ dẫn chương trình, sau đó xua tay, "Anh mau đi đi".

"Sao em thích nổi giận vô cớ thế hả!". Miệng anh mặc dù la bai bai, nhưng túm chặt lấy Lục Quyền Nhĩ, "Chỗ này rất xa, để anh đưa em về".

Quyền Nhĩ đứng nhìn Đình Mùi lúc nào cũng nhiệt tình, tận tâm, tự nhiên tâm tình chùng hẫ xuống. Việc này có thể trách anh ấy không? Có thể trách Cao Mạc không? Điều không thể. Nói cho cùng, sai vẫn là ở cô, ở giây phút cô do dự trước đó, sai là đã không thể luôn tỏ ra chín chắn, thận trọng. Mặc dù Cao Mạc chưa từng nói, nhưng Quyền Nhĩ có thể cảm nhận được, Cao Mạc không thích cô tùy tiện cười nói ồn ào. Quyền Nhĩ để mặc Đình Mùi kéo mình ra đường chính, sau đó theo sau Đình Mùi về ký túc.

Tối hôm nay, cô quá mệt mỏi, kiệt sức mất rồi. Cô không còn dũng khí để đến tìm Cao Mạc nữa, cũng không có lời nào có thể nói rõ được tâm tư của mình lúc này. Không thể nói rõ, suy cho cùng cũng bởi cô chưa nghĩ thông. Hai người cùng thích nhau, cùng muốn ở bên nhau, hóa ra lại là một việc không đơn giản.

Khi cô quay về phòng ký túc, mọi người đã tản sang các phòng khác để tụ tập nói chuyện rồi, chỉ còn La Tư Dịch vẫn nằm trên giường như thường lệ, "Gặp chưa? Khi mình về thì anh ấy đứng dưới sân, thế là bảo anh ấy quay về tìm cậu".

Quyền Nhĩ tựa hai tay vào thanh chắn giường của La Tư Dịch, gục đầu xuống, "Gặp rồi".

La Tư Dịch thò tay ra gõ gõ vào đầu cô, "Gặp rồi mà vẫn ù rũ như thế? Cậu không cần giấu mình đâu".

"Gặp thì đúng là đã gặp rồi, nhưng anh ấy chẳng thèm để ý tới mình mà đi thẳng lên phòng."

"Không phải chứ!" La Tư Dịch ngồi bật dậy như có động đất, "Anh ấy đợi cậu chẳng phải là vì có chuyện muốn nói hay sao? Sao lại không nói, thế là ý gì?".

Quyền Nhĩ lắc lắc đầu, tay nắm chặt thanh chắn giường từ từ gột chân phải lên cao rồi úp mặt vào mu bàn chân. Từ lúc còn rất nhỏ, cô đã phát hiện ra khi luyện tập, cảm giác sẽ vô cùng trấn tĩnh, thanh thản. "Chắc là lúc nhìn thấy mình, tự nhiên anh ấy cảm thấy chẳng có hứng thú nữa".

La Tư Dịch hất chân Quyền Nhĩ xuống, "Không có hứng thú thì phải làm cho anh ấy cảm thấy có hứng thú, "kim kê độc lập [1]" của cậu chẳng phải có ích rồi đấy sao, đá chân vào giường, cũng có nú kéo được đâu".

[1] Cước phá

"Đúng là vô dụng, quả là mình rất vô dụng." Quyền Nhĩ gờ hai tay lên, cứ mơ mơ hồ hồ như thế cho nên đánh mất bàn tay của Cao Mạc, mới để mọi việc thoáng qua mắt, không phải là vô dụng, thì còn là gì?

La Tư Dịch tức giận vì Quyền Nhĩ không làm nên cơm cháo gì, "Đúng là quá vô dụng!", sau đó im lặng.

Khi Hà Bó và các bạn khác quay về thấy trong phòng tắt điện, La Tư Dịch và Lục Quyền Nhĩ người giường trên kẻ giường dưới nằm im bất động, không biết là đã ngủ hay chưa. Khi bọn họ đang rón rén lấy chậu đi rửa mặt, La Tư Dịch lên tiếng, "Các cậu bật đèn lên mà làm, bọn mình chưa ngủ đâu".

Quyền Nhĩ gật gật đầu, đầu chỉ là chưa ngủ, mà có ngủ nổi hay không thì vẫn còn chưa biết!

Bọn họ mang về những tin tức mới nhất, thời gian, địa điểm cho buổi liên hoan đã được quyết định, năm giờ chiều ngày thứ Bảy, tầng ba nhà hàng Lý Viên. Vì tỉ lệ nam nữ quá mất cân bằng, mỗi bàn chỉ được có hai nữ sinh ngồi.

Liên quan đến vấn đề này, mấy người bọn họ vẫn bàn tán mãi không thôi.

"Bọn mình chờ bọn con trai ngồi hết rồi hãy vào, nếu không ngồi phải bàn không tốt, ảnh hưởng tới sự ngon miệng thì làm thế nào?" Tề Vũ nêu ý kiến.

"Đến muộn quá, chỗ tốt bị người khác chiếm hết rồi thì làm sao? Sở Phi Bình hỏi.

Hà Bó gật đầu, "Tốt hơn là cứ vào trước, chọn một chỗ ngồi thuận tiện, ăn, uống, nhìn ngắm, không thể để lỡ điều gì".

"Thế nào thì mới gọi là sớm? Hơn nữa có gì đáng nhìn đâu, chỗ nào chẳng giống nhau, ngồi đâu chẳng được!" Vẫn là Tôn Mộc Nam điềm tĩnh nhất.

"Sao lại không có gì đáng nhìn, chẳng phải có người bỏ tiền xin tham gia, trả giá cao để mua chỗ ngồi tốt đấy sao?" Tề Vũ tiết lộ tin tức mà mình vừa nghe được.

Có hai người trong phòng nghe thấy điều này, lập tức phản ứng lại ngay. Hai bọn họ dường như cùng đồng thanh "Bao nhiêu tiền, mình bán!".

"Hai cậu quả là rất có phong cách nhé! Được, để sau mình thăm dò xem sao, xem có ai dám đi ngược hướng gió không."

"Muốn tham dự, phải tới gặp trưởng ban văn nghệ ở từng khoa để xin xác nhận, không có chữ ký không được vào, vì thế không có chuyện mượn danh người khác tới tham dự được đâu." Tôn Mộc Nam tốt bụng giải thích.

"Ồi..." Quyền Nhi và La Tư Dịch lại một lần nữa đồng thanh, cùng tỏ ra mất hứng.

"Hai con mèo các cậu ở trong phòng luyện tiết mục Song Hoàng [2] đấy à?" Hà Bó tỏ ra thích thú với sự đồng lòng nhất chí của hai cô bạn.

[2] Song hoàng: Một loại hình biểu diễn phối hợp hai người, một người biểu diễn động tác, một người núp đằng sau hát hoặc nói.

Quyền Nhi và La Tư Dịch càng thêm đồng lòng, hai người họ buồn bã thờ dài, xuống giường tìm chậu rửa mặt của mình, thung thủng đi ra ngoài. Coi như những người bạn trong phòng và những việc ồn ào vừa rồi đều không tồn tại vậy.

Chuyện tình yêu, người ngoài nhìn vào sẽ tưởng đùa và cười rộ lên, đó là kết luận gần đây Quyền Nhi đưa ra sau một thời gian quan sát. Đương nhiên cũng là từ vô số lần cô chặn đường Cao Mặc mà không có kết quả, trước mắt lại có biết bao nhiêu cặp tình nhân thân mật với nhau như ở chỗ không người nên mới khiến cô tức giận mà buông ra những lời kết luận như thế.

Khi hai người quần quýt, anh một câu tôi một câu, nói toàn những lời vô vị đến rùng mình, lại có ai đó khác cảm thấy có thể tìm được trò vui trong đó, đây gọi là trêu đùa. Còn thế nào là cười phá lên, đó chính là khi có người thứ ba ở cùng, có rất nhiều điều muốn nói mà không biết phải bắt đầu thế nào, đành nói giỡn cho vui vậy.

Mình vui người khác cũng vui, đây chính là công năng của việc yêu đương.

Đình Mùi đưa Điều Sinh cùng xuất hiện trong buổi liên hoan, lập tức những tiếng cười rộ nhanh chóng xuất hiện. Điều khiến mọi người vô cùng tán phục là hai người đó đều rất duyên dáng, khăng khải, ứng phó rất tốt. Lời nói, hành động đều mang lại cho người khác cảm giác như sẽ là của nhau mãi mãi, tự nhiên đến mức ai ai cũng tán phục.

"Đồng chí Tiểu Đình thật đúng là có tài, nhanh như thế mà đã đưa được người ta đến bố cáo thiên hạ rồi." Hà Bó xuyết xoa nói.

Tôn Mộc Nam cũng cười ha hả tiếp lời, "Cậu ta là ai chứ! Thần tượng của chị đấy!", bộ dạng dương dương đắc ý như thật sự có được vinh dự lớn.

Bọn họ có nói gì thì Quyền Nhi cũng đều không nghe thấy, bởi vì cô bị La Tư Dịch kéo ra ngồi ở một bàn khác. Hai người đã thỏa thuận với nhau, ăn xong sẽ đi ngay ra ngoài mua ít hoa quả. Nhưng có một sự việc ngoài dự liệu của hai người đã xảy ra.

Quyền Nhi vừa ngồi xuống chưa được bao lâu thì bị cậu bạn ngồi bên cạnh túm lấy hời này hời kia. Giọng cậu ta nghe rất kỳ quái khiến Quyền Nhi cứ phải nín nhịn, cuối cùng không nhịn được nữa mà bật cười.

"Xin lỗi, mình không có ý." Quyền Nhi vội vàng xin lỗi, nhưng xin lỗi thì cũng không thể nhịn được cười, thực sự ngữ điệu của cậu ta khiến Quyền Nhi có cảm giác cậu ta đang hát vậy.

"Không sao, không sao, mình cũng quen rồi." Cậu bạn tên Sách Lang đó ngượng ngùng nói.

La Tư Dịch chỉ lạnh lùng ngồi nhìn, đột nhiên hỏi: "Cậu là người dân tộc?"

Sách Lang gật gật đầu, càng thêm lúng túng. Nhưng La Tư Dịch cũng chẳng để ý việc cậu ta có ngại ngùng hay không, quay sang nói với Quyền Nhi, "Cậu ấy trêu cậu đấy, cậu ấy đến đây học từ nhỏ, nói tiếng Bắc Kinh có khi còn chuẩn hơn mình".

Quyền Nhi tỏ ra kinh ngạc. Quả nhiên ngay sau đó, Sách Lang nói giọng vô cùng chuẩn, dùng từ chính xác, khẩu âm lại tròn, "Mình thấy bạn Lục Quyền Nhi đây múa điệu ấy nên nhớ nhà, vì thế mới dùng tiếng địa phương, thật sự không có ý gì khác, không có ý gì khác!" Tương phản với giọng điệu rất nghiêm túc đó là nét mặt không hề ẩn giấu cái ý, trêu đùa cậu khiến tôi rất vui, trông thật đáng ghét.

Quyền Nhi thờ dài, "Múa điệu của dân tộc Tây Tạng là Hà Bó, không phải mình", lẽ nào cữ ngã của cô đã tác động tới nỗi nhớ quê hương của bạn Sách Lang sao?

La Tư Dịch lôi bàn tay định chỉ về phía Hà Bó của Quyền Nhi xuống, "cậu ta nhăng cuội làm gì".

Quay đầu lại, đúng là cô đã thấy một người da mặt còn dày hơn cả tường thành, bị người khác vạch trần mà vẫn còn ở đó làm bộ làm tịch biện bạch.

Sách Lang ngồi lui lại phía sau, dựa lưng vào thành ghế, nhường cho La Tư Dịch nói chuyện với Quyền Nhi được thuận tiện, "Xin hỏi, thế nào gọi là nhăng cuội?" Cậu ta làm bộ hết sức chân thành, nghiêm túc muốn học hỏi.

"Nghĩa là: nói vớ nói vẩn". La Tư Dịch nhẹ nhàng giải thích.

"Thế nào là nói vớ nói vẩn?" Lần này cậu ta càng tỏ ra khiêm tốn.

"Phét lác." La Tư Dịch cũng tỏ ra kiên nhẫn, phát âm từng từ từng chữ rõ ràng.

Quyền Nhi gặp người xuống bàn, nghiên cứu xem món sủi cảo vừa được mang lên có nhân bên trong là gì, đột nhiên cảm thấy phía sau lưng mình đao kiếm vung lên loang loáng, lạnh lẽo.

Và thế là kế hoạch rút sớm của họ bị anh chàng ham học Sách Lang phá hỏng. Tận khi cô Vương tuyên bố buổi liên hoan kết thúc tốt đẹp, La Tư Dịch

vẫn đang đầu vô mồm với Sách Lang, anh một câu chị một câu không ai chịu ai.

La Tư Dịch đứng dậy, không quên đưa ra lời tổng kết cho buổi thảo luận tối nay, "Cuộc đối thoại tối nay của chúng ta, chính là nói những nói cuối". Cô nói xong, không buồn nhìn phản ứng của Sách Lang, kéo Quyển Nhĩ đứng dậy đi về.

Hai người đi rất thong thả, mặc dù cùng ra với các bạn, nhưng cuối cùng rút lại hẳn phía sau. Con đường với hai hàng cây hai bên tràn ngập ánh trăng, rất yên tĩnh, dường như sự huyền ảo và tập âm đều đã được những bước chân đi trước đó mang đi rất xa rồi. Mỗi bước chân của La Tư Dịch và Quyển Nhĩ đều hết sức nhẹ nhàng, chậm rãi, ngầm như muốn cùng nhau tận hưởng sự yên tĩnh hiếm có này.

"Anh ra dáng một chút có được không, đừng kéo nữa, em phải về nhà rồi".

Có tiếng nói từ bên đường vọng tới. Quyển Nhĩ và La Tư Dịch cùng quay sang nhìn nhau, giọng nói đó rất đặc biệt, muốn vờ như không biết cũng khó. Giọng Diêu Sênh gần đây họ được nghe liên tục, đã quen thuộc lắm rồi.

"Anh thật sự không được sao?" Một giọng nói khác cũng quá quen, hỏi lại.

Quyển Nhĩ sau khi trấn tĩnh lại, đoán chắc đó là Đinh Mùi, cô kéo La Tư Dịch, muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Những chuyện như thế này mà cứ đứng nghe cũng không phải là tốt. La Tư Dịch lại đứng mãi ở đó, túm chặt lấy tay Quyển Nhĩ, không nhúc nhích. Quyển Nhĩ cũng chẳng còn cách nào khác, đành dừng lại.

Đột nhiên Diêu Sênh từ sau hàng cây chạy ra, ra đến đường còn bị vấp ngã, Quyển Nhĩ vội đưa tay ra đỡ lấy cô ấy.

Diêu Sênh thấy tự nhiên có hai người xuất hiện ở bên đường, rõ ràng đã nghe hết cuộc đối thoại giữa cô và Đinh Mùi. Cô không biết có nên cảm ơn cô bạn vừa đưa tay ra đỡ mình hay không, vì thế chỉ gật gật đầu rồi quay người bỏ đi.

La Tư Dịch cười nhạt một tiếng, thả tay Quyển Nhĩ ra, "Cậu tự về nhé, mình muốn đi dạo một mình". Cô ấy đi không nhanh, nhưng Quyển Nhĩ có thể nhìn ra sự vội vã và nhẹ nhõm trong tiếng bước chân của cô ấy. Đi mãi đi mãi đột nhiên La Tư Dịch bắt đầu chạy, dần dần chạy khuất khỏi tầm nhìn của Quyển Nhĩ. Tiếp theo, anh bạn Đinh Mùi xuất hiện không ngoài dự kiến.

Anh ta nhìn thấy Quyển Nhĩ, lại còn nhếch mép lên cười mấy tiếng, "May mà là em".

Quyển Nhĩ lập tức trừng mắt, là tôi thì sao lại may?

Đinh Mùi thấy cô đứng đó không định đi, liền kéo cô lại gần, khoác tay lên cổ Quyển Nhĩ kéo đi, "Người xem cũng có phần, anh em mình đi chúc mừng một chuyện".

Quyển Nhĩ hất tay anh ta sang một bên, "Có gì đáng chúc mừng chứ?". Cô muốn thắc mắc tại sao cô bắt gặp chuyện như thế, lại khiến quan hệ của hai người trở thành thân thiết như những người anh em.

Thật ra không cần anh phải nói xa nói gần, cô cũng sẽ không đem chuyện ngày hôm nay nghe được kể ra ngoài. Tò tính không thành đã đủ thâm lắm rồi, càng nhiều người biết thì càng có nhiều người đợi xem kịch hay thôi, làm gì có ai hiểu được mùi vị mà người trong cuộc đang phải nếm trải đâu! Thích mà không thể nói ra, thích mà không thể ban tặng, tình cảm đó, cô hiểu.

"Chúc mừng vì không cần phải thất tình". Đinh Mùi nói xong, lơ đi sự phản kháng của cô, lôi cô đi ra ngoài cổng trường.

Quyển Nhĩ làm sao ngờ được, hoạt động chúc mừng của Đinh Mùi chẳng gặp phải trở ngại nào, thậm chí còn cảm động cả trời đất.

Nói anh ta không gặp trở ngại gì, là vì anh ta đưa Quyển Nhĩ đến một quán nhỏ trong một loạt các quán ngoài cổng trường. Quán đó đúng là rất nhỏ, vẫn còn phục vụ theo kiểu đưa đồ ăn qua ô cửa sổ, người tới ăn chỉ đứng bên ngoài mà ăn. Bởi vì lúc đó đã rất muộn rồi, vì thế ông chủ cũng quan tâm tới họ hơn, lấy cho hai người mỗi người một chiếc ghế nhỏ. Quyển Nhĩ gọi mấy xâu thịt và yêu cầu ông chủ rán hai chiếc bánh bao. Còn Đinh Mùi chỉ gọi bia, ngồi đó và uống.

Quyển Nhĩ lấy giấy ra lau qua chiếc ghế, lúc đó mới phát hiện ra, mới chỉ vừa đẩy thôi mà Đinh Mùi đã uống hết nửa lon rồi. Quyển Nhĩ muốn khuyên anh ta uống ít thôi, nhưng lại cảm thấy mơn rượi giải sầu cũng có lý của nó. Cô không thể chia sẻ ưu phiền với bạn, vậy thì hãy để bia giúp anh ta giải sầu vậy.

Chủ quán là một người đàn ông trung niên to béo, do giới hạn của diện tích quán, nên không có nhiều người tới đây uống rượu. Vì thế, mấy lon bia trong quán là ông mua để dành cho mình, không có ý định bán kiếm tiền. Sau khi nướng xong mấy thứ mà Quyển Nhĩ gọi, ông cũng cầm theo một lon bia và một chiếc ghế nhựa đi ra, giong về phía Đinh Mùi, hai người bắt đầu uống.

Quyển Nhĩ tự nhiên lại trở thành tiểu nhị, giúp họ bung đồ rót nước. Hai người đó không nói nhiều, chủ một lon, cháu một lon, không khách sáo cũng không nhường nhịn, lon cuối cùng hai người chia nhau uống.

Tiền do Đinh Mùi trả, Quyển Nhĩ muốn trả cũng bị anh ta đẩy sang một bên. Xem ra anh ta vẫn rất tinh táo, lúc đếm lon bia nhất định đòi tính luôn cả lon cuối cùng mình và ông chủ cùng chia nhau uống đó. Ông chủ béo cũng là người thoải mái, "Được, anh bạn nhỏ, hôm nay coi như cậu mời, thường xuyên đến đây, lần sau tôi mời".

Quyển Nhĩ cười ha hả vội nói, "Có mời cháu không?"

"Mời chứ, mời chứ, cùng đến nhé!" Ông chủ béo nói nói cười cười xong vội vàng đi thu dọn quán.

Quyển Nhĩ và Đinh Mùi đi về phía cổng trường. Họ đi không quá nhanh, Quyển Nhĩ vừa cảm thấy no, vừa cảm thấy mệt, vì thế đi không nổi. Còn Đinh Mùi, dường như đi rất mệt mỏi, bước rất rộng, nhưng cũng chẳng được bao xa.

Quyển Nhĩ chọn đi ở giữa đường. Trên đường không có xe, còn hai bên đường lại có cây, cô luôn cảm thấy đi giữa đường vẫn an toàn hơn, có ánh trăng, có ánh đèn. Còn Đinh Mùi loạng choạng đi dưới ánh đèn đường vàng đục và bóng cây âm u khiến Quyển Nhĩ lo lắng liệu anh có lúc nào không chểnh mảng mà đâm thẳng vào gốc cây hay không.

Tĩnh lặng, đột nhiên Đinh Mùi cất tiếng hát.

Một chiếc lá rơi xuống trước khung cửa sổ

Một viên kẹo tan dần trong miệng

Một bài tình ca đang vào hồi kết

Tạo nên thời khắc của sự bi thương

Ánh mắt buồn bã của cô ấy rời khỏi khuôn mặt tôi

Tôi đã mất cô ấy...

(Ban nhạc Muma, ca khúc Tôi đã mất cô ấy) [1]

[1] Ca khúc là của ban nhạc Muma

Anh dựa vào gốc cây, ngẩng đầu lên, nhìn trời, lặp đi lặp lại đoạn đó trong bài hát.

Quyển Nhĩ kiên nhẫn đứng chờ bên cạnh, ca từ của bài hát bi thương tới nỗi cô không nỡ cắt ngang, cô không thực sự đánh giá được là có hay hay không, chỉ cảm thấy sự đau thương này có thể lây truyền qua không khí.

Quyển Nhĩ thấy anh ta cứ hát đi hát lại mà không có ý định dừng lại, liền xích lại gần, "Đinh Mùi..".

Đinh Mùi ngừng hát, anh ta nắm lấy tay Quyển Nhĩ, áp lên mặt mình rồi chà qua chà lại một cách hỗn loạn, sau đó không nói gì và bỏ đi. Để lại Quyển Nhĩ với bàn tay nóng ấm đang dần dần thành lạnh lẽo, một mình đứng đó rất lâu rất lâu, lâu tới nỗi sự lạnh lẽo xuyên qua lòng bàn tay truyền vào tới tận tim.

Tối hôm nay đối với Đinh Mùi mà nói, vì là lần đầu tiên anh tỏ tình mà bị từ chối, cũng khiến anh cảm thấy tổn thương, nhưng thực sự không để lại nhiều vết hằn trong trái tim anh. Trong cuộc sống của anh có quá nhiều quá nhiều việc quan trọng, đầu anh chỉ ghi nhớ những việc đó thôi cũng đủ quá tải, không còn chỗ trống cho việc đau buồn vì thất tình nữa.

Nhưng tối hôm nay, đối với Quyển Nhĩ mà nói, lại là khởi đầu của quãng thời gian đau khổ trong cuộc đời cô, từ chính thời khắc này, cô này sinh lòng thương xót đối với Đinh Mùi, chính vào tối hôm nay, cô hiểu lắm rằng Đinh Mùi là một người rất nặng tình.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ghìm cương trước vực thẳm

Các tân sinh viên hòa nhập với cuộc sống mới bằng mọi phương thức, đương nhiên những cuộc trò chuyện liên quan tới buổi lễ chào đón tân sinh viên cũng chỉ như làn gió thoảng qua, cuối cùng cũng tiêu tan. Đề tài mặc dù được gạn đục khơi trong, nhưng có những thứ mà hình bóng của nó còn lưu lại rất khó xóa bỏ tận gốc, Sách Lang là một ví dụ.

Quyển Nhĩ không biết vì sao anh chàng Sách Lang này lại thần thông quảng đại như thế, anh ta tranh cãi với La Tư Dịch mãi thành ra nghịen, hầu như anh ta có mặt trong tất cả các tiết học của khoa Quyển Nhĩ. Ban đầu thì mặt dày ngồi xán lại cạnh hai người, cuối cùng lại trở thành người chiếm chỗ giúp các cô. Ngẫu nhiên trong lớp có sinh viên nam nào đó không tới, anh ta lập tức thế mình vào chỗ đó. Vì thế ngoài La Tư Dịch luôn hoài nghi động cơ của cậu ta ra, thì những người còn lại trong lớp đều rất hoan nghênh sự có mặt đó.

Hôm nay Quyển Nhĩ lại thấy La Tư Dịch đang nói gì đấy với Sách Lang mà khiến anh ta phải cúi gằm mặt xuống, cô cười và đếm thầm trong đầu, một...

hai... ba! Quả nhiên chỉ đếm đến ba, anh bạn Sách Lang bắt đầu phản chấn trở lại, ra sức khiêu khích, đợi La Tư Dịch phản công lại.

Quyển Nhĩ bị ép ngồi giữa hai người, sớm đã quen với những cuộc cãi vã kịch liệt của bọn họ nên giờ đã có thể thản nhiên như không. Trong lòng cô còn thầm thần phục sự thẳng thắn của anh ta, không ngại nguy hiểm mà lấn xả vào.

Mặc dù cô cũng hiểu, không phải cứ có người thích thì hẳn đã là chuyện vui, nhưng Sách Lang quả thật rất ưu tú. Đương nhiên sự phán đoán này hoàn toàn không phải là nghe hơi nổi chỗ, mà là kết luận của Quyển Nhĩ sau một thời gian chăm chú quan sát. Chuyên ngành học của Sách Lang và giống nhau, tính ra thì có thể coi là sư huynh của Đinh Mùi. Nhưng anh ta dường như có hứng thú với tất cả mọi thứ, mà trình độ thì không thể nói là chỉ biết sơ sơ. Mới đầu, cô cho rằng Sách Lang căn cứ vào chương trình học, nên đã có sự chuẩn bị trước. Nhưng những phát biểu khiến người ta choáng váng của anh ngày một nhiều, lúc đó Quyển Nhĩ mới dám khẳng định, kẻ mạnh vẫn là kẻ mạnh, tùy tiện cũng có thể thao thao bất tuyệt giảng bài cho họ một, hai giờ đồng hồ, nếu không bị cô bạn La Tư Dịch tàn nhẫn cắt ngang. Cũng từ đó mà Quyển Nhĩ khẳng định, tiếng phổ thông của Sách Lang vô cùng tốt, tốt tới mức có thể đi làm phát thanh viên được. Vẫn là nhờ La Tư Dịch có khả năng nhìn thấu bản chất của vấn đề, nhằm trúng đích điểm trúng huyệt, mũi kim đó dường như đã chạm tới trái tim của Sách Lang, không rút lại được nữa.

"Tiểu La." Nguồn gốc của cách gọi này xuất phát từ một ngôi sao nổi tiếng nào đó, vì thế dù bị La Tư Dịch phản đối rất nhiều lần, Quyển Nhĩ vẫn kiên quyết gọi thế, "Cậu thật sự ghét Sách Lang đến thế sao?", vào giờ ăn cơm trưa, không kim được, Quyển Nhĩ bật hơi.

"Hiếm khi nhân vật ấy mới biến mất một lúc, cậu để mình thờ đi." La Tư Dịch ăn gì cũng không ăn nhiều, một hai bát cơm, nửa phần thức ăn, còn ăn rất có phong cách dưỡng sinh, chậm chạp khác thường.

"Minh để cậu thờ, cậu sẽ tích đầy hơi để đối phó với anh ấy!" Quyển Nhĩ cười phá lên chờ đợi, quyết không chịu từ bỏ đề tài này, cô luôn có cảm giác hai người bọn họ rất có triển vọng.

"Minh tốn công tốn sức thế để làm gì, không gặp được mà vẫn còn nhớ nhưng, thế mới là không khảo mà xưng đấy." La Tư Dịch từ tốn đáp.

Quyển Nhĩ gật gật đầu, đúng là chưa bao giờ thấy cô ấy ngằm nhắc tới Sách Lang bao giờ. Bất luận là Sách Lang có thế nào, La Tư Dịch cũng không bao giờ coi anh ta là đề tài trong các cuộc nói chuyện, không trách anh ta quá phiền phức, cũng không để ý xem anh ta có những thay đổi gì, hoàn toàn không để tâm tới. Nếu đúng là như vậy thì thật đáng tiếc cho sự khổ công và kiên trì lâu nay của Sách Lang.

Quyển Nhĩ không nhịn được tỏ ra vẻ cảm thông nói, "Anh ấy thật sự rất đáng thương".

La Tư Dịch đặt đĩa xuống, "Quyển Nhĩ, người này cậu thấy đáng thương, người kia cậu cũng thấy đáng thương, cậu có lo được hết không?".

Quyển Nhĩ đỏ mặt, cúi đầu xuống, cô biết Tiểu La đang trách cô sống không có nguyên tắc. Gần đây cô thường xuyên đi ra ngoài cùng Đinh Mùi. Ban đầu chỉ là tình cờ gặp nhau trên đường, anh rủ đi chơi, cô không nỡ từ chối liền đi cùng. Sau này thì là hẹn trước rồi gặp nhau, hoặc là hẹn gặp qua điện thoại, chỉ cần anh gọi là cô đi ngay. Nhưng không phải là hai người hẹn hò, đôi khi là ra ngoài ăn cơm cùng một đám bạn, thỉnh thoảng lại giúp Đinh Mùi làm báo tường cho hoạt động sắp tới của anh ấy, đại loại như vậy. Qua lại nhiều, cô quen hầu người bạn bên cạnh Đinh Mùi, nghiêm nhiên trở thành người trong nhóm của anh ấy. Quen nhiều người, thì bắt đầu cũng có nhiều việc, vì thế ngày nào cô cũng rất bận, bận tới nỗi không có thời gian đi tìm Cao Mạc nữa.

Quyển Nhĩ biết bận rộn không phải là lý do. Cô chỉ không thể xác định được liệu Cao Mạc mà cô luôn hướng về có phải là bến bờ tình yêu mà cô mong đợi không.

Tình yêu là gì, không ai có thể nói cho cô hiểu.

Đinh Mùi từng nói, cái gọi là yêu với không yêu, chỉ là một vở kịch tự lừa mình dối người. Nhưng anh ấy càng nói như vậy thì Quyển Nhĩ càng cho rằng chắc chắn anh hiểu. Anh ấy vẫn có thể cười nói như chưa hề có chuyện gì xảy ra với Diêu Sinh trước mặt người khác, dường như câu chuyện hôm đó là do mọi người tưởng tượng ra. Còn sau đó, Quyển Nhĩ tin rằng mình thường xuyên vô tình nhìn thấy sự thất vọng và cô đơn được che giấu ở nơi sâu thẳm nhất trong mắt anh. Cách cư xử của anh khiến Diêu Sinh không hề cảm thấy bất tiện khi tiếp xúc, hình tượng Đinh Mùi trong mắt Quyển Nhĩ đột nhiên cao lớn hơn rất nhiều. Cao lớn tới mức khiến người ta vừa lo lắng, vừa đau lòng.

La Tư Dịch thấy Quyển Nhĩ không nói gì, liền kéo cô đứng dậy: "Bọn mình đi dạo đi". Nói là muốn đi dạo, nhưng ánh nắng vào chính ngọ rất ảm áp, khiến người ta có cảm giác muốn tìm một nơi nào đó để nằm sưởi nắng. Thời tiết tháng mười một, đã là cuối thu đầu đông, không thể ngồi bệt xuống đất, La Tư Dịch và Quyển Nhĩ chọn đi chọn lại, cuối cùng chọn ngồi xuống dưới cột bóng râm. Vừa có thể ngồi, lại vừa có thể dựa, tầm quan sát lại rộng, lại thêm vài anh chàng đẹp trai không quản gì gió lạnh cời trần nhảy nhót, đây cũng xem như là một chỗ đẹp.

Quyển Nhĩ vẫn ngồi thẫn ra, đang nghĩ tới những lời La Tư Dịch vừa nói, "Mình cũng không muốn bạn phát sự thương cảm tràn lan, nhưng thấy họ như thế lại không cảm lòng được, mà cũng chẳng biết mình đang buồn thay người ta điều gì nữa".

La Tư Dịch lắc lắc đầu, "Cậu không phải là thương cảm tràn lan, mà là cảm thông đồng loại".

"Mình cảm thông gì chứ, bàn tay của Cao Mạc, anh ấy cũng đã đưa ra cho mình rồi." "Đưa ra rồi, sau đó thì sao?"

"Sau đó là do mình đã không nắm lấy." Quyển Nhĩ thờ dãi trả lời, đầu tiên là do cô không nắm lấy, sau đó là không tìm thấy, tiếp theo thì có vẻ như từ bỏ ý định đi tìm, không biết là bận rộn việc gì nữa. Dù sao thì cũng không giống như chuyện của Đinh Mùi và Diêu Sinh. Đinh Mùi bị từ chối khi chưa bắt đầu, còn cô đã từng có cơ hội.

"Có gì khác biệt chứ, kết quả chẳng phải vẫn giống nhau sau!"

"Mình cũng không rõ nữa, nhưng dường như không phải vì điều đó mà là thấy không nhẫn tâm." Ít nhất thì đến bây giờ cũng không thấy hối tiếc, cũng không buồn bã đến mức gặp ai cũng ban phát sự thương cảm.

"Cậu thích bọn họ đến thế sao?"

"Hả?" Quyền Nhi cuối cùng cũng bị kích động mạnh, muốn đứng thẳng dậy để nói, kết quả là cốc đầu vào thanh ngang của cột bóng rổ. "Ui!", cô ôm chặt lấy đầu rồi lại ngồi phệt xuống.

La Tư Dịch kéo cô lại gần, giúp cô xoa xoa đầu, "Cậu hoảng hốt gì chứ, ý mình muốn hỏi là, có phải cậu thích cách sống mà họ theo đuổi không?".

Quyền Nhi bị cốc đầu nên u u mê mê, lại bị La Tư Dịch ấn đầu xuống mà xoa tới xoa lui, càng thấy u mê hơn. Cảm giác như mấy đường kẻ trên sân vận động lúc thì dựng đứng lên, lúc thì lại nằm bẹp xuống, đánh nhắm chặt mắt để mặc cho La Tư Dịch vờ vào đầu mình.

Cho tới khi Quyền Nhi cảm thấy đầu mình sắp bị vò tới rồi tung lên như sợi gai, mới vội nói: "Được rồi, hết đau rồi!".

Cô thả tóc ra, vuốt thẳng rồi lại buộc túm lên, "Mình thích hay không thì cũng có ích gì, phải là người họ yêu thích thì mới được".

Quyền Nhi không phủ nhận suy đoán của La Tư Dịch, cô thật sự cảm thấy mình như một người qua đường không cần thận nên bị ép đứng lại xem vở kịch láo nháo mà thôi, cảm giác của cô không quan trọng. "Thích gì cũng phải có giới hạn thôi, nếu qua giới hạn đó nhiệt tình cũng nên giảm xuống."

"Chính vì điều này mà cậu không hề có ý định đáp lại? Bởi vì không có niềm tin?" "Mình chỉ sợ cậu nhìn thấy sẽ buồn, vì thế mới nói cho cậu biết sự đau khổ của họ, nếu thật sự được tính là đau khổ, sớm muộn gì rồi cũng qua đi, chẳng liên quan gì đến niềm tin của mình cả."

La Tư Dịch dừng lại một lúc rồi nói tiếp: "Những việc như thế thì cần niềm tin làm gì? Nếu thật sự mình cần tới nó, chấp vả và tiết kiệm cũng có thể để dành ra được một ít, chuyện ấy đâu có khó!".

Quyền Nhi gật gù đầu như hiểu ra, bắt giắc thờ dài, xem ra Sách Lang khó mà mở được cánh cửa trái tim của Tiểu La rồi.

"Ít ra thì cậu cũng có niềm tin để nói ra cậu muốn gì, mình thì không làm được."

"Mình thật sự không muốn cậu chơi lâu với đám Đinh Mùi, chơi lâu rồi, cậu nhất định sẽ không còn biết bản thân mình muốn gì nữa, chỉ còn biết anh ta muốn gì thôi."

"Ồ," Quyền Nhi ừ hừ đáp lại, xong mới như tỉnh ra, La Tư Dịch đang nói gì thế, "Cậu quen bọn họ sao?".

"Cũng gọi là quen, hồi cấp ba thường chơi với nhau."

Quyền Nhi mở to hai mắt, "Vậy hai người vờ như không biết nhau?", La Tư Dịch khi đi cùng cô đã gặp Đinh Mùi không biết bao nhiêu lần, hai người đó chưa bao giờ nói chuyện với nhau, ngay cả giao tiếp cơ bản cũng không. Cô cũng từng cảm thấy kỳ lạ, bởi vì cô ai người họ với nhau, nhưng khi gặp mặt, bọn họ vẫn không nói gì với nhau. Nhưng La Tư Dịch đối với tất cả các nam sinh khác cũng đều như thế, chưa từng nhìn thấy cô ấy thân mật với ai, vì thế Quyền Nhi cũng không suy nghĩ nhiều. Từng chơi với nhau, thế mà giờ lại coi như người xa lạ, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó rất không vui.

Quyền Nhi cảm thấy hơi hối hận vì mình đã tò mò linh tinh, nhưng câu hỏi đã buột ra khỏi miệng rồi, muốn rút lại cũng không kịp nữa.

"Bọn mình không học cùng một trường cấp ba, nhưng học cùng nhau trong một lớp phụ đạo. Bạn của anh ấy lại học cùng lớp với mình, vì thế mới thường xuyên chơi cùng với nhau. Sau đó thì mình thích anh ấy. Mọi người xung quanh đều nói bọn mình rất xứng đôi, chính mình cũng ngỡ nhận rằng bọn mình ở bên nhau là điều tất nhiên. Có một thời gian, anh ấy làm gì mình cũng làm theo, như bị ma ám vậy."

Quyền Nhi đột nhiên nhớ ra, người con trai mà La Tư Dịch nhắc tới ở sân vận động ngày hôm ấy, người mà cô ấy hy vọng đứng trên đường chạy, "Người mà cậu hy vọng đó, chính là Đinh Mùi sao?".

"Đúng thế, chính là anh ấy, anh ấy đã từng xứng đáng với sự mong đợi đó của mình. Mặc dù anh ấy không thích mình, nhưng cũng không làm mình phải bề mặt, đợi tới khi kỳ thi tốt nghiệp trung học kết thúc, mới nói rõ với mình. Lúc đó mình rất tức giận, cảm thấy tất cả những chuyện trước đây đều là lừa dối, thế là mình nói sau này hãy coi như chưa từng quen biết, cũng sẽ không bao giờ quen biết nữa."

"Sau này, mình mới dần dần hiểu ra, anh ấy thật ra cũng là người tốt. Mặc dù anh ấy không thích mình, nhưng sợ ảnh hưởng tới việc thi cử, nên mới để mình ở bên anh ấy lâu như thế." Càng lợi hại hơn là ở bên nhau lâu như vậy mà anh vẫn không coi cô ấy là bạn gái, giữ được khoảng cách mong manh đó, thật không phải là người tầm thường. Đinh Mùi quả là người tốt.

"Không phải mình có ý giấu cậu, chỉ là không nghĩ hai người lại thân thiết nhanh đến thế."

"Tiểu La, không cần phải giải thích với mình." Quyền Nhi ngập ngừng định nói gì đó rồi lại thôi. Cô muốn an ủi bạn mấy câu, nhưng mấy lời dạn dò của La Tư Dịch càng khiến cô nhận ra rằng bạn mình đã nặng tình quá rồi. Cô giữ chặt vai La Tư Dịch, vỗ nhẹ nhẹ.

"Mình chỉ muốn nhắc nhở cậu, anh chàng Đinh Mùi đấy có ma thuật, đợi đến khi cậu chỉ còn biết đến anh ta và xoay quanh anh ta thôi, lúc ấy muốn thoát ra khỏi cái vòng đó cũng không kịp nữa rồi."

"Minh với anh ta chẳng có gì đâu, thỉnh thoảng làm quần sự cho anh ta thôi mà. Còn cậu, cứ thế mà từ bỏ sao?"

"Minh có kém cỏi gì đâu. Có tài có sắc, cần gì phải cố gắng ép buộc ai? Anh ấy không thanh thản, chẳng phải mình càng thấy vui hơn sao? Tuy nhiên, sự tự tin to lớn đó của mình đã bị vỡ tan thành trăm nghìn mảnh rồi. Giờ đang trong quá trình trùng tu lại. Minh không muốn dùng người khác lấp vào chỗ trống đó, cũng không muốn tự mình đi vào con đường cũ."

Mặc dù nói như vậy, nhưng tất cả những việc Đinh Mùi làm vẫn khiến cô thấy không thuận mắt. Muốn buông tay, nhưng có buông được hay không lại do trái tim quyết định, đành phải đợi nó từ từ nhạt đi thôi.

Lần này Quyển Nhĩ gật đầu có vẻ như đã hiểu ra, điều mà La Tư Dịch muốn nói là người nào không cần cô, cô cũng không cần họ. Vì vậy mặc dù rất buồn, nhưng thật quá cảm.

"Nếu sớm biết, mình đã không qua lại với anh ta." Nếu phải đặt La Tư Dịch và Đinh Mùi lên bàn cân, không cần nghĩ Quyển Nhĩ cũng có thể đưa ra được lựa chọn.

"Con người anh ấy, làm bạn thì không phải suy nghĩ. Mặc dù tình trạng của bọn mình như vậy, nhưng nếu mình thật sự gặp chuyện gì khó khăn, dù có mở lời nhờ anh ấy giúp đỡ hay không, anh ấy vẫn giúp mình mà không nói nửa lời. Không phải mình bảo cậu phải tuyệt giao với anh ấy, mình chỉ sợ cậu lo ngại cho rằng đây đơn giản là tình bạn, mà không lưu tâm đến ý thôi."

"Cậu yên tâm. Mình sẽ ghim cương trước vực thẳm."

Quyển Nhĩ cười thoải mái nói, mặc dù trong lòng cô không hề dễ chịu như thể hiện ra bên ngoài. La Tư Dịch không ngần ngại đem chuyện của mình kể ra để khuyên cô, cô ấy đã thực sự coi cô là bạn, vì muốn tốt cho cô, làm sao cô có thể không biết phân biệt phải trái chứ.

Còn Đinh Mùi, anh ta giờ đã ở thời kỳ an toàn nhất sau cơn khủng hoảng rồi. Anh ta có nhiều bạn như vậy, thêm cô vào cũng không nhiều hơn mà bớt cô cũng không ít đi. Cô nghĩ như vậy nên cũng thấy nhẹ nhõm.

Kể từ sau hôm đó, Đinh Mùi hoặc các bạn anh có tới tìm, hay gọi điện thoại, không phải lần nào Quyển Nhĩ cũng đi cùng họ. Chỉ từ chối nói là sắp thi nên rất bận. Dần dần cô cũng tự tách mình ra khỏi nhóm bạn đó.

Thời gian rảnh rỗi, Quyển Nhĩ khi thì lên thư viện học, khi thì lười nhác nằm lì trong phòng, có La Tư Dịch bầu bạn, cũng không đến nỗi cô đơn.

Tối hôm Cao Mạc tới tìm cô, cô đang nằm bò trên giường đọc tiểu thuyết. Cuốn sách đó là của Sở Phi Bình thuê về, bị Quyển Nhĩ giành đọc trước. Quyển Nhĩ mới đọc được một lúc mà nước mắt đã lưng tròng, khiến Sở Phi Bình bứt rứt không yên, chốc chốc lại hỏi: "Có gì hay mà cậu khóc đến như thế?"

Nghe thấy giọng đi quản lý ký túc gọi trên loa, "Lục Quyển Nhĩ, Lục Quyển Nhĩ phòng 415 có người tìm". Quyển Nhĩ còn chưa kịp phản ứng, Sở Phi Bình đã vội vàng trả lời thay, "Có, có, xuống ngay đây!".

Cô ấy nói xong liền giật lại quyển truyện, "Có người tìm cậu, mau xuống đi".

Quyển Nhĩ vẫn nán nã không nở đi, đưa tay lên quạt nước mắt, "Chắc là tới trả vở ghi đây, mình sẽ lên ngay. Cậu đánh dấu trang đó lại cho mình, đúng rồi, chính là trang đó. Mình quay lại là phải tr mình đây!".

Quyển Nhĩ với tay lấy cái áo khoác rồi chạy xuống dưới lầu, chỉ sợ quay về chậm trễ, Sở Phi Bình không chịu giao sách nữa. Vì vậy lúc lao ra và nhìn thấy Cao Mạc, trông Lục Quyển Nhĩ rối rắm và thê thảm, mắt thì đỏ ngầu, đầu tóc bù xù. Quyển Nhĩ kinh ngạc, ngăn người ra, trông lại càng đáng thương.

Qua một thời gian lâu như vậy, sự bối rối lúng túng của Cao Mạc cũng dần tự tiêu tan. Sau sự việc lần trước, anh đi công tác với thầy giáo, tham gia hội nghị, rồi ở lại đó làm một thí nghiệm, vừa mới quay về. Trước khi đi, anh cố ý không nói cho Quyển Nhĩ biết, vì dù sao lúc đó anh vẫn còn cảm thấy có chút bối rối. Nhưng sau khi quay về, người đầu tiên anh đến tìm vẫn là cô. Quan hệ của hai gia đình vẫn còn đây, không thể không gặp nhau mãi được.

"Chạy gì thế! Sao mà khóc!" Giọng của Cao Mạc vẫn mang tính quân giáo như thế, nhưng hành động này lại là lời chiếc khăn mùi xoa từ túi mình ra lau mặt cho cô. Cái lau này lại càng khiến tình hình tệ hơn, nước mắt của Quyển Nhĩ cứ thế lăn dài theo cử động của tay anh, "Lại khóc, quà của em sắp bị ướt sũng rồi".

Nghe thấy giọng điệu an ủi điển hình kiểu Cao Mạc, không biết làm thế nào để đỡ dành, chỉ biết đánh lạc hướng. Mặc dù Quyển Nhĩ cảm thấy anh có chút lỗi thời, nhưng vẫn rất ngoan ngoãn hỏi bằng giọng đứt quãng: "Quà gì?"

Cao Mạc lôi từ trong túi ra một quyển sổ ghi chép, dúm vào tay Quyển Nhĩ. Anh nhìn thấy quyển sổ này khi đi đến cửa hàng văn phòng phẩm mua bút, bìa được bọc bằng lụa màu vàng nâu nhìn có vẻ cũ kỹ, anh nghĩ chắc Quyển Nhĩ sẽ thích.

Quyển Nhĩ đón lấy, vội vàng lật ra xem. Bên trong quyển sổ đó không có dòng kẻ, cũng không có chữ. Chất giấy không biết có phải cố ý làm cho phù hợp với bìa sổ không mà cho cô cảm giác hơi ngả vàng. "Tặng sổ cho em, mà lời đề tặng cũng không có..." Cảm giác lúc đó thật ngọt ngào, nhưng cô vẫn phải nói điều gì đó, chứ không hề có ý bối rối của anh, chỉ có điều sự xuất hiện của Cao Mạc, sự xuất hiện của món quà này đều quá đột ngột, nhất thời cô không biết nên nói gì cho phải.

Cô biết quà mà Cao Mạc mua cho cô đều theo một kiểu, không phải là đồ ăn thì sẽ là sách. Món quà ngày hôm nay vẫn không nằm ngoài phạm vi sách

vỏ, nhưng xinh xinh, nhỏ nhỏ, cảm giác đúng nghĩa là một món quà!

Cao Mạc làm vẻ như định lấy lại: "Nếu chê thì để anh dùng cũng được".

Quyển Nhĩ vội bỏ tọt vào túi rồi túm chặt, khề hét lên: "Đừng nhỏ nhen thế!", tiết kiệm lời nói là nhỏ nhen, không tiếp nhận ý kiến, chỉ biết uy hiếp cũng là nhỏ nhen.

Cao Mạc phì cười: "Chỉ có em mới có thể liên tưởng đến hai từ 'nhỏ nhen' thôi".

"Trọng điểm là nhỏ nhen, vậy được chưa..." Quyển Nhĩ cúi đầu, cô không rõ Cao Mạc có ý gì, lâu như vậy không chịu gặp tự nhiên lại xuất hiện.

"Anh bận bịu với các thí nghiệm nên cũng không ra ngoài chơi, chỉ chạy ngay ra cửa hàng văn phòng phẩm gần phòng thí nghiệm mua thôi."

Cao Mạc bị những lời của Quyển Nhĩ tác động nên cũng cảm thấy quyền sở hữu nhỏ xíu này thật miễn cưỡng với hai từ 'món quà'. Phải rất lâu Quyển Nhĩ mới phản ứng lại được, anh ấy đang giải thích, chứ không phải là nhỏ nhen, chỉ là tình cờ gặp thì mua thôi.

"Em không để ý đến việc giá cả đâu..." Quyển Nhĩ đang nói, suy nghĩ bị cắt ngang bởi bóng người đột nhiên xuất hiện sau lưng Cao Mạc rồi quay người bỏ chạy. Bóng người vừa nhảy nhót đó, chính là anh bạn Đinh Mùi - người luôn luôn xuất hiện đột ngột vào những lúc quan trọng và làm đảo lộn tất cả.

Cao Mạc lập tức nhận thấy sự khác thường của Quyển Nhĩ, quay người nhìn lại phía sau, đúng lúc nhìn thấy cái bóng đang chạy xa dần của Đinh Mùi. "Tìm em phải không?". Quyển Nhĩ lập tức giơ hai tay lên xua lấy xua để, "Không phải, không phải, sao có thể chứ! Giờ em với anh ta không còn quan hệ gì nữa!".

Lông mày Cao Mạc hơi nhíu lại, "Vậy sao cậu ta lại chạy?".

Quyển Nhĩ trả lời to rõ ràng, "Cái đấy em không biết. Anh cũng thấy rồi đấy, anh ta cũng chẳng nói gì với em cả". Cô than thầm trong lòng, nghe lời người khác thì có com ăn, người xưa nói quá không sai bao giờ. Cô đã nghe lời khuyên của Tiểu La, nên mới không bị cảnh tượng cũ diễn lại, bị anh bạn tốt Đinh Mùi làm hỏng việc nữa.

Quyển Nhĩ trở về ký túc, vẫn còn chìm đắm trong tâm trạng hạnh phúc và may mắn vừa rồi, hoàn toàn không để ý thấy Sở Phi Bình đang cuộn tròn trên giường mình chăm chú đọc sách.

Cô lấy quyển sổ mà Cao Mạc tặng ra, ôm chặt trước ngực. Phải chăng đây chính là giấy thông hành mà Cao Mạc phát cho cô? Giấy thông hành cho phép cô được leo núi? Ngọn núi này, cô đã ngắm trông từ lâu rồi, đôi lúc cảm thấy mới mẻ, đôi lúc cảm thấy xót xa. Hôm nay cánh cửa lớn đã mở ra, cô có nên bước vào hay không? Bước vào rồi sẽ là điểm tựa, cũng sẽ trở thành sự quán giáo cả đời cô, khiến cô không thể so tính thiệt hơn mà chần chờ được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bản tính vô tâm

"Lục Quyển Nhĩ, Lục Quyển Nhĩ phòng 415 có người tìm, có ở đấy hay không?"

Còn chưa kịp cởi áo khoác ngoài ra, đã lại nghe thấy giọng của di quản lý ký túc vang lên trên loa.

"Có, sẽ xuống ngay!" Quyển Nhĩ vội vàng tr lời.

Hà Bố đang ngồi bên bàn nghe tiếng Anh, đột nhiên rút tai nghe ra. "Này người bạn rận, lúc về giúp mình mua cái bánh bao nhé, sao cứ bắt đầu học là lại đối tới kiệt sức thế không biết?". Câu sau hoàn toàn do cô ấy tự mình cảm nhận, bởi vì ngay sau đó đã đeo tai nghe lên tiếp tục bài nghe TOEFL của mình.

Quyển Nhĩ đưa tay ra hiệu "không vấn đề", rồi quay người chạy xuống lầu.

Theo trực giác của cô thì Cao Mạc đã đi rồi lại quay lại, không biết có chuyện gì quên chưa nói.

Quyển Nhĩ chạy xuống dưới lầu, nhìn vào chỗ hai người vừa chia tay mà không thấy Cao Mạc đâu, đang ngờ ngác nhìn xung quanh thì vai bị một bàn tay đặt xuống nặng trịch, "Lục Quyển Nhĩ, bị anh bắt được rồi nhé!".

Phản ứng của Quyển Nhĩ cũng không chậm, cô không quay đầu lại, chỉ có điều lùi lại phía sau vài bước, nhắm đúng chân của anh ta mà giẫm lên, đợi người nào đó phải tự tìm cách cứu mình, cô mới từ từ quay người lại, "Bắt được em thì làm gì, em đâu có nợ anh tiền".

Đình Mùi nhảy sang bên cạnh bồn hoa, lập tức ngồi xuống cứu vãn hình tượng của mình, "Không nợ tiền phải không? Không nợ tiền sao lại tránh mặt?".

"Anh cũng đang tránh em!"

"Anh nói này em gái, anh là vì ai chứ! Vừa nhìn thấy người đẹp có hên, anh phải vội vàng tàng hình ngay." Đình Mùi ba hoa nói. Tuy nhiên anh ta cũng thừa nhận là mình đã quá căng thẳng, có gì thì cứ thẳng thắn qua gấp rồi nói, cần làm gì thì cứ làm. Giờ anh ta bỗng đứng lén lút như kẻ ăn trộm, chẳng ra dáng đại trượng phu gì cả.

Quyển Nhĩ phì cười, "Biết mình có khiếm khuyết rồi phải không?".

"Đúng thế, vì vậy anh tới để cầu cạnh em đây?" Đình Mùi không để ý đến việc Quyển Nhĩ trêu mình, còn rất thoải mái phụ họa lại. "Đừng cầu cạnh em, em không biết thuật tàng hình" Quyển Nhĩ nghe thấy anh tới nhờ giúp đỡ, vội vàng chối đầy đủ. Anh ta mà đã nhờ thì chẳng có gì dễ dàng cả.

"Lục Quyển Nhĩ, giúp anh đi, chỉ là một tờ báo tường thôi, làm xong, anh mời, địa điểm tùy em chọn."

Hiện tại Đình Mùi đang làm thư ký cho Hội sinh viên của trường, vốn những việc như thế này có thể tìm Ban tuyên truyền để phối hợp cùng làm, nhưng hai bên lúc đó lại phải sắp xếp xong thời gian, còn phải bàn bạc chi tiết, người bên đó đưa sang không có định, khiến Đình Mùi cảm thấy rất bất tiện. Còn Lục Quyển Nhĩ luôn hiểu ý của anh, thành phẩm làm ra cũng rất hợp ý của anh. Tờ báo tường lần trước, cô thiết kế chữ to màu vàng trên nền giấy đen, khi đưa ra công bố, có rất nhiều mẫu quảng cáo nhỏ thì nhau dán lên, nhìn vô cùng bắt mắt.">

Vì vậy, lần này anh tới tìm Lục Quyển Nhĩ, mặc dù biết mười phần thì đến tám, chín phần sẽ bị cấm cửa không tiếp.

Đình Mùi thấy cánh tay biểu thị sự từ chối của Quyển Nhĩ lại định đưa lên, vội vàng nói luôn, "Minh cứ nói rõ với nhau luôn đi, nếu anh có chỗ nào đặc tội với em, giờ sẽ tạ lỗi ngay ở đây. Việc hôm nay anh nhờ gấp lắm rồi, nếu em không giúp, bị chậm trễ thì anh chỉ có nước tự dán chính mình lên thôi. Em hãy thương xót kẻ một lòng vì việc công, luôn tận tụy, sắp chết đến nơi này đi."

Đình Mùi đã nói tới nước này rồi, Quyển Nhĩ cũng thấy không thể ra mặt từ chối mãi nữa. Cô biết hôm nay mặc dù Đình Mùi nói những lời rất mềm mỏng, nhưng thực tế thì rất cứng rắn. Anh ta biết rõ Quyển Nhĩ không nỡ từ chối, cô có thời gian nói chuyện phiếm với bạn trai dưới sân mà lại không có thời gian giúp anh chút việc chính đáng sao?

"Đã mấy giờ rồi, lúc này mới đi chọn giấy, thiết kế, lúc làm xong chắc phải tới nửa đêm mất!" Quyển Nhĩ nhượng bộ, đề cập tới tình hình thực tế. Bàn trong phòng không lớn, không thể mang về để làm.

"Tối nay em cứ giúp anh viết một tờ để dán trước, phần còn lại để mai làm."

Lần này Lục Quyển Nhĩ tròn mắt há miệng thật sự, thế này là thế nào, ý cô muốn nói là một tờ thôi. Nói qua nói lại một hồi, anh ta còn muốn làm vài tờ nữa.

"Em là máy phô tô hay sao? Anh còn muốn em phải viết bao nhiêu tờ nữa?"

"Ít nhất cũng phải sáu tờ, khu giảng đường, ký túc, nhà ăn, thư viện, còn phải lựa chọn chỗ để dán. Em có thể tự do sáng tạo, không cần tờ nào cũng giống tờ nào."

"Vậy thì để ngày mai rồi làm cả thể đi." Ở phòng Hội sinh viên có một cái bàn rất to, có thể cùng lúc trải nhiều tờ giấy, tha hồ tác nghiệp.

"Tối nay làm xong một tờ đi, khẩn cấp lắm rồi." Khẩn cấp hay không chỉ mình anh ta nói là được chắc. Đình Mùi cũng nhận thấy tối nay tâm trạng của Quyển Nhĩ rất tốt, vì thế mới sống chết năn nỉ bằng được, chưa kéo được cô xuống nước thì quyết không tha.

Kể cũng lạ, Quyển Nhĩ nhìn vào mặt Đình Mùi, liền không thể lời từ chối, đành tìm lý do khác, "Em đã nhận lời là sẽ mua giúp Hà Bó bánh bao...".

"Đi thôi, đi thôi, tí nữa quay về anh mời cả phòng em đi ăn." Đình Mùi nói xong liền đẩy Quyển Nhĩ đi.

"Chữ anh cũng đẹp đấy chứ, sao không tự mình viết?" Quyển Nhĩ đẩy anh ta ra, hỏi bừa một câu.

"Anh sợ họ phát hiện ra anh là con người toàn diện, sẽ càng không tha cho anh." Thấy Quyển Nhĩ trừng mắt, Đình Mùi vui vẻ nói tiếp, "Em Lục Quyển Nhĩ ơi, anh có một đề nghị thế này, gặp lúc con trai ba hoa khoác lác, ánh mắt của em, haizz, nên nhìn thẳng về hướng này, đúng rồi..." Anh ta dẫn dắt Quyển Nhĩ nhìn thẳng vào mặt mình, "Chính là chỗ này, sau đó tỏ vẻ vô cùng thán phục, chứ đừng bao giờ trợn ngược mắt lên như thế".

Quyển Nhĩ nhanh chóng tiếp thu đáp lại, "Em nhớ rồi, lần sau sẽ nghe anh bốc phét lên tận trời luôn".

Một câu nói mà khiến Đình Mùi phải lao đảo mắt một lúc. "Một vài ngày không gặp, khả năng đối đáp của em lên tay thật đấy!".

"Haizz, đóng cửa luyện công đây". Đình Mùi nhắc tới việc hai người không gặp nhau, khiến Quyển Nhĩ nhớ tới La Tư Dịch, trong lòng tự nhiên thấy bất bình thay cho bạn, giọng nói cũng lạnh lùng hơn.

Đình Mùi không thể đoán ra duyên cớ sâu xa bên trong, Quyển Nhĩ ngày nào cũng sống đôi cùng La Tư Dịch đi ra đi vào, thân thiết như một vậy. Chuyện giữa anh và La Tư Dịch, anh chưa từng nhắc tới, là vì anh nghĩ người ta là con gái mà còn không có ý định nói, mình là con trai cũng không nên

lắm điều làm gì. Gần đây mặc dù không biết La Tư Dịch đã nói những gì với Quyền Nhĩ, nhưng đột nhiên cô đoạn tuyệt không qua lại với anh nữa mà cứ dính chặt lấy La Tư Dịch như hình với bóng. Anh cũng suy nghĩ, nhưng không lên tiếng giải thích. Tình bạn, phải có duyên và hợp nhau. Anh đã bày tỏ hết thiện ý của mình, nếu Lục Quyền Nhĩ vẫn còn vì cái này cái kia mà quyết định vạch ranh giới với anh, thì cũng chẳng có cách nào. Đinh Mùi nghĩ tới đây, ý tốt muốn lấy lòng Quyền Nhĩ đã bị sự tự cao tự đại của anh làm nhạt đi, nên cũng không nói gì thêm nữa.

Hai người không ai nói gì, lặng lẽ bước đi trên đường. Quyền Nhĩ nhanh chóng cảm thấy không thoải mái. Hôm nay gặp Cao Mạc, bị kích động mạnh, cô rất muốn nói điều gì đó. Vì vậy biết rõ là không nên hỏi, biết rõ người ta không mong mình hỏi, cô vẫn không kìm được, "Đinh Mùi, Tiểu La tốt như vậy, sao anh không chịu suy nghĩ một chút chứ?".

Quả nhiên Đinh Mùi nhún mày, "Sao, cô muốn một tờ báo tường đôi lấy một câu hỏi không?".

"Được!". Quyền Nhĩ cũng rất thoải mái, thực sự cô rất quý La Tư Dịch, vô tư cho rằng mọi người cũng giống như cô. Dù sao Đinh Mùi cũng không có kết quả gì với Diêu Sinh, vậy thì chẳng phải cũng nên cho Tiểu La một cơ hội hay sao? Nhưng hai người bọn họ lại luôn tỏ ra xa lạ như không hề quen biết, chỉ cần họ cư xử với nhau như những người bạn thôi, thì cô đã không nghĩ tới những chuyện đó. Nhưng họ lại cố ý vờ như không quen biết nhau, bên trong nhất định là có điều gì đó đặc biệt, nói không chừng vẫn có thể cứu vãn được thì sao? Cô không dám nói ra, chỉ là cảm thấy như vậy thôi.

"Cô ấy là người quá nghiêm túc." Đinh Mùi chỉ nói một câu, không nói gì thêm nữa. Quyền Nhĩ càng thêm hoài nghi, lẽ nào nghiêm túc không tốt, không phải là vì thích nên mới thế sao? Nếu không coi người kia là gì thì ai tự nhiên lại nghiêm túc chứ? Phải rất lâu sau, Quyền Nhĩ mới hiểu, cái gì không thích người quá nghiêm túc của Đinh Mùi là muốn chỉ điều gì. Sự nghiêm túc và kiên quyết của anh, không áp dụng vào phương diện tình cảm, vì vậy bất kỳ người nào đối với anh như vậy, đều khiến anh cảm thấy áp lực, cảm thấy mệt mỏi. Anh thích cảm giác người khác vì có anh mà vui vẻ, hạnh phúc, chứ không thích cảm giác người khác vì anh mà đau buồn, khóc lóc. Đối với bạn bè thì thế nào cũng được, nghĩa khí được đặt lên hàng đầu, bị kẻ dao vào sườn cũng không sao, huống hồ là chia sẻ chút tâm tư. Nhưng đối với một nửa của mình, anh lại rất đề ý tới điểm này. Cũng không thể phê phán hay chê trách anh ích kỷ, anh là người như vậy, anh cho rằng ở bên nhau là vì cảm thấy vui vẻ, vì thế hai người đều có nghĩa vụ tự động điều chỉnh lại tâm trạng của mình. Đối với những người mà luôn có phản ứng mạnh mẽ với từng câu nói, từng hành động của anh, mà lại là những phản ứng không tốt, thì anh đều xin miễn thứ cho kẻ hèn mọn này.

"Sẽ có lúc anh phải hối hận." Quyền Nhĩ tức tối nói. Gặp phải người không biết nhìn hàng, còn cố giới thiệu để đẩy hàng đi chẳng phải là mất giá hay sao, cô cũng không nói thêm nữa.

"Không còn câu hỏi nào nữa sao?" Đinh Mùi tỏ ra rất hoan nghênh khi được điều tra, "Cứ hỏi thêm vài câu nữa đi, anh có thể cho em ghi nợ".

"Hết rồi."

"Rồi sẽ có lúc em muốn hỏi." Đinh Mùi nói với giọng đầy tự tin.

Vừa rồi còn chưa kịp trùng mắt với anh ta, giờ thì trở mất rồi. Người này chưa biết tốt ở đâu, nhưng đúng là rất biết cách điều khiển được tâm trạng của người khác, đối mặt với anh, sóng lòng cuộn dâng là điều tất nhiên.

Một tờ, hai tờ cho tới vô số tờ, một khi đã bắt đầu thì coi như Lục Quyền Nhĩ không có cách nào rút lui. Nhằm đạt được hiệu quả tuyên truyền cao nhất, đôi khi cô còn bị yêu cầu phải tham gia họp lớp với bọn họ. Lục Quyền Nhĩ thường xuyên kháng nghị, nhưng mười lần thì chín lần vô hiệu. Lần có hiệu lực duy nhất, lại tận mắt chứng kiến Đinh Mùi múa bút như rồng bay phượng múa, viết những nét chữ to đùng chẳng nhìn ra là thể loại gì, khiến Quyền Nhĩ cảm thấy mất mặt ghê gớm.

"Chữ của anh cũng đẹp đấy chứ, sao không thể viết cho nghiêm túc một chút? Còn nữa, khi em bận, anh tới Ban tuyên truyền mà tìm người giúp. Khương Lam lớp em cũng ở trong Ban tuyên truyền, viết còn đẹp hơn em nhiều." Lục Quyền Nhĩ vừa viết vừa nói, hiếm hoi mới có dịp anh ấy chịu ngoan ngoãn ở lại với cô. Những lần trước, sau khi bàn giao công việc lại cho cô, kiểm tra chắc chắn không có thiếu sót nào nữa là anh ta biến mất tầm mắt tích.

"Những chữ đó anh học ở lớp thư pháp bút sắt cấp tốc, kết cấu, rồi lên xuống thế nào đều theo mẫu, không thể sánh với các em luyện tập thường xuyên đâu".

Đối với vấn đề của Ban tuyên truyền, anh ta chần chừ mãi mới chịu tiết lộ. Rõ ràng đều là công việc chung, nhưng mỗi lần cần thì y rằng anh phải đến nài xin người, một người đến là được, nhưng mỗi lần đều cử đến một đám, khiến mọi thứ càng thêm rắc rối.

Vì vậy anh thà đi cầu cạnh nhờ vả Lục Quyền Nhĩ, chất lượng và tiến độ đảm bảo thì khỏi phải nói, lại còn không đưa ra bất kỳ yêu cầu nào, thuần túy là giúp đỡ.

Đinh Mùi châm một điếu thuốc, ngồi ra một góc xa, tiếp tục nói, "Việc em gia nhập Ban thư ký, đoàn thể đã phê chuẩn rồi, sau này anh sẽ đánh cho em một bộ chìa khóa, em ghi lại phương thức liên lạc của em ở đây. Ban thư ký họp thường kỳ vào sáu giờ tối thứ Tư hàng tuần, em đừng đến muộn đấy">

Quyền Nhĩ cắn răng kiên trì viết nốt chữ cuối cùng, không phải do tính cách của cô bình tĩnh, mà là nếu viết sai thì chính cô sẽ phải đi viết lại. Vừa đặt bút xuống, lửa giận đã bốc lên phừng phừng. "Em muốn vào Ban thư ký từ lúc nào, như thế chẳng phải hợp pháp hóa để anh dễ bề sai bảo hay sao?".

Có vào thì cũng vào Ban đời sống, kiểm tra vệ sinh ở các phòng trong khu ký túc gì đấy, oai phong biết bao.

"Em đúng là không hiểu ý tốt của người khác. Anh không muốn dây dưa với Ban tuyên truyền, nhưng bạn cùng lớp với em chẳng phải ở trong ban đó hay sao? Em vào ban rồi sau này có những việc tương tự, em hoàn toàn có thể danh chính ngôn thuận liên hệ với họ để cùng gánh vác việc chung, lúc đấy đâu cần em phải cầm bút. Tài năng của em lúc bấy giờ cũng chỉ để dự phòng thôi. Hiểu chưa hả?".

Quyển Nhĩ mặc kệ anh ta, túm lấy túi xách bỏ đi. Nghe thì có vẻ như thế, nhưng sao cô vẫn có cảm giác có điều gì đó không đúng. Đinh Mùi đối với người khác tốt xấu thế nào cô không biết, nhưng lúc nào cũng ép cô đến không còn chút sức lực. Sự lo lắng của cô không phải là không có lý. Ban thư ký gì đây không phải là một cửa công nhân rồi, gần như phải phụ trách tất cả những công tác tổ chức, chuẩn bị cho Hội sinh viên của trường, thỉnh thoảng còn phải phụ trách cả việc liên hệ với bên ngoài. Vào ban đó, coi như rơi xuống cống, muốn tự lo cho bản thân, muốn có thời gian riêng là điều không thể.

Đương nhiên đội Quyển Nhĩ sáng suốt mà nhận ra điều này, muốn rút lui, cũng là điều không thể.

Gần đến Noel, trong trường chỗ nào cũng trang hoàng cây thông Noel, dán hình ông già Noel, còn treo những chùm đèn lấp lánh như những vì sao trên trời, không khí vui tươi rất tây.

Hồi còn học trung học, Noel không được nghỉ, vì thế các tiết mục liên quan đến Noel thường chỉ là tặng nhau bưu thiếp, không có gì khác nữa. Không ngờ lên đến đại học, lễ Noel được coi là một ngày lễ chính thức, dưới khu ký túc nào cũng có viết: Mang theo thẻ sinh viên là có thể vào ký túc, đó ng cửa vào hai giờ sáng.

Đối với việc đón đêm Noel, phòng 415 đã sớm có kế hoạch. Bọn họ thông qua việc bàn bạc đã bỏ qua rất nhiều lời yêu cầu giao lưu hữu nghị của các phòng kết nghĩa khác, cuối cùng chọn một phòng nam trong khoa. Nguyên nhân rất đơn giản, anh phụ trách đã đến gặp Tôn Mộc Nam nói chuyện mấy lần, vấn đề chính vẫn là làm thế nào để tăng thêm sự gì lưu và tiếp xúc giữa các bạn sinh viên trong khoa, thực tế thì chính là câu tục ngữ: Nước màu mờ không dễ chảy sang ruộng nhà người.

Mấy người còn lại trong phòng cũng không có ý kiến gì, chỉ là cùng vui vẻ thôi mà, đón Noel với ai chẳng thế.

Sáng sớm hôm Noel, Quyển Nhĩ gặp Cao Mạc dưới lầu. Sau khi Cao Mạc từ thành phố S trở về, họ có gặp nhau mấy lần. Nhưng mấy lần gặp nhau đó cũng phải trải qua bao nhiêu gian nan mới thành công. Lúc đó ký túc còn chưa lắp điện thoại, nếu muốn gặp nhau thì hoặc là phải hẹn luôn từ lần gặp trước, hoặc là đến thẳng ký túc xá tìm gặp, nếu không gặp được thì đành phải đợi. Hai người bọn họ đều không biết vì lý do gì mà luôn không gặp được nhau, thậm chí có lúc hai người cùng đợi nhau, làm lỡ mất một buổi tối. Sau này họ đành giao ước, không ai đợi ai cả, có việc thì để lại lời nhắn, không có việc thì để ngày khác gặp.

"Hôm nay còn rất sớm," Cao Mạc nhìn đồng hồ, "Em có muốn tới căng tin ăn cơm không?"

Quyển Nhĩ lắc lắc đầu. "Em cũng đang muốn gặp anh." Cô đưa gói quà đang cầm trên tay ra, "Tặng anh, Noel vui vẻ".

Lần trước Quyển Nhĩ nhận được quyển sổ ghi chép Cao Mạc tặng mới đội nhiên nghĩ ra, cô cũng chưa bao giờ tặng anh món quà nào. Vì thế nghĩ rồi lại nghĩ, chọn rồi lại chọn, cô mua tặng anh một chiếc bút máy. Mặc dù có vẻ hơi lạc hậu, nhưng vô cùng thực dụng. Đưa quà xong, Quyển Nhĩ để ý xem biểu hiện của Cao Mạc, cô chỉ sợ lời của Tiểu La ứng nghiệm, vừa không có gì mới mẻ, lại cũng chẳng mang thông điệp gì, chắc chắn sẽ bị người ta trả lại!

Cao Mạc đón lấy, "Đã cuối kỳ rồi, sao em còn mua lung tung, còn đủ tiền để tiêu không?" Nói xong liền mở ra xem, mỉm cười "Bút của anh rơi hồng rồi, đang lo không biết đi thi viết bằng gì".

Anh không nói câu "cảm ơn", nhưng anh nói đó là thứ anh cần, điều đó còn khiến Quyển Nhĩ vui hơn hàng ngàn hàng vạn lời cảm ơn.

Quyển Nhĩ cũng vui vẻ, "Anh dùng là tốt rồi, tìm em có việc gì không?"

"Tối nay đi xem phim nhé?" Cao Mạc hỏi cô.

"Hôm nay liệu có đông quá không?" Quyển Nhĩ cũng nghe nói ở hội trường sẽ chiếu một bộ phim lãng mạn kinh điển, nhưng mấy người trong phòng có đều nghĩ vào dịp lễ tết thế này mà tới đó chen chen chúc chúc với các đôi các cặp, nhất định sẽ phải trả một cái giá không nhỏ.

"Đến Đại học K xem, anh mua vé rồi."

Đột nhiên Quyển Nhĩ cảm thấy hơi căng thẳng. "Mấy giờ bắt đầu? Tối nay bọn em có tổ chức vài hoạt động với phòng kết nghĩa." Trên thực tế, điều mà cô muốn nói hoàn toàn không phải là cô không có thời gian, chỉ có điều căng thẳng quá thành ra lại nói thật quá. Có thể không căng thẳng sao? Gần đây Cao Mạc không để ý tới cô nhiều nữa, bớt được áp lực đó, tình cảm của Quyển Nhĩ dành cho Cao Mạc lại được thổi bùng trở lại. Mặc dù biết như thế cũng không được gọi là người yêu, nhưng cũng đã vượt qua giới hạn của tình bạn và có thứ gì đó rất ngọt ngào.

"Chín giờ tối nay." Cao Mạc hơi nhúm mày, thì ra kế hoạch cho ngày Noel của Quyển Nhĩ không có anh trong đó, tặng một cái bút là coi như xong.

"Thời gian đó thì không vấn đề gì. Lúc đấy em sẽ gặp anh ở đâu?" Buổi tụ tập liên hoan với phòng kết nghĩa dự định bắt đầu lúc sáu giờ, đến chín giờ thì chắc cũng ăn uống xong xuôi cả rồi.

"Anh đợi em ở dưới sân ký túc, tám giờ mười gặp."

"Vâng." Quyển Nhĩ đâu biết, nhận lời thì dễ nhưng chưa chắc đã làm được.

Buổi tối, các cô tới ký túc nam, còn chưa nói được vài câu thì bia đã được đẩy lên bàn. Mấy anh chàng phòng này đến cốc cũng không chuẩn bị, trước mặt mỗi người đặt một lon bia, khiến Quyển Nhĩ và các bạn ai cũng rầu rĩ. Mới bắt đầu, đương nhiên không ai chịu uống. Đám con trai đề nghị kể

chuyện cười, quy tắc đưa ra cũng rất thiên vị đám con gái. Nếu trong lúc nghe kể chuyện, một người trong đám con gái cười, thì bọn họ đều phải uống, nhưng nếu kẻ mà không ai cười, thì người kẻ phải tự phạt uống nửa lon.

Phòng bọn họ yêu cầu cậu Khương Hải kể trước. Quyền Nhĩ và các bạn quay sang nhìn nhau, cùng ngẫm thảo luận, cho dù có buồn cười đến đâu cũng không được cười, nếu ai không trụ được thì sẽ làm liên lụy tới cả bọn.

Mọi người vốn đang đợi để nghe truyện cười, nhưng khi Khương Hải bắt đầu kể, thì lại kể Tây Du Ký. Đám con gái ngồi nghe một lúc rồi bắt đầu nói lòng cảnh giác, tới khi cậu ta bắt chước điệu bộ của lão hòa thượng ăn cắp áo cà sa, đám con gái đều phá lên cười.

Khương Hải thấy đã thu được kết quả, lập tức nhắc lon bia của mình lên, "Nào, nào mình cùng các cậu uống một hơi cạn".

Bọn Tôn Mộc Nam đều không phải là những người bền lên, uống một hơi là một hơi, mặc dù uống thẳng từ lon nhìn không được đẹp mắt cho lắm, nhưng tất cả cũng vẫn cầm lên uống.

Quyền Nhĩ cầm một lon lên mũi ngửi ngửi, mùi bia cũng không quá tệ, vì vậy nên cũng uống cạn, mùi vị cũng tạm tạm.

Khởi đầu tốt đẹp, nên diễn biến về sau cũng thuận lợi. Đám con trai ai ai cũng đem hết khả năng của mình ra để kể truyện cười, giữa cuộc vui Tề Vũ còn tiến hành một trắc nghiệm tâm lý về tình yêu giữa sa mạc, trắc nghiệm cùng với thảo luận, không khí càng lúc càng nóng, mười mấy người nhanh chóng trở nên thân thiết.

Quyền Nhĩ và các bạn không có kinh nghiệm uống rượu, nên đương nhiên cũng không phát hiện ra luật chơi có điều bất ổn. Trên thực tế, bên kia mỗi lần chỉ cần một nam sinh ra mặt cùng sáu người phòng Quyền Nhĩ uống bia, chỉ vài vòng, người nào người nấy toàn mùi bia, từ lượng kém nên bắt đầu ngà ngà say.

Lúc mới bắt đầu Quyền Nhĩ còn để ý tới thời gian, nhưng lần nào nhìn đồng hồ cũng thấy vẫn còn sớm nên yên tâm chơi. Sau đó, cô không biết vì sao lại buồn ngủ tới mức ấy, quay phải quay trái, đầu đầu cũng thấy mọi người bạn nói bạn cười, bạn uống rượu, Tiểu La còn cầm lon bia đi uống với ai rồi không biết. Quyền Nhĩ đành vất cánh tay lên bàn, chỉ định gục xuống một lát thôi, nhưng trong lúc ngồi thế thì đã ngủ mất rồi.

Khi La Tư Dịch phát hiện ra là đã mượn và gọi cô dậy, đầu Quyền Nhĩ vẫn còn lơ mơ chưa hiểu ra vấn đề. "Mấy giờ rồi, kết thúc rồi à?".

"Hơn chín giờ rồi, cậu đeo đồng hồ trên tay cậu còn hỏi mình, mau chạy về đi!"

La Tư Dịch biết Quyền Nhĩ có hẹn, vì thế đã cho mượn đồng hồ, chính là để cô tự canh thời gian, lo mà về sớm.

Quyền Nhĩ giật mình bừng tỉnh, "Ủ!", nói xong liền chạy ra ngoài. Khi chạy gần về tới ký túc xá, từ xa đã nhìn thấy bóng Cao Mạc, Quyền Nhĩ lúc đó mới cảm thấy chân mình mỏi nhừ, không hiểu sao có thể chạy được về tận đây.

Cao Mạc đợi cô chạy tới trước mặt, quay người qua nghiêm túc nói: "Không kịp nữa rồi, em không phải chạy vội vàng như thế, ra mồ hôi rồi lại bị cảm".

Trong tình huống như thế này, đối mặt với Cao Mạc mặt mày tươi tỉnh, Quyền Nhĩ thấy lưỡi mình như lú lại. "Xin lỗi, vừa rồi em ngủ quên mất. Nhưng mới chín giờ mà, vẫn còn kịp, mình đi thôi". Cô nói xong liền quay người định đi.

Cao Mạc kéo cô lại, "Không kịp nữa rồi, anh đã tặng vé cho người ta".

"Tặng ai?"

"Không quen. Lúc sắp đến chín giờ, nhìn thấy có người đi qua đây, thế là tặng luôn."

Quyền Nhĩ thật khó tưởng tượng ra cảnh Cao Mạc đứng bên đường tùy tiện tặng đồ cho người khác. "Anh không thể đợi em thêm chút nữa sao? Em không có ý đến mượn... Lẽ ra hôm nay em không nên đi cùng các bạn, phải vậy không?".

Cao Mạc rất muốn đưa ra cho cô một đáp án chính xác, bất luận là khẳng định hay phủ định. Nhưng cuối cùng anh chỉ xoa xoa đầu cô, "Nhìn thấy em là anh yên tâm rồi, em mau về phòng nghỉ sớm đi".

Quyền Nhĩ đang suy nghĩ xem có nên hay không, nhưng cuối cùng vẫn là sợ anh không vui, vì nó khác xa với những gì anh muốn.

"Anh đừng đi, đừng giận em. Hay là để mai em mời anh đi xem, còn mời anh ăn cơm nữa. Em biết có một quán ăn rất ngon." Quyền Nhĩ cố gắng bù đắp, nhưng Cao Mạc chẳng tỏ vẻ gì, vì thế cô cũng không biết phải làm thế nào cho anh nguôi giận, đành nói lung tung một tràng.

"Sao anh lại giận em, đâu phải mới chỉ quen em một hai ngày, cũng không phải vừa mới biết em là người vô tâm." Cao Mạc nói xong, giơ tay lên vẫy rồi đi.

Trong ấn tượng của Quyền Nhĩ, đây là lần đầu tiên anh bỏ đi trước. Anh không cho Quyền Nhĩ thời gian giải thích về việc cô có vô tâm hay không, cũng không cho cô thời gian để xác nhận xem có phải anh đang giận hay không. Anh cứ như thế mà bỏ đi, giữa trời đông đầu hiu, giữa sự ồn ào huyền ảo tràn ngập không khí giáng sinh, bỏ đi mà không hề ngoảnh đầu lại.">

Quyền Nhĩ lúc đó không cảm thấy lần bỏ đi này của anh ấy với lần trước có khác gì nhau, thậm chí còn không cảm thấy nghiêm trọng bằng lần nắm tay không thành công đó. Ngược lại, cô còn cảm thấy tủi thân. Đúng là cô đã rất mong chờ được cùng Cao Mạc đi xem bộ phim đó, thậm chí còn sẽ diện

mượn của La Tư Dịch chiếc trâm cài áo khoác bởi vì nó khá bóng nên có thể phát sáng lấp lánh. Lúc cô nhìn thấy nó, cảm giác thấy nó thần kỳ vô cùng. Chuẩn bị lâu như thế, chỉ vì đến muộn, mà nữ phù nhận hoàn toàn tâm sức cô bỏ ra, phù nhận tất cả sự chuẩn bị của cô sao?

Trước kia anh luôn nói cô vô tâm, nên dần dần như gần tính cách đó cho cô. Lúc đó, cô không cảm thấy điều ấy phản cảm, dù sao anh cũng chỉ muốn đốc thúc cô nỗ lực hơn nữa thôi. Nhưng tình huống lúc này, rõ ràng là cô đã rất chuyên tâm, không thể vì một việc nhỏ không được như ý, không được thuận lợi, mà hoàn toàn phủ nhận cô được!

Lúc đó cô vẫn chưa hiểu được, yêu cầu cao đồng nghĩa với việc phải rất đề tâm, lúc đó thật sự cô cũng không biết thể hiện sự chuyên tâm của mình một cách đúng mức, cho dù có đủ nhiều hay không, có đủ nặng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Giang hồ cứu nguy

Sau khi vào học, cảm giác ngột ngạt khó chịu cứ bám lấy Quyển Nhĩ không rời, Cao Mặc và cô lớn lên cùng nhau, vậy mà anh có thể dễ dàng bỏ đi như thế, còn thứ gì có thể chắc chắn nữa đây? Đột nhiên cô cảm thấy không còn hứng thú với bất cứ điều gì, cũng không còn niềm tin nữa.

"Lục Quyển Nhĩ, em chạy tới đây để ngồi như phỗng đây à?" Đinh Mùi nhìn Quyển Nhĩ ngồi bất động ở đó đã ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng cất tiếng hỏi.

"Chiếm của anh mỗi cái ghế, mà anh phải theo dõi em suốt ba tiếng." Phải một lúc lâu sau Quyển Nhĩ mới trả lời.

Cô cũng muốn ở lại ký túc, nhưng nếu ở ký túc, chỉ cần một lúc không thấy cô có động tĩnh gì, các bạn lập tức sẽ tìm mọi cách để làm cô vui. Bọn họ thì nghĩ cách phát mệt, cô thì vô như đã vui vẻ lại, cũng mệt. Khi không có tâm trạng, hóa ra dù có làm gì cũng không thấy vui. Nếu muốn cải thiện, đành đợi thời gian mang hết chuyện cũ đi, mang niềm vui mới tới thôi.

"Anh vì chiếc ghế đó sao? Nếu cứ ngồi ở đây mà tâm trạng em khá hơn, viết báo tường không còn mang theo sát khí nữa thì chiếc ghế đó anh tình nguyện tặng em."

Quan trọng là ngồi thì ngồi không, lại còn tốn thời gian và chiếm diện tích. Đinh Mùi hẹp hòi nghĩ.

"Đinh Mùi, anh thật sự không buồn chút nào sao?"

Quyển Nhĩ nghe rất nhiều người nhắc tới Diêu Sinh với Đinh Mùi, hỏi anh xem có định si tình rồi đi theo luôn không. Lần nào anh cũng cười ha hả đáp, anh không quen làm nê, nếu ai cần giang hồ giải cứu, thì anh có thể đáp ứng bất cứ lúc nào.

"Buồn gì chứ, Đại trượng phu lo gì không có vợ! Người ta đã cao chạy xa bay, chúng ta cũng nên lo việc của mình mới đúng chứ."

"Haizz, trạng của hai chúng ta không giống nhau..." Cuối cùng Quyển Nhĩ cũng tìm thấy một người có thể nói chuyện, đột nhiên thấy cảm xúc dâng trào, nhưng cô đã bị Đinh Mùi cắt ngang không thương tiếc.

"Lục Quyển Nhĩ, đừng gọi lại chuyện buồn nữa! Đừng tưởng giả vờ đáng thương thì muốn nói gì cũng được, cũng đừng nghĩ sẽ tìm được cân bằng từ chỗ anh."

Những lời của Đinh Mùi rất không khách khí, nhưng không biết tại sao lại có tác dụng an ủi kỳ lạ đối với Quyển Nhĩ. Liệu có phải lấy lại được cân bằng nhờ anh ấy hay không, Quyển Nhĩ cũng không rõ nữa.

"Đi thôi, có thời gian ngồi ngẩn ra đó, không bằng Ngày đẹp hát ca nên có rượu [1], anh đây sẽ đưa em đi tận hưởng cuộc sống!" Đinh Mùi kéo Quyển Nhĩ đứng dậy.

[1]: Câu thơ nổi tiếng trong bài Văn quan quân thu Hà Nam, Hà Bắc của Đỗ Phủ (712 – 770). Nguyên văn: (Bạch Nhật phóng ca tu tưng tửu).

"Không đi, không muốn phải xã giao với người khác."

Giờ cô chẳng còn tâm trí nào mà gặp gỡ chào hỏi ai nữa, nếu không thì đã không trốn ở đây.

"Không tìm thêm ai nữa hết, chỉ có hai chúng ta uống rượu và tán gẫu, rượu ngấm vào, em dốc bầu tâm sự ra, anh nguyện làm người cầm điếu, thế được chưa?"

Sự việc trải qua ngày hôm đó đủ khiến Quyển Nhĩ cả đời không quên. Sao cô lại đi tin một người có thói quen khuấy động không khí chứ? Hai người

uống rượu và hát, anh ấy khiến không khí trở nên náo nhiệt, cuối cùng kiệt sức, cả hai cùng đổ gục.

Hai người đã uống bao nhiêu lon bia, Quyển Nhi không nhớ nổi. Cô chỉ còn nhớ lúc mới bắt đầu, mỗi lần gọi hai, ba lon, sau thì cứ năm lon một, năm lon một, lon bia ngổn ngang khắp mặt bàn. Về sau cả hai người đều không phân biệt được lon nào còn, lon nào đã hết, cứ phải cầm hết lên mà lắc thử, động tác chậm, độ chính xác lại vô cùng kém.

Ý thức cuối cùng trong đầu mà Quyển Nhi còn nhớ là Đinh Mùi đã kéo cô và nói, "Uống, uống rồi chuyện gì cũng có thể qua"

Lúc đó cô đã rất thật thà bác lại, "Sai, không phải là quên, mà là không nhớ được". Nói xong câu này, chuyện tiếp theo như thế nào, cô hoàn toàn không có chút ấn tượng.

Khi Quyển Nhi tỉnh dậy, cô phát hiện mình và Đinh Mùi nằm ngả ngón trên sofa, đầu cô còn gối lên đùi anh ấy, mỗi người một nửa chiếc ghế.

Cô vội vàng vùng dậy, quên cả ngại ngùng, đẩy đẩy Đinh Mùi, "Đinh Mùi, Đinh Mùi, mau dậy đi".

Đinh Mùi bị Quyển Nhi đánh thức, lập tức ngồi bật dậy. "Mấy giờ rồi? Hôm nay uống nhiều quá. Em không sao chứ?".

Vừa nhìn đồng hồ, cả hai đều giật mình tỉnh hẳn, đã là năm giờ sáng rồi.

Hai người vội vàng vàng gom hết tiền đem theo người, miễn cưỡng thanh toán hết, rồi cúi đầu đi về trường.

"Liệu các bạn cùng phòng có đi tìm em khắp nơi không?"

Quyển Nhi biết cậu ta đang lo lắng điều gì, "Tìm thì chắc chắn là tìm rồi, nhưng cũng có giới hạn thời, có chuyện gì thì cũng đợi trời sáng rồi nói".

"Đến căng tin ăn sáng đã, sau đó hãy về phòng."

Quyển Nhi gật gật đầu, về ký túc sớm quá, sẽ khiến quản lý ký túc để ý, thà đợi thêm một lúc nữa, nhiều người qua lại rồi về.

"Anh còn tiền không?" Quyển Nhi nghĩ đến vấn đề thực tế hơn.

"Ồ căng tin anh có ngăn tủ trong đó có vé ăn." Đinh Mùi nhìn cô nháy mắt.

Quyển Nhi ngẩng mặt lên nhìn trời, rồi lại nhìn Đinh Mùi, người này cho dù trời có sập xuống cũng không thể khiến anh thôi tự tạo niềm vui.

Quyển Nhi ăn một bát cháo, nhưng không thấy ngon miệng, thật sự không thể ngồi thêm được nữa, "Em về đây".

Đinh Mùi vẫy vẫy tay, "Ừm, về đi". Anh đợi Quyển Nhi đi xa, rồi mới từ từ cầm chiếc màn thầu lên, cắn một miếng.

Chuyện tối qua, muốn giúp cô ấy giải tỏa một chút mà lại thành ra hai người ở ngoài suốt cả đêm, đây là điều anh không ngờ tới. Tại sao lại mất tự chủ như thế? Đinh Mùi từ chối suy nghĩ sâu về vấn đề này.

Điều Sinh đi rồi, anh có đau lòng không? Anh không thể trả lời được. Nếu thật sự là không có cô ấy thì không sống được, vậy khi đó anh đã không từ bỏ, tình cảm đối với Điều Sinh vẫn chưa đến mức đó, nói cách khác là không có cơ hội tiến triển tới mức đó.

Dù ít hay nhiều thì cũng có nuối tiếc, nếu không sao anh có thể cùng một cô gái khác uống say đến bất tỉnh nhân sự như thế. Anh lắc lắc đầu, đứng dậy, bất luận là không muốn nghĩ, hay nghĩ không ra, sự việc tối qua cũng đã kết thúc, liệu có còn rắc rối gì tiếp theo hay không, đợi sau này sẽ rõ.

Quyển Nhi vừa quay về ký túc, lập tức bị mọi người vây quanh.

"Nếu em còn chưa về, bọn chị sẽ lo lắng chết mất." Tôn Mộc Nam túm chặt tay cô nói.

"Cậu đi đâu đấy, cả đêm qua bọn mình không dám khóa cửa, sợ cậu về không vào được phòng", Tề Vũ ngáp dài, "Khiến không ai dám ngủ say".

Quyển Nhi nhìn mọi người với vẻ biết lỗi, đang định nói thì La Tư Dịch sấn tới người người khắp người cô, "Cậu được lắm dám bỏ ra ngoài uống rượu".

Mặt Quyển Nhi nóng bừng lên, không chỉ là uống rượu, mà còn là đi uống riêng với một thằng con trai khác; không chỉ đi uống với nhau, lại còn lơ mơ ở đó ngủ suốt một đêm.

"Mình... mình..."

"Còn chưa tỉnh rượu hẳn phải không, mau lên giường ngủ đi." La Tư Dịch cắt ngang tiếng lấp bắp của Quyển Nhi, "Hôm nay mình sẽ điếm danh cho cậu".

Quyển Nhi cảm kích không phải là cô không muốn nói, chỉ có điều thật sự ngại nói ra! Chuyện tối qua, càng nghĩ càng thấy hoang đường. Không chỉ vì hai người uống đến mức mê mẩn quá mà ngủ thiếp đi, mà cả lúc uống rượu rồi hát, biểu hiện của cô không khác gì một kẻ điên, chẳng hát được bài nào cho tử tế, hình như chỉ gào thét lung tung. Đối với Lục Quyển Nhi, chỉ có hai từ là đủ để hình dung, mất mặt.

Lục Quyền Nhi trèo lên giường, Hà Bó đi tới, "Lục Quyền Nhi, sau này không được tùy ý bỏ đi đấy! Tôi qua La Tư Dịch chờ cậu ở dưới tầng một suốt, chỉ sợ cậu gõ cửa mà phòng bảo vệ không nghe thấy".

"Khiến các cậu phải lo lắng rồi, mình xin lỗi. Mình hứa sau này sẽ không đi lung tung nữa. Các cậu tốt với mình như thế, mình còn có lý do gì để buồn nữa chứ!" Lục Quyền Nhi nói vài câu, mắt bắt đầu ầng ậc nước. Nhớ những hồi ức đẹp trong quá khứ, trân trọng những thứ tốt đẹp ở hiện tại, thế là đủ rồi, làm gì có thứ gì vĩnh viễn không thay đổi chứ?

Khi gặp lại Đinh Mùi, đã là mấy ngày sau đó. Hai người đưa mắt nhìn nhau, chỉ thế thôi là đủ hiểu họ quyết định không hé răng nửa lời về buổi tối ngày hôm ấy, sau đó thì hoàn toàn lãng quên.

"Lục Quyền Nhi, em mau đến Ban học tập, mang cái này sang đó." Đinh Mùi nhìn Quyền Nhi đang cười tươi như hoa, tự nhiên có ý định muốn sai bảo.

Quyền Nhi nhanh nhẹn đón lấy, nói: "Rồi! Còn dặn dò chuyện gì nữa không?"

"Hết rồi." Đinh Mùi lơ đãng trả lời, thấy

Quyền Nhi cầm túi lên, "Đi đâu vậy?"

"À, Sách Lang nói muốn mời bọn em đi ăn món Tây Tạng, có rượu Barley, trà bơ, sữa chua, Tsampa, còn có cả sườn cừu nướng nữa."

Đinh Mùi nhìn đồng hồ, đã sắp đến bảy giờ tối rồi, "Đi ăn cơm vào lúc này?". Cuối cùng thì anh đã hiểu vì sao suốt hơn một giờ đồng hồ vừa rồi Quyền Nhi vui như vậy.

Quyền Nhi đặt tay lên ôm bụng, "Chẳng phải là tại anh sao, anh nói với Tiểu La rằng em mà không đến là anh sẽ khai trừ em". Mặc dù cô không chủ động xin vào ban này, nhưng cũng không thể dùng cách đó để ra đi. La Tư Dịch và Sách Lang đang ôm bụng đói ợi cô, đương nhiên cô còn đói hơn, buổi sáng không ăn gì, buổi trưa chỉ ăn mỗi một cái bánh bao.

"Người ta hẹn hò yêu đương, em đến đây góp vui làm gì, ngoan ngoãn ở lại đây đi."

Đinh Mùi giật túi trên tay Quyền Nhi đặt xuống, tuần này cô ấy trực ban, mới ngồi có hơn một tiếng mà đã đòi đi, làm gì có chuyện dễ dàng như thế.

"Em đâu phải tới để góp vui, là Sách Lang đích thân mời em, anh ấy nói nếu em không đi thì Tiểu La cũng sẽ không đi."

"Vậy chẳng phải em đang hợp tác với cậu ta để bẫy La Tư Dịch sao, làm bạn thế là bất nghĩa, anh thấy tốt nhất em không nên đi." Đinh Mùi thông thả nói.

"Nhưng em cảm thấy cả hai người đó đều rất vui mà." Quyền Nhi do dự đáp.

"Nếu hai người bọn họ thực sự thích nhau, thì em chỉ là kỳ đà cản mũi thôi. Nếu Sách Lang theo đuổi không thành công, còn La Tư Dịch vì muốn em vui mà miễn cưỡng nhận lời mời, em nghĩ xem họ có thể vui vẻ được bao nhiêu?"

Quyền Nhi cuối cùng cũng thả lỏng bàn tay cầm chiếc túi, "Nhưng họ đang đợi em ở ngoài kia, lẽ nào em lại không đi?"

"Để việc ấy cho anh, cứ nói là anh giao cho em rất nhiều việc." Đinh Mùi cố gắng kìm nén nụ cười gian xảo, bộ mặt tỏ ra hết sức nghiêm túc như sẵn sàng hứng chịu mọi trách nhiệm, trêu chọc Quyền Nhi luôn khiến anh cảm thấy rất vui.

"Nhưng em cũng đói lắm" Quyền Nhi tuân lệnh cầm tập tài liệu gửi tới Ban học tập rồi bước ra ngoài.

Quyền Nhi nghe lời Đinh Mùi, không phải vì hoàn toàn tin vào những lý do mà anh đưa ra, cô cũng đâu phải là kẻ không có đầu óc. Nhưng cô lại nghĩ sâu xa hơn, giờ Diêu Sênh đi rồi, liệu Đinh Mùi có ý định gì với Tiểu La không? Ngăn mình tạo cơ hội cho Sách Lang, liệu có phải vì nguyên nhân đó? Vì vậy, khi chưa chắc chắn được tình cảm của La Tư Dịch như thế nào, tốt nhất cô không nên mai mối lung tung.

Buổi tối về phòng, Quyền Nhi và La Tư Dịch cùng nấu mỳ tôm ăn, "Sao cậu cũng chưa ăn?". Cô nghĩ, cho dù không ra ngoài ăn thì ít Sách Lang cũng phải đưa Tiểu La xuống căng tin ăn cơm chứ.

"Bị cậu làm cho mất hứng, còn ăn gì nữa."

"Thế cậu còn tranh ăn mỳ tôm với mình làm gì?"

La Tư Dịch ngoài những bữa cơm chính và hoa quả ra, những thứ khác cô đều không ăn, vì vậy chẳng mua đồ dự trữ gì cả. Mỳ tôm cô đang nấu là cướp từ chỗ Quyền Nhi.

"Đói thì không kén đồ ăn." La Tư Dịch không thể chờ đợi hơn nữa vội vàng giật nắp ra rồi lấy đũa khoắng khoắng.

"Tiểu La, mình không đi là mình sai rồi, chỉ vì đột nhiên mình cảm thấy giữa cậu và Sách Lang có điểm không hợp." Quyền Nhi thẳng thắn nói.

"Có gì không đúng đâu? Bình thường đi ăn cơm cũng là ba người cùng đi ăn mà."

"Có rất nhiều thứ không đúng! Cậu cũng biết, theo mình Sách Lang là người tốt, mặc dù anh ấy không chính thức nhờ mình, nhưng mình cũng có ý định giúp đỡ. Giờ học mình chủ động ngồi sang một bên, lúc đi ăn cơm cũng thường chủ động rủ anh ấy đi cùng, nếu cậu không có cảm tình với anh ấy, mình cứ làm như thế, chắc cậu cảm thấy rất phiền phức."

"Sao đột nhiên cậu lại nghĩ vậy?"

"Cũng không phải đột nhiên, chỉ là mới nghĩ thông thôi."

La Tư Dịch cho gói gia vị vào bát mì, thêm chút dầu, vội ăn ngay một miếng, rồi mới trả lời: "Mau ăn đi, cô nàng của tôi ạ. Xin cậu đẩy, tinh táo chút đi có được không, mình cũng không vĩ đại tới mức vì tình bạn mà sẵn sàng hiến thân như thế đâu".

Quyển Nhi phớt lờ lời châm biếm của bạn, "Vậy cậu cũng thích anh ta?". Hồi rồi mới chợt nhớ ra còn một vấn đề, "Thế còn Đinh Mùi thì sao?".

La Tư Dịch nhìn Quyển Nhi bằng ánh mắt thấu hiểu, "Em gái, vì anh Đinh mà em quyết định không bảo vệ anh Sách nữa phải không?".

Quyển Nhi bối rối, "Mình chẳng bảo vệ ai cả, mình bảo vệ cậu. Cậu nói ai được thì người ấy được, cậu nói ai tốt thì người ấy tốt, mình tuyệt đối trung thành với trung ương".

La Tư Dịch cười nhẹ, "Mình chỉ cảm thấy mỗi cậu là tốt. Sau này không cần làm vậy, bảo cậu tới thì cậu cứ tới, mình làm gì cũng đều do tự nguyện, sẽ không vì muốn cậu vui mà để bản thân phải chịu thiệt thòi đâu".

Quyển Nhi lắc lắc đầu, "Mình không đi". "Không đi thì làm gì, tiếp tục ở đây với

Đinh Mùi à?" Sắc mặt Quyển Nhi bỗng nhiên thay đổi, "Lục Quyển Nhi, từ trước đến nay chưa bao giờ mình phiền lòng vì cậu can thiệp vào việc của mình, vì mình coi cậu cũng như mình vậy. Thế nên mình xin nói thẳng, cậu đừng vì đối bụng mà ăn tạp, Đinh Mùi là thứ thịt sống, nếu không bản lĩnh ăn sống nuốt tươi, e là ăn vào cũng không no bụng được."

Quyển Nhi vội xua tay, "Mình không có bản lĩnh đó, không có bản lĩnh đó".

Quyển Nhi thật sự muốn tính toán giúp La Tư Dịch, nhưng giờ lại thành như cô đang dẫn mình vào cuộc thử nghiệm, điều này khiến cô cảm thấy hơi chột dạ.

La Tư Dịch nhìn cô, không nói thêm gì nữa, dùng đũa chỉ chỉ vào bát mì, ý bảo cô mau ăn đi.

Quyển Nhi không phản đối, bung bát mì lên ăn, thật quá khó ăn, mì đã bị trương hết lên, nhìn không còn ra sợi nữa, biến thành những đoạn ngắn ngắn, nát vụn còn bị một lớp vàng mỡ phủ lên trên. Quyển Nhi không thèm nhìn nữa, nhắm mắt húp một hơi, trong tình hình này, không thể nhin đối cá đêm được.

Ngày hôm sau, sau khi tan học Sách Lang lại mời Quyển Nhi đi ăn bữa cơm không thành ngày hôm qua. Quyển Nhi thoắt thác nói ở Hội sinh viên còn có việc nên không thể đi được. Tối qua cô đã suy nghĩ, cảm thấy mình đã tham gia quá đà vào việc của La Tư Dịch. Trước thì còn có thể nói là làm lá chắn cho Tiểu La, hoặc làm nội ứng cho Sách Lang, bây giờ hai người ấy đang có khả năng phát triển thuận lợi, cô cứ đứng chắn ở giữa xem ra không hợp lý lắm.

"Cậu ấy bận thì chúng ta đi, hôm khác anh mời riêng cậu ấy là được." La Tư Dịch không để Sách Lang phải năn n thêm nữa, kéo anh ấy đi.

Quyển Nhi biết Tiểu La giận rồi, hôm qua cô ấy đã nói rất rõ ràng, ba người chơi cùng nhau không vấn đề gì, nhưng nếu bản thân Quyển Nhi cảm thấy lúng túng như thế, sẽ khiến mọi người mất vui.

Cô thấy buồn buồn trong lòng, cứ thế bước đi, đi mãi đến chỗ Hội sinh viên. Hiện tại Quyển Nhi bị sai khiến thành ra quen rồi, sau giờ học ngoan ngoãn tự động tới đây làm việc. Thời gian trước có đột ngại ngùng không muốn gặp Đinh Mùi, nên đột nhiên không đến nữa, cảm thấy không đúng cho lắm.

Đinh Mùi lại có mặt ở đó, Quyển Nhi hơi bất ngờ, bình thường phải đến tối thì anh mới có thời gian để lui tới đây. Biểu hiện kinh ngạc của cô còn chưa lộ ra hết, thì anh đã vui vẻ quay sang vẫy tay gọi: "Mau lại đây, muốn đi đâu chơi?".

Quyển Nhi bước tới, trên chiếc bàn lớn cô thường dùng đang trải một tấm bản đồ thành phố, Đinh Mùi đang dùng kính lúp để nhìn, "Hội sinh viên năm nào cũng đi du xuân, kinh phí vừa được cấp xuống, yêu cầu chúng ta lên kế hoạch".

Quyển Nhi không hứng thú lắm, "Đâu cũng được, chỗ nào em cũng chưa từng đến".

"Thích sông núi hay cảnh quan nhân văn?" Đinh Mùi từ nhỏ lớn lên ở thành phố này, đã xem nhiều những thứ đại loại như kiến trúc cổ hay viện bảo tàng rồi, vì vậy anh đang quan sát những sơn trang ở vùng ngoại ô.

"Đều được, không đề nghị, không ý kiến."

Quyển Nhi tìm một chiếc ghế ngồi xuống rồi nằm bò lên bàn.

Cô có cảm giác như mình là một đứa trẻ cô độc đang lang thang, theo Cao Mạc tới đây, giờ Cao Mạc đi rồi, rất tự nhiên coi La Tư Dịch như một chỗ dựa, nhưng giờ cô ấy đã có bạn trai.

Dường như những người bên cạnh cô ai cũng có mục tiêu của mình, có rất nhiều suy tính, chỉ có cô là nhân nhả vô tích sự, một mình đi loanh quanh khắp nơi.

"Không phải chỉ vì bữa cơm không thành đó chứ? Đến mức thế này sao, tí nữa họp xong, anh đưa em đi ăn, anh biết một quán ăn rất ngon." Đinh Mùi tiếp tục cuộc khảo sát của mình, dù sao cũng phải tìm ra vài địa điểm để đưa thảo luận trong cuộc họp, nếu không chín người mười ý, bàn luận vu vơ cuối cùng cũng chẳng thu được kết quả.

"Không ăn."

"Em sao vậy?" Đinh Mùi nhận ra sự khác thường của Quyển Nhĩ, anh bước lại đưa tay sờ trán Quyển Nhĩ. "Ôm à?"

Quyển Nhĩ cứng người ngồi im, sao anh ta cứ thích gì thì làm nấy thế, muốn sờ vào đầu thì sờ chắc? Dù sao anh cũng chỉ đặt tay một cái rồi rút lại ngay, nếu Quyển Nhĩ gay gắt phản ứng lại, chuyện bé lại xé ra to. Về thế cô cố gắng nhẫn nại, nhắm chặt mắt lơ anh đi.

Đinh Mùi dùng chân đá đá cô, "Không ốm đau gì thì mau dậy làm việc đi, tí nữa họp em làm chân ghi chép".

Anh không hề tỏ ra thương hoa tiếc ngọc. Từ học kỳ này, sau khi anh lên làm phó Ban thư ký, khối lượng công việc của Quyển Nhĩ có thể dùng từ tăng vùn vụt để miêu tả, cô bỗng dưng trở thành văn thư của anh.

Cuộc họp ngay sau đó diễn ra rất thuận lợi, Đinh Mùi đưa ra vài địa điểm gợi ý, những người phụ trách các ban khác bổ sung thêm vài chỗ, tiếp theo là tiến hành bàn luận, bỏ phiếu. Địa điểm cho lần du xuân này nhanh chóng được chọn, đi Hoài Nhu, ngôi xe cũng chỉ mất hơn một tiếng, đi về trong ngày, chi phí cũng trong dự toán.

Xác định xong địa điểm, những việc tiếp theo thì cụ thể và lắt nhắt. Khi Ban thể dục cứ liên tục thay đổi quân số, Quyển Nhĩ không nhận được nữa, thật là muốn phát điên, "Anh làm ơn đừng hề có thay đổi quân số là lại báo cáo với em, trước ngày Mười lăm, anh mang danh sách số người tham dự cuối cùng, nam nữ ghi rõ ràng ra, rồi tới đưa cho em là được".

Cô cúp máy, nhìn biểu mẫu thống kê bị tùm chặt tới nhăn nhăn nhúm nhúm trên tay, đành phải chấp nhận đi làm lại tờ khác.

Đinh Mùi nhìn chiếc điện thoại bên cạnh bị đập mạnh tới mức rung lên, liền nhớ tới cậu bạn Tăng Nghị chơi bóng với mình từ nhỏ, liền có cảm giác bất an. Nếu có cảm tình với người đẹp, tự mình phải động não mà suy nghĩ, muốn dựa vào anh để tìm đường sống, thì chỉ có một con đường chết thôi. Để Lục Quyển Nhĩ đi yêu đương thì anh tìm đâu ra người ngoan ngoãn như thế để sai bảo. Vì thế mỗi lần nhận được sự ủy thác của người anh em, Đinh Mùi đều nhận lời ngay, nhưng sau khi quay đi, đừng nói là mong anh tạo cơ hội, không phá đám còn là may đấy.

Việc giao cho Lục Quyển Nhĩ, chỉ thêm chứ không bớt, nhưng không có việc nào liên quan đến Ban thể thao hết. Tăng Nghị không tìm được có đề đến Hội sinh viên gặp, nên mới nghĩ ra cách này để có thêm cơ hội tiếp xúc, giờ thì tốt rồi, chú mèo nhỏ đã xù lông lên. Anh cười thầm trong lòng, quay người đi ra ngoài.

Sai bảo người đẹp cũng có điểm bất lợi, sau khi Lục Quyển Nhĩ đi khắp các ban một lượt, số lượng người tham gia chuyến du xuân có xu hướng tăng mạnh, rất nhiều kẻ ngoại đạo cũng muốn đóng phí tham gia. Đùa chắc? Một chuyến xe, trên đó có quy định số người, đâu thể mở rộng không giới hạn! Vì vậy anh đành đứng ra thay thế cái người tuyên truyền nhiều sức hút Lục Quyển Nhĩ kia, đích thân đàn áp cái khí thế đang dâng cao ngùn ngụt, ít mà chất, mới là chiến lược trọng điểm trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Hình bóng của tuổi thanh xuân

Dư âm của lễ giáng sinh còn chưa qua, ngay bên cạnh hình ông già Noel râu tóc trắng tinh đã được dán thêm chữ chúc mừng năm mới, đợt lễ cũ chưa qua lễ mới đã đến. Quy mô chúc mừng lần này có vẻ còn lớn hơn lần trước nhiều, từ việc đón đón ngày lễ không chính thức chuyển sang đón đón ngày lễ chính thức. Khoa nào cũng tổ chức hoạt động trong ngày này, mặc dù hầu hết là na ná nhau, không phải là liên hoan thì là ăn uống, nhưng cũng thu hút được sự chú ý của toàn bộ tân sinh viên.

"Nghe nói Hiệu trưởng cũng sẽ tham gia buổi liên hoan". Giọng Tề Vũ khẳng định.

"Bao nhiêu khoa như thế, làm sao hiệu trưởng tham dự hết được?" Hà Bố lập tức tỏ ý hoài nghi.

"Lãnh đạo trường thì phân theo chuyên ngành để tham dự, người nào thuộc chuyên ngành nào thì tới khoa đó tham dự. Bọn mình ở khoa văn, chắc là sẽ có Ban thư ký đoàn trường và các ban ngành liên quan tới đoàn đến tham dự". Quyển Nhĩ công bố với các bạn những thông tin nghe được từ Hội sinh viên.">

"Khoa Văn thì làm sao? Trường đại học tổng hợp hạng nhất này, thiếu khoa bọn mình thì liệu có ra thể thống gì không?" Sở Phi Bình nói xen vào.

Tôn Mộc Nam vừa đẩy vừa nói, "Thiếu hiệu trưởng thì các cậu không liên hoan nữa chắc?"

"Ai đến mình cũng thấy ngại, lại phải vỗ tay, chán chết đi được." Cuối cùng La Tư Dịch cũng tham gia một câu.

"Nếu được nghe Bá Vương Biệt Cơ ở hội trường, có Ca Ca[1] tham dự, thì cho dù có phải vỗ tới gãy tay mình cũng cam lòng". Tề Vũ đột nhiên có suy nghĩ kỳ quái.

"Mình thấy cậu đầu có hâm mộ anh ấy đến mức ấy, các bài hát của anh ấy cậu còn biết ít hơn mình." Hà Bó lập tức lên tiếng phá đám.

Nhưng đây là sự thật, Tề Vũ chẳng thực sự hâm mộ ngôi sao nào, lúc nào cũng ngẫu hứng kiểu ba phải như thế. Đối với Trương Quốc Vinh, cũng chỉ mới nhắc đến được hai lần, CD mua không ít, nhưng bật bài nào lên cô ấy cũng không biết tên bài hát là gì. Đối với người khác, sự hâm mộ của cô ấy không đủ tận tâm.

"Mình đâu có tôn sùng anh ấy như thần tượng, cũng chẳng hâm mộ anh ấy, anh ấy biết là được rồi, cần gì mình phải biết nữa".

"Không hâm mộ sao cậu lại muốn gặp? Lại còn muốn được cùng anh ấy đón năm mới?"

"Nghe anh ấy hát, cũng giống như lúc nào cũng được nghe anh ấy nói, mong muốn được gặp anh ấy, thì cũng giống như mong muốn được gặp mặt người bạn thân mà thôi. Nếu mình tham gia buổi biểu diễn của anh ấy, cho dù tất cả mọi người có điên cuồng hát theo anh ấy, thì cùng lắm mình cũng chỉ đứng đó vẫy tay cổ vũ. Mình thật sự không hâm mộ, chỉ là muốn gặp anh ấy thôi, muốn cảm nhận xem có đúng là người mà mình đã quen từ lâu đây không." Tề Vũ phủ nhận là cô ấy hâm mộ, nhưng qua cách nói của cô ấy thì ai cũng nhận ra một thứ tình cảm trẻ con, lan tỏa nhẹ nhàng chứ không gay gắt, đó chính là kiểu thể hiện rõ ràng nhất.

"Phục rồi, cậu đúng là vinh nhục được mất chẳng bận lòng, sống chết có nhau." Hà Bó lại dài giọng trên.

Tề Vũ một tay chống nạnh, một tay đưa ra búng vào mặt Hà Bó, "Cậu nói gì thì nói, mình với Ca Ca không tầm thường như cậu." Cô ấy có tỏ vẻ đánh đá, lại thêm chút ngây ngô dễ thương, khiến mấy người còn lại cười bò cả ra.

Dưới sự can thiệp của Tôn Mộc Nam, cuộc tranh luận đã được xoay trở về những nội dung liên quan đến buổi liên hoan. Những tiết mục biểu diễn trong buổi liên hoan không cần quá công phu nên họ định hát hợp ca, chỉ cần bố trí ai giọng cao ai giọng thấp thì việc luyện tập sẽ đơn giản hơn.

"Mình cũng không biết có bị giao nhiệm vụ gì không nên cứ luyện tập với các cậu trước đã, nếu không thể lên biểu diễn thì đừng trách mình đấy!" Quyền Nhi thấy đã có kết quả sắp xếp, vội vàng lên tiếng nói trước.

Lúc đó Sở Phi Bình đứng bên cạnh Quyền Nhi, nhân lúc mọi người đang sôi nổi bàn luận về vị trí đứng và phục trang, cô hỏi nhỏ Quyền Nhi, "Khai mau, có phải định đi hẹn hò với anh Cao không, cho nên định xin rút trước?"

Quyền Nhi vội vàng lắc đầu. Chẳng trách được Sở Phi Bình đã có suy nghĩ đó, vì mấy ngày nay tần suất gặp gỡ giữa cô và Cao Mạc khá cao. Đến muộn, lỡ mất buổi đi xem phim vô duyên đó cũng không hề ảnh hưởng xấu tới mối quan hệ vốn có của hai người, cô tới tìm anh, lần nào anh cũng ra gặp. Nhưng mấy lần Quyền Nhi định thảo luận với anh vấn đề liên quan đến tính vô tâm của mình, anh đều không chịu phối hợp, những lúc họ ở bên nhau thường là cùng đi ăn cơm, hoặc là thảo luận những vấn đề liên quan tới việc học tập.

Quyền Nhi bức bối, hét toáng lên, "Em biết, cho dù em có nói thế nào, có giải thích thế nào, thì cũng không thể làm anh thay đổi những nhận định của anh. Từ nhỏ đã thế, em theo anh đi chơi bị vấp ngã em chỉ khóc có một lần, anh đã phản em ẻo lả, tiêu thư, không cho em đi chơi cùng nữa. Sau đó cho dù em có cố gắng tỏ ra dũng cảm, kiên cường thế nào, anh cũng vẫn quy cho em là tiêu thư".

"Cũng chẳng phải lần đầu tiên anh nói em vô tâm, theo anh em phải làm thế nào thì mới được gọi là chuyên tâm đây? Lẽ nào trước khi làm việc gì, đều phải khua chiêng gõ trống tuyên truyền, để cho tất cả mọi người cùng biết mục tiêu mà tôi nhắm tới là gì, sau đó phải làm ra vẻ đang nỗ lực phấn đấu hay sao? Học thì phải học tới mức quên ăn quên ngủ, học tới rụng cả tóc, bạc cả đầu ra mới được sao? Còn đối với người khác, trước khi kết bạn với ai, phải tỏ ra nịnh nọt, sau đó dính lấy người ta không rời. Nói gì, làm gì em cũng phải phản ứng dữ dội, thể hiện bằng vẻ mặt đau khổ, như thế mới được phải không?"

Cô đã cố gắng để học, mỗi ngày chỉ dám ngủ bốn tiếng, hôm nào cũng mang đôi mắt thâm sì như gấu trúc lên lớp. Cô không phải là không đau khổ, chỉ là vì anh nên mới nghiêm túc chịu đựng như thế, nhưng anh lại một mực phủ nhận hết, cứ đóng đinh khái niệm về tính cách đó cho cô.

Lúc đó Cao Mạc đã im lặng trầm ngâm một lúc lâu mới nói, "Quyền Nhi, thì ra em đã ám ức như thế".

Quyền Nhi nói được ra xong cảm thấy rất dễ chịu, coi như chưa từng có chuyện gì, "Đúng thế, em rất oan uổng".

Đúng là cô ấy có chút oan thật, cô không ngờ chính lần la hét ầm ĩ đó của cô, đã khiến Cao Mạc hạ quyết tâm đi du học, ra nước ngoài lấy bằng. Thậm chí tốc độ nhanh tới mức cô không kịp níu kéo, không kịp thể hiện nỗi buồn.

Quyền Nhi nhìn vẻ mặt không tin của Sở Phi Bình, tiếp tục nói, "Mình đúng là sợ Hội sinh viên sẽ phân việc, bọn mình còn chuẩn bị tết Nguyên tiêu, hội bên đó đã lên kế hoạch chúc Tết tập thể rồi. Đến lúc đó thì mình đã về nhà từ lâu, vì thế giờ mới cố gắng tập trung vào công việc trong hai ngày." Vì lý do này mà cô có thật sự muốn tìm một ai đó để cùng đón Tết cũng đành phải hoãn lại, đối phó xong với tên Đinh Mùi lạc thân một cái đã biến thành cấp

trên của cô xong, mới thực sự có thể yên tâm mà sống. Hơn nữa cô cũng chẳng dám nghĩ tới chuyện hẹn hò hay đại loại như thế, cô phát hiện ra cứ gặp nhau qua lại bình thường thì rất thuận lợi, nhưng càng làm nghiêm trọng lên thì kết quả càng thê thảm.

Quả thật, vào ngày Ba mươi mốt, sau khi Quyền Nhĩ ra khỏi phòng từ sáng sớm thì không còn cơ hội được thả về chung vui với chị em trong phòng nữa. Nói cô bận rộn thì cũng không phải. Chỉ là cô xui xẻo, bị giữ lại Hội sinh viên để trực ban, từ sáng đến tối không có người nào tới thay ca cho cô. Đến trưa, cô đói quá, đang định ra ngoài ăn cơm, thì trên trường gọi điện tới. Cô ghi chép lại công việc rồi căn cứ vào danh sách liên lạc của Hội sinh viên, thông báo cho những người liên quan. Sau khi xong việc, mới phát hiện ra đã gần một giờ trưa, lúc gọi điện thoại, vô tình đã uống rất nhiều nước nên giờ cũng không thấy đói nữa, Quyền Nhĩ nghĩ, chắc ở căng tin cũng chẳng còn gì để ăn, thà cứ kiên trì ở đây đợi người tới thay ca, rồi sẽ đi gọi món gì đó, ăn cho thỏa thích.

Cứ như thế cô kiên trì chờ đợi, viết viết vẽ vẽ, nhận và gọi điện thoại, không biết trời đã tối. Quyền Nhĩ ôm bụng ngồi đó, đang đúng lúc đói phát điên lên thì có người gọi cô, "Lục Quyền Nhĩ ở đây làm gì?".

Quyền Nhĩ ngẩng đầu thì nhìn thấy Đinh Mùi. "Em đang trực ban." Nói xong cảm thấy không tin tưởng lắm, liền dùng giọng hết sức kỳ vọng hỏi, "Anh đến thay em phải không?".

"Trực ban gì, thay ca gì, ai bảo em ở đây?"

Lục Quyền Nhĩ ngăn người ra, "Em không quen lắm, dù sao cũng là người trong hội, em đã từng gặp ở đây rồi".

"Không quen mà em lại nghe người ta sai bảo?" Đinh Mùi thật sự tức giận.

"Cậu ta hỏi em có thể trực ban một lúc không, lúc đó em cũng đang làm báo tường, vì thế mới đồng ý. Không ngờ phải trực cả một ngày."

"Một ngày?" Đinh Mùi thả túi đồ trên tay xuống, "Một mình em thật thà ở lại đây cả ngày?" Anh nhìn Quyền Nhĩ gật gù, rồi như không nhận được nữa, "Em có vấn đề thật rồi!".

"Anh quát gì em, chẳng phải chính anh cứ nhất định bắt em làm xong trong ngày hôm nay, nếu không sao em lại đến đây để rồi bị giữ lại? Em còn chưa trách anh, anh lại còn quát em." Quyền Nhĩ nhìn đồng hồ rồi mặc áo khóa vào, hơn tám giờ tối rồi, không biết sùi cào đã nặn xong hết chưa, cô đói tới mức nhìn cái gì cũng thấy xanh lè hết rồi. Đinh Mùi có phải đến thay ca hay không cô không quan tâm, cứ có người tới thì cô có thể đi.

"Anh muốn quát em sao? Chẳng phải đều là do kẻ thật thà hơn cả trẻ con như em làm anh tức chết hay sao? Sau này ngoài những việc anh giao cho em ra, người khác bảo em làm gì, em không phải nghe, thất mắc thì bảo họ gặp anh. Người hôm nay là ai, sau này em chỉ cho anh, không thể bỏ qua thế này được."

"Không bỏ qua, thì anh còn định làm gì? Cũng nhốt người ta lại bỏ đói một ngày chắc?" Giờ Quyền Nhĩ mới biết Đinh Mùi có ý tốt muốn bênh cô.

"Không bắt nhịn đói một ngày, cũng không thể để thằng ấy thoát dễ dàng thế!" Đinh Mùi thu lại con thịnh nộ, "Đi thôi, anh mời em đi ăn".

"Không đi, em phải về khoa, tối này bọn em ăn sùi cào tự làm".

"Toàn bộ tân sinh viên trong trường đều làm sùi cào, tập trung ở nhà ăn, dờ sống dờ chín như thế em cũng không dám ăn?" Đinh Mùi tiếp tục khuyên cô, "Đi thôi, đi ăn trước với anh, đợi nồi sùi cào của khoa em hấp xong cũng phải tới nửa đêm".

"Sao tự nhiên anh lại tốt bụng thế?".

"Anh đã xấu với em lúc nào, em thử đi hỏi khắp nơi xem, ban ta cho tới hôm nay cũng được coi là có số có má, sao có thể chịu tiếng xấu là lén lút bỏ đói em đây? Chỉ là muốn cho ăn uống no say, rồi mới thả về thôi."

"Thấy chưa, lộ rồi nhé, định ở chỗ em mất bò mới lo làm chuồng đấy à, đừng bảo em đi tuyên truyền cho anh nhé."

Hai người nói nói cười cười ra khỏi cổng trường, Đinh Mùi giơ tay ra, vẫy một chiếc xe. Quyền Nhĩ không phản đối, đưa cô đi đâu cô sẽ đi đấy, chỉ cần cho cô ăn cơm là được.

Đinh Mùi đưa cô tới một cửa hàng Kentucky, trước đây Quyền Nhĩ chưa từng ăn thứ này bao giờ. Khi còn ở nhà, rất ít có cơ hội ra ngoài ăn cơm. Cho dù có đi thì cũng cùng đi với ba mẹ tới nhà hàng kiểu Trung Quốc, ba mẹ cô không thích thức ăn nhanh kiểu tây, lúc nào cũng nói là không có chất, ăn vào chỉ béo thêm.

Tối hôm đó, Quyền Nhĩ ăn hết hai chiếc Hamburger, uống hết một cốc Coca Cola to, thêm một cốc kem tươi, hình như còn cả khoai tây chiên nữa. Đầu tiên Đinh Mùi lo cô ăn không đủ no, sau lại sợ cô ăn nhiều quá, vỡ bụng mất.

"Chỗ này đã trả tiền rồi phải không? Không ăn thì thật lãng phí." Quyền Nhĩ vừa ăn vừa tìm lý do cho mình.

"Đây là suất ăn dành cho hai người, hai người đấy." Đinh Mùi nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng, thấy Quyền Nhĩ vẫn không có phản ứng gì, đành đứng dậy đi mua thêm.

Sau này mỗi khi nhớ tới buổi tối ngày hôm đó, cảm giác thật tuyệt vời. Bởi vì cô của khi đó thật dễ đáp ứng, hai chiếc Hamburger, một ly kem tươi với quả dâu là có thể khiến cô thỏa mãn, khiến cô hạnh phúc. Hình bóng của thời khắc đó chính là tuổi thanh xuân thuần khiết nhất.

Kỳ nghỉ tết Nguyên tiêu đã đến thời khắc của những chùm pháo hoa cuối cùng, sau thời khắc rục rờ vui vẻ là những đêm dài chinh chiến chuẩn bị cho kỳ thi và những nét bút tốc ký trong phòng thi">

Quyển Nhĩ không biết có phải do di chứng của giai đoạn ôn thi tốt nghiệp trung học hay không, sau khi dọn dẹp với các bạn xong, ngồi trước bàn học, không đọc nổi mấy chữ đã dip mắt buồn ngủ. Cô luôn là người đầu tiên bị đuổi đi ngủ, bởi vì cô cứ ở đó mà cô cựa cựa quậy quậy, thì sẽ bị phê phán là làm rệu rã tinh thần tập thể. Vì thế sau này cô quyết định dậy sớm để học, và hoàn toàn từ bỏ ý định học thuộc lòng tất cả mọi thứ. Lúc thi, cô không cảm thấy đơn giản, nhưng cũng không gặp phải câu hỏi nào không thể đưa ra đáp án. Không quan tâm là có đúng hay không, cô viết vào đó đáp án mình có thể nghĩ ra, trả lời đầy đủ tất cả các câu hỏi, vì vậy mỗi lần ra khỏi phòng thi đều vui vẻ khác thường.

Cô có thể không vui vẻ sao? Sắp được về nhà rồi mà. Phòng cô nhân lúc học không nổi nữa, ai cũng tranh thủ chuẩn bị xong hành lý, chỉ còn đợi người phụ trách hạ lệnh, là tản đi khắp nơi ngay.

Cao Mạc tới tìm đứng vào tối hôm cô thi xong môn cuối cùng. Phải đến nửa tháng rồi không gặp lại anh, nhìn anh có vẻ gầy hơn, nụ cười nhẹ nhàng, thanh thản như sắp đặt đạo thành tiên.

"Mua được vé chưa?" Cao Mạc hỏi cô. "À, vừa phát xong. Anh ngồi ở khoảng nào?" Vé tàu là do nhà trường đặt, trước khi đặt vé, hai người đã thống nhất với nhau, báo về cùng một ngày, cùng một chuyến tàu, việc điều chỉnh để được ngồi cùng nhau chắc cũng không quá khó.

"Đúng rồi, anh thích ăn mỳ ăn liền hiệu nào, buổi tối em đi mua." Mấy người ở tnh khác trong phòng đã hẹn nhau tối nay đi siêu thị, mua quà cho người nhà, ngoài ra còn mua ít đồ ăn vặt để ăn trên đường nữa.

"Ồ trường anh còn chút việc nên chắc không về cùng em được." Cao Mạc vừa nói xong thì thấy Lục Quyển Nhĩ nhướn cao đôi lông mày, nụ cười vừa nở trên khóe môi đã từ từ tắt ngấm.

"Vậy phải mấy ngày?" Nghi đông cũng chỉ có ba mươi mấy ngày, năm nay Tết lại vào cuối tháng Một, nếu bây giờ không về, sau này việc mua vé chắc chắn sẽ rất khó khăn.

"Còn phải xem việc có thuận lợi hay không."

"Vậy chắc giờ thay đổi thì không kịp, đành trả vé rồi mua sau nhé?" Với việc mua vé tàu, gần đây Quyển Nhĩ vừa được cao chỉ giáo, vì thế nói rất ra dáng.

"Đúng thế, vì vậy em hãy về trước đi. Mọi người ở nhà đang đợi đấy, xong việc anh sẽ về, mua vé cho một người chắc cũng dễ dàng hơn."

Quyển Nhĩ tin ngay, thế là chuẩn bị một túi đặc sản to và rất nhiều sách dành đọc trong kỳ nghỉ, chen lấn lên tàu về nhà.

Nhưng Cao Mạc đã không giữ lời hứa. Tết anh không về, đến Rằm anh vẫn chưa về, cho tới khi Quyển Nhĩ đăng ký vé tàu quay lại trường vẫn không thấy tin tức gì của anh.

Quyển Nhĩ cũng ngầm đoán là có chuyện, bởi vì cùng với số lần cô hỏi về Cao Mạc ngày càng tăng, cô phát hiện ra không chỉ là chú Cao, bố Cao Mạc hay là dì Trì, mẹ Cao Mạc, mà thậm chí cả ba mẹ cô, đều có thái độ rất không tự nhiên. Họ thường xuyên lên lút thảo luận vấn đề gì đó, lần nào cũng nghe thấy giọng của họ càng lúc càng to, nhưng chỉ cần cô đi qua, là họ lập tức tỏ vẻ như đang nói chuyện phiếm.

Sau vài lần như thế, Quyển Nhĩ quyết định không sán vào tìm hiểu nữa. Cô gọi điện cho La Tư Dịch nói, "Không biết tại sao mọi người lại tỏ vẻ thần bí, không phải là việc liên quan tới Cao Mạc thì là gì, ai gần gũi anh ấy hơn mình, nắm bắt tin tức nhanh hơn mình chứ! Có nói với mình, mình cũng không thêm nghe." Trong lòng cô thầm nghĩ, đợi sau khi mình quay về trường, mọi chuyện sẽ rõ hết thôi.

Vì thế khi cô chuẩn bị đi, mẹ mấy lần định nói gì đó với cô, nhưng đều bị cô lấy cớ là sắp xếp đồ đạc lảng tránh. Cuối cùng mẹ chỉ có thể xoa xoa đầu cô nói, "Bọn trẻ các con, đứa nào cũng khiến người lớn phiền lòng".

Cho tới khi Quyển Nhĩ hiểu ra mẹ muốn ám chỉ điều gì, thì đã quá muộn rồi. Đúng thế, quá muộn rồi. Cao Mạc đã ở một nơi nào đó mà cô không hề biết bên kia đại dương.

"Lục Quyển Nhĩ, muốn khóc cứ khóc đi, khóc xong thì hãy quên hết mọi chuyện, quên cả con người đó đi, đừng nghĩ gì nữa." La Tư Dịch đứng rất lâu cạnh Quyển Nhĩ trong gió lạnh buốt, thấy bạn cứ ngăn người đứng đó, chỉ sợ cô ấy nghĩ nhiều sinh bệnh.

"Mình có nên khóc không? Anh ấy ra nước ngoài du học, là việc tốt, tại sao mình phải khóc?"

"Vậy bộ dạng đáng thương hơn khóc của cậu lúc này từ đâu mà ra?"

Đứng lặng ở đó cả tiếng đồng hồ rồi, lẽ nào lại vì quá vui? La Tư Dịch suy nghĩ một lúc, quyết định bệnh nặng cần thuốc mạnh, "Hình như anh ta không đi một mình, nghe nói Diêu Sinh cũng đi Stanford".

Chuyện này La Tư Dịch cũng chỉ đoán vậy thôi. Kỳ nghỉ vừa rồi Sách Lang không thể về nhà ăn Tết nên đã gọi điện cho cô mấy lần, trong đó có nhắc đến Diêu Sinh, nói một cô gái xinh đẹp như thế lại quyết tâm theo đuổi người ta ra nước ngoài luôn.

Đương nhiên ý mà anh muốn nói là La Tư Dịch hắt hủi người đứng ngay trước mặt, tới khi anh ra nước ngoài rồi mới hối hận, muốn đi theo cũng không

dễ dàng gì.

Quyển Nhĩ ngẩng phắt đầu lên, "Anh ấy đi với ai, cũng không nên ra đi mà không từ biệt chứ! Bọn mình thân thiết như vậy, thế mà một cuộc điện thoại anh ấy cũng không gọi cho mình. Chuyện lớn như thế, mà không hề hé răng với mình nửa lời, không hề...". Quyển Nhĩ đau lòng tới mức lặp đi lặp lại mấy câu đó, cô không có lý do gì để trách cứ anh, chỉ có thể trách anh đi mà không từ biệt.

Về điểm này thì cô đã trách nhầm Cao Mạc. Anh đã sớm nói dự định của mình cho người nhà biết, còn đích thân gọi điện về cho chú Lục. Đi thì đi, nhưng việc gì cần bàn giao thì phải bàn giao rõ ràng, không có thời gian về gặp mặt nói, mặc dù qua điện thoại cũng khó mở lời, nhưng anh vẫn phải nói.

"Lần trước chú có hỏi cháu, những kế hoạch của cháu, nếu Quyển Nhĩ không đồng ý thì làm thế nào? Cháu nói sẽ lắng nghe nguyện vọng của em ấy. Nhưng thực ra lúc ấy cháu nghĩ, ở bên cạnh cháu, sao cô ấy lại không đồng ý được?"

"Nó nói không đồng ý sao?" Ông Lục Đình rất hiểu con gái mình, nếu cô có điều gì đó không vui với Cao Mạc, về nhà chắc chắn đã thể hiện ra rồi.

"Cháu chưa nói với cô ấy, nhưng cháu cảm giác..."

"Nếu cảm giác có tác dụng như thế, thì ai còn cần bác sỹ nữa, tự mình cũng có thể chuẩn đoán, tự mình cũng có thể chữa bệnh rồi!" Đầu tiên ông thương yêu Cao

Mạc như con cháu trong nhà, sau này lại coi như con rể, bây giờ việc này đột nhiên không thành, nên ông chưa chấp nhận ngay được.

"Chú Lục, sớm muộn gì cháu cũng phải đi." Cao Mạc cũng không biết nên giải thích thế nào. Lúc đầu, khi anh quyết định việc này, là do sự xúc động nhất thời. Quyển Nhĩ ở bên anh, sẽ cảm thấy ảm ức, cứ nghĩ đến điều này, anh chỉ mong mình nhanh chóng đi thật xa, thật xa. Nói anh quá tự cao cũng được, nói anh suy nghĩ cổ hủ cũng đành, nhưng anh không chịu được việc mình đã hao tổn tâm sức vì Quyển Nhĩ như thế mà kết quả nhận được lại thế này. Nhưng sau đó, khi đưa đơn lên trường, làm các thủ tục cần thiết, những việc còn con con đó đã khiến tâm trạng anh bình tĩnh lại. Giờ đây phải là lúc giận dữ, muốn làm việc gì, cũng không nên quá tùy tiện. Anh muốn thực hiện từng bước theo kế hoạch của mình đã vạch ra, Quyển Nhĩ có đi cùng anh hay liệu có đứng bên con đường đó đợi anh hay không, phải thực hiện thì mới biết được. Còn anh không phải là người có thể chờ đợi người khác, ngoài Lục Quyển Nhĩ, anh còn có ước mơ của mình.

"Được rồi, về Quyển Nhĩ, cứ để chú nói." Ông Lục Đình gác máy.

Nhưng bốn người lớn bàn tới bàn lui, cho tới khi Quyển Nhĩ đi vẫn không biết nên nói với cô như thế nào mới khiến cô không buồn.

Tâm tư của con gái, họ có thể nhìn ra. Ba mẹ Cao Mạc thậm chí còn kích động hơn cả ba mẹ Quyển Nhĩ, trong lòng họ đều biết, thông gia tốt thế này, chỉ sợ kết không thành.

Vì thế việc Cao Mạc ra đi không lời từ biệt, trách nhiệm chủ yếu thuộc về bốn người lớn trong nhà không thể mở lời, chứ không phải ý của anh.

Tối hôm đó khi gọi điện về nhà, Quyển Nhĩ đã được biết tường tận sự việc. Đến lý do này cũng không thể trách, Quyển Nhĩ cảm thấy mất phương hướng, không biết nên làm thế nào. Không thể trách anh đột nhiên bỏ đi, không thể trách ba mẹ không nhẫn tâm nói với cô, vậy thì phải trách ai? Chỉ có thể trách chính mình. Trách mình đã làm hỏng mọi chuyện. Trách mình đã khiến một Cao Mạc tốt như thế, vì giận mà bỏ đi. Đứng thế, đứng là bị cô làm cho tức giận mà bỏ đi. Nếu không, anh muốn làm gì, cũng không bao giờ có chuyện cô là người biết cuối cùng. Nếu không, bằng mọi giá anh cũng sẽ để lại lời nhắn, không bỏ đi đột ngột, quả quyết như thế.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đó là người của tôi

Đình Mùi nhìn đám người đông đúc chen chúc trước sau trên bờ đê, không nén được thở phào một tiếng. Nhiều người như thế này mà cuối cùng vẫn nhét được lên một chuyến xe kéo tới tận đây, không thể không thần phục tinh thần chịu khó chịu khổ của mọi người.

Lúc này vừa kết thúc xong bữa cơm liên hoan, là thời gian hoạt động tự do. Đình Mùi nhìn Quyển Nhĩ đang đứng cách anh không xa và hình như cũng có cùng tâm trạng tự nhiên thấy vui hơn, "Sao không bơi thuyền với mọi người?"

"Em muốn giữ lại chút sức để lúc về còn chen lên xe!" Quyển Nhĩ đặt túi đang mang xuống phía sau, gối lên đó, nghỉ ngơi mới là điều cần thiết! Đột nhiên nhớ ra điều gì, cô bới tung chiếc túi lên lấy ra một thứ ném cho anh, "Cho anh".

Thứ mà Quyển Nhĩ cho Đình Mùi là cây xúc xích La Tư Dịch chuẩn bị cho cô. Vừa rồi, hai người sắp xếp cho các bạn xong mới ra ăn, lúc ấy bát đĩa đã ngổn ngang rồi. Mặc dù Đình Mùi là một người không quá chú trọng vấn đề vệ sinh, nhưng anh có một tật nhỏ là không thể ăn nổi đồ thừa.

Bình thường đi ăn cơm, anh chỉ ăn vài miếng đầu, sau đó hầu như không đụng đũa gấp thức ăn nữa, chỉ uống và ăn cơm trong bát của mình.

Vì thế, những món ăn ngon mà hai người dày công chọn lựa hôm nay, đối với anh mà nói, chỉ có thể nhìn, không thể ăn. Lục Quyền Nhi quen anh lâu như vậy, cũng hiểu ít nhiều về anh. Thấy anh không mang theo gì, cũng không ăn gì, nghĩ chắc chắn là rất đói, vì thế mới quyết định làm từ thiện, cung cấp cho anh thức ăn dự trữ của mình.

Đinh Mùi bắt lấy, chỉ là một cây xúc xích nhỏ như ngón tay cái, dài khoảng một gang tay, là loại xúc xích bỏ túi nhỏ nhất.

"Còn cái nữa không?" Đói thì đói thật, nhưng ăn thứ bé tí này vào, lại kích thích dạ dày tiết dịch vị, có khi còn đói hơn.

Quyền Nhi nhắm mắt lại, "Hết rồi, tìm người khác xin đi".

"Người khác".

"Chẳng phải anh đưa theo rất nhiều người đấy sao?"

Đinh Mùi lập tức bóc chiếc xúc xích ra, cúi đầu uể oải ăn, không nói thêm gì nữa. Đúng thế, việc vượt quá quân số ngày hôm nay, anh phải chịu phần lớn trách nhiệm. Sau khi đi khắp một vòng các ban, hiệu quả thu được hoàn toàn trái ngược với mục đích ban đầu, quân số còn tăng thêm, đa phần là nhân sự mới ở các ban. Hơn nữa, bọn con gái lại còn nũng nịu, yếu điệu, không biết thật giả thế nào nhưng khiến anh khó lòng từ chối.

Trên xe, Tăng Nghị thì thầm với anh, "Nhờ cậu, buổi du xuân ngày hôm nay thật đầy đủ thanh sắc". Cậu ta lại còn cố ý nhấn mạnh từ "thanh" và "sắc", trên xe chốc chốc lại có tiếng la hét om xòm của bọn con gái, phụ họa cho nụ cười đều đặn của anh ta, kiểu như hai bên cùng có lợi. Nhưng nụ cười của Tăng Nghị nhanh chóng tắt ngấm. Mục tiêu của anh ta là được đứng bên cạnh Lục Quyền Nhi, bảo vệ Quyền Nhi cả hành trình dài như thế cũng đáng là một giai thoại anh hùng cứu mỹ nhân. Không ngờ Đinh Mùi kiên quyết đứng chắn trên con đường tiến về phía trước của cậu ta, bất kể là cậu ta nói thẳng hay là ngầm ra hiệu, anh đều kiên định không nhượng bước.

"Cậu làm gì thế, anh em lần này rất nghiêm túc đấy, giúp đỡ một chút đi." Tăng Nghị bắt đầu dĩ, đành mở miệng năn nỉ. Cậu ta cũng muốn nhân cơ hội này bày tỏ thái độ, tìm được người ủng hộ, việc sẽ thuận lợi hơn.

"Không được."

"Hả? Cậu đúng là chẳng ra gì. Hồi nhỏ cũng chỉ biết ăn không kem nhà mình." Bà của Tăng Nghị hỏi đó bán kem ở đầu ngõ, mỗi lần nhìn thấy Đinh Mùi, đều tươi cười đưa cho cậu một cái.

"Nếu bà của cậu muốn đi qua, mình sẽ không cản." Ý của anh rất rõ ràng: Là cậu thì đừng hòng.

"Hừ, giờ mới biết cậu thích lo chuyện của người khác đấy." Giọng Tăng Nghị không quá cao, quen Đinh Mùi đầu mới chỉ ngày một ngày hai, biết thừa nếu tính bước của Đinh Mùi mà nổi lên, thì không ai có thể xin xỏ được.

"Sao lại là chuyện của người khác, đây là người của tôi!" Đinh Mùi tùy tiện đáp trả một câu, nói xong mới nhận ra câu đó có phần không hợp lý. Lục Quyền Nhi đang đứng sát ngay sau anh hơi khựng người lại, rồi mới lại lắc lư người theo độ rung của xe. Lúc anh muốn xác nhận lại, thì thấy hình như mình đã cảm nhận sai.

Đinh Mùi ngo trái ngo phải, khi chắc chắn không ai nghe thấy cuộc đối thoại giữa bọn họ, mới tiếp tục câu chuyện với Tăng Nghị.

Thực ra, lúc đó trên xe rất ồn ào, bọn họ lại cao nhất nhì trong đám đó, lại chỉ là những lời thì thầm, Quyền Nhi chắc không nghe thấy gì đâu. Nhưng mỗi khi Đinh Mùi nói gì, đều làm một động tác rất vô thức, là quay đầu lại nhìn Quyền Nhi, câu nói quan trọng đó, thật không may lại lọt vào tai cô.

Không biết tại sao, Quyền Nhi cảm nhận được bọn họ đang nói về mình, người đang đứng lưng đầu lưng với mình lúc này, lại nói mình là người của anh ấy. Cô không định suy nghĩ miên man, cố tìm lời giải thích cho câu nói đó, nhưng không thể phủ nhận, trái tim cô vào giây phút nghe thấy điều đó, bỗng thất lại. Đường như bị ai đó dùng sức bóp nghẹt, rồi từ từ thả lỏng ra để dần hồi trở lại, nhưng không làm sao trở lại được hình dạng ban đầu.

Đinh Mùi nằm đó không được bao lâu thì có người tới kéo đi. Quyền Nhi từ từ mở mắt ra, nhưng chỉ lướt qua xung quanh một lượt, rồi lập tức khép mắt lại.

Anh chàng Tăng Nghị đang rào bước đi về phía cô, cô cảm thấy không tâm trạng để nói chuyện với anh, nên quyết định nhắm mắt ngủ cho lại sức.

Không phải cô quay lưng lại với cảnh sắc núi sông nơi đây, thực tế với một người từ nhỏ lớn lên cạnh sông núi như cô, không có cảm giác thân thiết với kiểu phong cảnh được thiết kế hiện đại hóa toàn bộ như thế này, nhiều người đông đúc chen chúc lại càng làm cô mất thiện cảm.

Gần đây cô quá mệt mỏi, toàn bộ sức lực đã bị bội chi, vốn chỉ định giả vờ ngủ một lúc nhưng không biết lại ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Khi Quyền Nhi tỉnh dậy, xung quanh ánh mặt trời lấp lánh, nhưng không có cảm giác nhức mắt. Cô đang cố gắng tìm lại ý thức, thì ánh nắng đột nhiên như bị đổ từ trong một chiếc túi ra, nhanh chóng trút xuống, bao trùm lấy cô.

"Có sức mà ở đây tỏ ra gallant thì mau đi gọi cô nàng Dương Thu ở ban các cậu quay về đi." Cô bạn Dương Thu kia chèo thuyền đi rất xa, đã chuẩn bị tới giờ tập trung rồi, mà vẫn không chịu về. Khu quản lý cũng đã gọi trên loa rồi, nếu còn không quay về họ sẽ đưa cano ra. Đinh Mùi không thể bỏ mặc cô ta, có người gửi gắm anh, vì thế anh vội đi tìm Tăng Nghị.

"Ban thể thao các cậu, làm gì cũng thích thật hoành tráng đúng không?!" Nếu vừa rồi Dương Thu chỉ khiến anh có cảm giác bất lực, thì lúc này nhìn Tăng Nghị đang đứng hứng ánh nắng mặt trời, hai tay giăng chiếc áo T-Shirt của mình lên để che nắng cho Quyền Nhi, anh thật sự cảm thấy muốn bùng nổ.

"Ban thể thao bọn mình thì làm sao? Bọn mình là những người tích cực, thẳng thắn, không làm cái trò gì mà 'yêu em để ở trong lòng' như ai kia." Tăng Nghị nói xong giật lại chiếc áo của mình trên tay Đinh Mùi rồi mặc vào, thấy Quyền Nhi không bị lóa mắt vì ánh nắng mặt trời đột ngột hắt vào, mới men theo bờ hồ bỏ đi.

Tăng Nghị vừa đi, Quyền Nhi lập tức ngồi dậy, vừa rồi để đảm bảo mí mắt không bị nháy, cô đã cố sức nhắm chặt tới nỗi bây giờ có nguy cơ bị co cứng, giả vờ ngủ là một việc thật hao sức.

"Tình cảm quá nhi." Đinh Mùi ném lại cho Quyền Nhi một câu, rồi cũng đi theo giúp.

Quyền Nhi cũng dành thời dài bỏ qua, phải giải thích thế nào mới được đây? Vừ đúng là ngủ thật, chỉ giả vờ một tí tạo thôi. Cô có lòng muốn giải thích, thì cũng phải có người chịu nghe mới được.

Thôi bỏ đi, đã làm việc ngu ngốc lại còn muốn giải thích, chỉ có một con đường, đó là giả vờ ngốc luôn thôi.

Lúc đó, cô không tiên đoán được rằng sự giả ngốc của mình sẽ che mất tầm mắt họ, cho dù là của anh, hay là của cô. Cô cũng không biết trước được, sự xác nhận vô tình đó đã vạch một đường ranh giới trong tim Đinh Mùi, con thầy vợ bạn mà. Anh có thể lấy danh nghĩa chăm sóc, bảo vệ cấp dưới mà ngăn chặn cánh tay Tăng Nghị đưa tới, chứ không thể trong hoàn cảnh người ta đang tình chàng ý thiếp mà còn thò chân vào, như thế chẳng phải là phá hỏng cái danh nghĩa chăm sóc kia sao. Cả hai đều là bạn của anh, anh cũng không cần thiết phải làm như thế. Nếu đều có ý với nhau, thì anh cũng vui vẻ tác thành thôi. Chân thành cũng được coi là một phẩm chất tốt đẹp.

Hai tháng cuối cùng của năm thứ nhất, đối với Quyền Nhi mà nói là những ngày vui vẻ vô cùng, dường như đến lúc này cô mới thật sự cảm nhận được toàn bộ niềm vui của cuộc đời sinh viên.

Quyền Nhi và Tăng Nghị đã rất thân thiết với nhau, anh ấy không chỉ thường xuyên xuất hiện trong văn phòng của Ban thư ký, mà còn bất ngờ xuất hiện bên cạnh cô. Ví dụ như cuộc thi đấu bóng rổ toàn trường mỗi năm một lần, ở vòng loại, khoa của Quyền Nhi đấu với khoa của Đinh Mùi. Mà Tăng Nghị lại được Ban thể dục thể thao cử tới làm trọng tài chính cho trận đấu, đương nhiên có phải ngẫu nhiên hay không, thì chỉ có mình anh ấy biết.

Quyền Nhi quan sát đội bóng của khoa mình, khó khăn lắm mới chọn ra được mấy người, nhìn đã thấy sự tương phản mạnh mẽ so với đối phương với thể hình lực lưỡng, thêm vào đó là sự chênh lệch về sự linh hoạt dẻo dai. Biết rõ trận này sẽ rất quyết liệt, cô vẫn không thể nhần tâm xem được. Tôn Mộc Nam vẫn rất tận tụy làm hết trách nhiệm, đứng ngoài sân hô hiệu lệnh cho các nữ sinh để cô vũ đội bóng cố gắng, nhưng từ những gì Quyền Nhi nhìn thấy, đừng nói gì tới người khác, chỉ riêng mấy cô bạn cùng phòng thôi, ánh mắt đã trôi ngược về phía sau từ lâu rồi, làm gì còn chút ý chí ngùn ngụt nào nữa.

"Sách Lang có ra sân không?" Quyền Nhi hỏi La Tư Dịch ngồi bên cạnh. Hai người bọn họ gần đây thường xuyên đi với nhau, dù quan hệ vẫn chưa công khai rõ ràng, nhưng mười phần thì cũng rõ đến tám, chín

"Khoa bên đó, các thành phần xuất sắc đều vào cả rồi, hình như cũng chẳng đến lượt anh ấy vào sân đâu." La Tư Dịch trả lời, nhưng rõ ràng đang dỗi mất tìm người trong đám đông đối diện kia. Quyền Nhi cười nhẹ nhưng không bóc mẽ bạn.

"Lục Quyền Nhi, thực lực khoa em thế nào?" Tăng Nghị đi tới, hỏi thẳng trước mặt mọi người.

"Chả ra sao cả." Quyền Nhi nói thật, mấy người đó phần lớn Quyền Nhi đều không quen, nhưng nhìn họ phối hợp với nhau vài hiệp, cảm thấy không được nhuần nhuyễn, cứ lập cạ lập cập. Nhìn sang đội của Đinh Mùi, trơn tru như mây trời nước chảy, dù là phối hợp truyền bóng đồng đội, hay là cá nhân dẫn bóng đột phá, dường như quả bóng rất ngoan ngoãn nghe lời, không hề bị rơi, và cuối cùng cũng sẽ thuận theo động tác của bọn họ và rơi vào giỏ.

"Có cần anh thổi gián lận không?" Tăng Nghị vì muốn lấy lòng Quyền Nhi, chiêu nào cũng tung ra hết rồi.

La Tư Dịch cũng đã biết Tăng Nghị, nghe thấy vậy liền khinh thường nói: "Xin anh, theo đuổi người ta thì cứ theo đuổi, anh có cần phải vô nguyên tắc thế không?".

Tăng Nghị cười ha ha nói, "Chẳng phải vì anh cảm thấy, dù có thổi gián đi nữa đội các em vẫn không thắng nổi sao? Chẳng bằng thuận thế tạo chút thiện cảm đi".

Lục Quyền Nhi có cảm giác mặt mình giật giật một cách mất kiểm soát, anh chàng Tăng Nghị này cứ như có thù oán gì với cô, chạy tới chỗ cô nói này nói nọ, dù thua hay thắng cô cũng sẽ bị phỉ nhổ.

Anh ta cao lớn, lực lưỡng nên thần kinh chắc cũng không bình thường. "Thật đấy, chỉ cần họ vừa có bóng tổ chức tấn công, anh có thể thổi họ phạm quy." Anh ta vẫn đứng đó rất nghiêm túc vạch kế hoạch.

"Sau đó khoa bọn em mỗi lần được hai quả ném phạt, cứ như thế cho tới khi kết thúc trận đấu phải không?" La Tư Dịch ngồi bên cạnh bổ sung vào.

"Đúng rồi, đây là một cách hay phải không?"

"Đúng, là một phương pháp để bị người ta đánh rất hay đấy." La Tư Dịch chỉ chỉ ra sau lưng Tăng Nghị, sau lưng anh, cầu thủ của hai đội đã vây thành vòng tròn.

Tăng Nghị vừa quay người lại, liền thấy Đinh Mùi đứng ở bên đội kia nói: "Lục Quyền Nhi, liên lạc với Ban thể thao điều thêm một người nữa đến".

Quyền Nhi bĩu môi, biết ngay mà, cho dù việc là do người khác gây ra, nhưng người xui xẻo vẫn là cô mà.

"Minh đi, minh đi!" Tăng Nghị thấy sự cố gắng của mình không có kết quả, lập tức tìm cách lấy công chuộc tội, "Đề trọng tài biên lên thay!".

Quyền Nhi thấy anh ta chạy đi rồi mà còn không quên bố trí trận đấu, thật không nhịn được cười. Anh chàng Tăng Nghị này, mặc dù phương thức theo đuổi con gái của anh ta hơi khác thường một tí, nhưng cũng là người thú vị.

"Thấy Tăng Nghị cũng không tồi phải không?" La Tư Dịch ngồi bên cạnh trông mặt đoán ý.

Quyền Nhi cảnh giác nhìn ngó xung quanh, chỗ này không phải là chỗ lý tưởng để tâm sự chuyện riêng tư, vừa rồi đã khiến người khác chú ý, lúc này mà nói thì

chắc chắn cũng sẽ có người nào đó nghe thấy.

La Tư Dịch lắc đầu, tên Tăng Nghị này còn không bằng Đinh Mùi, hễ gặp cô gái đẹp nào anh ta cũng đều ghi nhớ, theo đuổi ai thì cũng đều làm như sắp đến ngày tận thế đến nơi, Lục Quyền Nhi sao toàn gặp những kẻ chán chết như thế chứ?

Mặc dù lúc đó không nói gì với Quyền Nhi nhưng thực ra La Tư Dịch đã quyết định phải nhắc nhở Quyền Nhi rồi.

"Chuyện này em đừng can thiệp." Sau khi nghe cô kể, Sách Lang tỏ vẻ không tán thành.

"Không phải em quyết định thay cô ấy, chỉ là muốn mang những chuyện em biết nói cho cô ấy nghe, để cô ấy hiểu thêm về người ta và có thể đưa ra những phán đoán khách quan."

La Tư Dịch biết không nên động tí lại can thiệp vào cuộc sống riêng của Quyền Nhi, nhưng cô không có chút niềm tin nào với

"Đây không phải là việc mà em nên tham gia. Huống hồ em biết cái gì chứ? Đây chỉ là những điều em nhìn thấy mà thôi, phán đoán của em làm sao lại giúp cô ấy có phán đoán khách quan?" Mặc dù không muốn tranh cãi, nhưng Sách Lang có cách nghĩ của mình, anh luôn cho rằng tình cảm là thứ chủ quan nhất, bất kỳ ai cũng không thể, và cũng không nên đưa ra bất cứ kiến nghị gì.

"Đây cũng không phải là việc anh nên tham gia." La Tư Dịch không khách khí đáp lại.

Sách Lang lấy đi quyển sách vẫn đang mở trên tay La Tư Dịch, "Anh chỉ mong em dành thời gian nghĩ tới anh nhiều hơn, chứ không phải dùng để lo lắng cho người khác".

Chỉ một câu nói, khiến nhiệt độ trên mặt La Tư Dịch tăng cao vùn vụt: "Ai có chuyện thì em sẽ quan tâm tới người ấy hơn, có gì mà phải tranh cãi chứ!".

"Chỉ là do em cảm giác cô ấy có chuyện thôi, cô ấy chưa chắc đã cần sự chỉ dẫn của em." Thấy La Tư Dịch còn định nói tiếp, Sách Lang xua xua tay, "Em không nghe thì anh cũng chẳng có cách nào. Anh đã từng phạm phải lỗi đó, thích hay không thích là việc mà tự mình phải cảm nhận, người khác có nhìn vào thì cũng chỉ thấy được phần bên ngoài thôi".

La Tư Dịch vẫn còn muốn tranh luận rất nhiều, nhưng bất gặp về mặt đơn độc hiếm thấy của Sách Lang, đột nhiên mất đi hứng thú phản biện, không nói thêm gì nữa.

"Huống hồ, còn vương Đinh Mùi. Tình cảm có tốt tới đâu cũng không nên chọn cách này để khảo nghiệm." Sách Lang lại nói.

"Có việc gì liên quan đến Đinh Mùi?" La Tư Dịch tỏ vẻ không vui.

Cô đã kể cho Sách Lang nghe chuyện trước kia. Có một tối hơn tám giờ họ mới ra khỏi thư viện, bên ngoài vẫn chưa tối hẳn, vẫn còn có chút ánh sáng. Cô bị Sách Lang cầm tay kéo đi dưới con đường trong vườn trường, nhìn nụ cười thỏa mãn trên khuôn mặt anh, đột nhiên cô muốn kể với anh về Đinh Mùi, về tâm tư của mình ngày đó. Cô chỉ muốn anh hiểu cô hơn, hoặc chỉ muốn anh đừng quá đặc ý? Bất luận có phải muốn bộc bạch tâm sự với người này hay không, hoặc có thể chỉ là ngu ngốc khi nghĩ muốn dùng chuyện đó để thể hiện rằng anh vẫn chưa hoàn toàn được để ý, La Tư Dịch biết, mình phải đấu tra như thế, cũng đồng nghĩa với việc mình đã sập bẫy rồi.

Lúc kể, cô đã rất bình tĩnh, như là đang kể câu chuyện của người nào khác. Thật sự từ bỏ? Thật sự đã quên hết? Điều không thể khẳng định được. Dù sao cũng đã có kinh nghiệm từng kể cho Quyền Nhi lúc trước, cũng không đến nỗi đau đớn ám ảnh mà nước mắt chảy đầy mặt, nhưng mỗi một đoạn hồi ức, mỗi một cảnh tượng được nhắc tới, đều lay động những tâm tư, dù là ai cũng không giữ bỏ được những gì đã từng tồn tại trong quá khứ.

Sách Lang có nói gì hay không, La Tư Dịch cũng không nhớ nữa, chỉ nhớ là anh đã rất trân trọng ôm cô vào lòng. Cái ôm đó, dường như đã thu hút ánh nắng ban mai, xua đuổi tâm trạng chán chường của cô, bao quanh cô giờ chỉ còn là ánh mặt trời rạng rỡ.

Cảm giác của lần đó thật đẹp, khiến La Tư Dịch coi nó như sự khởi đầu của cô và Sách Lang. Thái độ của Sách Lang đối với chuyện về Đinh Mùi cũng khiến La Tư Dịch cảm thấy rất yên tâm, anh ấy dường như cho rằng chuyện đó chẳng liên quan gì tới quan hệ giữa anh và cô hay giữa anh và Đinh Mùi,

vì vậy không bao giờ nhắc lại. Nhưng hôm nay, vì việc của Quyển Nhi, anh lại lôi Đinh Mùi ra nói, khiến La Tư Dịch có chút mất cảm

"Những người đó đều là bạn của Đinh Mùi. Lục Quyển Nhi mặc dù là bạn thân của em, nhưng thời gian hàng ngày cô ấy ở bên Đinh Mùi so với ở bên em chỉ có nhiều hơn chứ không ít đi. Cô ấy thấy ai tốt, muốn thân thiết gần gũi với ai, cũng đều là việc của cô ấy. Nếu em cứ can thiệp nhiều quá, sẽ khiến cô ấy khó xử."

"Khó xử gì chứ?"

Sách Lang kéo La Tư Dịch ra một nơi yên tĩnh bên ngoài ký túc, "Cô ấy sẽ suy nghĩ liệu có phải là em đã thật sự từ bỏ Đinh Mùi rồi không. Cả anh cũng sẽ nghĩ ngơi".

"Đừng có coi thường người khác!" La Tư Dịch lập tức phản ứng lại ngay: "Là anh suy diễn linh tinh thôi".

"Anh không muốn em quá thân thiết với họ." La Tư Dịch chỉ tạo khoảng cách với Đinh Mùi, còn vẫn qua lại với những người khác nữa, thậm chí quan hệ với Đinh Mùi cũng chẳng có gì đảm bảo. Mặc dù nói là ít có khả năng tình cũ không rủ cũng tới, nhưng thi thoảng lại có mối liên hệ như thế này thế kia, thì anh thấy chẳng có gì tốt đẹp c

"Em chỉ muốn khuyên Quyển Nhi đừng có chơi với họ nhiều quá, sao lại biến thành em sẽ thân thiết với họ?"

"Bất luận là em muốn khuyên Quyển Nhi thế nào, thì em đều phải nhắc đi nhắc lại về những người đấy, nhắc đến những việc liên quan tới họ, lúc đấy chính em cũng phải để tâm đến. Đối với Quyển Nhi cũng thế, em nhắc ít thôi, có khi cô ấy cũng chẳng thân thiết thêm với bọn họ nữa. Em càng nói nhiều, càng hiểu nhiều, cô ấy càng cảm thấy những người đó thật gần gũi."

La Tư Dịch im lặng một lúc, rồi đột nhiên hỏi: "Tại sao anh lại không vui, bởi vì em muốn can thiệp vào những việc liên quan đến Đinh Mùi, hay là vì em muốn can thiệp vào việc của Quyển Nhi?"

Sách Lang đáp: "Là vì em muốn can thiệp, nên anh cũng đưa ra vài ý kiến, sao anh lại không vui".

La Tư Dịch rất cứng rắn từ chối: "Em không cần ý kiến của anh". Nghĩ cho cô hay nghĩ cho Quyển Nhi, cô đều có thể phân biệt được. Mặc dù cô không đề ý việc lúc hẹn hò ru cà Quyển Nhi theo, thậm chí lần nào cô cũng ép Quyển Nhi phải cùng ra ngoài đi chơi với hai người nhưng điều đó không có nghĩa là cô muốn Sách Lang cũng đề tâm tới Quyển Nhi. Đối với Sách Lang, Quyển Nhi chỉ có thể có một danh phận, đó chính là bạn thân của La Tư Dịch, không thể qua mặt cô mà trở thành bạn, thậm chí trở thành tri kỷ của anh.

Sau lần đó, La Tư Dịch không chịu gặp Sách Lang nữa. Thái độ của cô với Quyển Nhi vẫn không có gì thay đổi, chỉ là những lúc Quyển Nhi tích cực nhắc tới Sách Lang, cô lạnh nhạt đáp: "Việc này cậu không hiểu, nên đừng có khuyên nữa".

Đúng thế, sau khi bình tĩnh lại, cô thừa nhận, Sách Lang nói đúng, quá đúng. Cô không nên có ý định can thiệp vào cuộc sống của Quyển Nhi, sự can thiệp này của cô có thể liên quan tới việc cô không muốn tách mình ra khỏi những vấn đề có dính dáng đến Đinh Mùi. Mặc dù cô đã buông tay, đã không còn yêu nữa, nhưng trong tim vẫn còn một chút vấn vương.

Tình cảm của cô như thế làm sao có thể đòi hỏi Sách Lang toàn tâm toàn ý chứ? Nhưng nếu không thể yêu cầu anh toàn tâm toàn ý thì cô có bạn trai để làm gì? Vì thế việc này không chỉ một mình Quyển Nhi không hiểu, mà ngay đến bản thân La Tư Dịch cũng không thể hiểu, cho nên cô đành tránh gặp Sách Lang, tránh gặp mọi người.

Quyển Nhi biết không thể khuyên được, đành cố gắng hết sức giúp La Tư Dịch được thoải mái. Cô ấy không ra khỏi phòng, Quyển Nhi mua com mang về. Cô ấy không đi học, Quyển Nhi giúp bạn điểm danh, nếu không thể trả được thì khi hết tiết sẽ gặp thầy xin cho cô ấy nghỉ. Nhờ việc này mà Lục Quyển Nhi quen hầu hết các thầy cô giáo trong khoa, đây là việc cô không ngờ tới.

Trước kỳ thi cuối kỳ, cuối cùng La Tư Dịch cũng đã lấy lại được tinh thần. Con gió mang sự hờn dỗi của tình yêu đó thổi qua, nhưng do cô quá nặng, nên không thể bị gió thổi bay mất. Nếu cô vẫn còn không tỉnh táo lại, thì không chỉ đơn giản là buồn rầu không thôi, mà sẽ là phải cảm theo băng thành tích khó coi mà khóc lóc.

Trước ngày Quyển Nhi rời trường có nhận được một bưu kiện hàng không gửi tới. Không cần nhìn địa chỉ cô cũng biết, nó là của ai. Trên phong bì viết rõ ràng ba chữ "Lục Quyển Nhi" với nét bút quen thuộc, khiến cô không thể kìm chế được mà đọc đi đọc lại. Nhưng cũng chỉ là đọc đi đọc lại vài dòng ghi trên phong bì mà thôi. Một lúc lâu sau, cô lấy trên giá một cuốn sách mà anh tặng, kẹp lá thư vào trong đó, nhét lại giá sách. Lần này thì sẽ không còn cách nhờ hồng nhận đưa thư nữa, bởi vì lần này cô từ chối bắt mình phải ôm hy vọng, rồi đuổi theo mãi mới nhận thấy hy vọng đó đã vỡ tan thành hàng trăm nghìn mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Một nụ hôn, đời tự do

Trong ký ức, ấn tượng về cuộc sống sinh viên năm thứ hai không phải là chương trình học quá nặng, mà là những bóng dáng quá sức bận rộn. Máy cô bạn cùng phòng với Quyên Nhi, chưa đến tối thì khó mà gặp được, ai cũng đang cố gắng phấn đấu để thực hiện lý tưởng.

Gần đây, Quyên Nhi cảm thấy không thể thích ứng được với tình trạng này, từ một phòng ký túc lúc nào cũng ồn ào náo nhiệt, đột nhiên trở nên tiêu điều. Cùng phòng với nhau, tự nhiên lại không có thời gian để trò chuyện, cũng không có thời gian quan tâm, khoảng cách giữa mọi người đột nhiên như bị kéo giãn ra.

Khái niệm về bạn bè, không nên chỉ giới hạn trong một phòng ký túc xá, Sở Phi Bình có quan hệ đặc biệt thân thiết với Thẩm Hiểu ở phòng bên cạnh, sáng nào cũng nghe thấy Thẩm Hiểu đứng ở cửa gọi cô ấy, "Phi Phi, cậu xong chưa?". ọn những môn học giống nhau, cùng đi tự học, phải rất gần gũi mới có thể cùng tiến cùng lùi.

Những môn học La Tư Dịch chọn phần lớn giống của Quyên Nhi, nhưng ngoài thời gian trên lớp thì thời gian còn lại của cô ấy đa phần là ở trên thư viện. Mỗi lần Quyên Nhi ngồi vào chỗ mà La Tư Dịch chiếm cho cô để học, thường thì chưa được hơn một tiếng đồng hồ đã bị gọi đi, khiến cô có muốn ngồi học thêm cùng La Tư Dịch chút nữa cũng không được. Sau đó, cô không thể không từ bỏ ý định cùng đi tự học với La Tư Dịch. La Tư Dịch giúp cô chiếm chỗ, lập tức có rất nhiều người đến hỏi tới hỏi lui là chỗ đó có người ngồi hay không, hỏi rất nhiều lần, làm ảnh hưởng tới cô ấy. Hơn nữa, nhiều lúc Quyên Nhi để ba lô của mình ở đó, đi nhưng không có thời gian quay lại để lấy, như vậy lại phiền La Tư Dịch mang về giúp cô. Vì vậy, cố gắng đi tự học với La Tư Dịch, ngoài việc mang lại phiền phức cho cô ấy ra, không thấy có hiệu quả gì khác.

Tại sao Quyên Nhi lại bận rộn, bản thân cô cũng không rõ, chỉ biết là ngày nào thời khóa biểu của cô cũng kín đặc. Ngoài những công việc của trường ra, việc của Đình Mùi đều do cô phụ trách. Lớn thì sắp xếp lịch làm việc hàng ngày cho anh ta, ấy là nếu như thời khóa biểu hàng ngày và lịch họp hành của anh ta có thể được gọi là lịch trình làm việc. Nhỏ thì như việc mang quần áo của anh đi giặt, hoặc chọn nhà hàng mua cơm hộp, đều do cô sắp xếp.

"Trưởng Ban thư ký Đình, từ hôm nay trở đi tôi xin từ chối làm con hầu cho anh." Quyên Nhi đẩy tập tài liệu Đình Mùi đưa cho cô về chỗ cũ, cô và Đình Mùi mỗi người ngồi một đầu bàn, vì thế động tác đẩy trả lại cũng rất có khí thế.

"Sao đột nhiên lại thế?" Đình Mùi giữ chặt tập tài liệu, có vẻ bất ngờ trước hành động không thiện chí của Lục Quyên Nhi.

"Không phải là đột nhiên. Phiền anh nói giúp xem, hiện tại mọi công việc của trưởng ban thư ký, từ trên xuống dưới có việc nào là không đến tay tôi không? Anh ngồi ở vị trí trưởng Ban thư ký, mỗi ngày chỉ làm đúng hai việc, sai bảo tôi, hoặc sai người khác đi tìm tôi."

Đương nhiên Đình Mùi vẫn còn những việc khác phải làm, đó là rảnh rồi ngồi tán chuyện với một tá các cô gái đến tìm anh. Nói chuyện thì cứ nói, nhưng điều khiến Quyên Nhi khó chịu nhất là, họ nhất định phải ngồi ở văn phòng để nói chuyện, trong khi một cô gái nào đó đang cười nghiêng cười ngả thì Đình Mùi đột nhiên lại quay sang chỉ đạo Quyên Nhi một hai câu không khí trong phòng lúc đó đột ngột trở nên lạnh lẽo và kỳ quái.

Quyên Nhi cảm thấy sau này mối quan hệ của cô với các nữ sinh khác càng ngày càng tồi tệ đi, là do thái độ cộc nhả của người nào đó bên cạnh cô gây nên, mặc dù anh ta một mực phủ nhận.

"Em bất mãn vì anh đã giao trách nhiệm nặng nề cho em? Bao người thêm muốn được coi trọng như thế mà còn không được kia kìa." Đình Mùi ngang ngạnh nói ra câu đó xong, nhướn nhướn lông mày tỏ ý tán dương, sử dụng cô ngữ đúng chỗ.

Quyên Nhi khoanh tay trước ngực, "Xin anh đấy, tìm người khác mà coi trọng đi. Tôi đây còn có rất nhiều việc phải làm".

"Có việc gì phải làm? Điểm thi cuối kỳ trước chẳng phải xếp thứ nhất sao? Giành học bổng loại một rồi còn gì?"

"Xếp thứ nhất thì thể hiện học lực khá sao? Chẳng qua em giỏi học thuộc hơn người khác thôi. Người ta thì cứ mười quyển một mượn về học, còn em thì sao, xem hết được giáo trình cũng thấy may lắm rồi. Hơn nữa, em còn phải dành thời gian đi học tiếng Anh, em không muốn làm công việc ở Hội sinh viên nữa."

Đình Mùi đứng dậy đi tới chỗ Quyên Nhi, lật lật tìm tìm, moi lên một quyển sổ tay từ túi, "Học tới thế này là được rồi".

"Thế sao đủ, em muốn ghi tên vào lớp học TOEFL." Lục Quyên Nhi công bố kế hoạch sắp tới của cô

"Em nghĩ Hội sinh viên là chỗ nào? Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi à?" Đình Mùi thấy Quyên Nhi không có vẻ là đùa, vì vậy cũng trở nên nghiêm túc.

"Em đâu có muốn đi, chỉ là không muốn làm việc nữa. Hơn nữa cũng vừa có người mới được bổ sung đến, mong anh rộng lượng, cho người ta chút cơ hội để rèn luyện đi, em già rồi, xin rút lui." Quyên Nhi tự gọi mình là người già chính là học của Tăng Nghị.

Anh ấy cũng tốn không ít công sức với Quyên Nhi, tuy sau này hai người trở nên khá thân thiết, chuyện gì cũng có thể nói, nhưng không hề có cảm giác ảm áp của tình yêu. Điều này khiến Tăng Nghị phải đau khổ kêu lên, già rồi, già rồi! Từ đó về sau tự gọi mình là người già.

"Không làm thì ai nuôi em làm gì? Đây đâu phải là cửa nhà môn nhân nhà?"

"Thế thì tùy anh, dù sao em cũng không làm nữa." Lục Quyên Nhi nghĩ thầm, quan trọng là làm hay không làm cũng chẳng có ưu đãi gì.

"Có thật là tùy anh không?" Đình Mùi nở nụ cười xấu xa, "Muốn tự do, ok! Dùng gì để đổi?"

Quyển Nhi thấy bộ dạng kỳ quái của Đinh Mùi, tức tới mức đau hết cả hai bên sườn khi hít thở, tự nhiên lên cơn ho dữ dội.

Đinh Mùi lại gần vỗ vỗ vào lưng cô, "Em muốn nói cái gì? Sao phải hành hạ bản thân thế này".

Quyển Nhi không nói được không có nghĩa là cũng mất đi khả năng tự vệ, cô nắm chặt bàn tay lại lên tấn công Đinh Mùi, nhằm trúng phần eo mềm nhất, nhưng có cảm giác như bị đàn hồi bật trở lại. Không cam tâm, cô lại tiếp tục ra tay, nhưng đã bị Đinh Mùi ôm gọn vào lòng không chế, "Cứ coi như không đau đi, nhưng cũng không thể dùng bụng anh làm trống để gõ chứ, phải không?".

Quyển Nhi cúi đầu, cố gắng điều hòa hơi thở, nhưng chỉ cảm thấy không khí như càng lúc càng ít đi, đành phải ngẩng đầu lên. Không ngờ cảm thấy mát lạnh trên môi, rồi ngay lập tức lại thấy nóng, trước mắt chỉ thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng rất gần của Đinh Mùi.

Mát, dường như là độ ẩm trên đôi môi của anh ấy; nóng, là hơi thở của anh ấy.

"Xem ra thứ này có thể trị ho." Đinh Mùi tỏ ra mờ ám với sự việc bất ngờ này, môi của Lục Quyển Nhi mềm như thể, dịu dàng như thế, dường như có thứ gì đó giấu bên trong đợi anh khám phá. Anh không kiềm chế được tiếp tục áp sát môi mình tới, nhưng chỉ áp thật chặt như thể vẫn chưa đủ, buông tay Quyển Nhi ra, đặt tay mình ra phía sau gáy cô, khiến đầu của Quyển Nhi ngửa hẳn lên, sau đó anh vội vàng đưa lưỡi mình vào.

Đó là hương vị gì? Một lúc lâu sau, Đinh Mùi mới có thể hình dung được rõ ràng. Anh không biết mình đang ham muốn điều gì, dường như chỉ muốn điên cuồng càn quét khoảng không gian giữa i và răng cô, nhưng nếu chỉ đơn thuần là quét qua thì không thể làm dịu ham muốn, anh muốn cô cũng hành động, muốn cô cũng giống như tên của mình, cuộn tròn cô lại, cuộn tròn lại, sau đó nuốt vào trong.

Quyển Nhi hoàn toàn sững sờ, cứ để Đinh Mùi giày vò mình, nặc anh đưa qua đưa lại, còn cô cứng đờ người không dám động đậy. Hành động mất kiểm soát của Đinh Mùi khiến cô cảm thấy sợ hãi. Cho tới khi rằng anh khiến môi cô đau rát, cô mới bừng tỉnh giấc ra, dần dần phản ứng trở nên mạnh mẽ, cho tới khi thoát khỏi anh.

"Hừm." Đinh Mùi phát ra một âm thanh bất mãn.

"Đau..." Quyển Nhi không biết nên làm thế nào, cô đưa tay lên ôm chặt lấy mặt mình, như thể anh sẽ không nhìn thấy, cũng không thể hôn được cô nữa.

Không ngờ, Đinh Mùi không có ý định giết tay cô ra, chỉ là từ từ kéo hai bàn tay sang hai bên, để lộ ra thứ mà anh muốn, đồ dành nói, "Lần này sẽ không đau, anh hứa...". Nói xong lại áp tới.

Quyển Nhi không nhìn thấy anh, chỉ cảm nhận được hành động của anh. Lần này đúng là không vô vấp cắn vào môi cô nữa, chỉ cảm giác như được tiếp xúc với một thứ gì đó dày dầy mềm mềm, ma sát lúc nhẹ nhàng lúc cuồng nhiệt. Nhưng dần dần anh bắt đầu dùng sức, hôn tới mức khiến Quyển Nhi như bị tê dại đi, không biết tại sao cô lại hình dung ra cảnh Hắc sơn lão yêu hút tinh khí của con người trong Đại thoại Tây du [1]. Hoảng hốt xen lẫn sợ hãi, khiến Quyển Nhi không còn nghĩ tới việc ôm chặt hai má đang nóng bừng bừng của mình nữa, cô lật tay ép chặt hai má Đinh Mùi, dùng sức đẩy anh ra.

[1] Đại thoại Tây du: Một bộ phim truyền hình theo phong cách hài hước của Hồng Kông có sự tham gia của Châu Tinh Trì.

"Vẫn thấy đau? Đau có..." Thần kinh vận động vô cùng phát triển của Đinh Mùi rất có ích trong việc hỗ trợ anh thực hiện môn thể thao mới này, mặc dù anh phát hiện ra rằng quan sát không hiệu quả bằng việc lâm trận thực tế.

Anh buông cô ra, nhưng không bỏ đi, ngược lại vẫn nhẹ nhàng lấn tới, như muốn dùng hành động này để bù đắp lại cảm giác đau đớn anh vừa gây ra.

Quyển Nhi không thoát được, đành ngồi thụp xuống, lách khỏi anh, ôm lấy đầu gối co rúm tại chỗ. Mặc Đinh Mùi cố gắng kéo thế nào cô cũng không đứng dậy.

Với sức của Đinh Mùi, muốn kéo cô đứng dậy không phải việc khó, nhưng việc Quyển Nhi tìm cách thoát ra khiến anh như bừng tỉnh, anh đang làm gì vậy? Anh đang làm gì với cô bé anh vẫn tự coi như em gái mình thế này? Không tìm được lý do nào thích hợp để thuyết phục bản thân. Trước kia khi Tăng Nghị nói với anh rằng muốn theo đuổi Quyển Nhi, anh đã nói thế nào, một đứa trẻ con như thế mà cậu cũng nở xuồng tay sao? Hôm nay chính anh lại xuồng tay, còn ngầu ngẩn như muốn nuốt trôi cô, chỉ bởi vì ném thừ thấy rất hợp khẩu vị.

Trong lúc hai người đang kẻ đứng, kẻ ngồi xôm dưới đất, không biết nên làm thế nào cho phải thì có giọng nói từ hành lang vọng tới: "Quyển Nhi, thu dọn đồ của cậu, đi thôi".

Đấy là Dương Thu, cô quen Quyển Nhi sau đợt đi du xuân, cô ấy thích Tăng Nghị, vì vậy ngày hôm đó đã quyết định Lục Quyển Nhi chính là kẻ thù của cuộc đời mình.

Quyết định cũng chỉ là nghĩ trong lòng vậy thôi, chứ cô không hé răng ra với ai. Bắt đầu từ hôm đó, cô làm như vô tình tiếp cận Quyển Nhi, cô muốn xem xem, cái con bé gầy gò yếu ớt kia có điểm nào gì tốt.

Quyển Nhi không hề biết những suy nghĩ của Dương Thu, có được một người bạn trong Hội sinh viên, đối với cô đã là may mắn lắm rồi. Sau khi Dương Thu trở nên thân thiết với Quyển Nhi, ấn tượng của cô dành cho Quyển Nhi càng ngày càng tốt, hòa nhã tới mức có thể nói là không bao giờ thấy cáu kỉnh, thông minh nhưng không mạnh mẽ, xinh đẹp nhưng không phong lưu. Cô đã coi Quyển Nhi như người bạn thân, thậm chí sau khi biết Tăng Nghị không có kết quả gì với Quyển Nhi, cô còn cảm thấy Quyển Nhi nhỏ bé, luôn bị Đinh Mùi bắt nạt kia cần cô bảo vệ. Dương Thu là một trong số ít những nữ sinh trong Hội sinh viên không có thiện cảm với Đinh Mùi. Cô thường xuyên bênh vực Quyển Nhi, nhìn không thuận mắt cũng không chỉ dùng

lại ở lời nói, mà thậm chí còn giúp Quyển Nhĩ bằng hành động, buổi tối cũng thường đợi Quyển Nhĩ rồi cùng về ký túc.

Nghe thấy tiếng Dương Thu gọi, Quyển Nhĩ lập tức đứng dậy, túm lấy chiếc túi trên ghế rồi đi.

"Em đi đâu?" Đinh Mùi nhanh chóng tóm lấy tay cô, mặc dù không được chuẩn bị và không có kinh nghiệm đối phó với tình huống thế này, nhưng anh cũng không thể để Quyển Nhĩ cứ thế bỏ đi được. Chạy ra thì cũng nên có giải thích.

"Dương Thu đang đợi em về rồi." Quyển Nhĩ có cảm giác bàn tay đang nắm chặt cổ tay cô như đang tỏa nhiệt, bị nung nóng trong đó, tay cô chắc chắn sẽ bỏng.

"Vừa rồi..." Đinh Mùi biết Dương Thu có thể bước vào bất cứ lúc nào, nhưng vẫn muốn nói cho xong.

Anh không ngờ Quyển Nhĩ dùng túi xách chặn ngay phía trước, ngắt lời: "Vừa rồi không có gì cả!" Cô nói xong giật tay lại, chạy ra ngoài.

Quyển Nhĩ chạy một mạch xuống dưới lầu mới bị Dương Thu chạy đuổi theo phía sau túm lấy: "Mình chạy đằng sau gọi cậu, sao cậu càng chạy càng nhanh thế?". Cô ấy dùng tay búng nhẹ vào mặt Quyển Nhĩ, về mặt trở nên hồng hào sau khi vận động, có chút như khí huyết không được lưu thông do căng thẳng. "Cậu xem cậu chạy đấy, đứng lại còn không thở ra hơi nữa."

Quyển Nhĩ gật gật đầu không nói, hai người từ từ đi về ký túc xá.

Dương Thu thấy sắc mặt bạn hơi lạ, đoán chắc lại bị Đinh Mùi mắng mỏ, nên cũng không nói nhiều, chỉ lặng lẽ đi bên cạnh cùng Quyển Nhĩ quay về ký túc, thỉnh thoảng lại kể vài câu chuyện vui vui cho cô nghe.

Đang đi, Quyển Nhĩ bị Dương Thu kéo sang một bên, thì thầm vào tai: "Nghĩ là tối rồi nên không có ai quản lý chắc? Tí nữa mình sẽ gọi người tới ghi tên cậu ta".

Cô nhướn mắt nhìn ra xa, thấy có hai người đang đứng giữa đường hôn nhau như ở chỗ không người, đoán chắc cũng được một lúc rồi, thế mà vẫn còn khó dứt ra.

"Kệ họ, đi thôi." Quyển Nhĩ vốn không có hứng thú can thiệp vào những chuyện như thế, hôm nay nhìn thấy lại càng có cảm giác đau mắt, đi vòng qua để tránh.

"Kệ sao được!" Dương Thu thấy Quyển Nhĩ đã chịu nói chuyện, liền nói như thể dỗ dành cô: "Gần đây nhà trường quyết định chỉnh đốn lại tác phong, thành viên của Hội sinh viên thuộc các khoa ngày nào cũng đeo băng đô đi khắp nơi lùng sục, hai người này bị bọn mình bắt gặp, làm sao có thể dễ dàng cho qua như thế?". "Chắc bọn họ cũng bị lùng sục nên mới ra đây?" Quyển Nhĩ chỉ vào hai người đang đứng giữa đường kia, nhưng sao nhìn họ không giống như vừa bị rượt đuổi.

"Đúng thế, nghe nói bắt kẻ một góc ngách nào, chỗ tối nào, bắt lộn là ở trong vườn trường hay những nơi nghỉ chân, thậm chí dưới sân ký túc nữ đều có người ngồi đó cố thủ, bắt được lập tức ghi tên báo lên trường. Vì thế bọn họ đành ra giữa đường thế này."

Dương Thu mặc dù nói sẽ không hề khách khí, nhưng giọng lại rất nhỏ, không để người khác nghe thấy mà ngượng ngùng.

"Ồ!" Quyển Nhĩ hiểu ra gật gật đầu. Cô cũng tham gia buổi họp phổ biến về đợt chỉnh đốn tác phong toàn trường lần này, chỉ không biết nội dung cụ thể như thế nào, hơn nữa cô càng không ngờ là, có người lại dám ngang nhiên, có lệnh cấm mà vẫn tự nhiên thân mật, chẳng lẽ hôn nhau thích đến thế sao?

"Đương nhiên là thích rồi." Nghe thấy Dương Thu trả lời, Quyển Nhĩ mới biết mình đã buột miệng hỏi.

"Nụ hôn đầu tiên của mình sẽ diễn ra trước khi tốt nghiệp, nếu trước khi tốt nghiệp chưa có bạn trai, thì sẽ túm lấy một anh chàng nào đó nhìn thuận mắt, ném thử mùi vị xem sao!" Tình cảm của Dương Thu dành cho Tăng Nghị lúc này không đậm cũng không nhạt, thực tế là trong mắt Tăng Nghị, xinh đẹp thanh tú không thôi chưa thể tính là con gái. Còn về Dương Thu, nói dễ nghe thì là trong sáng, hơn một chút nữa thì là một nữ sinh mạnh mẽ, vì thế cùng lắm chỉ có thể trở thành người anh em với anh, mà đối với hồng nhan tri kỷ anh không có hứng thú.

Quyển Nhĩ vốn đã quen với những hành động suy nghĩ khác người của Dương Thu, nhưng nghe cô ấy hét to lên như thế, cô cũng không tránh khỏi hoảng hốt.

Dương Thu phì cười: "Chấn động đúng không, sốc nữa đúng không! Mình nói cho cậu nghe, thứ tốt thì cũng nên đầu cơ tích trữ, tuổi trẻ mất giá nhanh lắm. Khi hai mươi tuổi, cậu là một tờ giấy trắng, người khác sẽ cảm thấy cậu thuần khiết. Khi cậu ba mươi tuổi, cậu mà vẫn là tờ giấy trắng, người khác sẽ cho là giấy ngả vàng rồi, nhất định là vì chất lượng quá kém nên mới bị vứt lại." Sau đó, cô ấy hạ thấp giọng: "Đặc biệt như mình đang ở trạng thái hôn nhân, nếu trong thời gian học đại học không ra tay, đợi sau này lựa chọn người có điều kiện mới kết hôn, thế không phải là lấy nhau vì tiền hay sao!".

Quyển Nhĩ nhìn Dương Thu với mái tóc ngang vai, mặc dù không phải là tuýp con gái nhỏ nhắn, xinh đẹp kiểu yếu ớt, nhưng cũng rất ưa nhìn, người tầm tầm, khỏe mạnh hoạt bát. Cô ấy không thiếu thứ gì, đâu đến nỗi phải lấy người khác vì tiền. "Cậu đừng có dẻo mồm, đừng tìm cớ biện minh nữa."

"Mình là muốn đề phòng trước, tình yêu là mục tiêu duy nhất của mình ở đại học!"

Dương Thu thành khẩn thề thốt. Nhưng mục tiêu duy nhất này của cô ấy trong thời đại học đã không thể hoàn thành được.

Quyển Nhĩ còn chưa kịp phát biểu ý kiến gì, thì đôi chim uyên ương đang dính lấy nhau kia đã bị Dương Thu làm cho hoảng sợ bỏ đi mất.

"Đi thôi." Quyền Nhi kéo tay Dương Thu. Nếu Dương Thu biết, nụ hôn đầu tiên của cô vừa mới diễn ra khoảng hai mươi phút trước đó, ở ngay tòa nhà phía sau họ kia, thì không hiểu cô ấy sẽ bình luận gì.

Nước mắt của Quyền Nhi đột nhiên như tìm được đường thoát, ào ào chảy ra. Động trên mặt không được bao lâu, rồi long tong xuống người, tuy không thể thấm qua lớp áo dày, nhưng sự ẩm ướt dường như bị cơn gió lạnh mang theo, đưa thẳng vào tim. Đúng thế, nụ hôn đầu tiên của cô, bất luận là cô cảm thấy nó quan trọng hay không, chưa kịp mang theo bất cứ sự kỳ vọng nào, chưa hề hoàn thành bất cứ mơ ước nào, đã mất đi như thế. Tự dưng dâng đến miệng của người ta, cô thật sự rất đau lòng, nhưng không biết nên tâm sự với người khác thế nào, đành làm như không có chuyện gì xảy ra.

Cảm giác giữa được và mất, đôi khi rất mong manh. Từ hôm đó Quyền Nhi không đến Hội sinh viên nữa, còn Đinh Mùi cũng không ép buộc cô, ra khỏi Hội sinh viên bằng cách ấy là điều khiến Quyền Nhi bất ngờ nhất. Điều này lại ứng với câu hỏi hôm đó của Đinh Mùi, dùng gì để đổi? Một nụ hôn, đổi tự do!

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Khoảng cách là chuyện nghiêm trọng

Lên năm thứ ba, Quyền Nhi đã vinh dự được xếp vào hàng "Thánh nữ". Ngày đó vẫn còn chưa có khái niệm về gái ế, nhưng tâm trí của bất kỳ người nào trong phòng cô cũng không dành cho bọn con trai, vì thế, những người theo đuổi cũng đành rút lui trong thất bại. Lâu dần, cô bị người ta đồn là thần thánh không thể xâm phạm, nói ra thì cũng chẳng phải điều tốt đẹp gì.

Cô và Đinh Mùi, theo như lời của Dương Thu thì là tám trăm năm nay chưa gặp lại nhau. Sau chuyện đó, Đinh Mùi có đến tìm cô mấy lần, sau khi ký túc xá lắp điện thoại trong phòng anh cũng gọi điện cho cô vài lần. Quyền Nhi không chọn cách tránh mặt, nhưng gặp nhau mấy lần, hai người đều không biết nên nói gì, trên điện thoại cũng chỉ biết hỏi thăm bình thường, lâu dần cũng nhạt đi, tự nhiên không liên hệ nữa.

Nhưng những tin tức về Đinh Mùi, Quyền Nhi lúc nào cũng nắm bắt kịp thời. La Tư Dịch, Tăng Nghi, thậm chí là Dương Thu, bọn họ đều là kênh tin tức của cô, mà còn là kênh đưa tin nhanh.

"Quyền Nhi, Đinh Mùi sắp đi du học rồi." Giọng La Tư Dịch đượm buồn.

"Trào lưu đi du học à?" Quyền Nhi nghĩ muốn đi du học ít nhất cũng phải đợi tốt nghiệp xong, và bây giờ cô có hai người quen đều đi du học vào năm thứ ba.

"Nghe nói cô của anh ấy đột nhiên qua đời, em họ vừa mới theo sang chưa được bao lâu, đang học trung học bên đó, cần có người chăm sóc." Những điều La Tư Dịch biết không nhiều, "Lúc nào đi còn chưa biết, chỉ biết là đang làm thủ tục rồi".

"Sang Mỹ để chăm sóc em?" Đây không phải là việc mà một người lười nhác như Đinh Mùi thích làm, nhưng lại phù hợp với tính cách thích bao bọc của anh, trái đất chắc cũng không ngừng quay vì thiếu anh đâu.

"Nghe nói tình cảm của hai anh em họ rất tốt, ngày trước vẫn thường được anh ấy dắt đi chơi, đi Mỹ cũng là việc phải làm, để gia đình được đoàn tụ..." La Tư Dịch không nói tiếp nữa, cầm một cuốn sách lên lặng lẽ đọc.

Phải một lúc lâu sau, Quyền Nhi mới hỏi "Anh ấy có định cư luôn bên ấy không? Không quay về nữa à?". Lúc cô hỏi câu này, trái tim có phần hoảng hốt. Đối với Cao Mặc, ít nhiều Quyền Nhi cũng có thể hiểu, chú Cao và di Trĩ tuyệt đối không bao giờ ra nước ngoài sống, vì thế việc Cao Mặc đi du học cũng chỉ là tạm thời, cuối cùng vẫn phải quay trở về.

Nhưng Đinh Mùi thì khác, ở bên Mỹ anh có người nhà, sang đó học sẽ có bằng cấp, có cả sự nghiệp, còn có NBA [1] mà anh vô cùng thích tìm không ra lý do nào khiến anh phải quay về.

[1] NBA (National Basketball Association) tên viết tắt của giải bóng rổ nhà nghề Mỹ

La Tư Dịch đặt quyển sách chưa lật được trang nào xuống, sao cô lại không nghĩ đến điều đó chứ. "Đúng thế, vì vậy gần đây mọi người đều thu xếp thời gian tụ tập để tiện cho việc tiễn anh ấy đi".

"Còn chưa biết lúc nào đi mà đã bố trí để tiễn rồi?"

"Bạn học, bạn bè từ nhỏ tới lớn của anh ấy, rồi họ hàng thân thích, đều đã tới đây, không biết nên sắp xếp thì phải đến bao giờ nữa? Bọn họ đều nói phải nhanh chóng, trước khi đi có thể tụ tập một lần."

"..." Việc này chắc là rất đúng ý của Đinh Mùi, anh ấy vẫn là người thích ồn ào, ra nước ngoài chắc sẽ cô đơn lắm.

"Quyển Nhĩ, có oán báo oán, có thù báo thù. Để lỡ cơ hội này sợ là không có lại được đâu." La Tư Dịch khẽ thở dài. Nếu nói giữa Quyển Nhĩ và Đinh Mùi không có chuyện gì xảy ra, chắc chẳng có ai tin. Bọn họ vốn như hai đường thẳng đang dính lấy nhau, giờ tự nhiên tách ra, trở thành hai đường thẳng song song, chắc chắn là có nguyên nhân.

Quyển Nhĩ không nói gì, giữ chân ra và ôm chặt gối. Đinh Mùi trong mắt cô, e rằng cũng không được tính là một người đáng để cô oán trách, nói gì đến báo oán, báo thù.

"Lâu rồi mình cũng không liên hệ với anh ấy, nhưng giờ nghe anh ấy sắp đi, cũng thấy hơi buồn."

"Năm đó?" Quyển Nhĩ do dự một lúc, mới hỏi.

"Năm đó mình nghĩ, chắc mình đã từ bỏ thật rồi, sau mới cảm thấy tình cảm vẫn còn rất sâu nặng. Rồi sau khi chia tay với Sách Lang là vì muốn được sống thoải mái, không làm việc bí ối, lợi dụng tình cảm của người khác để tự giải thoát cho bản thân mình. Mãi về sau mới nhận ra, mình chỉ nghĩ đến bản thân, nghĩ riêng cho mình quá nhiều. Tuy nhiên, giờ có nghĩ cho ai cũng không kịp nữa rồi. Vì thế, lần này mình phải tiễn Đinh Mùi, nên mình mới khuyên cậu, có gì muốn nói thì vẫn còn kịp."

Quyển Nhĩ nhận ra ý nghĩ trong câu nói của Tiểu La, vẫn là dùng cách tiễn Đinh Mùi để bù đắp cho nỗi tiếc nuối với Sách Lang. Sách Lang sau khi tốt nghiệp đã về Tây Tạng cô vẫn nhớ rõ nhìn thấy vẻ mặt u ám đến như thế ở một người con trai. "Gọi cô ấy, anh cũng không mang cô ấy theo được."

Sau đó, anh đã tâm sự với Quyển Nhĩ rất nhiều, câu nào cũng đều liên quan đến La Tư Dịch. Anh nói, mặc dù La Tư Dịch miệng nói thì không biết nể ai, chua ngoa, cay nghiệt, nhưng thật sự cô ấy rất mềm yếu, rất nhiệt tình. Đã tốt với ai thì không bao giờ chần chừ do dự, không bao giờ tính toán.

Anh hy vọng Quyển Nhĩ khi có thời gian hãy ở bên cạnh cô ấy nhiều hơn, đừng để cô ấy chỉ biết ngồi đọc sách, chỉ biết đến học. Điểm này, lúc đó Quyển Nhĩ cũng đã hứa. Sau khi không tham gia vào việc ở Hội sinh viên nữa, thời gian của cô đa phần là ở bên La Tư Dịch. Cô không cảm thấy cuộc sống đơn điệu, ngoài lúc học ra cô và La Tư Dịch còn đi chơi, đi xem phim, thỉnh thoảng cũng tìm được công việc bán thời gian như phát tờ rơi, kiếm ít tiền tiêu vặt. Chắc chắn là Sách Lang nghĩ, cuộc sống của La Tư Dịch mà thiếu anh, sẽ rất không ổn.

Sách Lang yêu cầu Quyển Nhĩ không được kể cho La Tư Dịch biết việc anh tới tìm cô. Vì vậy cô kiềm chế mãi, cuối cùng cũng đành hỏi Tôn Mộc Nam xem có nên nói ra hay không. Có thể nếu nói ra thì giữa hai người họ sẽ có thêm cơ hội, cho nên nếu không nói, sẽ không bao giờ có cơ hội thứ hai nữa.

Ý của Tôn Mộc Nam là, nội dung của cuộc gặp có thể không nói, chỉ cần nói với La Tư Dịch về cuộc gặp gỡ là được rồi. Nếu cô ấy muốn biết tất nhiên sẽ phải hỏi. Kết quả là, La Tư Dịch chẳng hỏi gì hết, đêm hôm đó liền phát sốt, phải đi cấp cứu và nằm viện. Tới khi Quyển Nhĩ nghĩ đến việc thông báo với Sách Lang, thì anh đã đi khỏi trường rồi.

"Đều là tại mình, năm đó nếu mình linh hoạt hơn một chút..." Sự nuối tiếc của La Tư Dịch, cũng là sự nuối tiếc của Quyển Nhĩ.

"Cậu nói gì thế, đây đâu phải là tại cậu! Mình có tiễn Sách Lang hay không, kết quả cũng chẳng có gì khác biệt. Mình sai ở chỗ đã không biết nắm lấy một cơ hội tốt như thế với người tốt như Sách Lang. Để mất cơ hội đó, tất cả đều trở thành không thể nữa rồi."

Quyển Nhĩ không hiểu. "Anh ấy tốt nghiệp rồi, các cậu không gặp nhau, nên mới nghĩ là không thể".

La Tư Dịch cười, "Vốn đang nói chuyện của cậu, sao tự nhiên lại nhắc tới chuyện cũ của mình thế!".

Nụ cười của cô không gắng gượng được bao lâu, nhanh chóng vụt tắt, "Đúng thế, thời gian là thứ rất quan trọng, khoảng cách cũng rất quan trọng".

Ở bên nhau chưa tới nửa năm, nhưng Sách Lang đã cố gắng hết sức để cô có thể hiểu về quê hương anh, về phong tục tập quán ở đó, về dân tộc anh, với mong muốn cô hiểu rồi sẽ chuyển sang yêu thích, dùng cách đó để loại bỏ những trở ngại có thể gặp sau này.

La Tư Dịch mặc dù biết bản thân mình khó có thể rời bỏ gia đình, quê hương, nhưng vẫn hết sức phối hợp. Lễ tết ngày nghỉ, cô cùng anh đi xem triển lãm và cũng đã gặp những người bạn cùng quê với anh. Nhưng tình cảm của họ vẫn chưa tiến triển tới mức có thể giới thiệu cô với gia đình anh, tới mức cô có thể hiểu được anh.

Với hoàn cảnh gia đình cô, trong nhà còn đầy đủ ông bà bố mẹ, mà lại chỉ có duy nhất mình cô, ông bà nội, ông bà ngoại, bố mẹ sau này đều do cô chăm sóc, Tây Tạng lại khá biệt lập, không thể đưa ông bà, bố mẹ tới đó để dưỡng lão được. Vì vậy, cho dù gia đình có đồng ý, bản thân cô cũng không chắc chắn liệu mình có thể đưa ra nổi một quyết định ích kỷ như vậy không. Quyển Nhĩ rất ủng hộ suy nghĩ ấy.

Thời gian hai năm, có rất nhiều thứ đã thay đổi. Điện thoại bàn dần dần bị đào thải, di động bắt đầu phổ biến. Giờ không chỉ có đám con trai lên mạng để chơi game nữa, con gái cũng lên mạng chat chit nhiều. Quyển Nhĩ đã đăng kí được số QQ và địa chỉ email đầu tiên của mình.

Nghe mẹ nói, sau hai năm, hình như Cao Mặc đã có bạn gái rồi, ảnh gửi về thấy bóng dáng của một người con gái. Người lớn trong nhà đều cảm thấy anh đang ngầm ám chỉ một điều gì đó. Nếu không, với tính cách của Cao Mặc, không bao giờ có chuyện sơ suất.

Quyển Nhĩ không được xem ảnh, nhưng qua mô tả của ba mẹ thì tám, chín phần mười chính là Diêu Sênh, vì vậy cô cũng không tỏ ra ngạc nhiên.

Thấy cô như vậy, mẹ bắt đầu hờn dỗi, con gái nhà người ta đều thích tâm sự với mẹ, con mình đẻ ra từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, chỉ tâm sự chuyện vui, không nói chuyện buồn, không biết là giống ai nữa.

Làm gì có ai không biết sợ, không biết đi tìm chỗ ẩn nấp chứ! Hồi học lớp ba, Quyền Nhĩ cũng đã từng tham gia vào thành phần cán bộ của đội. Người đạo lại là một giáo viên nam, khoảng hai mươi tuổi, thường xuyên nhân lúc không có người ôm chặt lấy Quyền Nhĩ. Quyền Nhĩ cảm thấy anh ta đang làm việc xấu, bởi có vài lần anh ta còn có ý khóa trái cửa lại. Vì vậy, càng ngày cô càng phản đối việc đến văn phòng đội, chẳng làm cán bộ gì nữa hết. Cô không kể chuyện này với ai, vì cảm thấy, người lớn chắc sẽ nghiêng về người giáo viên có năng lực, lại rất biết cư xử kia, sẽ không tin tưởng những gì cô nói.

Cho nên, cô luôn có những hành động chống cự rất tiêu cực, khi không có ai đi cùng thì quyết không một mình tới gặp thầy giáo đó.

Sau đó, trường thành lập một đội dân ca, người phụ trách đó đã chọn Quyền Nhĩ, yêu cầu cô sau khi hết giờ học tới gặp để dạy riêng. Quyền Nhĩ biết, việc này nếu phụ huynh và chủ nhiệm lớp đồng ý thì cô cũng không có cách nào từ chối. Hôm đó, trên đường đi học về, vì một việc rất nhỏ mà cô đã nổi giận với Cao Mạc, rồi khóc rất thê thảm. Sau đó, cô đã kể với Cao Mạc như thế nào, cô cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ anh đã nói, "Việc này để anh lo, từ nay về sau ai gọi em cũng không được đi".

Rồi hằng ngày đi học về, Quyền Nhĩ đều theo Cao Mạc đi học thư pháp rồi thi tốt nghiệp. Việc của đội, cô không đi cũng không thấy ai đến tìm, thỉnh thoảng gặp giáo viên phụ trách ở hành lang, xem ra anh ta còn sợ hãi hơn cả Quyền Nhĩ, không dám nhìn cô mà bước đi thẳng.

Sau việc đó, Cao Mạc không nhắc lại với Quyền Nhĩ nữa, anh cho rằng cô còn nhỏ, sẽ quên rất nhanh. Đúng là Quyền Nhĩ đã quên rất nhiều chuyện, bởi vì cô cũng không có ý định nhớ về những chuyện đó, nhưng sau này cô không hứng thú với bất kỳ hoạt động tập thể đoàn đội nào nữa.

Không ngờ, lên đại học, đã biết cách tự bảo vệ mình, thế mà vẫn dễ xảy ra chuyện như vậy với Đinh Mùi. Nhưng không hiểu sao cô không xếp Đinh Mùi vào cùng loại với giáo viên phụ trách đó, cô tin đây chỉ là việc ngoài ý muốn, không hề có bất kỳ toan tính gì.

Nghĩ lung tung một hồi, đột nhiên Quyền Nhĩ lại nghĩ đến một việc, "Tiểu La, không phải Đinh Mùi vẫn nặng lòng với Diêu Sênh chứ, hình như Diêu Sênh đã có bạn trai rồi".

"Ha ha, nếu anh ta vẫn còn nhưng nhớ thì đúng là thảm họa của loài người rồi!" La Tư Dịch không hiểu, sao Đinh Mùi lại có thể lưu lại ấn tượng về một người si tình với Quyền Nhĩ được. Mặc dù mấy năm nay cô không thấy anh chính thức hẹn hò với ai, nhưng đám con gái quanh anh thì không ít, chắc chắn anh không trong sáng gì.

"Có cơ hội thì cậu nhắc nhở mấy người đó một câu, đừng để anh ấy đi tìm Diêu Sênh thật, nhìn cảnh ấy chắc chắn sẽ rất buồn."

"Chuyện ấy mình không gánh vác nổi, và cũng không muốn anh ấy nghĩ rằng mình vẫn còn lưu luyến."

"Vây...vây..."

"Cậu nghĩ xem, nếu mình đã không quan tâm nữa, tại sao vẫn còn khuyên cậu? Chẳng phải là vì cậu hay sao?" Hơn một năm trước, La Tư Dịch vẫn không thể thẳng thắn dứt khoát nói câu này, giờ thì cô đã thật sự có thể mở lòng rồi. Cô khuyên Quyền Nhĩ cũng không phải muốn Quyền Nhĩ đưa ra quyết định gì, chỉ là muốn cô tới buổi tiệc chia tay thôi.

Quyền Nhĩ gật gật đầu, trước khi Đinh Mùi đi, cũng phải ngầm báo việc này cho anh ấy. Nếu anh ấy sang đó tìm thật thì Cao Mạc và Diêu Sênh sẽ không thấy thoải mái.

Quyền Nhĩ không thích chỗ đông người, nên cuối cùng chọn tham gia một buổi tiệc đưa tiễn của những người bạn cũ, bao gồm cả La Tư Dịch trong đó. Ngoài La Tư Dịch còn có Tăng Nghi, mấy người còn lại Quyền Nhĩ cũng đã từng gặp, có điều không phải sinh viên trong trường. Đám con trai đứng hết dậy, tụng ly rồi gọi một tiếng huynh đệ, sau đó uống cạn, không khí trở nên bi tráng, thương cảm.

La Tư Dịch ngồi bên cạnh cô, ai đến chúc rượu, cô ấy cũng uống một ít, sau đó ít nhiều cũng bắt đầu cao hứng, cảm ly rượu đi thẳng tới chỗ Đinh Mùi, "Em có điều này muốn nói, anh đi muốn làm gì cũng được, chỉ duy nhất một điều, không được yêu gái tây." Nói xong chỉ vào từng cô gái ngồi trước bàn lúc đó, "Dựa vào cái gì mà làm tan nát trái tim của các cô gái Trung Quốc, đi ngửi chân thối của bọn con gái nước ngoài chứ".

La Tư Dịch vừa nói xong, liền có người hưởng ứng, "Tiểu La, cậu nói trúng tâm sự của mình rồi, cậu thông minh như vậy, chẳng trách học giỏi hơn mình. Vì câu nói đó, mình xin cạn ly này với cậu".

Đám con gái khen hay, đám con trai cổ vũ, "Các cậu làm thế chẳng phải hại cậu ấy hay sao? Ở trong địa bàn của họ, mà lại cướp mỹ nữ Trung Quốc, thế thì khó lắm đấy!"

Đinh Mùi chỉ cười, mặc cho bọn họ tán ra tán vào, ai nói gì, anh cũng không buồn không bức, ai đến chúc rượu cũng, không biết đã uống bao nhiêu rượu nữa.

Vị trí của Quyền Nhĩ ngồi vuông góc chín mươi độ với vị trí của Đinh Mùi, không thuận tiện cho việc trò chuyện. Nhưng đến lúc người nào người ấy bắt đầu say, người thì đi toilet, người thì ra sofa nằm, chỉ còn lại hai, ba người ngồi đối diện với nhau uống rượu, lúc đó giữa cô và Đinh Mùi không còn bất kỳ người nào nữa.

"Em cũng không muốn anh đi?" Quyền Nhĩ đang lo lắng La Tư Dịch đã đi một lúc lâu rồi chưa thấy quay lại, đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói. Lúc đó, cô đột nhiên nhận ra, mình đang đợi câu hỏi này của anh, dường như đúng là cô không nỡ để anh đi.

Quyền Nhĩ lắc lắc đầu, "Anh có muốn đi không?" Mọi người đều nghĩ việc anh muốn đi là một việc hết sức thực tế và dần dần chấp nhận nó, nhưng anh chưa bao giờ nói ra điều đó.

"Em vẫn tốt nhất, còn biết hỏi anh có muốn đi hay không." Thực ra Đinh Mùi không muốn ra đi vào lúc này, phải nói là việc này không nằm trong kế hoạch anh vạch ra cho cuộc đời mình. Nhưng tình trạng của cậu em họ Trần Hạo lúc này rất không ổn, bố cậu bé đã nhanh chóng tái hôn, đẩy cậu vào trong ký túc, chẳng quan tâm tới.

Kết quả học kỳ này của Trần Hạo, chẳng qua được mấy môn, bạn gái thì thay như thay áo, không hiểu một người chưa vượt qua rào cản ngôn ngữ như cậu, làm thế nào để khắc phục những trở ngại về mặt này. Vì thế, giờ không phải là lúc anh muốn hay không muốn, mà là anh bắt buộc phải đi.

"Vậy anh có muốn gặp lại bạn học cũ ở Mỹ không?" Quyền Nhi chỉ mới uống hai ly, vẫn rất tỉnh táo, nắm lấy cơ hội khéo léo tiết lộ tin tức với Đinh Mùi.

Phản ứng của Đinh Mùi bắt đầu chậm chạp, "Bạn học cũ? Ở Mỹ anh chẳng có người bạn nào đặc biệt thân cả".

Quyền Nhi nghe anh trả lời như vậy, nên cũng cảm thấy yên tâm, xem ra anh cũng không có ý định đi tìm Diêu Sênh. "Ừ, đúng đấy, một mình anh, phải bảo trọng đấy." Lời nói ra có vẻ rất chân thành, quan tâm, nhưng thực tế ngữ khí khi nói câu đó của Quyền Nhi rất nhẹ, như một tiếng thở dài nhẹ nhõm.

Đinh Mùi cầm ly rượu lên, "Uống một ly nhé?"

"Được." Quyền Nhi thật thà uống c rượu đó, uống hơi vội nên có vài giọt rớt ra khỏi miệng. Cô ngại ngừng dùng tay lau miệng.

Đột nhiên, bàn tay đang hơi ướt của cô bị nắm chặt, mu bàn tay bị kéo tới áp vào ngực Đinh Mùi lau rồi lại lau. Sau khi lau khô, cảm giác đau vẫn còn lưu lại trên đây. Cô muốn rút tay lại, nhưng càng bị anh nắm chặt hơn.

"Quyền Nhi, em có trách anh không?" Câu này nên hỏi từ một năm trước, nhưng tới tận bây giờ anh mới dám mở miệng hỏi.

Quyền Nhi không muốn anh mang theo chuyện này trong lòng mà đi, vội vàng nói, "Em không trách anh, đây là việc ngoài ý muốn, anh đừng để trong lòng nữa". Bởi cô biết người này sẽ có khả năng biến mất, vì vậy mới rộng lượng như thế.

"Có phải dù anh làm gì, em cũng đều tha thứ cho anh không?"

Quyền Nhi vội gạt đầu, con người anh luôn thích để trong lòng quá nhiều chuyện. Nếu hôm nay cô không đến, phải chăng anh sẽ luôn bất an vì chuyện đó.

Đinh Mùi dường như chỉ đợi động tác đó của cô, lập tức ôm Quyền Nhi vào lòng, thấy Quyền Nhi muốn vùng ra, anh vội nói "Anh chỉ ôm thôi, ôm một tí thôi", Quyền Nhi suy nghĩ rồi, rồi ngoan ngoãn nghe lời, không giằng co nữa.

Cho đến khi Quyền Nhi nhận ra ôm một tí thôi chỉ là thủ thuật lừa đảo điển hình, thì cô đã bị những câu đại loại như ôm một tí, hôn một cái, nhìn một tí đồ dành. Là cô không thể phòng bị được? Không phải, chỉ có điều trước một người nói và giọng cầu xin thành khẩn như thế, cô không nỡ từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Giấy thông hành của chi Lục

Việc Đinh Mùi đi Mỹ sau đó đã không thành, nguyên nhân là do anh đột nhiên bị bệnh, khi chẩn đoán ra, tên bệnh cũng rất đặc biệt, gọi là Trần dịch màng phổi. Khi phát hiện ra, phổi của anh đã tích nước vì thế nhanh chóng được đưa vào nằm trong Bệnh viện Các bệnh truyền nhi

Khi Quyền Nhi biết tin thì anh đã ra viện và về nhà dưỡng bệnh. Khi anh nằm viện cũng không nói cho ai biết, ra viện mọi người tìm đến nhà thăm, anh cũng không tỏ thái độ hoan nghênh. Anh để mọi người tự vui chơi trong phòng khách, còn một mình anh nằm trên giường trong phòng.

Quyền Nhi biết anh muốn tránh xa mọi người, sợ rằng mình mắc phải bệnh lao, nhờ lấy cho ai đó thì rất không tốt. Nhưng cô không sợ, sau khi biết anh bị ốm, đã gọi điện về cho ba hỏi về bệnh tình của anh. Ba nói bệnh của anh chưa chắc đã là bị lao, cũng có thể do ngoại thương dẫn đến việc tích dịch có tính kết dính. Huống hồ cho dù là có bị lao thật, nếu không phải thời kỳ nguy hiểm, có thể được ra viện về nhà rồi, thì sẽ không lây nữa. Nhưng bệnh đó sẽ làm anh cảm thấy rất mệt mỏi nên cần phải được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Quyền Nhi cảm thấy không quen với hình ảnh một Đinh Mùi đột nhiên trở nên yếu đuối. Cô không thể nhìn được bộ dạng kiệt quệ không còn chút sức lực nào của anh, cũng không thể chấp nhận được cảnh anh tránh xa tất cả mọi người. Vì thế khi Tăng Nghị nói có đồ cần gửi đến cho Đinh Mùi, cô rất tích cực chủ động gánh vác trách nhiệm này.

Lần đầu tiên đến, anh không được kiên nhẫn cho lắm, ngồi được một lúc đã đuổi Quyền Nhi về. Quyền Nhi lúc đó đã nổi nóng, "Chỉ mới bị ốm một tí, chứ có thiếu tay thiếu chân gì đâu, không lẽ từ bây giờ anh định lui về ở ẩn, không gặp ai nữa chắc? Sợ gặp người khác, sao anh không ở lại bệnh viện luôn đi, xuất viện làm gì? Sao mới mắc bệnh mà đầu óc lại trở thành mù mịt thiếu hiểu biết như thế?"

Đình Mùi bị cơn nóng giận đột ngột của Quyển Nhi làm cho cứng lưỡi, cuối cùng hờn dỗi một câu: "Chẳng biết tốt xấu gì cả!", sau đó để mặc cô. Để cô tùy ý muốn làm gì thì làm, anh không lên tiếng nữa, nhưng cũng không còn lui về phòng đóng chặt cửa lại như trước.

Từ hôm đó, Quyển Nhi cứ rảnh là gọi điện thoại cho anh, nếu thấy anh buồn, sẽ đi xe bus tới thăm. Thoạt đầu, mỗi lần ra mở cửa, thái độ Đình Mùi rất miễn cưỡng, sẽ nói những câu đại loại như "Sao lại đến nữa?", sau đó thấy dù có làm mặt lạnh cũng không ngăn được sự nhiệt tình của Quyển Nhi, nên cũng thuận theo ý cô.

Từ trường đến nhà Đình Mùi, nếu thuận lợi, đi xe mất khoảng một tiếng rưỡi. Buổi sáng Quyển Nhi thường có tiết, nên nếu đi thì phải sau buổi trưa. Nhưng nếu ăn xong cơm trưa mới đi, đến được nhà Đình Mùi cũng đã là b hơ, gần bốn giờ, ngồi được một lúc rồi cô sẽ phải cùng với một biển người nhân viên công sở lúc đó cũng vừa hết giờ làm chen chúc trên tàu điện ngầm, lần nào cũng khiến cô rất mệt mỏi nhếch nhác.

Sau này Đình Mùi nói, "Nếu đến em đến sớm một chút, đừng có lần nào cũng như đến để rửa bát thế!". Từ đó về sau Quyển Nhi đến ăn cơm trưa cùng với anh, đồ ăn thì chia làm hai phần, của ai người ấy ăn, cả hai đều cảm thấy rất ngon lành.

Ban đầu Quyển Nhi cũng không thể nói được lý do vì sao mình lại có động lực lớn như vậy, ngày nào cũng đi một đoạn đường rất xa để đến với anh. Anh không đi Mỹ nữa, cô thấy vui; anh cũng không châm chọc hay lạnh lùng với cô nữa, cô cũng thấy vui; mua cho anh những thứ anh cần, những món ăn anh thích, cô cảm thấy sung sướng. Là vì cô thích anh sao? Vì anh, cô sẵn sàng ngang nhiên trốn học, lúc nào cũng trông ngóng chỉ muốn chạy tới nhà anh, đứng là rất thích anh rồi!

Hai người ở bên nhau, thật ra cũng chẳng có nhiều việc để làm. Thường thì cùng xem ti vi, nói chuyện phiếm, Quyển Nhi còn nhớ, thời gian đó đã xem được xem hết bộ phim Lăng Mạn Trong Mưa [1] từ đầu đến cuối, điều này đối với một người đã quen với cuộc sống không có ti vi như cô mà nói, đúng là không thể tưởng tượng nổi. Nếu có tập nào bị lỡ không xem được, Đình Mùi đều kể lại tường tận từng chi tiết cho cô nghe. Điều này cũng khiến Quyển Nhi rất ngạc nhiên, rõ ràng là lần nào cô tỏ ý muốn xem, thái độ của anh đều rất khó chịu, miễn cưỡng chuyển từ kênh thể thao sang kênh phim truyện.

[1] Tên gốc là Tình thâm thâm, vũ mộng mộng, một bộ phim truyền hình được chuyển thể từ tiểu thuyết Yên vũ mộng

mộng của Quỳnh Dao.

Đương nhiên việc đến nhà Đình Mùi không phải lúc nào cũng thuận lợi như ý, có hai lần cô đã gặp mẹ. Đó là một phụ nữ trông rất nhanh nhẹn, giỏi giang. Cô ấy nhìn thấy Quyển Nhi, không hề đặt ra bất kỳ câu hỏi thăm dò nào, chỉ nhiệt tình nói: "Tiểu Mùi một mình ở nhà rất buồn, lúc nào cũng đòi quay lại trường học. Sức khỏe của nó, muốn gì thì muốn, cũng phải ở nhà tĩnh dưỡng thêm một tháng nữa mới được, cháu thường xuyên đến chơi với nó nhé, chuyện ở trường cũng phiền cháu và các bạn giúp đỡ nó".

Sau lần đó, Quyển Nhi thấy sợ hãi vô cùng, không chịu đến nhà Đình Mùi nữa. Về lý mà nói, giữa cô và Đình Mùi không có chuyện gì, nhưng đối với mẹ Đình Mùi, tự nhiên cô thấy thiếu tự tin, sợ lại bị cô ấy bắt gặp nữa. Sau này lại đến là vì Đình Mùi gọi điện nói muốn ăn cánh gà Tây Môn, cô mới không qu ngại hiểm mà đi một chuyến, dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh chủ động gọi điện cho cô, cũng ngầm tỏ ý muốn cô đến! Nhưng đúng là ông Trời chẳng giúp, hôm đó lại gặp mẹ Đình Mùi về nhà lấy đồ, cô đành than thở số mình xui xẻo.

Tuy nhiên, mẹ Đình Mùi xem ra đúng là rất bận rộn, chỉ chào một tiếng rồi vội vàng đi ngay, không làm điều gì khiến Quyển Nhi thấy khó xử. Từ hôm đó trở đi, cô lại như trước kia, tự nguyện đi đến gặp anh, cũng không cần Đình Mùi phải giúp cô tìm cơ hội.

Hôm đó, hai người đang xem ti vi, trên màn hình hai nhân vật nam nữ chính đang bịn rịn vương vấn anh anh em em mãi không rời. Lúc đó vốn Đình Mùi đang ngồi trên sofa đọc sách, việc ngồi xem ti vi với Quyển Nhi chỉ mang tính tượng trưng mà thôi, cũng bị những âm thanh phát ra liên tục đẩy thu hút sự chú ý. Quyển Nhi thấy anh ngừng lên nhìn chăm chăm màn hình ti vi, cảm thấy không được tự nhiên, đứng dậy định đi uống nước, giảm bớt thời gian ngưng ngừng. Do Đình Mùi ngồi bên ngoài, nếu muốn đi ra Quyển Nhi phải len qua bàn và Đình Mùi. Nhưng lần này, Quyển Nhi đứng trước mặt anh một lúc, anh cũng không hề có ý nhường đường. Không còn cách nào cô đành nhắc chân lên định bước qua.

Một chân vừa bước qua, Quyển Nhi liền bị Đình Mùi kéo xuống, ngồi lên đùi anh.

"Làm gì vậy?" Quyển Nhi sợ hãi, mặc dù cô rất ngại thơ, nhưng hành động khác thường đó của anh, làm sao cô không nhận ra chứ.

"Ôm một cái, em ngồi im nào, anh chỉ muốn ôm một cái thôi." Đình Mùi ôm chặt cô trong lòng, đầu vùi vào cổ cô dụi qua dụi lại, không có thêm hành động nào khác.

"Không được, làm gì có anh trai nào mà lại ôm em gái như thế?" Quyển Nhi kiên quyết từ chối. Lần trước cũng ngồi ăn cơm anh đã nói như vậy, kết quả cô cũng mềm lòng đồng ý để anh ôm một lúc. Cho tới lúc Tăng Nghị và các bạn quay về, anh đã lập tức đẩy cô ra, khiến cô có cảm giác như chính cô sẵn tới để ôm anh không bằng, sau lần đó còn định lập liêm bằng cách khẳng khái nhận Quyển Nhi làm em gái, gắn cái danh phận này cho cô trước mặt mọi người.

"Lúc này không phải là em gái." Mùi vị trên người Quyển Nhi sộc thẳng lên mũi Đình Mùi. "Chỉ ôm một lúc thôi, anh không làm gì cả".

Lúc đó Quyển Nhi còn chưa hiểu anh còn có thể làm gì nữa, cô chỉ biết rằng không thể để anh muốn làm gì thì làm. Hôn nữa, hôn cũng đã hôn rồi, cô dường như chưa có chuyện gì là chưa từng làm với Đình Mùi, vì vậy cũng không còn cảm thấy quá sợ hãi. Cô kiên quyết không đồng ý, cố gắng để vùng ra.

Nói thẳng ra thì hành động tình cảm này của Đình Mùi cũng có nguyên nhân của nó. Thực ra bệnh tình trong người Đình Mùi khỏi bảy tám phần rồi, giờ chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là được. Nhưng ba mẹ không đồng ý cho anh ngưng dùng thuốc, bắt anh phải uống thêm một thời gian nữa. Trong thuốc có

thành phần kích thích nhất định, khi cơ thể anh yếu thì không cảm thấy gì, nhưng khi sức khỏe ngày một tốt lên, tự nhiên nhu cầu cũng trở nên mãnh liệt theo.

Thêm nữa, Quyền Nhi lại hoàn toàn không đề phòng, ngày nào cũng đi lại trước mặt, tình tiết trong phim trên ti vi lúc đó tạo không khí phấn khích vô cùng, cho dù anh có là thần tiên thì lúc ấy cũng không thể kiềm chế được bản thân mình.

"Không được, anh nói là em gái thì là em gái, nói không phải thì là không phải chắc!" Quyền Nhi thấy Đinh Mùi muốn dùng mấy lời dễ dàng cho qua chuyện, cô cãi lại và càng la dữ hơn.

Đinh Mùi điều chỉnh lại tư thế ngồi theo lực đẩy của cô, không kìm được than thở,

"Vậy em nói phải làm thế nào?"

Quyền Nhi nhìn bộ dạng chuyện gì cũng có thể thương lượng, sẵn sàng phục vụ mọi yêu cầu của Đinh Mùi, lập tức đưa ra yêu cầu.

"Gọi chị đi, gọi chị thì sẽ để anh ôm một lúc."

Cô đơn giản chỉ đùa với anh một chút, thậm chí còn hơi nâng cằm Đinh Mùi lên, như trêu chọc anh.

Đinh Mùi nhìn cô, mắt như có lửa, "Gọi là chị? Không được!"

"Sao lại không được?" Bị từ chối, Quyền

Nhi hỏi có vẻ nghiêm túc.

"Em ít tuổi hơn anh, chỉ có thể làm em." Đinh Mùi nói từng từ từng chữ, không phải anh không muốn nói nhanh, mà đột nhiên anh thấy hơi thở của mình trở nên gấp gáp, phải cố gắng dùng sức mới có thể điều chỉnh được hơi thở.

"Vậy thì đừng gọi nữa, cũng đừng ôm nữa." Quyền Nhi đặt chân xuống đất, muốn thoát thân. Ân kia khi định bước qua, lại chạm vào Đinh Mùi, hai tay Đinh Mùi níu eo cô xuống. "Chị cả của tôi ơi, chị không thể nghiêm túc một chút hay sao?" Anh nói xong liền khóa chặt Quyền Nhi vào lòng, ôm chặt hơn.

Chỉ ôm một lúc, Quyền Nhi đã thấy rất khó chịu, cô không thể cử động được, đành phải ngồi im ở đó, trên người cô chỗ nào cũng thấy đau. Nhưng cô chỉ thử động đậy, giằng ra, lập tức bị anh ôm chặt hơn, không có hiệu quả thực tế.

Buổi chiều hôm đó, đúng là họ đã không làm gì cả, chỉ là ôm chặt lấy nhau, ngồi như thế suốt buổi.

Vạn sự khởi đầu nan, một khi đã bắt đầu, muốn quay lại cũng khó. Sau này Đinh Mùi nếu muốn có hành động mờ ám gì, chỉ cần một câu "chị gái Lục" là Quyền Nhi hiểu ý, dường như ba từ đó đã trở thành giấy thông hành của Lục Quyền Nhi vậy, chỉ cần anh ấy nói là Quyền Nhi không có lý do gì để từ chối.

Đương nhiên Quyền Nhi cũng không thật sự muốn từ chối, bởi vì cô thích được Đinh Mùi ôm, cô cũng không có cách nào để kháng cự lại được ý thích đó của mình.

Cho tới khi sức khỏe của Đinh Mùi phục hồi và có thể quay lại trường thì "ôm" có thể coi như công việc quen thuộc của họ rồi.

Nhưng những thời khắc vui vẻ bao giờ cũng ngắn ngủi, bởi vì bối cảnh đã chuyển về trường. Quyền Nhi đã không còn những khoảnh khắc vui vẻ đơn thuần như thế nữa.

Thời gian đầu Quyền Nhi thấy rất khó hiểu, cảm giác thái độ của Đinh Mùi đối với cô bây giờ và thái độ với cô khi ở nhà anh là hai thái cực khác nhau. Anh đối với cô không phải không tốt, nhưng những hành động tốt đó không bao giờ vượt qua ngưỡng quan tâm của anh trai dành cho em gái. Gấp thức ăn, mua nước...những việc đó anh đều chủ động làm, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Những lúc có thể không ở riêng với nhau, anh đều cố gắng không ở riêng, dường như sợ Quyền Nhi sẽ làm gì anh không bằng.

Theo lý mà nói, thái độ trước và sau của Đinh Mùi có khác nhau, Quyền Nhi ít nhiều cũng cảm thấy buồn, cũng có những suy đoán, nghi ngờ. Nhưng cô lại không suy nghĩ việc ấy trên phương diện tình cảm. Đinh Mùi mới phục hồi sau khi bị bệnh, những gì Quyền Nhi nghĩ đến đều là sức khỏe của anh, vì vậy rất tự nhiên cô liên tưởng tới việc phải chăng bệnh tình của anh đã có biến đổi gì đó, vì thế anh mới muốn lảng tránh mối quan hệ của hai người, nhưng không nói cũng không hỏi.

Cô ít nhiều cảm thấy, lần bị bệnh này khiến Đinh Mùi tránh nói tới vấn đề sức khỏe hay những việc tương tự. Bản thân anh có những quan tâm quá mức tới vấn đề sức khỏe của mình, nhưng lại không thích người khác tỏ ra quan tâm. Quyền Nhi quyết định anh muốn thế nào thì cô sẽ thuận theo anh, anh đối xử với cô ra sao là việc của anh, còn cô chỉ cần đối xử tốt với anh là được.

Rốt cuộc Đinh Mùi nghĩ thế nào, chính anh cũng không hiểu nổi, nhất thời cảm thấy rất mơ hồ.

Anh và Tăng Nghị là bạn từ nhỏ tới lớn, nếu nói hai đứa cùng mặc chung một chiếc quần thì hơi khoác lác, nhưng đã từng mặc lẫn quần áo của nhau thì đúng là sự thật. Nghĩ đến Tăng Nghị, anh cảm thấy mình không nên có sự quan tâm đặc biệt đối với Quyền Nhi. Bất luận là Quyền Nhi và Tăng Nghị có

thành đôi hay không, người bên cạnh Quyển Nhi có thể là bất cứ người nào, chỉ không thể là anh.

Nhưng mỗi lần gặp Quyển Nhi, anh hoàn toàn không muốn nhớ đến những việc đã suy nghĩ hết sức rõ ràng đó nữa. Anh không nghĩ là không nghĩ, nhưng đường biên đã được kẻ rồi, anh trước sau gì cũng không dám vượt qua giới hạn đó. Đối với anh mà nói, việc ôm ấp đó, cũng miễn cưỡng có thể là coi là sự tiếp xúc đơn thuần giữa những người bạn bình thường, có thể chấp nhận được, vẫn có thể coi là còn đường rút.

Khi hiểu ra, Đinh Mùi cũng biết mình đã làm một chuyện đồn đại, không ai có thể chấp nhận được. Nhưng nếu như tất cả mọi việc đều có thể rõ ràng, minh bạch, xử lý thỏa đáng, đến chuyện tình cảm cũng không được có những giây phút rung động, thì anh đã không phải là một tiểu tử ngang ngạnh nữa, mà có thể đã đắc đạo thành tiên rồi. Vì vậy, mặc dù không thể hoàn toàn dùng hai từ tuổi trẻ để giải thích, Đinh Mùi cũng cảm thấy ngượng ngùng không dám tìm bất cứ lý do nào để thoát tội cho mình, tuy nhiên trong sâu thẳm trái tim anh cũng đã tự tha thứ cho sự hoảng loạn, do dự, mang theo cảm giác xấu hổ để tận hưởng chút tình cảm mà thật ra là sai trái đó.

Nguồn gốc của sự việc bắt đầu trong kỳ nghỉ đông, La Tư Dịch định đến nhà Quyển Nhi chơi, Tăng Nghị biết tin liền sống chết quấy nhiễu Đinh Mùi, nghỉ đủ mọi cách để hai bọn họ có thể cùng đi. Nhưng Đinh Mùi lập tức từ chối. Đùa gì thế không biết, trong tình hình này mà đến nhà Quyển Nhi chơi thì đúng là loạn lên mất. Hôn nữa mất của bậc làm cha làm mẹ bao giờ cũng rất tinh, nếu anh đến nhà Quyển Nhi chơi thì đúng là hết cách che giấu và cũng xấu hổ không có lỗ nẻ nào mà chui xuống, tại sao anh phải làm cho sự việc thêm rối ren rồi tự đưa mình vào sự rối ren đó chứ?!

Tăng Nghị không hề biết những lo lắng của Đinh Mùi, thấy Đinh Mùi không có ý định giúp mình, không thêm năn nỉ thương lượng nữa, "Dù sao thì mình cũng mua vé rồi, cậu không đi mình cũng vẫn sẽ đi".

"Cậu đi một mình? Cậu đi một mình thì định nói với họ thế nào?"

"Mình nói thế nào á? Mình sẽ nói đến thành phố Y chơi, ban ngày thì nhập hội với họ, như thế chẳng phải họ cũng sẽ an toàn hơn sao? Buổi tối thì tìm đại một quán net hoặc phòng tắm hơi, thế nào mà chẳng qua đêm được, không làm phiền đến họ, thế thì có gì mà không được." Đột nhiên Tăng Nghị lại trở nên hùng hồn như thế, hoàn toàn quên mất ý định ban đầu của mình là đến tìm Đinh Mùi để lấy can đảm.

Đinh Mùi cũng không có cách nào với Tăng Nghị, anh chẳng có tư cách gì để ra sức khuyên can, chỉ tìm cách quản lý cái miệng của mình, không nói thêm gì nữa. Anh không muốn để mặc mọi việc diễn ra, nhưng cũng không có cách nào ngăn lại.

"Cho anh hai lựa chọn, một là đi cùng, hai là trói Tăng Nghị ở nhà" La Tư Dịch thì không thể để mặc anh muốn làm gì thì làm, nhìn thấy vé tàu của Tăng Nghị, lập tức tìm gặp anh.

Với tính cách của La Tư Dịch, thì thật sự không cần phải có mấy lựa chọn đó, nếu anh ta đi theo thì đá anh ta về là được. Những người khác không hiểu tình cảm của Quyển Nhi, cô không thể làm như không hiểu, Quyển Nhi thích Đinh Mùi. Thái độ của Đinh Mùi mặc dù không rõ ràng, nhưng sự chăm sóc bảo vệ Quyển Nhi trước nay của anh, ai mà chẳng nhận ra, chắc chắn hai người bọn họ có khả năng phát triển tiếp. Cô không thể để mình – một người trong quá khứ - và Tăng Nghị - một kẻ chuyên phá đám – làm vật cản đường. Lần này nếu bốn người đi cùng nhau, chắc chắn sẽ là một chuyến đi phá tan băng đá. Đã thích rồi thì sẽ mãi giữ cảm giác ấy trong lòng, hoàn toàn không phải là việc gì vi phạm đạo lý. Nếu muốn tiếp tục là bạn, thì nên quét dọn những thứ vật cản đó cho sạch sẽ mới được, nếu cứ để nó chắn giữa đường thì khó tránh khỏi trực trặc.

Đinh Mùi lúc đó không hứa hẹn gì, nhưng đã lựa chọn thời điểm có tính chiến lược để thăm dò ý của Quyển Nhi. Quyển Nhi đương nhiên cũng biết ý định của Tăng Nghị, mặc dù cũng ngại không biết sẽ phải nói thế nào với ba mẹ vì việc đột ngột xuất hiện một anh bạn học, nhưng cũng làm tròn vai trò của chủ nhà, cẩn thận sắp xếp: "Ba em đã giúp lên lịch trình rồi, có những chỗ em cũng chưa từng đến".

Đinh Mùi luôn lo lắng Quyển Nhi sẽ ép anh cùng đi nhưng giờ lại không nhận được lời mời, không ngờ bản thân có chút không thoải mái: "Cậu ấy là con trai, ở lại nhà em có tiện không?"

Quyển Nhi mở to mắt, "Sao lại ở nhà em, ba em nói đã liên hệ nhà trọ rồi, mà nếu thật sự không có chỗ thì tới bệnh viện ba em làm là có phòng đấy, ha ha".

Cuối cùng Đinh Mùi cũng cùng Quyển Nhi và hai người kia lên tàu, bản thân anh cũng không đủ kiên nhẫn để tìm hiểu lý do vì sao, chỉ biết rằng bị những người bạn thân cho ra rìa, anh thấy không thoải mái lắm.

Anh không chuẩn bị gì, cậu em họ vừa từ nước ngoài trở về cũng bị bỏ lại nhà, chỉ mang theo ít tiền là lên đường thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Chuyến du lịch vào kỳ nghỉ

Đến thành phố Y đã là một giờ chiều, vừa xuống tàu Quyển Nhi liền đưa các bạn về nhà. Ba mẹ đều đã đi làm, không có ý ở nhà đợi họ về. Trong tủ lạnh chuẩn bị rất nhiều thức ăn, dùng lò vi sóng hâm lại một lúc là có thể ăn được, cơm đã được hầm sẵn vẫn còn đang nóng hôi hổi.

Quyển Nhĩ nhanh chóng dọn com lên bàn, gọi ba người bạn tới chuẩn bị ăn. Xem ra ai cũng rất đói, một nồi com này sợ là không đủ mất.

"Tay nghề của mẹ em cũng cao thật!" Tăng Nghị ngồi uống trà xoa xoa bụng, đang suy nghĩ xem có nên mua mấy viên tiêu hóa về dùng không nữa.

"Thứ ăn đều là do ba em nấu." Quyển Nhĩ chỉ ném một miếng đã biết thức ăn nhất định là do ba làm, tay nghề của mẹ cũng không tồi, lại đã nấu ăn nhiều năm, nhưng chính mẹ cũng thừa nhận, đầu bếp không chỉ dựa vào luyện tập mà nâng cao tay nghề được, còn phải có năng khiếu nữa. Những món ăn cầu kỳ mẹ nấu theo sách dạy nấu ăn, dù mùi vị rất hấp dẫn, cũng không so được với mấy món ăn chỉ dùng nguyên liệu đơn giản do bố xào nấu.

Quyển Nhĩ định trả lời, La Tư Dịch liền nháy mắt ngăn cô lại, "Đương nhiên rồi, nhà em cũng là do ba em nấu com, làm việc nhà cũng là ba em làm, giờ mọi việc trong nhà đều do đàn ông gánh vác cả".

Tăng Nghị đã ngồi thẳng dậy trên sofa: "Thế chẳng phải là muốn lấy mạng người ta sao? Anh chẳng biết làm gì cả".

"Không biết làm gì mà cũng cũng dám oang oang thế. Tí nữa anh nên học rửa bát là vừa". La Tư Dịch không khách sáo nói thẳng.

Thực ra còn đang đi học, có mấy ai là biết làm gì, các bác phụ huynh đều sợ ảnh hưởng tới thời gian học tập và nghỉ ngơi của con cái, việc nhà đâu đến lượt họ phải ra tay. Lục Quyển Nhĩ cũng được coi là đảm đang, biết giúp mẹ dọn bàn ăn, lau bát. Mỗi kỳ nghỉ hè, việc lau nhà cũng do cô đảm nhận. Nhưng cô cũng như những học sinh khác đều không biết nấu ăn, chỉ biết hai cách cấp cứu khi đói bụng: nỳ tôm hoặc ra ngoài mua đồ ăn sẵn. Thấy Tăng Nghị bị Tiểu La nói khích đến không thể cãi lại, Quyển Nhĩ tuy thông cảm nhưng cũng không tiện mở miệng nói đỡ anh. Dù sao việc này cũng liên quan đến vấn đề quyền lợi của phái nữ, quan niệm việc nhà là việc của phụ nữ thật ra là không thể chấp nhận được.

Quyển Nhĩ mang một cốc trà ra ban công cho Đinh Mùi lúc đó đang đứng hút thuốc, "Cho anh này, uống một chút đi".

Đinh Mùi đón lấy và uống hết một hơi. Trên suốt chặng đường anh vô cùng trầm ngâm, khi bốn người cùng chơi bài, Lục Quyển Nhĩ thật sự không hề có chút kỹ năng nào trong trò chơi này, nhưng cách ra bài như người mộng du của cô cũng không khiến cho đôi lông mày nhíu chặt của anh giãn ra được. Không phải không ai nhận thấy sự khác thường của anh, nhưng không ai hỏi gì. La Tư Dịch đợi sự kỳ quái của anh tự bại lộ. Tăng Nghị thì cho rằng Đinh Mùi vì không tình nguyện đi nên mới có thái độ đó, nên định về nói chuyện với anh sau, chuyện này không thể nói trước mặt Quyển Nhĩ được. Suy nghĩ của Lục Quyển Nhĩ thì phức tạp hơn. Từ sau buổi tối hôm ấy, biết là Đinh Mùi sẽ đi cùng với bọn họ, cô đã luôn tự nói với mình, anh ấy không có ý gì khác, chỉ là đến thăm nhà của những người bạn bình thường thôi, anh ấy cũng không có mục đích gì khác, chỉ là đơn thuần muốn đi chơi thôi. Quyển Nhĩ biết, chỉ khi cô đối xử với Đinh Mùi như một người bạn học bình thường, mới không bị người khác nhận ra điều gì, mới không bị Tiểu La và Tăng Nghị phát hiện.

Quyển Nhĩ đón lấy chiếc cốc không, định nói gì đó thì La Tư Dịch đi tới: "Tăng Nghị nói anh ấy muốn ra ngoài đi dạo một vòng, đúng lúc mình cũng muốn mua một đôi găng tay, cậu dẫn bọn mình đi loanh quanh nhé!".

Quyển Nhĩ nhìn đồng hồ, gần bốn giờ chiều rồi, "Mình gọi điện cho mẹ mình trước đã, các cậu cứ chuẩn bị đi".

"Tối nay ăn thịt quay, đi đâu về trước sáu giờ là được. Bọn mình đến phố đi bộ đi, ở ngay gần đây, đi bộ mất khoảng hai mươi phút thôi."

Hai mươi phút đó của Lục Quyển Nhĩ là tính toán vô cùng lạc quan. Thành phố Y vừa có một trận tuyết lớn, tuyết đọng trên đường rất dày, đi không cẩn thận sẽ bị trượt ngã. Mặc dù trượt ngã không đau lắm, nhưng Lục Quyển Nhĩ và La Tư Dịch cứ ngỡ là kêu thất thanh cùng với các tư thế ngã không giống ai, tạo nên hiệu ứng âm thanh và hình ảnh vô cùng mạnh. Việc đó đã kéo dài hơn thời gian dự định, đến được

phố đi bộ đã mất tới hơn một tiếng đồng hồ.

Yêu cầu của La Tư Dịch đối với đôi găng tay cần mua lại rất nhiều. Chất liệu, màu sắc, độ dài ngắn của cổ tay. Bốn người bọn họ đã đi đi lại lại trong khu mua sắm dưới lòng đất đã hai vòng rồi mà vẫn không tìm được đôi găng tay nào vừa ý cô ấy.

Khi bắt đầu đi vòng thứ ba, người vẫn luôn tỏ ra là mình có tính kiên nhẫn và có trái tim yêu thương bạn bè như Tăng Nghị cuối cùng đã không thể nhẫn nại hơn được, anh ta đứng trước một quầy hàng và sống chết không chịu đi tiếp. "Em chọn luôn ở đây đi, bao nhiêu tiền anh trả, nếu không vừa ý, em chỉ đeo hai ngày rồi vứt, em thấy có được không?".

Quyển Nhĩ phì cười, rồi cũng khuyên Tiểu La: "Cửa hàng nào cũng thế thôi, cậu cứ chọn lấy một đôi, đợi khi nào quay về trường mình lại đi chọn với cậu".

"Đi cả nửa ngày trời, các cậu đều chỉ là đi cùng mình thôi chắc?"

La Tư Dịch bực bội trả lại một câu, rồi tự mình đi chọn. Thực ra ngoài La Tư Dịch, không ai là không mua được thứ gì đó. Quyển Nhĩ mua được hai chiếc cặp tóc đính hoa, hai đôi tất, Đinh Mùi mua hai quyển sách, Tăng Nghị mua mấy đĩa game.

Sau đó, dưới sự thúc giục không ngừng của Tăng Nghị, La Tư Dịch nhặt đôi găng tay màu đen, "Lấy đôi này đi, đỡ bẩn", phong thái từ tốn, lựa tới chọn lui không phải là cá tính của cô ấy.

"Mua xong thì đi thôi, sắp sáu giờ rồi." Đinh Mùi đứng bên cạnh nhắc nhở.

Ra khỏi trung tâm thương mại, lại được nhìn bầu trời, rất phấn chấn. Mọi người bàn bạc rồi thống nhất là đi taxi về. Nhưng gọi taxi không dễ như họ nghĩ, đây là điều mà La Tư Dịch sau này tổng kết lại.

Bốn người họ chia làm hai nhóm, đứng ở hai bên đường chờ đợi khổ sở suốt nửa tiếng đồng hồ, bất luận là xe không hay là xe đã có người họ đều đồng loạt vẫy tay, cuối cùng cũng mới chen lên được một xe, nhưng cũng chỉ lên được hai người.

Hai người đó là La Tư Dịch và Tăng Nghị, bởi vì xe đó là họ chặn được, cũng do họ ngồi vào trước. Tăng Nghị muốn xuống xe nhưng tài xế không chịu, vừa hỏi xong tên nhà hàng đã nhấn ga phóng đi.

Quyển Nhĩ vừa hy vọng Đinh Mùi sẽ đi trước, lại vừa không mong như thế. Hy vọng anh có thể đi trước là vì lo lắng sức khỏe của anh không thể chịu được sự khắc nghiệt của thời tiết, nhưng lại thích cảnh hai người cùng đứng bên đường nhảy lên nhảy xuống lo choai cho ầm, rồi cả hai người cùng lao ra vẫy khi có xe đi qua, tất cả những thứ đó thật ngọt ngào, ẩn chứa bao điều thú vị. Thậm chí cô còn nghĩ, nếu không vẫy được xe cũng tốt, đi bộ về không phải là việc quá khó khăn, chỉ cần hai người cùng đi bên nhau là đủ rồi.

Đinh Mùi thường không có nhiều ký ức với Quyển Nhĩ để hồi tưởng lại, đôi khi anh còn hoài nghi những ký ức mà anh có về cô là do cô đã không ngừng nhắc đi nhắc lại để nhồi nhét nó vào đầu anh. Anh hoài nghi cảm quan của anh đã bị đóng băng, mất cả tri giác trong thời tiết lạnh giá này, cho tới khi hai người chen lên được một chiếc xe trống, tri giác của anh mới có dấu hiệu hồi phục. Mà sự hồi phục đó là khi anh ôm Quyển Nhĩ xuống xe, giữ lấy eo cô giúp cô đứng dậy thì nghe cô gọi khẽ một tiếng "Ba" mới đột ngột ngừng lại.

Ông Lục Đinh đứng ở cửa nhà hàng nhìn thấy hai đứa ôm nhau đi tới, gật đầu với nét mặt không vui, coi như là đáp lại Quyển Nhĩ, đồng thời cũng thay cho việc chào hỏi Đinh Mùi. Hai người đi theo sau ông bước vào trong, ngoan ngoãn giữ một khoảng cách rất lớn.

Cảnh tượng trong phòng ăn hoàn toàn rất khác. La Tư Dịch và người nhà Quyển Nhĩ đã quen biết từ trước, gặp nhau thành phố A, đã cùng ăn với nhau hai bữa cơm, vì vậy đang trò chuyện rất vui vẻ với mẹ của Quyển Nhĩ. Còn Tăng Nghị lại tự gán cho mình nhiệm vụ nghe rất hay ho là tới gặp mặt ba mẹ vợ tương lai, vì thế mặc dù đang rất lo lắng Quyển Nhĩ đến muộn, nhưng cũng tích cực tám chuyện để góp vui, tránh vì trong lòng bất an mà thể hiện sự ngờ nghệch ngờ ngác.

Khi Quyển Nhĩ bước vào, đã thấy Tiểu La và Tăng Nghị kẻ bên trái người bên phải ngồi cạnh mẹ, trò chuyện rất rôm rả. Lò nướng trong phòng đã nhóm than, hơi nóng lan tỏa cả ra bên ngoài.

Bà Lục biết Quyển Nhĩ đã phải đứng ngoài trời rét rất lâu, vội gọi hai người lại ngồi, "Dù sao cũng đã đến rồi, ngoài trời lạnh lắm phải không? Cháu tên là gì? Mau ngồi đi, ngồi rồi nói. Phục vụ, bắt đầu mang đồ nướng, mang rượu lên luôn nhé!"

Đinh Mùi đứng dậy trả lời rất lễ phép, nhưng đáp trả lại chỉ là một bên mặt của mẹ

Quyển Nhĩ và cái khoát tay tỏ ý mời ngồi xuống. Đã quen được chú ý, trước mặt ba mẹ Quyển Nhĩ bị đối xử lạnh nhạt như thế, Đinh Mùi thấy không thoải mái. Anh chỉ cảm thấy ba mẹ Quyển Nhĩ đối với ai cũng thân thiết, chỉ duy nhất lạnh nhạt với anh, thậm chí còn tỏ ra khó khăn, khi nhìn vào mắt anh ánh mắt của họ mang theo sự ngầm đánh giá và phỏng đoán.

"Nào, mọi người đến đủ cả rồi. Rượu này được mang từ nhà tôi, rượu ngon, chú Lục của các cháu vốn không nỡ uống đấy" Mẹ Quyển Nhĩ rót cho hai chàng trai, mỗi người một ly rượu trắng đầy. Tối hôm qua họ đã thỏa thuận với nhau, từ lượng thể hiện nhân phẩm, con gái đưa về hai chàng trai, họ phải thử xem sao.

"Mẹ, Đinh Mùi vừa ra viện, không được uống rượu." Nếu đây là rượu do ba rót, Quyển Nhĩ quyết không dám mở miệng, mặc dù ba thương cô nhưng vẫn rất nghiêm khắc, nói gì, làm gì đều không dễ thương thuyết.

"Sao lại phải nằm viện thế? Không sao, không thể uống thì uống ít cũng được."

"Hay là để cháu uống bia vậy." Anh đi cùng bạn bè, rượu uống cũng nhiều, nhưng rất ít khi uống rượu trắng, Đinh Mùi rất sợ mình uống nhiều rượu sẽ mất kiểm soát.

"Không thể uống thì thôi, uống bia làm gì, cái đấy mà cũng gọi là rượu [1], chẳng phải nó chỉ là một loại đồ uống thôi sao?" Ông Lục Đinh đã không nói thì thôi, một khi đã nói thì rất hay bắt bẻ người khác. Bình thường ông cũng ít khi uống rượu, nhưng hai vợ chồng tuổi này rồi, không thể coi bia như rượu được, nhiều nhất thì chỉ được coi là một thức uống giải khát vào mùa hè thôi. Nếu đã uống rượu, thì phải là rượu trắng, nồng độ thấp cũng không được.

[1] Trong tiếng Trung, bia gọi là Tí Tầu, bên trong cũng có một chữ Tầu (rượu), ông Lục chê bia không đáng gọi là rượu chính là chỉ chữ Tầu trong Tí Tầu

"Chú à, cháu xin được uống rượu trắng với chú, để Đinh Mùi uống bia với cô đi!" Tăng Nghị thấy không khí bắt đầu gượng ép, vội vàng ra mặt giải vây.

Quyển Nhĩ cúi đầu, thăm than khổ trong lòng, từ lượng của mẹ so với ba chỉ hơn chứ không kém. Quả nhiên ba và mẹ như cùng trong một trận tuyến, "Dì chưa bao giờ uống bia, dì uống rượu trắng với một người. Tiểu Đinh không khỏe thì đừng uống nữa, gọi đồ uống như mấy đứa con gái đi".

La Tư Dịch ngồi bên cạnh không nhịn được cười, chiều này của dì Trần đau quá, coi Đinh Mùi như bọn con gái thế, nếu cậu ta vẫn nhất định không chịu uống, không khéo cũng chẳng còn mặt mũi ngồi đây ăn cơm nữa.

Quả nhiên, Đinh Mùi vội cầm cốc rượu trắng trước mặt lên "Cháu cũng không thể coi mình quá đặc biệt. Ly này cháu xin kính chú và dì. Cảm ơn sự đón tiếp nhiệt tình của chú dì". Nói xong liền uống cạn ly rượu đầy. Cũng may Đinh Mùi uống ly rượu này theo cách uống bia, một hơi là cạn, đến thờ cũng phải nín lại, nếu không với khả năng uống rượu trắng của anh, chắc chắn sẽ không nuốt nổi.

Rượu vừa vào bụng, cảm giác hơi nóng từ dạ dày bốc ngược lên, đầu bắt đầu không còn tỉnh táo.

Uống nhanh, say cũng nhanh. Say rồi, thấy rượu uống dễ vào hơn. Đinh Mùi hoàn toàn không biết tối hôm đó anh đã uống bao nhiêu cốc, thậm chí còn không nhớ mình đã ăn những gì, chỉ lơ mơ nhớ là mình đã liên tục cầm cốc lên, còn không ngừng nói, "Chú, chú xem, đây không phải là nước giải khát đâu nhé, cháu cạn rồi, chú vô tư đi!".

Đương nhiên, làm thế nào để về được nhà Quyền Nhĩ anh cũng không biết. Sáng hôm sau, phát hiện mình đang ở nhà Quyền Nhĩ, anh còn thấy kỳ lạ, kéo Tăng Nghị đang nằm ngủ như chết bên cạnh đây: "Này, bọn mình không phải là về nhà trọ ngủ hay sao? Sao lại ở đây?".

"Đi nói cậu uống say quá, không yên tâm để cậu ngủ ở bên ngoài, vì thế hai đứa mình mới ở đây. La Tư Dịch ngủ chung với Quyền Nhĩ."

Nói xong, Tăng Nghị lại nằm xuống. "Mình nằm thêm chút nữa, tối qua cậu vất vả suốt đêm làm mình không sao ngủ yên".

Đúng là tuổi trẻ, giờ anh chỉ thấy đầu hơi choáng váng, không còn khó chịu nhiều nữa. "Mình uống bao nhiêu?"

"Bao nhiêu? Bốn người một bình rượu trắng không đủ, gọi thêm của nhà hàng một bình nữa, mình tính chắc cậu uống hết một bình. Không ngờ cậu uống cũng khá đấy chứ."

"Không ngờ mình lại uống nhiều thế chứ gì? Khả năng gì chứ, một ly cũng là nhiều, một bình cũng là nhiều!" Xem ra Đinh Mùi vẫn còn tỉnh táo, tự nhạo báng mình. Đã mất mặt lại còn mất mặt ở nhà người khác nữa. Đinh Mùi cũng đành phải tự trào phúng mình một chút.

Quyền Nhĩ nhẹ nhàng mở cửa, ngồi một mình trên sofa trong phòng khách.

"Chú và đi đâu rồi?"

"Ba mẹ em đi làm rồi. Anh sao rồi?" Quyền Nhĩ định đứng dậy, không ngờ bị Đinh Mùi đẩy trở lại.

"Ba em nói với em chưa? Sao lại mang một con sâu rượu về nhà chơi?" Đinh Mùi thấy hơi bất an trong lòng.

"Ba cũng uống nhiều lắm. Sáng nay còn mang một bình rượu ra, nói nếu anh khó chịu, thì cứ uống thêm tí nữa, đảm bảo hết đau đầu." Khi Quyền Nhĩ nghe ba nói thế, cảm thấy phương pháp này thật vô lý. Uống nhiều, uống thêm sẽ không đau đầu? Rượu còn có thể chữa bệnh đau đầu sao? Có phải trong bụng nuôi một con sâu rượu đâu, rót rượu vào nuôi nó là nó không quấy nữa sao?

"Tha cho anh đi, anh đến đây không phải để luyện tửu lượng. Em bóp đầu cho anh đi!"

Đinh Mùi ngồi đây cảm thấy từng cơn, từng cơn chóng mặt áp tới, đành phải nằm gối đầu lên đùi Quyền Nhĩ, kéo hai tay cô đặt lên thái dương của mình.

"Em xin lỗi, ba mẹ em chưa bao giờ như thế. Ở nhà cũng không uống rượu bao giờ, ngày tết ngày lễ nhiều nhất cũng chỉ uống một ly thôi. Chắc là thấy mọi người đến, vui quá nên..."

Cô miệng nói lời xin lỗi, tay bắt đầu nhẹ nhàng làm việc. Tối qua thấy Đinh Mùi càng uống mặt càng trắng bệch ra, cô lo lắng vô cùng. Nhưng anh uống càng nhiều tới mức không còn nghe ai khuyên can nữa, cuối cùng còn dám vỗ vai ba xưng em gọi anh để uống, ai đưa tay ra ngăn liền bức tức với người ấy. Sáng nay nhìn sắc mặt ba, thấy ba có vẻ hài lòng với kiểu uống rượu bất cần của Đinh Mùi, còn dặn nếu anh tỉnh dậy mà thấy khó chịu quá thì đưa thẳng đến bệnh viện.

Đinh Mùi thì đinh ninh rằng vì một nguyên nhân kỳ lạ nào đó mà ba mẹ Quyền Nhĩ thấy anh không vừa mắt, vì thế với việc uống rượu đó, anh chỉ coi như lấy lại chút sĩ diện cho mình. Kinh nghiệm từ lần uống rượu ở nhà Quyền Nhĩ này khiến tửu lượng của Đinh Mùi tiến bộ vượt bậc, khi uống cùng với các bậc đàn anh, hoặc là sống chết không uống, hoặc là đã uống thì phải uống tới say. Đã uống chỉ uống rượu trắng, đừng bao giờ nhắc đến bia hay những thức uống khác, nếu không trên chẳng ra trên dưới chẳng ra dưới, chỉ khiến những người khác chê cười.

"Quần áo của anh đâu?" Dưới bàn tay mát xa nhẹ nhàng của Quyền Nhĩ, Đinh Mùi nhắm mắt, đột nhiên nhận ra bộ quần áo đang mặc không phải của mình.

"Tối qua ăn thịt nướng rất ám mùi, mẹ đã giặt cho mọi người, để trước máy sưởi, giờ khô rồi, tí nữa anh thay là được." Bộ đồ đưa cho Tăng Nghị là một bộ quần áo mặc ở nhà, là bộ đồ ba được bệnh viện phát trong đợt cho các chuyên gia đi điều dưỡng, ba mặc thấy có vẻ rộng, nên để đó không đụng tới. Bộ của Đinh Mùi là bộ quần áo ngủ năm ngoái mẹ mua cho Cao Mạc, nhưng vì anh không về ăn Tết, nên cuối cùng cũng không tặng nữa. Đinh Mùi và Cao Mạc chiều cao tương đương nhau, nhưng thực ra Đinh Mùi cũng rắn chắc hơn, không ngờ mặc vào lại vừa đến thế. Cũng may tối qua Tăng Nghị tỉnh táo từ đầu đến cuối, nếu không ba người phụ nữ muốn đưa ba người đàn ông cao lớn say khướt về nhà, chắc chắn là một nhiệm vụ bất khả thi.

Có lần khởi đầu "tốt đẹp" đó, cuộc sống của mấy người bạn ở nhà Quyền Nhĩ chỉ xoay quanh đề tài uống rượu này mà thôi. Ban ngày đi chơi, buổi tối quay về ăn uống thịnh soạn, rượu tất phải có. Chỉ có ông Lục Đình, sau lần uống rượu đó với mọi người, không bao giờ uống nữa, ngược lại ông đảm nhiệm chức vụ bếp trưởng, nấu xong cơm tối rồi vẫn còn lúi húi làm việc trong bếp, làm đồ ăn đêm cho mấy đứa. Hôm nay hầm một cái đầu cá, ngày mai nấu một cái chân cừu, đều là những món ngon, cũng đều ngồi nhìn mấy đứa ăn bằng hết. Sau ba ngày, người kêu lớn xin cứu mạng là La Tư Dịch. Rượu đương nhiên không cần cô ấy uống, nhưng kiểu ăn như nhồi vẹt đối với cô mà nói, tính phá hoại cũng rất lớn, đó là quần mặc vào bắt đầu thấy chật, khó chịu rồi.

Mẹ Quyền Nhĩ thấy bạn của con sắp đi, đề nghị tối hôm đó ra nhà hàng ăn một bữa thịnh soạn, sau đó đi hát Karaoke.

La Tư Dịch nghe thấy thế, ngưỡng mộ nói với Quyền Nhi: "Ba mẹ cậu rất thức thời, cái gì cũng biết, cái gì cũng chơi." Quyền Nhi gật đầu, "Mẹ là người thích hát Karaoke điện hình, có thể không thức thời sao?".

Buổi tối, quả nhiên là mẹ Quyền Nhi làm đạo diễn cả bữa cơm và vụ hát Karaoke, ba Quyền Nhi gọi mấy chai bia, từ đầu đến cuối kiếm lời như kiếm vàng, nâng ly không nói, đặt ly không lời, chỉ một động tác, đó là uống.

Đình Mùi hát rất khá, trong lòng định tối nay sẽ hát thật tốt, dù sao cũng phải lấy lại chút thể diện. Nhưng ông Lục Đình ngồi bên cạnh anh, liên tục nâng ly, anh cũng phải uống theo. Tăng Nghị bị mẹ Quyền Nhi kéo ra cùng hát song ca một bài, lúc quay về bàn uống rượu lại nói, chỉ có các cô bé mới thích vừa hát vừa nhảy thôi, anh không tham gia nữa, ông Lục Đình nghe anh nói thế liền tán thưởng gật đầu. Được, không cần hát nữa, thì ra những tiết mục tu của mình đều là trò của con gái. Cảm thấy buồn, buồn thì uống rượu vậy! Đình Mùi tối hôm đó cũng uống rất nhiều bia, uống đến say.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, ai cũng đầu nặng chân nhẹ, loạng choạng loạng choạng. "Hay là, mọi người ở lại đây thêm một ngày nữa đi". Quyền Nhi thấy bộ dạng họ người nào người nấy đều rất mệt mỏi, liền chèo kéo.

"Không được." Cả ba đều đồng thanh, lắc đầu, đến như Tăng Nghị nhận được sự quan tâm yêu quý như vậy, dù như cá gặp nước, mà cũng cảm thấy không nên ở thêm nữa, về nhà vẫn là quyết định đúng đắn nhất. Cùng đánh mặt chược với mọi người thì đều không thắng được ván nào, dám thắng hay sao? Không, thắng không sao, nhưng chơi suốt cả một đêm thì làm sao mà chịu được chứ! Chuyến đi này, số lần nói chuyện với Quyền Nhi có thể nói là đêm trên đầu ngón tay, công việc chủ yếu vẫn là giúp cô hiểu kính với hai bậc phụ huynh. Áp lực quá lớn, không thể chịu đựng thêm gánh nặng đó nữa.

Còn Đình Mùi, ngoài buổi sáng sớm của ngày thứ hai được tận hưởng buổi massage riêng tư với Lục Quyền Nhi ra, cũng không có thêm cơ hội nào được ở riêng với cô nữa. Những lúc gọi xe, anh thường được nhường ngồi ở vị trí cạnh ghế lái, thỉnh thoảng đi xe bus thì hai cô gái tay nắm chặt tay ngồi sát với nhau, chẳng có ch.

Lần đi chơi này chụp không nhiều ảnh, máy ảnh của nhà Quyền Nhi là mua từ nước ngoài mang về, mọi người đều cười bảo chắc chắn nó được sản xuất ở nước nhiệt đới hoặc cận nhiệt đới, mỗi lần mở máy muốn chụp ảnh, đều hiện lên dấu hiệu không đủ pin rồi tự động tắt máy. Chính là bởi nhiệt độ ngoài trời quá thấp, nên máy ảnh mới không thể hoạt động bình thường. Vì thế, máy ảnh đa phần đều do Tăng Nghị ôm trong lòng, xác định chụp chỗ nào, mọi người phải đứng hết vào vị trí trước, tất cả ổn định xong, mới lấy máy ảnh ra chụp một tấm. Nếu bức ảnh đó chụp thuận lợi, mọi người đều thở phào tự thấy may mắn, nếu không lại phải tiếp tục ôm nó vào lòng để sưởi cho ấm lên. Nhiệm vụ làm bảo mẫu tạm thời cho chiếc máy ảnh của Tăng Nghị vô cùng khó khăn, số mệnh bi thảm. Để đảm bảo việc chụp ảnh tiến hành thuận lợi, anh không còn cách nào khác là đảm nhận vị trí thợ chụp ảnh. Chụp đôi cho Quyền Nhi và La Tư Dịch, chụp ba cho Quyền Nhi, La Tư Dịch, Đình Mùi, thậm chí mỗi người chụp riêng một kiểu cũng là do anh phụ trách, thỉnh thoảng cũng nhờ người giúp chụp bức ảnh tập thể bốn người, nhưng tâm nguyện được chụp riêng với Quyền Nhi, cho tới tận khi anh rời khỏi thành phố Y vẫn chưa thực hiện được.

Ảnh chụp không nhiều, nhưng không có nghĩa là không bức nào có thể lưu giữ làm kỷ niệm. Sau khi rửa xong ảnh, Quyền Nhi đi mua một cuốn album, bao gồm cả vé tàu mà họ mua lúc đến đây, cũng từng chiếc từng chiếc cài vào trong đó, còn ghi chú thích rất rõ ràng. Kỳ nghỉ đó, khi chỉ còn lại một mình ở nhà, cô thường xuyên mang ra xem lại, cũng cho ba mẹ xem qua một lần. Ảnh chụp rất đẹp, tâm trạng của những người trong ảnh sau đó cũng rất tốt, niềm vui mà nó mang tới nhiều đến mức cô không muốn chia sẻ với người khác, đành tự mình suy nghĩ và hồi tưởng lại mỗi khi một mình.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Dừng lại, bước đi

Khoảng một tháng sau, bọn họ lại tụ tập một lần, ba người đó muốn mời Quyền Nhi một bữa cơm, coi như cảm ơn sự tiếp đón nhiệt tình của gia đình cô. Vừa gặp nhau đã tỏ ra mừng mừng tủi tủi như những người thân lưu lạc lâu ngày mới gặp lại, nhưng giữa ai và ai đó có vẻ không còn khả năng nào để tiến triển trong thực tế nữa.

Đối với Tăng Nghị mà nói, gặp ba mẹ Quyền Nhi rồi có cảm giác như bị phở thác, nhìn Quyền Nhi mà không sao mở được miệng, cũng không biết nói gì, đành phải từ bỏ tâm tư của sói xám lúc trước, trong chớp mắt chuyển thành con sói trông nhà canh vườn. Khi tâm tư trở về trạng thái bình thường, hai người gặp nhau rất thân thiết và thoải mái, đương nhiên dù sao tình cảm chủ yếu cũng là đơn phương phía Tăng Nghị thôi.

Đình Mùi đối với Quyền Nhi dường như còn xa cách hơn cả trước kia. Ảnh rửa xong, cô chia ra cho vào từng phong bì, cùng lúc đưa cho hai người bọn họ. Tăng Nghị lập tức mở ra xem ngay, bình luận chán chê rồi kết luận mình là thợ chụp ảnh giỏi nhất, đặc biệt trao tặng cho Quyền Nhi danh hiệu người mẫu xinh nhất. Nhưng Đình Mùi chỉ liếc mắt nhìn, rồi cười, sau đó nhét vào túi, xem như có những bức ảnh này hay không cũng không quan trọng.

Quyền Nhi bị hành động thờ ơ đó của anh làm cho rất đau lòng, cũng có chút chán nản, nhụt chí. Ngắm nhìn anh lâu như thế, dành thời gian để suy đoán hành động và tình cảm của anh lúc đó, thì ra đối với anh việc đây không đáng để lưu tâm, thậm chí anh còn không muốn cùng mọi người hồi tưởng lại nữa. Quyền Nhi lúc đó đầu óc ỉu xiu, mặc dù vẫn nói nói cười cười cùng các bạn, nhưng trong lòng cảm giác đắng ngắt, ăn gì cũng thấy đắng.

Với Quyền Nhi, không phải ai cô cũng dốc toàn tâm toàn lực, dừng cảm tiến về phía trước. Đối với Cao Mặc, tình cảm được nuôi dưỡng trong khoảng thời gian bên nhau trưởng thành, rất lâu, cho dù có lúc cô cũng rất thận trọng, nhưng không nhút nhát đến thế, chẳng khác gì hồi còn nhỏ thường chơi đùa

với nhau. Cao Mạc vẫn không có cách nào để quản được cô. Với Đinh Mùi thì hoàn toàn không giống việc Quyền Nhi đã biết trong lòng anh có người con gái khác, một người con gái mà cô không thể bì kịp, anh ấy vô vọng thì cô cũng vô vọng.

Có thể giúp anh ấy cảm thấy được an ủi, và từ đó nhận lại chút quan tâm và chú ý của anh, lẽ nào chỉ có thể đến thế thôi? Cô không muốn và cũng không dám nghĩ, cảm giác lấp lửng không rõ ràng cứ quẩn vào nhau, như có con sóng thần long trời nổi đất đang chồm tới, khi cô bình tĩnh lại thì thấy kiệt sức.

Tình yêu của cô chỉ có thể dừng lại như thế, cô không muốn khuấy động cơn bão rồi để mình rơi vào đó.

Người duy nhất không bị ảnh hưởng gì là La Tư Dịch, mà cũng không thể hoàn toàn khẳng định là không bị ảnh hưởng. Sự thay đổi của cô ấy chính là, cho đến hôm nay, cô có thể tự phụ, thậm chí là có phần khắc nghiệt đưa ra những bình luận mang tính đột phá trọng điểm đối với những việc liên quan tới Đinh Mùi. Ví dụ, buổi liên hoan tổ chức với quy mô lớn trong trường, Đinh Mùi chắc chắn sẽ đảm trách vai trò người nam dẫn chương trình, Hà Bô và các bạn khác đều cảm thấy mặt mình như cũng được rạng lên, dù sao người dẫn chương trình cũng học cùng khóa với mình. Sau này có thể khoác lác với các em học khóa dưới, dù gì thì cũng được là quen với người nổi tiếng mà. Nhưng La Tư Dịch sẽ nói: "Các cậu nhìn vẫn thấy chưa đã mất hay sao, có mỗi bộ vest lần nào cũng mặc, mình cũng ngại thay cho anh ta".

Mỗi lúc như vậy, Quyền Nhi không đứng về bên nào cả. Cô biết Tiểu La không có ác ý gì, dù có đứng trước mặt Đinh Mùi thì cô ấy cũng sẽ nói như thế.

"Đừng nghĩ mình chỉ biết nói anh ta mà không nói cậu", cho tới một hôm La Tư Dịch nói mãi chuyện của Đinh Mùi rồi đột nhiên chuyển đề tài sang Quyền Nhi, "Con người anh ấy mình cảm thấy quá tốt, làm cái gì cũng đúng. Nhưng chuyện của hai người, cậu không thể cứ bị động như thế".

"Bọn mình có chuyện gì đâu". Quyền Nhi trả lời câu này với giọng rất nhỏ, không phải bởi không đủ sức, mà vì ngay lúc đó cô chợt nhận ra hai người mặc dù hi há vui vẻ lâu như thế, nhưng thực ra lại không có chuyện gì đáng để nói, để nhớ.

"Không có chuyện gì mà khi ngồi trên xe bus anh ấy lại ừ tay giúp cậu? Không có chuyện gì mà buổi tối cậu lại lén lén lút lút đi mua thuốc giúp người ta?" La Tư Dịch không khách khí dùng ngón tay trỏ dí vào cái đầu không thông suốt của Quyền Nhi.

Mặt Quyền Nhi bắt gặp nóng bừng lên.

Việc đi mua thuốc, Quyền Nhi không cố ý giấu, vì dù sao mua về thì cũng phải một mình Đinh Mùi hút. Nhưng việc anh ừ tay cho cô khi ngồi trên xe bus thì đúng là việc khiến cô cũng thấy hơi xấu hổ. Mặc dù cũng chẳng ai có ý gì khi làm những việc đó

Lúc còn ở thành phố Y, mỗi lần đi đâu họ đều đi xe bus và lúc về thì gọi taxi. Trên xe hai cô gái thường ngồi với nhau. Điểm đến của ngày hôm ấy hơi xa, vì vậy họ ra khỏi nhà từ rất sớm, không ngờ lại gặp đúng giờ cao điểm trong ngày. Người này chen người kia, khó khăn lắm mới vào được xe, Quyền Nhi và Đinh Mùi chen lên được cửa xe thì không đi thêm được nữa, còn La Tư Dịch và Tăng Nghị đã chen được lên trước thì cũng bị người phía sau đẩy tít xuống phía cửa sau. Người trên xe lên lên xuống xuống rất tùy hứng, qua vài trạm là Quyền Nhi và La Tư Dịch đều có chỗ ngồi. Còn vài trạm nữa là tới bến xuống, Đinh Mùi mới tìm được chỗ ngồi bên cạnh Quyền Nhi, còn Tăng Nghị ngồi bên cạnh La Tư Dịch. Quyền Nhi hôm đó có đeo găng tay, nhưng do lúc chen lấn đã làm rơi một chiếc, bàn tay không có găng dần dần trở nên lạnh buốt, đang định rút tay vào túi, không ngờ khi cánh tay vừa đưa lên thì thúc ngay vào Đinh Mùi.

"Làm gì vậy?" Đinh Mùi thò tay ra nắm lấy tay cô như một phản xạ có điều kiện, kéo thẳng cánh tay cô ra. Khi anh vừa nắm vào tay cô, mới phát hiện ra bàn tay cô lạnh như đá, các ngón tay cong gập lại, dường như không thể duỗi thẳng ra được. Anh không cần nghe cô trả lời cũng biết, cô muốn làm ấm bàn tay mình. Nhưng nhiệt độ trong túi cũng không đủ ấm, nếu tay cô không ấm lại, rất có khả năng sẽ bị đau vì lạnh cóng. Thế là Đinh Mùi ừ chặt tay Quyền Nhi trong bàn tay mình, vừa ừ, vừa nghĩ, chưa thấy ai ngốc như cô ấy, tay lạnh cóng rồi mới cảm nhận được cái lạnh.

Lúc đó Quyền Nhi định rút tay lại, nhưng nhìn thấy ánh mắt cương nghị của anh, cô liền từ bỏ ý định giằng co, cả về mặt tâm lý lẫn hành động. Anh ấy không thích bị người khác để ý, cô cứ nên thành thật một chút là được rồi. Cô không ngờ sự việc chỉ diễn ra trong vòng mười phút, lại bị La Tư Dịch nhìn thấy rõ ràng!

Câu nói tiếp theo của La Tư Dịch mới càng có hiệu quả làm người khác chấn động, "Lúc đó không chỉ mình nhìn thấy, mà Tăng Nghị cũng thấy".

Không để ý đến vẻ kinh ngạc của Quyền Nhi, La Tư Dịch nói tiếp: "Nếu không tại sao con bò hung hăng đó lại quay ngoắt đi như thế? Đã nhìn thấy hai người có gian tình, biết khó nên tự động rút lui".

"Anh ấy nói với cậu?" Quyền Nhi thật sự bị những lời của La Tư Dịch làm cho sợ hãi, không phải cô luyến tiếc tình cảm đó của anh, mà cô không muốn anh hiểu lầm Đinh Mùi.

"Chuyện ấy mà còn phải nói." La Tư Dịch biết Quyền Nhi đang lo lắng điều gì, "Cậu cũng đừng lo lắng quá, những việc như thế này giữa bọn con trai không ai nói ra đâu. Chơi một trận bóng, mồ hôi tứa hết ra, uống một châu rượu, nói phét vài câu, tự nhiên mọi chuyện sẽ qua hết thôi. Chuyện của cậu và Đinh Mùi không công bố cho thiên hạ biết thì cũng coi như giữ thể diện cho Tăng Nghị rồi, anh tình nguyện tôi cũng đồng ý, Tăng Nghị có gì mà nói chứ".

Quyền Nhi được chỉ giáo, như tỉnh ra, gật gật đầu, cô cũng không cưỡng ép bản thân mình phải nghĩ quan hệ giữa cô và Đinh Mùi là trong sáng, bởi vì từ sâu thẳm trong suy nghĩ, cô biết mối quan hệ đó tuyệt đối không trong sáng. Giải oan cho mình, sẽ lại tạo hy vọng cho Tăng Nghị, điều đó không tốt cho bất kỳ ai.

La Tư Dịch không tha cho cô, "Giờ giữa cậu và Đinh Mùi không còn trở ngại gì nữa, dù cậu và anh ta muốn che giấu tai mắt người khác hay là thật sự

khiểm tốn nhún nhường, thì cậu cũng nên có giải pháp nào đó. Cứ thế này không những không rõ ràng chút nào mà cuối cùng người thiệt thòi vẫn là cậu

"Minh với anh ấy, thật sự không có gì." "Cậu có muốn có gì hay không?" La Tư

Dịch dường như có ý định hôm nay mà

không nói cho hết, cho rõ ràng thì không chịu tha vậy, thật sự cô không chịu được bộ dạng buồn bã bản thân của Quyền Nhi, "Cậu đừng học người bộp chộp như mình, thâm yêu cũng bộp chộp mà chính thức yêu đương cũng bộp chộp, mình thấy cứ thẳng tưng như ruột ngựa là tốt nhất, ít ra sau này cũng sẽ không cảm thấy hối tiếc, không phải ở đó mà buồn bã day dứt và tự trách giận bản thân mình".

"Anh ấy không muốn, mà mình cũng không muốn." Quyền Nhi đương nhiên hiểu là Tiểu La muốn tốt cho mình, nhưng cô không đủ dứt khoát như Tiểu La muốn.

La Tư Dịch lắc đầu, biết là không thể

khuyến được bạn, Quyền Nhi thực sự bị đầu độc thật rồi. Đối với cô Đinh Mùi chính là đạo lý, Đinh Mùi chính là nguyên tắc. Vốn muốn giúp Quyền Nhi có được hạnh phúc trọn vẹn, nhưng chính cô ấy lại tự nguyện muốn chịu đựng, chẳng còn cách nào khác. Không khuyến được, vậy thì tìm cho cô ấy một việc khác để làm, hoặc là dần dần sẽ khiến tình cảm đó nhạt đi, hoặc là tan đi, hoặc biết đâu lại tạo ra hiệu quả ngược lại cũng nên. Dù sao Quyền Nhi vẫn còn nhỏ, chuyện tình cảm đối với cô ấy mà nói, chưa được coi là việc quan trọng hàng đầu.

Việc mà La Tư Dịch tìm cho Quyền Nhi chính là tiếp tục học ngoại ngữ. qua được cấp bốn, cấp sáu đã là gì, học kỳ hai của năm thứ ba, tình thần cơ bản là thi cao học, thi TOEFL và G(1), mà tiếng Anh là môn có liên quan tới tất cả những cuộc thi đó, phải nắm chắc tiếng Anh, không được sao nhãng.

Lục Quyền Nhi không định xuất ngoại, cũng không muốn thi cao học, nhưng dưới sự thúc đẩy quy mô lớn như vậy, cô vẫn cùng La Tư Dịch đi đăng ký một lớp TOEFL. Theo lời Tiểu La thì là, tiền cũng được mà lui cũng xong, học gì thì cũng không uống phí. Cả ngày họ chỉ bàn tán đến chuyện học tập, dường như đúng là ôm ấp chí lớn, lòng đầy tham vọng.

Tới lúc đi đăng ký, bọn họ mới biết mình thuộc vào số những người có động cơ kém nhất, những lớp hàng ngày đã kín chỗ, chỉ có lớp cơ sở dành cho sinh viên ngoại trú học vào kỳ nghỉ hè là còn hai chỗ ở góc cuối cùng trong lớp.

"Cứ đăng ký đi, chỗ ngồi không đáng ngại đâu. Có những học sinh đăng ký nhưng cũng không theo được kịp, lúc đó các cháu có thể tự phá trên ngồi."

Chú ở phòng ghi danh đã nói nhỏ với họ như vậy.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, như muốn ngầm thăm dò ý kiến, và sau đó thì cắn răng móc ví tiền ra, hơn hai nghìn tệ, có thể không đau xót hay sao? Tất cả tiền tiết kiệm của Quyền Nhi trong ba năm học cũng chỉ được hơn ba nghìn tệ mà thôi. Lúc nộp tiền, cả hai người đều ngầm hạ quyết tâm, nhất định không bỏ sót một buổi học nào, chăm chỉ nghe giảng, chăm chỉ học tập, vì từng giây từng phút trong giờ học đều phải dùng tiền mua mới có được!

Hiểu rõ được tầm quan trọng của tiếng Anh, động lực học tập của Quyền Nhi và La Tư Dịch cũng đầy đủ hơn, cũng nhờ có cái cơ này mà họ từ chối được không ít những lời mời hẹn hò. Họ chuyên tâm học tập, không ai có thể nói là không đúng.

Chỉ đáng thương Dương Thu, những lần cô ấy tới tìm Quyền Nhi rủ đi chơi mà không gặp, chính là vì Quyền Nhi đã đi lên lớp học. Nếu có gặp, thì cũng đúng lúc ấy cô chuẩn bị tới lớp. Dương Thu, với quan điểm yêu đương là nhiệm vụ, quyết chí không cầu tiến bộ, đã thường xuyên đi cùng với Quyền Nhi tới lớp, cùng học từ mới, cùng giải đề thi. Nền tảng tiếng Anh của cô ấy vốn khá tốt, trong vòng ba ngày chỉ đi cùng cô có hai buổi, vậy mà cùng một đề bài, tỉ lệ đáp án đúng của cô ấy cao hơn bọn Quyền Nhi khá nhiều.

Chính điều đó đã thành sự đả kích lớn đối với hai người, nâng cao niềm phấn khích của họ tới cực đại, Hơn nữa, không lâu sau Dương Thu còn phát hiện ra bọn họ không phải học chăm chỉ một mạch từ sáu giờ tới mười giờ tối, giữa khoảng thời gian đó còn đi tản bộ, đi mua đồ ăn vặt, thậm chí cùng đi xem phim. Cô cũng nhanh nhẹn gia nhập nhóm của Quyền Nhi. Học tập, vui chơi không bỏ lỡ việc nào, tại sao lại không chứ?

Khí thế học tập hùng hực như thế, nên Quyền Nhi cũng không có thời gian dành cho Đinh Mùi. Sang năm thứ ba, trong khí thế hùng hực của mỗi người đều mang theo chút hoang mang, dường như có hàng nghìn hàng vạn con đường trước mặt, với khả năng của mình, việc chọn một con đường để đi tiếp không phải là vấn đề khó. Nhưng lại không dám chắc chắn liệu mình có mãi mãi thích đi trên con đường ấy không. Tình trạng lơ mơ nửa vời mới thật sự là nguy kịch đây!

Tăng Nghị thì khá hơn, gia đình có nền tảng bên quân đội, mặc dù thành tích học tập không phải là kém, nhưng cũng không muốn học lên nữa, sau khi tốt nghiệp sẽ nghĩ cách làm sao ở lại thành phố A, tìm một nơi để lập nghiệp Vì thế, ngoài thời gian dành cho việc luyện tập ra, thời gian còn lại dành để gia tăng tình cảm, có việc hay không có việc cũng gọi mấy người anh em bạn bè tụ tập ăn uống một bữa.

Tình hình của Đinh Mùi phức tạp hơn. Môn chuyên ngành anh học rất tốt, nhưng trong một cơ hội ngẫu nhiên vào dịp nghỉ lễ, anh đại diện cho trường tham gia chuẩn bị một tiết mục liên quan tới cuộc sống trong trường. Từ việc chuẩn bị tài liệu, cho tới cắt hình, rồi ghi chép các thuyết minh, anh đều tham gia đầy đủ. Kết quả của việc tham gia đó là anh đã kết bạn với nhà quay phim Trương Đào của chuyên mục ấy, đồng thời cũng nảy sinh hứng thú với việc sản xuất các chuyên mục truyền hình. Trước đó anh thường xuyên xem NBA, bây giờ, ngoài xem ra anh còn nghiên cứu sâu hơn. Anh biết, mình không phải người học chuyên ngành, nên không thể làm phát thanh viên, nhưng phóng viên thể thao hoặc bình luận viên thể thao chắc yêu cầu cũng không quá khắt khe, anh vẫn có cơ hội.

Tư tưởng của Đinh Mùi bị lung lay, thời gian ở trường của anh tự nhiên cũng ít dần. Các môn học chuyên ngành, các môn học bắt buộc tới lúc này cũng

đã học được tương đối rồi, các môn tự chọn anh cố hết sức sắp xếp chúng trong vòng hai ngày. Thời gian còn lại, hoặc anh cùng Trương Đào đi săn tin, hoặc là tới Đại học Phát thanh truyền hình Bắc Kinh trà trộn vào lớp để nghe giảng. Đôi khi cũng giúp người nào đó lên kế hoạch dẫn chương trình cho một buổi liên hoan nhỏ vào buổi tối, vừa có cơ hội luyện tập, mà ít nhiều cũng có thêm chút thu nhập. Đối với việc các mối quan hệ đang dần dần được mở rộng, chi tiêu ngày một nhiều của anh thì đây quả là việc chỉ có lợi chứ không hề có hại.

Nhưng hoạt động xã hội nhiều, khó tránh việc xung đột với thời gian lên lớp, lại có một giảng viên nữ, mỗi lần đến tiết học đều điểm danh, vô cùng nghiêm túc. Hơn nữa còn nói rõ nếu điểm chuyên cần không đủ thì sẽ bị tước tư cách thi. Vì vậy những lúc Đinh Mùi không thể dứt ra mà đi được, đành nhờ Tăng Nghị tới điểm danh hộ. Tăng Nghị lại hoài nghi, Đinh Mùi nổi tiếng như thế, liệu cô giáo có thể không biết mặt không? Anh tới rồi mới biết thì ra cô giáo này mỗi lần đều để lớp trưởng điểm danh và ghi chép vào thời gian nghỉ giữa giờ, cô chỉ ngồi một bên nghe mà thôi, vì thế chỉ cần có người lên tiếng, không lặp lại, cô đều mất nhắm mắt mở cho qua.

Ngày hôm nay thật không may, khi Đinh Mùi gọi điện tới, Tăng Nghị lại không ở trong trường, vội vàng quay về cũng không thể kịp tiết học. Lúc đó đi động vẫn chưa thật phổ cập, những số điện thoại lưu trong máy của Tăng Nghị đều là số điện thoại ký túc, gọi tới thì hoặc là không có ai nghe hoặc là người cần tìm không có ở đó. Cuối cùng, không còn cách nào khác anh đành gọi ý tứ xá nữa, người đầu tiên anh nghĩ đến là Lục Quyển Nhi.

"Đề em đi xin nghỉ giúp anh ấy." Quyển Nhi là con gái, đương nhiên không thể đi điểm danh giúp rồi.

Tăng Nghị nghĩ đi nghĩ lại, thấy cũng chẳng còn cách nào. "Vây em mau đi đi, vẫn còn mười phút nữa mới vào học".

Quyển Nhi đương nhiên là biết còn mười phút nữa là vào học, cô quay về chỉ muốn lấy bút và vở ghi thôi. Buổi chiều có bốn tiết, vì thế đành phải quay về lấy sách vở, cũng vì thế mới nhận được cuộc gọi này.

Lúc cô vội tới khu giảng đường, lớp của Đinh Mùi đã vào học. Quyển Nhi len lén đi vào từ cửa sau, nhìn lên phía trước, tìm mãi mà không thấy gương mặt thân quen nào. Quyển Nhi còn đang nghĩ có nên đi về lớp học tiết của mình, đợi nghỉ giữa giờ lại đến hay không thì nghe thấy giọng của cô giáo thật dịu dàng. "Buổi lên lớp hôm nay hy vọng các em hoàn thành một bài luận văn nhỏ ngay tại đây, đề bài cô không giới hạn cụ thể, chính là bàn về đặc điểm và sự phát triển của tiêu chuẩn và quy định kỹ thuật an toàn của xe hơi ở khắp các quốc gia trên thế giới, chọn một khu vực hoặc một quy định, tiêu chuẩn nào đó để viết, làm rõ sự thay đổi và nguyên nhân trong đó. Bài luận văn này làm trong vòng ba mươi phút, hết giờ phải nộp, quá giờ sẽ không nhận bài".

Đầu óc Quyển Nhi lúc đó tự nhiên trống rỗng, chuyên ngành Vật lý lại làm một luận đột ngột thế này. Thời gian cô ngăn người ra đó thì người khác đã lấy xong giấy bút, viết theo kiến thức trong vở ghi và tài liệu, chỉ có cô là ngồi thẩn ra đây không biết nên làm thế nào. Cô túm lấy túi, đi ra từ phía cửa sau, vòng qua cửa trước, gặp người, cúi đầu, cuối cùng cũng đã đi đến được chỗ của cô giáo.

"Không mang sách?" Cô giáo thấy bộ dạng rón rén của cô, tỏ ra hiểu ý đưa tài liệu trên tay mình cho cô.

"Không, không phải ạ." Quyển Nhi cố giữ vững tư thế, cố gắng để duy trì cho mình có cùng chiều cao với cô giáo đang ngồi trước mặt, "Em đến là để xin cho Đinh Mùi nghỉ học, anh ấy bị ốm. Bài luận văn này có thể nộp sau được không ạ?".

"Không được." Một câu chắc như đinh đóng cột, làm tiêu tan hoàn toàn chút hy vọng cuối cùng của Quyển Nhi.

"Vây phải làm thế nào ạ?" Giọng Quyển Nhi rất nhỏ, như đang tự nói với mình. Mặc dù cô không biết lúc này Đinh Mùi đang ở đâu, nhưng cô biết cho dù giờ anh đang ở đâu, có báo cho anh thì anh cũng không thể vì kịp. Cứ viết bừa cho anh một bài, chỉ cần được một nửa số điểm thôi cũng coi như giúp anh qua được nạn này.

Cô cứ khom lưng đứng đó suy nghĩ mông lung làm cô giáo cũng ngồi không yên, là vì tự thế của Quyển Nhi như là đang cúi mình trước cô vậy. Cô đứng dậy, ra hiệu cho Quyển Nhi đi ra ngoài hành lang, "Đinh Mùi làm sao?"

"Dạ, anh ấy, anh ấy bị đau dạ dày", sau khi những thuật ngữ về đau bụng được phổ biến rộng rãi, đã trở thành những cái có hợp lý nhất cho lý do đi muộn, về sớm, hay bỏ một buổi học, nặng nhẹ đều được, già trẻ đều có thể dùng. Quyển Nhi trong lúc cuồng quýt nhất cũng đã nghĩ tới lý do này.

"Thế này đi, nếu cậu ta cũng đã có ý nhờ người tới xin nghỉ thì tôi cũng sẽ cho cậu ta một cơ hội. Em nói với cậu ta lần sau đi học nhớ mang theo giấy phép và bài luận văn ngày hôm nay, độ dài phải là năm nghìn chữ, tôi sẽ đưa ra yêu cầu cao hơn một chút với cậu ta."

Quyển Nhi vội vàng gật đầu, "Vâng, vâng, em cảm ơn cô, cảm ơn cô!". Cô đợi sau khi giảng viên đó đi vào trong lớp mới sán lại gần cửa, chép lại yêu cầu về phạm vi của bài luận văn trên bảng. Quyển Nhi không biết môn tự chọn này một tuần một buổi hay một tuần hai buổi, cũng không biết thời hạn mà giáo viên cho cô đủ để Đinh Mùi bận rộn viết xong một bài luận văn có chất lượng hay không. Vì vậy, cô rất hiểu rằng, cơ hội này chỉ là kéo dài thời gian chấp hành mà thôi, điểm số vẫn treo lơ lửng trên đó, có rơi xuống được hay không còn chưa biết! Chuyện đã thành ra thế này, Quyển Nhi đâu còn tâm trí nào mà đi học nữa, nhiệm vụ cấp thiết bây giờ chính là phải liên lạc được với Đinh Mùi.

"Anh Tăng Nghị, Đinh Mùi lúc nào mới về? Môn học này của anh ấy một tuần mấy buổi?" Những câu hỏi của Quyển Nhi, Tăng Nghị cũng không biết để mà trả lời. Sau đó vẫn là Đinh Mùi gọi điện tới, hỏi han tình hình xong mới nói, "Chiều thứ Sáu còn một buổi nữa, sáng thứ Sáu chắc là anh có thể về kịp".

"Thế bài luận văn này thì làm thế nào?" "Không sao đâu, tìm anh Ba bảo anh ấy làm một bài là được." Đinh Mùi ở bên này cũng thấy đau đầu, những người cùng phòng đều học cùng khoa với anh, nhưng thời điểm này mọi người chuyển ra ngoài thuê phòng ở hết cả, người muốn ra nước ngoài học tiếp, người lại muốn thi cao học nên cảm thấy ký túc không tiện, vì thế anh cũng không biết hy vọng vào ai nữa.

Quyển Nhi cảm thấy rất nghi ngờ, nếu dễ dàng như thế thì hôm nay đã không phải tìm tới cô để ứng phó với việc điểm danh. Đề bài là... Cô giờ quyền sở cầm trên tay ra, tìm thấy trang mà mình đã ghi lại yêu cầu của đề tài, "Viết về đặc điểm và sự phát triển của tiêu chuẩn quy định kỹ thuật an toàn của xe

hỏi ở khắp các quốc gia trên thế giới. Yêu cầu năm nghìn chữ, em đoán nếu anh viết đủ số chữ yêu cầu, chắc giảng viên cũng sẽ không làm khó anh đâu".

"Hả? Năm nghìn chữ?" Đinh Mùi đau khổ, ai có thể viết một bài tập về nhà với yêu cầu năm nghìn chữ chứ.

Quyển Nhi đương nhiên biết, nếu phải viết năm nghìn chữ mà sáng hôm ấy Đinh Mùi mới về thì không thể viết kịp. "Hay là anh nói mọi người đưa anh vài bản, rồi tổng hợp lại?".

Đinh Mùi đau đầu nói, "Lúc này thì có thể nhờ ai đây?".

"Hay là để em viết giúp anh, chất lượng không dám đảm bảo, nhưng số chữ chỉ nhiều chứ không ít." Quyển Nhi cũng không kiểm soát được hành động tự xin vào chỗ chết của mình, nói xong mới tự trách mình nhiều chuyện, cảm thấy khinh thường thái độ sốt sắng muốn tham gia vào cuộc sống của anh lúc này của bản thân.

"Được, em viết giúp anh, quay về anh mời em ăn cơm." Đinh Mùi cũng không khách sáo, lập tức đồng ý.

Buổi tối khi Quyển Nhi đi mượn một chồng sách từ thư viện quay về. Sở Phi Bình nói Đinh Mùi gọi điện tới. Cô vội vàng gọi lại cho anh, chỉ nghe thấy tiếng nhạc ầm ầm bên đầu dây của Đinh Mùi, "Em chờ anh chút, anh ra ngoài nghe".

Quyển Nhi kiên nhẫn đợi, thứ âm thanh ầm ỉ đầu dây bên kia mới từ từ giảm xuống, "Đơn xin nghỉ học anh đã viết xong rồi, còn luận văn anh tìm được hai bài do các anh chị khóa trước viết, em tham khảo qua đi, chút nữa anh nhờ anh Ba mang sang cho em".

"Ừ!" Không biết tại sao, khi nghe thấy tiếng nhạc như hòa vào giọng nói của Đinh Mùi lúc ấy, tâm trạng của cô rất không tốt.

Nghĩ lại buổi chiều vội vàng chạy tới lớp của anh, khom lưng cúi đầu để giúp anh xin nghỉ, ôm theo chồng sách vẫn còn chưa kịp đặt xuống, toàn những đầu sách dày cộp, cảm thấy mình đã lo lắng thừa thãi, ngốc nghếch hết mức. Anh ấy đã chìm đắm vào thế giới hào nhoáng rồi, đang thật sự cần kết giao với rất nhiều người, đi đến rất nhiều nơi, trải qua rất nhiều việc, những việc trong trường lúc này đối với anh ấy, đều nhỏ bé tới mức cười, không đáng để nhắc đến. Chỉ có bản thân cô là cảm thấy mình như một Thiên sứ quan trọng, thậm chí còn mượn một quyển sách toàn tiếng Anh, suy nghĩ làm sao có thể viết cho anh ấy một bài luận hay nhất có thể.

"Em không phải ra ngoài đâu, để anh bảo anh ấy tới nhé?" Đinh Mùi còn chưa nói xong đã nghe có người gọi anh vào, "Thứ Sáu anh sẽ gọi lại cho em, trưa thứ Sáu mình cùng đi ăn cơm".

Nói xong, điện thoại như bị ai giật mất, đầu tiên là không thấy gì, sau là mất tín hiệu.

Quyển Nhi một tay ôm sách, một tay cầm ống nghe, ngăn người ra đứng đó, đầu óc trống rỗng.

Tối tận khi Tề Vũ muốn gọi điện, thúc nhẹ một cái vào người cô mới bừng tỉnh, đưa ống nghe cho bạn.

(1) Hay còn viết là GRE, tức Graduate Record Examination, một chứng chỉ cho việc giảng dạy và học tập bằng tiếng Anh, được rất nhiều trường tại Mỹ và các nước nói tiếng Anh khác đòi hỏi như một điều kiện bắt buộc để có thể tốt nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Chỗ nào cũng là nợ

Ngày Đinh Mùi quay về, vì tàu trễ giờ nên không đi ăn trưa với Quyển Nhi được, đến buổi học đó cũng phải chạy vội vàng mới kịp. Anh ôm bài tập dày gần bằng một cuốn sách mà Quyển Nhi viết, ước chừng trọng lượng rất nặng. Không chỉ thế, ở bên trong những nét bút như rồng bay phượng múa, rõ ràng là có ý bắt chước nét chữ của anh, không biết cô đã tốn bao nhiêu thời gian và công sức vào đây. Lật giờ xem nội dung bên trong, nếu nói lúc trước anh chỉ là ngậm cảm động thì lúc này thật sự đã cảm động ra mặt, luận chứng chặt chẽ, rõ ràng, lưu loát, những ghi chú phía sau bài luận, trích dẫn cũng phải dài đến hai, ba trang. Có thể thấy, khi viết bài luận này, Lục Quyển Nhi đã đầu tư không ít công sức.

Buổi học hôm nay, Đinh Mùi không nghe vào đâu bất cứ chữ nào. Hết giờ anh nộp cho giáo viên bài luận, lại thành khẩn giải thích về tình hình của mình. Anh nói, anh bị bệnh là do tham gia các hoạt động ngoại khóa quá nhiều, sau này sẽ chú ý điều tiết giữa thời gian học tập và thời gian tham gia hoạt động xã hội hài hòa hơn, không gây phiền phức cho giáo viên nữa. Những lời nói thật thật giả giả đó rất có hiệu quả, ấn tượng của cô giáo Lâm phụ trách môn học này đối với Đinh Mùi lập tức có biến đổi lớn. Sau khi nghiêm túc đọc bài luận văn Đinh Mùi vừa nộp, nói: "Viết tốt lắm, rất nghiêm túc". Dù sao làm giáo viên ai cũng không thích sinh viên xem nhẹ lời nói của mình, bị che mắt bởi những lý do hoang đường vô lý. Còn đã thành thật nhận lỗi thì có lý gì lại không bỏ qua chứ.

Anh ra khỏi lớp học, vừa lúc đó lại gặp Quyển Nhi trong đám đông đi ra từ thang máy.

"Đi thôi, nha đầu, đi ăn cơm"

"Ba giờ chiều rồi, ăn bữa nào bây giờ?" Quyền Nhi thấy tâm trạng của Đinh Mùi rất tốt, biết chắc là mọi việc đã qua, nên cô cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

"Anh xuống tàu là đưa chị Luru về nhà, sau đó vội quay về đi học, còn chưa kịp uống nước nữa. Mặc kệ là ăn bữa nào, em ăn tối tối, ăn tối đêm, chỉ cần em có thể ăn được, anh cũng sẽ sắp xếp. Nếu em thích, thì anh cũng không nhỏ nhen, phải vậy không?"

Chị Luru là ai mà có thể khiến Đinh Mùi tạm gác việc học tập ở trường để đưa về tận nhà? Chắc chắn là một nhân vật rất quan trọng đối với anh. Nhưng quan trọng hay không quan trọng thì cũng có liên quan gì tới cô đâu, nên cô cũng chẳng nhiều chuyện để nghe ngóng, anh nói thế nào thì cô biết thế ấy thôi.

Gần đây Trương Đào được điều đến phụ trách tiết mục mới, Đinh Mùi đi theo anh ta, nên nhanh chóng trở nên thân thiết với mọi người trong tổ đó. Tổ trưởng phụ trách tiết mục mới này là Luru Vũ Kiều, cũng chính là chị Luru mà Đinh Mùi thường nhắc đến. Luru Vũ Kiều này không đơn giản, xuất phát điểm là sinh viên Kinh tế, mặc dù từ một trường không quá nổi tiếng. Sau khi tốt nghiệp, ở lại đài truyền hình địa phương phụ trách tiết mục Kinh tế, hai năm sau từ chức để đến thành phố A lưu lạc kiếm sống. Khi chị ta vừa đến thành phố A, việc gì cũng làm, cũng mới tìm được con đường đi cho mình hai năm nay, cũng gọi là có chút tiếng tăm trong đài truyền hình. Thành công thì phải trả giá, chồng chị ta, cũng chính là bạn học đại học, đã từng từ bỏ công việc ở ngân hàng để theo vợ tới thành phố A, cuối cùng lại ly hôn quay về quê lập nghiệp. Những chuyện đó, có chuyện là nghe người khác nói, có chuyện do chính chị Luru đó đã nói với Đinh Mùi. Chị ta thích sự năng động và thái độ bình tĩnh của Đinh Mùi khi làm việc, thậm chí còn tạo cơ hội cho anh được xuất cảnh hai lần, đây là cơ hội hiếm có dành cho những phóng viên trong thời kỳ thực tập, huống hồ bản thân anh chỉ là kẻ đi theo, danh không chính, ngôn không thuận. Những việc này trong lòng Đinh Mùi cũng hiểu rất rõ và cũng sinh lòng tri ân, muốn báo đáp Luru Vũ Kiều. Giữa hai người không thể hiện rõ là quan hệ cấp trên cấp dưới, mà ngược lại còn tỏ ra thân thiết và tùy tiện trong các cuộc tiếp xúc giữa trăn đông người. Đinh Mùi quan tâm chăm sóc tới Luru Vũ Kiều, người không mấy khi chú ý sức khỏe; còn Luru Vũ Kiều thỉnh thoảng lại giảng cho anh nghe về kinh nghiệm của bản thân, rồi hướng dẫn thêm trong công việc. Đôi khi cả hai người cùng đi công tác, Đinh Mùi đảm nhiệm vai trò sứ giả hộ tống người đẹp, lần này cũng không phải ngoại lệ.

"Anh mời mà em lại không ăn sao? Cho anh nợ đấy, khi nào em nghèo tới mức không mua nổi cơm để ăn nữa, lúc ấy anh hãy trả." Mấy ngày gần đây việc duy nhất Quyền Nhi làm là giúp Đinh Mùi viết luận văn, khác nghề như cách nói, lần này coi như cô đã được lĩnh giáo về điều này. Đầu tiên là phải đọc hết đồng sách, sau đó dựa vào nội dung đọc được, làm một bài tổng kết, viết bản nháp trước. Bước cuối cùng chính là chép lại, nét chữ của Đinh Mùi cô rất quen thuộc, nên khi viết cũng không quá khó khăn, nhưng viết đến năm nghìn chữ thì cũng không thể nói là một công việc nhẹ nhàng.

Thấy cô cứ chép mãi chép mãi, La Tư Dịch trêu: "Đúng là một sáng tác quan trọng, viết tay mà cũng phải viết nháp đến mấy bản".

Đúng thế, đúng là rất quan trọng. Trước đây còn làm cấp dưới của Đinh Mùi, đã giúp anh làm không biết bao nhiêu việc, mặc dù không gây ra sai sót lớn, nhưng đều là không cam tâm tình nguyện mà cố làm cho xong, không thể so được với lần này cô tự nguyện xin được làm. Bài tập lần này cô hết sức cẩn thận, sửa đi sửa lại, ban đầu là vì sợ có sai sót về nội dung, sau lại sợ nét chữ và phong cách viết không giống của anh, dò đi dò lại cho tới tận tối thứ Năm mới coi như thật sự hoàn thành. Buổi đêm hôm đó cô còn gặp ác mộng, mơ thấy bài luận văn khó khăn lắm mới viết xong của mình, khi mang ra nộp tự nhiên biến thành tập giấy trắng, trong giấc mơ cô sợ tới mức bật khóc, và từ đấy không thể ngủ lại được nữa. Lần này hoàn thành xong nhiệm vụ, có thể về ngủ một giấc thật ngon rồi.

Quyền Nhi vẫy tay tạm biệt Đinh Mùi, kéo tay La Tư Dịch đi về phòng, dường như toàn bộ trọng lượng cơ thể đều dồn lên người Tiểu La.

"Sao cậu không đi?" La Tư Dịch hỏi

"Đi rồi thì có thể làm gì?" Quyền Nhi hỏi lại.

La Tư Dịch bắt gặp ánh mắt thờ ơ, "Cậu nói thì nghe như hiểu biết lắm nhưng khi làm thì lại rất hồ đồ. Nếu không vì cái gì, thì cậu nhận thêm việc vào mình để làm gì?"

"Chẳng phải là việc gấp hay sao? Lẽ nào người ta cầu cứu cậu lại không giúp?"

La Tư Dịch gật gật đầu, "Cậu nói đúng, mình cũng sẽ không thể không giúp, quen nhau bao nhiêu năm như thế, đừng nói là làm bài tập, nếu anh ấy nhờ mình thì hộ, không chừng mình cũng sẽ đi ấy chứ. Nhưng có thể giống nhau sao? Với mình anh ấy là đóa hoa tàn, đã qua thời kỳ cố giữ cho tươi rồi. Mà cho dù có giữ lại làm hoa khô, cũng không phải do mình cố ý giữ lại. Còn đối với cậu, đang là lúc nở rộ tươi tốt nhất, còn mọc ra cả cỏ dại nữa! Cậu còn tự mình tưới nước bón phân thêm, thật hết cách".

"Mình chẳng phải là cũng đã cố gắng làm theo lời cậu đấy sao!" Không phải không muốn nhờ cô, không phải không muốn bày tỏ lòng mình với anh, nhưng Quyền Nhi vẫn cảm thấy cô và Đinh Mùi chưa đến mức độ ấy, mà ngược lại hình như là do cô tự đa tình thôi. Nếu đã là việc của mình, thế thì cứ giữ trong lòng là được, dù sao cũng không phải là không có kinh nghiệm, dần dần thời gian sẽ khiến mọi thứ mờ nhạt thôi.

Cuối cùng, buổi tối Đinh Mùi vẫn thu xếp một bàn mời mọi người, bởi vì sau này anh sẽ bận hơn, không tránh khỏi làm phiền bạn bè lo giúp việc ở trường.

"Quyền Nhi đâu?" Không cần Đinh Mùi mở miệng thăm dò, Dương Thu không thấy Quyền Nhi đến vội hỏi La Tư Dịch.

"Buổi tối Quyền Nhi đi làm gia sư."

Sự thật đúng là như thế. Quyền Nhi và La Tư Dịch mỗi người đều tìm cho mình một công việc làm gia sư, đó là dạy tiếng Trung cho lưu học sinh. Học

trò một người là người Canada, một người là người Mỹ, hai cô không lấy tiền, ý định là học phát âm và luyện nghe tiếng Anh từ học trò.

Nhưng cho dù là có giờ hay không có giờ dạy, Quyển Nhĩ cũng không dám đến. Tình cảm dành cho Đinh Mùi dường như đã đứng sẫn trên bệ phóng, dù cô có muốn hành động hay không, có muốn tiến lên phía trước hay không, tự sẽ có một sức mạnh nào đó đưa cô lên phía trước. Mà một khi đã bước đi, không nhìn thấy đường, không biết phương hướng, không rõ bước chân sỏi rộng hay hẹp, không xác định được tốc độ là nhanh hay chậm, hoàn toàn dựa vào trực giác.

Cứ như là một mình cô đang cố gắng chống lại rất nhiều Lục Quyển Nhĩ khác, bất luận có thành công hay không, cuối cùng cũng sẽ mệt mỏi tới suy sụp thôi.

Dương Thu còn muốn hỏi nữa, Tăng Nghị lại đi tới nói, "Con gái nên ngồi vào bên trong, bên ngoài họ mang thức ăn lên, sợ sẽ làm bỏng các em đấy".

Đinh Mùi nhìn La Tư Dịch, rồi lại nhìn sang Tăng Nghị, cuối cùng im lặng không nói gì.

Lúc tàn tiệc, Đinh Mùi cầm một chiếc túi

đưa cho La Tư Dịch, "Mang về để ăn đêm".

La Tư Dịch đương nhiên sẽ không hiểu lắm ý tốt của anh, nhưng cho dù có hiểu ý, vẫn nên hỏi một câu, "Đây là thứ gì?".

"Sùi cào." "Nhân gì?"

"Ừm... Không biết." Lúc thanh toán, Đinh Mùi kêu nhân viên phục vụ chuẩn bị, đâu có biết bên trong nhân gì.

La Tư Dịch nhắc nhắc túi sùi cào trên tay, như vậy coi như cô đã hiểu, không phải Đinh Mùi không có tình cảm với Quyển Nhĩ, nhưng trọng lượng của nó vẫn chưa đủ nặng. Nếu đã vậy, chắc anh ta cũng chẳng để ý việc túi sùi cào này cuối cùng sẽ vào bụng ai đâu.

La Tư Dịch về tới ký túc, đã gần đến giờ đóng cửa nên mọi người đều có mặt đầy đủ trong phòng, "Nào, ai đói thì tới ăn sùi cào nhé!", La Tư Dịch đặt túi sùi cào lên bàn, còn mình thì đi lấy đĩa để bày ra.

Mọi người đi tự học về ai cũng đói meo, nói giảm bớt chẳng qua là để an ủi bản thân, nhưng nhìn thấy đồ ăn trước mặt, chẳng ai còn khách sáo gì nữa, ủa tới rất tự nhiên.

"Nhân gì thế?" Tề Vũ vừa bước vào phòng cũng sán lại.

"Ngô!" Tôn Mộc Nam đã ăn một miếng rồi nói có vẻ c

"Là cần tây chứ!" Hà Bó không chắc chắn lắm, cô đã ăn hai cái, nhưng ăn vội quá, có phần là nuốt chửng chưa kịp nhai, thật sự không nhận biết được là mùi vị của nhân gì.

Sở Phí Bình có vẻ từ tốn hơn, còn đi lấy đôi đũa, đẩy nhẹ vài cái sùi cào ra. "Không phải chỉ là một loại nhân đâu, nhân chay nhân thịt đều đủ cả". Quay đầu lại nhìn Quyển Nhĩ nói, "Có nhân tôi tây mà cậu thích đấy, mau xuống đi".

"Mình đánh răng rồi, không ăn nữa." Quyển Nhĩ nhẹ nhàng lật người, quay lưng ra ngoài.

Lúc này, La Tư Dịch đã quay lại phòng, làm như không biết Quyển Nhĩ vẫn còn thức, nhẹ nhàng thu dọn lại giường của mình, rồi trèo lên nằm.

Cả phòng không ai nói gì. Ngày hôm sau, Quyển Nhĩ cũng không nghe ngóng, La Tư Dịch cũng không nhắc lại sự việc đi ăn cơm tối đó nữa. La Tư Dịch đã xác định rõ tư tưởng sẽ không nhắc tới Đinh Mùi trước mặt Quyển Nhĩ. Nếu giữa hai người bọn họ không thấy có tương lai, nếu cả hai người đều không có ý phát triển tiếp, cô cũng không cần phải lo nhiều việc như thế, cũng không cần phải làm cái việc tác thành cho người khác.

Nhưng hai người không nhắc đến, không có nghĩa là người khác cũng không nhắc đến. Buổi tối Dương Thu gặp Quyển Nhĩ, việc đầu tiên là kể lại cho Quyển Nhĩ nghe tối qua cô ấy đã cảm ly rượu đuổi theo Tăng Nghị.

"Cậu không đến thật tiếc quá, tối qua mình mới phát hiện hóa ra Tăng Nghị dễ đối phó như thế, mình uống một ngụm, anh ấy cạn một ly."

"Cậu biến thành ma men từ lúc nào thế?" Với từ lượng của Tăng Nghị, cho dù là một ly đối với một ngụm, thì Dương Thu cũng chưa chắc đã chiếm được lợi thế.

"Ha ha, chỉ là ham vui thôi mà. Sau đó mình thấy anh ấy như cái thùng không đáy, mình đuổi anh ấy chạy cũng là vui đùa thôi, giống kiểu khua chiêng rút quần ấy."

"Cậu biết mà thu bình là tốt rồi. Bọn họ đang tụ tập uống với nhau, uống thế nào cũng không thấy vui. Nếu cậu còn đuổi Tăng Nghị thêm nữa, cậu có tin là sẽ có người chạy theo sau quay đánh cho cậu một trận không?" La Tư Dịch thấy Dương Thu kể chuyện đó, cũng yên tâm trêu chọc

"Xem ra mình không đi là đúng. Mình sợ nếu mình đi cũng không chịu được mà đuổi theo cậu có phải cậu quên uống thuốc không đấy. Đến lúc đó không phải bọn mình đến đây để ăn cơm nữa, tất cả mọi người đều chạy vòng quanh bàn, nhà hàng sẽ biến thành sân vận động mất."

"Không nói nữa, các cậu chỉ biết trêu mình." Dương Thu bĩu môi đi nhanh lên mấy bước chân. Nhưng được vài bước, cô ấy dừng lại, "Dù thế nào, mình muốn theo đuổi, mình cũng đã theo đuổi rồi. Mình muốn anh ấy làm gì, anh ấy cũng đã làm rồi, cuối cùng tự mình thấy mình không đủ bản lĩnh, từ bỏ là do mình cam tâm tình nguyện. Giờ là mình theo đuổi người khác, đúng là đáng cười, đáng xấu hổ. Nhưng như thế có sao đâu! Rồi cũng có một ngày, một đoàn người đuổi theo phía sau mình, lúc đó dừng lại hay không còn phải xét đã".

Quyển Nhĩ thấy câu nói buột miệng của mình khiến Dương Thu không vui, sau đó còn tuôn ra một tràng, cảm thấy có chút ngượng ngùng, định nói lời xin lỗi, nhưng sợ nói không đúng lại đắc tội với bạn lần nữa, nghĩ mãi cuối cùng mới nghĩ ra một câu, "Là mình nói sai, cậu đừng giận".

La Tư Dịch không phải là người có khả năng giải vây, nhưng giờ chỉ có ba người, hai người kia tự nhiên trở nên cứng nhắc như thế, còn lại mình cô kẹp ở giữa, không lo sao được. đành nói, "Chuyện gì mà cười hay không cười, chuyện gì mà đúng với sai, nói những lời này chẳng phải khiến mọi chuyện đi quá xa hay sao".

Cô còn chưa nói hết câu đã bị Dương Thu cắt ngang, "Không xa thì sao thể hiện là gần chứ?".

La Tư Dịch cũng giận, "Cậu cứ nhất định phải kiểm chuyện hay sao? Cậu thích so sánh xa, gần, chẳng ai ngăn cậu cả, tự mình suy nghĩ đi, mình không rảnh." Sau đó cô kéo tay Quyển Nhĩ định bỏ đi.

Dương Thu lúc đó càng ảm ức, những lời không hay vốn định giữ lại trong lòng không nói, lúc này không kịp nghĩ ngợi gì liền xô ra, "Các cậu không có thời gian rảnh rồi để chơi với mình, thời gian của các cậu dành để đưa con trai về nhà, để nâng cao kỹ năng có phải không?".

Quyển Nhĩ nghe thấy vậy, mặt tím lại, giật tay mình khỏi tay La Tư Dịch, nhất định đứng lại. Nếu Dương Thu nói chuyện khác, cũng có thể cô sẽ nhăn nhó mà đáp lại vài câu, đồ dành cho cô ấy vui lên là xong. Nhưng Dương Thu lại lới chuyện này ra, thật đúng là không biết điều gì cả

"Lúc đó mình hỏi cậu, cậu nói cậu đã mua xong vé rồi, nhất định phải về nhà."

Quyển Nhĩ trong lòng mặc dù rất giận, nhưng vẫn nói từng từ từng chữ rõ ràng.

"Phải, cho dù mình có chưa mua vé, thì cũng sẽ không đi, bởi vì mình vốn không muốn đi. Mình đi để làm gì, ở trường làm nền cho cậu còn chưa đủ, còn theo cậu về tận nhà làm gì?"

"Làm nền?" Lúc này Quyển Nhĩ đúng là không biết nói gì thêm nữa, tiếp xúc với Dương Thu lâu như thế, có cộng dồn lại cũng không bằng sự kích động phải nhận trong ngày hôm nay.

"Đừng nói thêm nữa, chắc hôm qua cậu uống say tới hồ đồ rồi, hôm nay còn chưa tỉnh rượu."

Điều duy nhất mà La Tư Dịch nghĩ được lúc này là muốn kéo Quyển Nhĩ đi, nếu còn tiếp tục nói nữa, sau này đừng nói là làm bạn, cho dù có gặp nhau thì cả hai cũng sẽ thấy khó chịu.

"Hồ đồ? Mình vô cùng tỉnh táo. Các cậu thấy mình dễ bắt nạt, nên định gây chuyện phải không? Còn lâu nhé!"

"Thế cậu đang làm gì, cậu định cãi nhau ở đây cho vui hay cho thiên hạ nhìn?" La Tư Dịch không kiềm chế được cũng bắt đầu hét lên.

Dương Thu đột nhiên ngồi thụp xuống, ôm mặt khóc rung rức, Quyển Nhĩ kéo cô ấy ngồi lên chiếc ghế dài bên đường, "Cậu thật là..." Chưa nói xong cũng không kìm được bật khóc.

Dương Thu khóc một lúc, thấy Quyển Nhĩ ngồi bên cạnh cũng đang khóc rất thảm thiết, bèn ôm lấy Quyển Nhĩ tiếp tục khóc. La Tư Dịch đứng bên cạnh cảm thấy thật đau đầu, nhưng không thể bỏ mặc hai cô bạn ở đó mà đi, "Hai cậu định diễn cho xong vở kịch đau khổ vì tình phải không? Thôi được rồi, cứ cho là các cậu muốn diễn, thì làm ơn nhắc nhở nhân vật phản diện là mình đây một chút, các cậu khóc một thôi một hồi như thế, cũng không thể để mình đứng xem không chứ!".

Dương Thu nghe thấy vậy, mới dần dần nín khóc. Cô ấy cúi đầu, một lúc lâu sau mới thốt ra được một câu, "Chỉ vì mình... thấy Tăng Nghị thật đáng thương

"Anh ta đáng thương?"

"Anh ấy còn không đáng thương sao? Anh ấy uống nhiều thế nào cậu không biết đâu. Tại sao anh ấy lại uống chứ, các cậu có ai thêm quen tâm đâu?" Dương Thu nói mãi nói mãi giọng bắt đầu to dần lên.

"Anh ta, uống nhiều?" La Tư Dịch đang cố gắng nhớ lại tình hình tối qua, nhưng cuối cùng cũng không có hình ảnh nào về Tăng Nghị, đành từ bỏ.

"Đúng, là mình đã đưa anh ấy về. Các cậu chẳng ai thêm để ý tới anh ấy cả."

La Tư Dịch khoát tay ngăn lời tố cáo của Dương Thu. "Bọn mình không để ý là anh ta đã uống nhiều rượu, không đưa anh ta về, thế là anh ta thành ra đáng thương sao? Chẳng phải còn có cậu đấy thôi?".

"Nhưng người anh ấy cần không phải là mình."

Quyển Nhĩ và La Tư Dịch nghe Dương

Thu nói năng lộn xộn một hồi, mới hiểu ra vấn đề. Thì ra tối qua sau khi Đình Mùi thanh toán và ra về, đúng lúc đó Tăng Nghị vào nhà vệ sinh, chỉ có Dương Thu là để ý tới anh ta, nên ở lại đợi anh ta ra rồi cùng về. Trên đường về, Tăng Nghị mượn rượu giả điên, nói với Dương Thu gì mà không có được thứ đã mất, chua xót ví mình như là bậc Tình thánh, đề lên người Dương Thu, vô tư lợi dụng.

"Sau này cậu gặp anh ta ít thôi." La Tư Dịch không cần biết Dương Thu nghe có lọt tai hay không, "Đây gọi là bệnh cũ tái phát, để anh ta tiếp cận là tự nguyện cho anh ta hưởng lợi".

"Mình cảm thấy anh ấy thật sự rất đau lòng."

"Cứ coi như thật sự đau lòng đi, cũng không cần phải an ủi, anh ta sẽ tự có cách." La Tư Dịch dừng lại một lát, cố gắng mềm mỏng hết sức có thể. "Dương Thu, mình nói chuyện này, không phải vì mình quen biết anh ta từ lâu mà ép cậu phải nghe theo phán đoán của mình. Nhưng nếu có ai nói với mình Tăng Nghị yêu sâu sắc, không thể tự giữ bỏ được hoặc những câu đại loại như thế, mình không bao giờ tin đâu".

"Anh ấy thật lòng với Quyển Nhi, điều này cậu cũng không tin?"

"Trọng điểm là cậu không thể tự giữ bỏ ý." L này Quyển Nhi cũng bình tĩnh lại, thêm vào một câu. Tăng Nghị đối với cô rất tốt, quan hệ giữa hai người lúc này cũng ổn, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy Tăng Nghị có thể bị tổn thương vì chuyện tình cảm, đặc biệt là vì cô mà tổn thương thì lại càng không.

"Bọn họ chỉ nghiêm túc với chính bản thân họ mà thôi. Bị thương tới gân cốt cũng chưa chắc đã thật sự đau lòng. Tình cảm sâu nặng đều do bọn con gái tự về ra mà thôi."

Đã nói đến mức này thì không còn gì để nói thêm nữa. Cho dù tất cả mọi người đều biết Dương Thu từng có tình cảm đó, nhưng lúc này cũng không thể bày tỏ ra. Nếu Dương Thu vẫn còn thích Tăng Nghị, tình nguyện cho rằng anh ấy cần sự an ủi, cần một người có thể thấu hiểu bên cạnh thì người khác có nói gì cũng không có tác dụng.

"Thế chẳng phải mình bị anh ta lừa gạt hay sao?" Dương Thu đột nhiên đứng bật dậy, "Mình phải đi tìm anh ta để tính sổ mới được!".

Nói xong liền chạy đi thật.

Quyển Nhi đuổi theo mấy bước, thấy La Tư Dịch không chạy theo liền giục, "Nhanh lên!".

"Cậu đuổi theo làm gì?"

"Nếu cô ấy đi tìm Tăng Nghị thật thì sao?"

"Thế chẳng phải càng tốt sao, cho Tăng Nghị biết thế nào là đau khổ, để anh ta biết được cái đạo lý, giả vờ đáng thương để trục lợi, cuối cùng sẽ biến thành đáng thương thật. Bọn mình cứ đứng đây đợi khi anh ta sắp rơi xuống vực thẳm rồi kéo anh ta lên là được."

Quyển Nhi suy nghĩ, rồi gật đầu, cô cũng chỉ mong Dương Thu mã đáo thành công. Cô hoàn toàn không ý thức được rằng, mình là nhân vật quan trọng trong chuyện này, muốn mọi việc được giải quyết ổn thỏa, làm sao có thể thiếu phần cô chứ.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Xóa sạch hận thù

La Tư Dịch và Lục Quyển Nhi ngồi học ở thư viện chưa được một tiếng đồng hồ thì thấy Đình Mùi phăm phăm tới thì

Khi ba người đã đứng ở giữa cầu thang, Đình Mùi nói, "Tí nữa Quyển Nhi đừng về ký túc xá, La Tư Dịch, em đi khuyên Dương Thu đi".

"Chuyện gì vậy?" Cả hai người đều đồng thanh hỏi.

"Chuyện gì? Dương Thu muốn Tăng Nghị tỏ tình trước đông đảo mọi người. Nói là Quyển Nhi nói thế, cậu ta phải thể hiện thành ý, mới cho cậu ta cơ hội."

La Tư Dịch phá lên cười, "Dạy trẻ từ tuổi còn thơ mà". Thế này gọi là chết trong khi gây chuyện, nếu không anh ta làm sao mà nhớ lâu được chứ.

"Em còn cười được sao? Hoa đã được trải dưới sân ký túc bọn em rồi, Banner cũng kéo lên rồi. Tăng Nghị mất mặt, Quyển Nhi cũng không thoát khỏi liên quan. Các em xem lại xem, vì muốn dạy cho người khác một bài học, mà phải đánh cược cả bản thân vào sao."

Nội tình sự việc Đinh Mùi đã biết, tối qua là do anh mời, nên ít nhiều cũng có trách nhiệm. Huống hồ nhìn Tăng Nghị thảm hại một mình đứng giữa đám hoa, bị mọi người xung quanh cổ vũ, anh cũng không nhẫn tâm.

"Quyển Nhi đi cùng anh, La Tư Dịch em về xem sao, em khơi mào ra chuyện này thì về thu dọn đi."

"Nói vậy là có ý gì? Anh ta không giữ được miệng mình, không giữ được tay mình, tội lỗi lại đổ lên đầu em là sao?"

Quyển Nhi không muốn Tiểu La và Đinh Mùi xung đột nữa, vội vàng nói: "Đúng là không liên quan gì đến Tiểu La, làm thế nào đều là do Dương Thu tự nghĩ ra, bọn em không ai biết gì cả".

Đinh Mùi nhìn Quyển Nhi, lại quay sang nhìn La Tư Dịch, không muốn giằng co về vấn đề này nữa, "Nói đi, bọn em muốn thế nào?"

Ba người nhìn lẫn nhau, Quyển Nhi thu dọn đồ rồi đi theo Đinh Mùi, La Tư Dịch quay về giúp thu dọn tàn cuộc.

"Xin em đấy, làm ơn chú ý một chút có được không?" Đinh Mùi đưa Quyển Nhi ra tới cổng trường, sau khi gọi xe xong mới nói.

"Sao em lại không chú ý..." Giọng Quyển Nhi rất nhỏ, trên cũng có người ngoài, cô không muốn nói quá nhiều.

"Em có chú ý, em chú ý mà đứng nhìn sự việc phát triển tới mức hoang đường thế này sao?"

Giọng Đinh Mùi không quá to, rất thấp, nhưng khi Quyển Nhi nghe, có cảm giác như anh đang nghiêng răng nghiêng lợi để nói. Vì thế Quyển Nhi không trả lời nữa, thầm thừa nhận sự chỉ trích của anh, không muốn đổ thêm dầu vào lửa.

Xuống xe, Đinh Mùi đi phía trước, Quyển Nhi vội vàng theo sau anh đi vào một khu chung cư nhỏ.

"Đây là căn hộ của cô anh. Nếu Trần Hạo về cũng sẽ ở đây. Anh cũng vẫn thường xuyên qua lại chỗ này, tối nay em ngủ lại đây đi."

Sau khi lên lầu vào phòng, Quyển Nhi lặng lẽ quan sát nơi mình sẽ nương thân tối nay, căn hộ hai phòng ngủ, không lớn nhưng rất sạch sẽ. "Một mình em?"

Đinh Mùi cũng không buồn lờ mắt với Quyển Nhi nữa. "Trong phòng vệ sinh có bàn chải đánh răng mới, em mau rửa mặt rồi đi ngủ đi."

"Em muốn gọi điện cho Tiểu La."

"Tò mò? Tò mò thì mau quay về xem sao." Đinh Mùi cũng không thể lý giải được, tại sao đột nhiên mình lại trở thành một tên nhỏ mọn như thế. Nhìn bộ dạng ảo não của Quyển Nhi, tự nhiên anh thấy rất tức giận. Chính là về mặt đó, chỉ biết gây họa, mà gây họa xong lại còn có một đoàn người đi phía sau dọn dẹp giúp, bản thân anh cũng là một trong số đó, đây là điều khiến anh tức giận nhất.

Quyển Nhi cắn môi dưới, những thứ khác cô không biết, nhưng về mặt kiên nhẫn của Đinh Mùi thì cô nhìn thấy rất rõ ràng. Đúng là cô muốn nghe ngóng tình hình trong trường, cô không muốn ngủ ở đây. Quyển Nhi chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ phải làm phiền tới Đinh Mùi, nhất là vì những chuyện như thế này. Chuyện xảy ra tối nay, thật sự cô không bận tâm lắm. Cô luôn cảm thấy Dương Thu cũng tốt, Tăng Nghị cũng tốt, bọn họ dù sao cũng đều coi cô là bạn, chắc chắn không có ai có ý hại cô cả. Huống hồ cho dù có chuyện gì ảnh hưởng đến cô, cô cũng thấy không có vấn đề gì cả. Bận bè

với nhau, cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hon thiet. Nhiều nhất thì cũng chỉ là bị mọi người xúm vào này nọ, cứ để họ vui vẻ một chút, vui vẻ xong dần dần cũng sẽ lãng quên thôi. Cô nghĩ thì nghĩ thế, nhưng không ngờ tới mức nói ra, khiến Đinh Mùi nghĩ anh ấy làm việc này là thừa. Cô cũng không m nghĩ anh sẽ phản ứng thế nào khi nghe cô nói những điều ấy.

Quyển Nhi làm vệ sinh xong rồi đi ra, thấy Đinh Mùi đã thay bộ quần áo thể thao đang nằm trên sofa trong phòng khách xem tivi.

"Em gọi điện về ký túc đi." Đinh Mùi ném điện thoại cho Quyển Nhi. Thấy Quyển Nhi không hề che giấu vẻ kinh ngạc với hành động bất thường của mình, Đinh Mùi nói thêm một câu: "La Tư Dịch nói em gọi lại cho cô ấy".

Giọng La Tư Dịch vang lên rất mệt mỏi, "Sáng sớm mai cậu quay về đi, không có chuyện gì to tát đâu".

Vốn Quyển Nhi cũng chẳng coi chuyện này là to tát, nhưng với logic "Ngoài cái chết thì không có việc gì lớn" của Tiểu La, việc có thể khiến cô ấy nhấn mạnh không phải là việc gì to tát thì dưới góc độ khả năng chịu đựng của người bình thường, chắc chắn là việc này rất kinh khủng. "Cậu dọa mình đấy à?"

"Mình làm gì còn sức nữa." La Tư Dịch nằm nghiêng trên giường, "Mình đã đuổi cả hai diễn viên diễn cảnh si tình lâm li về rồi, đúng là muốn lấy mạng của lão nương mà." Vào năm thứ ba, từ "lão nương" bắt đầu được lưu truyền trong ký túc, cụ thể bắt nguồn từ đâu, không còn là điều đáng tìm hiểu nữa. Từ này dùng cho các trường hợp muốn trút bỏ mọi buồn bực trong lòng, có hiệu quả rất cao. Đương nhiên bọn họ cũng chỉ nói chơi với nhau trong phòng, còn khi ra ngoài vẫn phải duy trì hình tượng.

"Thế nào gọi là không có việc gì lớn?" Quyển Nhi hỏi, ánh mắt vô thức chuyển động không ngừng trên mặt đất. Đột nhiên bị kéo mạnh về phía sau. Đang định kêu lên thất thanh, liền thấy ánh mắt đe dọa của Đinh Mùi ngồi phía sau, thờ dãi lặng lẽ ngồi xuống sofa.

"Cậu bị dọa cho tới mức đó sao?" La Tư Dịch cười cô ở đầu dây bên kia, "Yên tâm đi, loại cậu ra rồi".

"Hả?" Quyền Nhĩ đàn mặt ra, kết cục đó, không có khả năng xảy ra.

"Cảm thấy không tin phải không? Vậy cũng đúng thôi, tình yêu vốn chẳng có lý do mà, cũng chẳng có quy tắc nào hết. Thôi, thời gian hỏi đáp đã hết, chi tiết thì đợi cậu quay về mình sẽ báo cáo sau nhé!"

Quyền Nhĩ ở bên này còn chưa kịp lên tiếng, chỉ mới gật gật đầu, đầu dây bên kia đã cúp máy.

"Rốt cuộc là có chuyện gì chứ?" Quyền Nhĩ trả điện thoại cho Đinh Mùi, một mình ngồi đó lăm bằm.

Đinh Mùi đưa tay nhận lại di động, khi co tay về còn dùng điện thoại gõ lên đầu cô một cái, "Ngốc quá đi mất, còn có thể có chuyện nào khác, đương nhiên là bọn họ có kết cục đoàn viên, mới có thể loại em ra chứ!"

Quyền Nhĩ đưa hai tay lên ôm đầu, hoàn toàn không phải là bị đau do cái gõ của anh, mà do anh đột nhiên áp sát lại gần, khiến đầu cô bắt đầu choáng váng, trái tim như bị ai thò tay vào bóp nghẹt vậy, rất khó chịu.

Đinh Mùi thấy Quyền Nhĩ vẫn ngồi co rúm trên sàn nhà, một lúc lâu không thấy động tĩnh gì, đành phải ngồi xuống, "Đau không? Gõ em là vì muốn tốt cho em thôi, nếu không thì em không thể thông suốt được".

"Thông suốt thì có gì tốt chứ?" Quyền Nhĩ lộ mặt ra, tiện thể để lộ cái khịt mũi khinh thường của mình. Đôi khi, hiểu nhiều quá chỉ khiến mất thời gian tự tìm phiền não thôi.

"Thông suốt không tốt, lẽ nào cứ hồ đồ mãi?" Đinh Mùi nhấn mạnh ngữ khí ở hai từ lẽ nào. Quyền Nhĩ bây giờ thật ghê gớm, trước kia cô ấy cũng không phải hoàn toàn vâng lời, nhưng không đến nỗi nói một câu cãi lại một câu như lúc này, cãi tới mức khiến anh xém chút nữa cũng không biết trả lời ra sao.

"Anh không cần phải trào phúng em. Em biết là em rất ngốc." Che giấu sự hiểu biết, giả vờ hồ đồ thì cô không biết, nhưng để lộ sự vụng về sợ hãi để mong nhận được sự đồng tình thì cô có thể.

"Làm gì với em bây giờ?" Đinh Mùi kéo kéo cổ áo cô, "Ngồi lên ghế đi. Đừng làm cho anh giống như đang ức hiếp người tàn tật thế".

Đinh Mùi thấy Quyền Nhĩ mở miệng định cãi lại, bời thêm một câu, "Khiếm khuyết về trí tuệ cũng được coi là tàn tật".

Quyền Nhĩ cảm nhận được tâm trạng lúc này của anh đang rất vui, xem ra việc đả kích cô có công hiệu ngay lập tức trong việc nâng cao các chỉ số của anh bạn học Đinh Mùi. Quyền Nhĩ nghĩ thầm, không tranh cãi với anh nữa, "Em đi ngủ đây, ngày mai còn phải đi học". Cô biết nếu còn tiếp tục nói qua nói lại thì kết quả sẽ là âm ỉ tới mức trở nên thân thiết, khiến càng lộ rõ khoảng cách vĩnh viễn không bao giờ có thể rút ngắn lại đó, chỉ có thể rút gọn lại bằng câu, tự tìm tới cái chết.

Đinh Mùi liếc nhìn Quyền Nhĩ, đã từng có kinh nghiệm bị lừa dối, anh nhận thấy rõ ràng là, Quyền Nhĩ lại muốn vạch ra ranh giới với anh. Đây là điều mà anh muốn. Nhưng sau khi nhìn thấy cô, anh lại phát hiện ra, bản thân anh hoàn toàn không mong cô làm việc đó theo ý muốn của cô, vạch ranh giới rõ ràng với anh mà không hề có chút lưu luyến. Là vì thói hư vinh? Anh không vô vị đến mức ấy. Cảm giác đối với Quyền Nhĩ vẫn có điểm nào đó không đúng, không thể nói là yêu, nhưng cũng không muốn hờ hững với cô ấy. Nhìn thấy cô anh chỉ muốn trêu chọc, việc nào của cô anh cũng đều muốn quản. Coi cô như em gái? Lý do này sợ là miễn cưỡng tới nực cười.

Đinh Mùi suy nghĩ rất nhiều, nhưng không hề để lộ ra ngoài mặt, vẫy vẫy tay, "Đi đi".

Đối với anh mà nói, chuyện tình cảm, không cần phải hạ quyết tâm, không cần phải đắn đo suy nghĩ để ra quyết định. Anh không muốn mất thời gian và sức lực vào việc ấy, tùy duyên thôi.

Tối hôm đó, mấy người không ai ngủ ngon giấc. Sáng hôm sau khi tụ tập lại, sắc mặt ai cũng rất tệ. Đương nhiên bất bình thường chính là hai người Tăng Nghị và Dương Thu, sắc mặt của họ phải dùng hai chữ kỳ dị để lột tả.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Quyền Nhĩ dùng ánh mắt dò hỏi.

La Tư Dịch sán lại, "Hôm qua, hai người này vì muốn kết thúc, đành phải diễn cảnh đại đoàn viên. Thật xúc động lòng người, haizz, thật xúc động lòng người!" Giọng của cô ấy không nhỏ, cứ như đang ở trong phòng kín, không sợ bị người ngoài nghe thấy vậy.

Đinh Mùi nghe thấy thế liền nhủ mày, nhưng cũng không nói gì. Mặc dù anh không tán đồng với hành động giấu đồ bìm leo của La Tư Dịch, nhưng cũng không phản đối.

"La Tư Dịch!" Dương Thu xóc lại tinh thần, "Cậu phải cảm ơn vì thân kinh của mình đủ vững, tình hình tối hôm qua, mình phải chạy lên chạy xuống không ít đâu". Cứ nghĩ tới việc tối hôm qua từ vị trí người vạch kế hoạch tỏ tình cho người khác lại chuyển thành màn kịch tỏ tình của chính mình, mà đối tượng tỏ tình lại đáng ghét đến thế, Dương Thu buồn bã tới mức không ít lần có suy nghĩ tự hủy diệt mình.

"Lúc chạy lên chạy xuống, cậu cũng có thể trách bản thân mình không có mắt nhìn người thôi." La Tư Dịch đáp trả, quyết không chịu bỏ qua.

Quyền Nhĩ kéo La Tư Dịch, "Tiểu La, đừng nói nữa".

"Không có mắt nhìn người là có ý gì?" Dương Thu không nói gì, Tăng Nghị ngồi không yên, đây chẳng phải là nói vòng nói vo để thóa mạ anh sao.

La Tư Dịch ném về phía Tăng Nghị ánh mắt 'Ai buồn cãi nhau với anh', rồi không nói gì nữa.

Dương Thu thấy Tăng Nghị tiếp lời, dường như cũng bình tĩnh hơn. Hôm qua đúng là một màn lộn xộn, cũng là vì chính cô đã bày trò tình nghịch, nếu cảm thấy vui thì không nên trách cứ người khác. "Lục Quyển Nhi, chuyện tối hôm qua là do mình suy nghĩ không thấu đáo, nhưng mình không có ý hại cậu đâu."

"Mình biết, cậu không cần phải nói." Quyển Nhi không muốn cô ấy phải nói lời xin lỗi, quan hệ giữa cô và Dương Thu từ thân thiết đột nhiên biến thành thế này, cũng đã đủ khó xử rồi. Còn ngồi đó mà phán xét ai đúng ai sai, sợ là sau này khó có thể tiếp tục làm bạn nữa.

"Đi thôi, ăn cơm, uống rượu, nuốt trôi hết những chuyện vớ vẩn linh tinh đó, hoặc là nôn hết ra." Đinh Mùi đưa ra ý kiến mang tính chỉ đạo cho toàn bộ cục diện.

Cảnh tượng hôm đó quả thật rất ngoạn mục. La Tư Dịch bị hai người đột nhiên nảy sinh tình cảm chiến hữu – Tăng Nghị và Dương Thu – vây lại tấn công, Quyển Nhi và Đinh Mùi cũng không tránh được kiếp nạn đó, đành phải bước vào chiến cục. Kẻ nào định ra dàn hòa sẽ trở thành bia đỡ đạn, lần này cũng không có ngoại lệ. Hai bọn họ đã từ trận trước tất cả những người khác. Vì vậy, sau đó ba người kia đã dùng rượu để hóa giải ân oán thế nào, họ không có cơ hội được chứng kiến, chỉ thấy sau khi tỉnh lại ba người đó thân thiết như người một nhà. Càng khủng bố hơn là, bọn họ giống như những kẻ thất tán mới tìm lại được nhau, đột nhiên tình cảm thân thiết dạt dào, không có cách nào để kiềm chế, khiến người khác nhìn vào chỉ thấy nổi hết da gà, sau đó từng trận gió lạnh thổi qua, mùi vị của âm mưu không sao che giấu được.

Gần cuối học kỳ, thi cử không phải là việc khiến Quyển Nhi lo lắng nhất mà là trước khi nghỉ hè làm thế nào để có thể về nhà một chuyến. Nguyên nhân chính là vì Cao Mặc đã trở về.

Sau khi ngày vCao Mặc được ấn định, Quyển Nhi cũng đã biết tin này. Nguồn cung cấp tin không phải từ gia đình, mà là từ di Trì, mẹ của Cao Mặc.

Di Trì gọi điện cho Quyển Nhi, là muốn biết lúc nào cô nghỉ hè để sắp xếp thời gian hai gia đình đi du lịch Vân Nam một chuyến. Trước khi Quyển Nhi thi tốt nghiệp trung học, chú Cao đã hứa nếu Quyển Nhi thi đỗ đại học nguyện vọng đầu tiên, hai gia đình sẽ cùng đi chơi nửa tháng. Sau này, do kỳ nghỉ đó Cao Mặc không thể về nhà, vì vậy lời hứa chưa được thực hiện. Vì chuyện này mà Quyển Nhi nuôi tiếc mãi. Nhưng nuôi tiếc là nuôi tiếc, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ tìm một cơ hội khác để bù vào. Thời gian trôi đi, rất khó tìm lại sự thích thú sôi sục như có thể nhấn chìm mọi thứ khi đó, phản ứng đầu tiên của Quyển Nhi là thoái thác. Nghỉ hè cô đã đăng ký vào lớp TOEFL, nên cũng không có thời gian để về nhà, đây hoàn toàn là sự thật.

Không nói lý do đó thì còn tốt, nói rồi lại khiến di Trì hiểu lầm, tự động liên hệ TOEFL, với nước Mỹ và Cao Mặc. "Nếu cháu đã có kế hoạch của riêng mình như thế, di cũng không làm ảnh hưởng tới việc học của cháu nữa. Nhưng dù sao thì cũng phải tụ tập một lần, nếu cháu không có thời gian, để chú và di đến trường Đại học C gặp cháu".

Việc Quyển Nhi đưa bạn học nam về nhà, di Trì cũng đã biết. Lúc đó chỉ cảm thấy tình hình đã không còn cách nào cứu vãn nữa, trong lòng buồn vô hạn. Di cũng không ít lần than vãn với con trai qua điện thoại, một cô con dâu tốt như thế, lại đã chứng kiến quá trình trưởng thành từ nhỏ tới lớn, thế mà cuối cùng lại lỡ mất một cách rất kỳ lạ. Quyết định thay con là việc không nên, nhưng sự ngậm kỵ vọng đó của di, sau khi đột ngột tan vỡ cũng khó tránh khỏi thất vọng. Nghe ngóng thấy Quyển Nhi dự định theo Cao Mặc sang tận Mỹ, hy vọng trong lòng di lại bùng lên. Ai có thể phù hợp với Cao Mặc hơn Quyển Nhi chứ?

Quyển Nhi thật sự lo lắng mấy người lớn nói gió sẽ thành mưa, thế là vội vàng bày tỏ rằng sau khi Cao Mặc quay về, sẽ cố gắng về nhà một lần. Có thể làm thế nào chứ? Mẹ của cô cũng không đứng về phía cô, cưỡng ép, dụ dỗ, chiêu nào cũng dùng cả rồi, nhất định bắt cô phải về nhà bằng được.

Trước khi về nhà, Quyển Nhi đi mà không yên tâm chút nào. Lớp học đăng ký vào kỳ nghỉ là lớp dành cho sinh viên ngoại trú, mà ký túc xá cũng thông báo đóng cửa để sửa chữa, không thể ở lại đó. Cô và La Tư Dịch đã bàn nhau tạm thời thuê một căn phòng để ở, La Tư Dịch thì cứ chần chừ mãi chẳng thấy động tĩnh gì, cả ngày tâm trạng nặng nề, không biết là vì chuyện gì nữa. Quyển Nhi có hỏi, cô ấy cũng không nói. Quyển Nhi tính toán thời gian, sau khi quay lại trường vẫn còn rảnh rỗi được mấy ngày, đành đợi đến lúc đó rồi tính tiếp.

Quyển Nhi vội vàng lên xe, suốt chặng đường tâm trạng không sao trấn tĩnh lại được, lúc thì nghĩ chuyện này, lúc thì lại hoang mang về chuyện kia, không biết là nên suy nghĩ chuyện nào trước cho đúng. Đến lúc xuống xe, đầu óc cô vẫn chưa nghĩ thông được chuyện gì. Nhìn thấy Cao Mặc tới ga đón, đứng thẳng người, nghiêm nghị ở trên bục chờ, không biết tại sao tự nhiên cô lại phì cười.

"Hoan nghênh trở về!" Hai người cùng đồng thanh lên tiếng.

Cao Mặc vẫn là Cao Mặc, đến mái tóc ngã về hướng nào cũng phải được tính toán kỹ lưỡng rồi mới vuốt sang hướng đó, không sai một ly. Quyển Nhi chạy lại, làm một việc mà cô luôn muốn làm, nhưng từ trước tới giờ đều không dám đó là vò vò mái tóc anh.

Tay Quyển Nhi vừa chạm vào tóc Cao Mặc, cũng chưa kịp hành động gì, đã bị giữ lại giữa chừng. Cô nhìn theo cánh tay đó, và bất ngờ khi nhìn thấy khuôn mặt của Diêu Sênh.

Quyển Nhi rút tay về, nhìn ra chỗ khác, ngượng ngùng đứng im ở đó, không nói lời nào. Cô biết mình đã không còn là trẻ con nữa, không nên tùy ý giận dỗi, càng không nên giận dỗi trước mặt Cao Mặc đã xa

cách mấy năm. Nhưng cô cảm thấy mình có

đầy đủ lý do, đối với Diêu Sênh, cô có trở ngại về mặt tâm lý. Cô nghĩ lại, nhiều năm như thế, cũng vẫn là hai người đó đã chứng minh là chỉ thích mẫu con gái như Diêu Sênh, có đầy đủ khí chất, diện mạo xinh đẹp, trí tuệ đầy mình. Tình địch đứng trước mặt, lại còn xuất hiện rất bất ngờ, cũng không thể trách cô không có biểu hiện tốt.

Cao Mạc đưa tay ra đỡ lấy túi của cô, "Đi thôi!", nói xong quay người đi trước dẫn đường.

Diêu Sênh vội vàng theo sau. Hai người không có cảnh tay nắm tay, thậm chí giữa họ còn có khoảng cách. Nhưng hai người đó không gần hơn, cũng không xa hơn, đều cố gắng giữ một khoảng cách nhất định như thế.

Cao Mạc dẫn đường, cho tới tận bãi đỗ xe. Quyền Nhi vừa nhìn, đã nhận ra xe của chú Cao, bình thường chú giữ gìn nó như bảo bối, vậy mà hôm nay lại chịu đưa ra cho anh mượn, đúng là đã rất nể mặt con trai.

"Anh học lái xe từ bao giờ thế?" Quyền Nhi bị nhường cho ngồi ngay ghế phụ, nên đành tìm chuyện

"Sau khi đi. Ở bên đây anh mua một chiếc xe cũ, nếu không lúc ra ngoài rất bất tiện."

Quyền Nhi hơi nghiêng mặt, cố gắng tránh ánh mắt từ phía Diêu Sênh. "Sao lại để hai người đi đón em, cứ giục em về, sao nghi thức tiếp đón chẳng long trọng chút nào thế".

"Đúng lúc Diêu Sênh cũng đến, nên tiện đường đón luôn."

Quyền Nhi lúc ấy mới như bừng tỉnh thì ra mình chính là người được tiện đường mà đón. Tự mình đa tình không phải mới chỉ lần đầu, nên cô cũng không cảm thấy ngại ngùng lắm. Nếu sự ân cần là dành cho người khác thì cô cũng không phải bận tâm tới việc làm nóng bầu không khí nữa. Quay hẳn mặt sang để nhìn kỹ Cao Mạc đã lâu không gặp, anh ấy bây giờ rất khác. Anh ấy của trước kia có dáng của một con mọt sách, thông minh và uyên thâm, nhưng luôn cẩn thận và cứng nhắc. Bây giờ dường như đã có thứ gì đó hòa trộn vào trong, cả con người anh toát lên vẻ tươi mới, nhắc tay đưa chân cũng đều rất phong thái. Sự chuyển biến từ trẻ con thành một người trưởng thành, e là công lao này thuộc về cô nữ sinh nào đó đã dày công bồi dưỡng. Quả nhiên lời của Hà Bô rất đúng, đằng sau người đàn ông chừng chạc là một người con gái có con mắt thông minh và đôi bàn tay khéo léo. Chiếc xe không lái thẳng về nhà như Quyền Nhi nghĩ, đến đoạn đường được phép quay đầu lại quay lại hướng cũ. Quyền Nhi cũng không chắc lắm, bởi vì cả hai gia đình đều vừa mua căn hộ mới, cũng ở cùng một chỗ, sau khi mua nhà mới, cô vẫn chưa về lần nào. Khi cô đang ngó trái ngó phải, nhìn trước nhìn sau để quan sát đường đi, Cao Mạc liền nói, "Chúng ta đưa Diêu Sênh đến nhà họ hàng của cô ấy trước đã".

Quyền Nhi cảm thấy thật rối rắm, lẽ nào không phải đón để đưa về nhà ra mắt ba mẹ chồng hay sao? Cô len lén quan sát Diêu Sênh qua gương chiếu hậu, vẫn thế, khí sắc không lẫn vào đâu được.

Rất nhanh, họ rẽ vào một khu chung cư nhỏ. Sau khi xe dừng lại, Cao Mạc xuống xe lấy hành lý.

"Vừa rồi, xin lỗi nhé." Tư thế của Diêu Sênh trước sau vẫn là nhìn ra cửa sổ, từ lúc lên xe xong cô ấy vẫn luôn ngồi như vậy. "Mặc dù đã chia tay, nhưng nhìn thấy người khác tiếp cận anh ấy, tôi vẫn có những phản ứng không thể lý giải nổi như thế." Nói xong, cô ấy mở cửa xe bước xuống.

Xe đi được một đoạn, Quyền Nhi mới thực sự hiểu Diêu Sênh vừa nói gì với cô, bọn họ đã , nhưng cũng chia tay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Một người đã thay đổi

Nhìn ngôi nhà mới thì biết, số tiền tích lũy nửa đời của ba mẹ đều đổ cả vào đây. Điều khiến Quyền Nhi không thể chịu đựng được chính là, hai nhà chuyển đến đây còn gần nhau hơn, lại còn ở đối diện. Một cầu thang, hai hộ, hai nhà lại có mối quan hệ tốt như thế, ban đêm đúng là không cần đóng cửa nữa.

"Mẹ, có cần phải thẳng thừng thể hiện mối quan hệ không thể phá vỡ giữa mẹ và di Tri như thế không, lần này là ở cùng một tầng, sau này liệu có cùng nhau mua một căn biệt thự, rồi cả hai nhà dọn về ở chung không?"

"Làm sao con nhìn ra ý định của mẹ thế?" không đợi Quyền Nhi trả lời, mẹ cô nói tiếp, "Chẳng phải do con kém cỏi hay sao? Vốn hai nhà đã bàn bạc xong, các con kết hôn, ba mẹ sẽ mua một căn nhà lớn hơn, rồi dọn về ở chung".

Quyền Nhi nằm trên chiếc giường mới mua, ăn dưa hấu được mẹ đứt cho, tự say sưa một lúc mới nói: "Ba mẹ cũng vội vàng quá, Cao Mạc chia tay với bạn gái của anh ấy rồi, không chừng con sẽ có cơ hội khiến ba mẹ được về vang đầy." Trước kia cô không bao giờ nhắc đến bất cứ việc gì liên quan tới Cao Mạc với mẹ là bởi vì quá giữ ý, không muốn bất cứ ai bên cạnh mình phát hiện ra điều gì, cũng không muốn chia sẻ với người khác thứ tình cảm đó. Hôm nay có thể mang ra để nói cười rồi, nhưng một góc nhỏ trong trái tim cô, vết thương vẫn không ngừng rỉ máu.

Quyền Nhi tiết lộ tin tức có tính giật gân như thế, nhưng mặt mẹ cũng chẳng hề biến sắc, "Không cần con phải làm về vang nữa. Ba con nói rồi, cả hai nhà đều đã xác định bọn con không có duyên phận".

Quyển Nhĩ im lặng, đây chắc chắn là sự khác biệt, sự khác biệt giữa người lớn và hai đứa trẻ là cô và Cao Mạc. Mấy ngày nay hai nhà tụ tập cùng nhau, ba mẹ vẫn đối xử với Cao Mạc như với con đẻ của mình, việc gì đáng quan tâm thì quan tâm, việc gì nên dạy bảo thì dạy bảo, chẳng nhận ra có điều gì khác thường cả. Nhưng thì ra, trong lòng ba mẹ vẫn có điều thắc mắc. Chắc là vì ba mẹ có yêu cầu quá cao dành cho nửa kia của con gái: yêu cầu người đó phải một lòng một dạ, trước sau như một.

"Đình Mùi, Tăng Nghi, Tiểu La, các bạn con gần đây sao rồi?" Thấy Quyển Nhĩ không nói gì, mẹ đột nhiên

"Điều rất tốt, đều rất bận. Con với Tiểu La vẫn thường đi cùng nhau, hai người kia thì trong học kì này con chưa gặp lần nào." Những tin tức liên quan đến Đình Mùi, Quyển Nhĩ ít khi nhắc đến khi ở nhà. Cô không biết được những tin như thế nào thì mới để lại ấn tượng tốt đẹp đối với ba mẹ, vì vậy không dám mạo hiểm nói năng lung tung. Nếu người đó sau này đúng là có thể cùng sống với cô thì dù có tốt xấu thế nào cô cũng tự mình gánh lấy, sao lại khiến ba mẹ phải lo lắng. Nếu người đó sau này sẽ trở thành người xa lạ, vậy nói nhiều về họ càng không có ý nghĩa gì. Lý do mà cô không nói, cũng là vì trong lòng còn hy vọng, Quyển Nhĩ hoàn toàn không nhận ra điều này.

Trước ngày Quyển Nhĩ quay lại trường, cũng có một lần nói chuyện riêng hết sức bất ngờ với Cao Mạc. Tại sao lại là bất ngờ, một mặt bởi vì thời gian chọn để nói chuyện cũng là ngoài ý muốn, một mặt là độ sâu của câu chuyện đó, đối với Quyển Nhĩ mà nói, thật khó có thể tưởng tượng.

Hôm đó là trước ngày Quyển Nhĩ quay về trường, dì Trì nói, năm nay chắc Quyển Nhĩ phải đón sinh nhật ở trường, vì vậy muốn tổ chức trước một bữa tiệc nhỏ cho cô. Ba mẹ đều nói, trẻ con thì sinh nhật gì chứ. Sau đó kết quả bàn bạc là không nhắc đến việc tổ chức sinh nhật nữa, hai nhà cùng đi ăn buffet.

Quy mô của nhà hàng cũng không quá lớn. Mặc dù không đông khách, nhưng mấy chiếc bàn lớn đều đã có người ngồi trước rồi. Vì thế người lớn ngồi một bàn, cô và Cao Mạc ngồi một bàn. Lúc đi lấy đồ ăn, Quyển Nhĩ thấy Cao Mạc rất thành thạo, thứ nào nên lấy nhiều, thứ nào nên lấy ít, anh ấy đều có tính toán trên đầu.

"Ở nước ngoài anh thường ăn thế này phải không?"

"Anh đã từng làm trong một nhà hàng như thế này."

"Học bổng không đủ tiêu sao?" Quyển Nhĩ biết, hai năm Cao Mạc đi du học đều không dùng tiền nhà gửi sang mà hoàn toàn tự lập.

"Anh làm thay một người bạn cùng lớp, cậu ấy phải mổ."

"Một người bạn rất thân phải không?" Quyển Nhĩ biết Cao Mạc rất keo kiệt trong

việc chi dùng thời gian, khiến một người

không thiếu tiền như anh phải đi làm việc như thế, chẳng khác nào bảo anh lãng phí tính mạng của mình. Vậy thì chỉ có một cách giải thích duy nhất, đó là người bạn ấy thân với anh.

"Lúc ấy thì vẫn chưa hẳn là vậy." Trình Bình Chất là bạn học cùng lớp thực nghiệm với anh, lúc đó thật sự quan hệ của hai người vẫn chưa phải là thân thiết. Nhờ đến Cao Mạc, là bởi vì cậu ta biết Cao Mạc không có hứng thú đối với công việc làm thêm này, không có nguy cơ bị cướp mất việc làm.

Trình Bình Chất đã dùng một câu nói để kích động Cao Mạc, cậu ta nói: "Cậu đến đây, chính là vì đã chăm chỉ nhiều năm ở trong phòng thí nghiệm phải không? Cả đời cậu định phung phí từ phòng thí nghiệm này tới phòng thí nghiệm khác hay sao?"

Cao Mạc biết mình sống như thế rất có vấn đề. Sau khi sang Mỹ, anh tiếp xúc rất nhiều với Diêu Sênh, thậm chí còn dần dần dựa dẫm vào cô ấy. Những việc liên quan tới cuộc sống hàng ngày, tới việc học tập, chỉ cần là việc có thể nhờ người khác, Diêu Sênh đều chủ động làm giúp anh. Vì vậy anh nhận lời giúp Trình Bình Chất, là muốn bước bước chân đầu tiên ra khỏi công trường.

"Bọn anh sau đó mới dần dần trở nên thân thiết, cậu ấy đưa anh đi nếm thử rất nhiều món."

"Cái gì cũng thử?" Quyển Nhĩ cảm thấy lên, háo hức muốn gấp thử Sashimi.

"Ừ, anh còn tham gia buổi gặp gỡ liên quan tới cần sa."

"Thằng cha ấy! Việc như thế mà cũng lôi anh đi." Những thứ khói gây nghiện ấy đối với Quyển Nhĩ đều là thứ hàng cấm, chẳng trách phản ứng của cô lại mạnh như thế.

"Anh chỉ tham gia buổi liên hoan thôi, không hút thử." Cao Mạc thấy mắt Quyển Nhĩ tròn tròn hết cỡ, bèn nói một câu trấn an.

Hai người cầm theo đĩa thức ăn quay lại bàn ngồi, Quyển Nhĩ lúc ấy mới nói: "Những buổi tụ tập ồn ào như thế mà anh cũng tham gia, anh đúng là thay đổi thật rồi".

"Hình ảnh thần tượng sụp đổ phải không?" Cao Mạc trêu chọc cô.

"Sao anh lại là thần tượng của em?" Quyển Nhĩ dùng đĩa xiên vào miếng hoa quả còn lại trên đĩa, "Đã có thời anh chính là tín ngưỡng của em". Có thể chính vì nguyên nhân này, người khác có bất kỳ vấn đề gì, cô đều có thể lí giải và chấp nhận mà mặt không hề biến sắc, nhưng đối với Cao Mạc, cô không làm được.

Anh luôn có một vị trí cố định, là một hình tượng vững chắc trong lòng Quyển Nhĩ, muốn cô mang hình tượng đó xuống để đập vỡ, cô không thể làm thế, mà cũng không muốn làm thế.

"Tín ngưỡng bị dao động?"

"Anh lúc nào cũng đột ngột rút cùi dưới đáy nôi, tín ngưỡng của em có kiên cố thế nào cũng không thể trụ vững được."

Cao Mặc dừng lại một lúc, mới từ từ nói: "Lúc nào? Thời gian cách xa cũng tính sao?".

Quyển Nhĩ trẻ môi, đây là động tác cô hay làm khi bối rối, vô tình đã gọi lại quá khứ với Cao Mặc.

Thấy Quyển Nhĩ không muốn nói tiếp, Cao Mặc nhìn thẳng vào cô hỏi, "Chuyện cũ không muốn nhắc lại?".

"Cao Mặc! Đừng như thế, không giống anh chút nào." Quyển Nhĩ thấy bộ dạng hung hăng ép uống của Cao Mặc, cô không sao thích ứng nổi.

"Như thế nào mới giống anh? Đúng rồi, tín ngưỡng thì phải giống như thần thánh, vừa không được có khiếm khuyết, lại vừa không được phạm lỗi, phải không?"

"Xin lỗi, anh ra ngoài một lát." Không đợi Quyển Nhĩ nghĩ ra nên trả lời thế nào, Cao Mặc đột nhiên đứng dậy.

Quyển Nhĩ một mình ngồi lại, thỉnh thoảng lại quay sang cười với ba mẹ, thể hiện rằng bữa ăn rất ngon, tâm trạng cũng rất vui. Đang thấp thỏm chờ đợi trong bất an, chỉ sợ Cao Mặc cứ thế mà đi thì cuối cùng anh cũng quay lại, phảng phất có mùi thuốc lá.

Sau khi anh ngồi xuống, lại hỏi: "Em có điều gì muốn hỏi anh không?".

Quyển Nhĩ vội lắc đầu, chỉ nghe anh nói thôi cũng đã khiến cô tim đập chân run rồi, làm sao còn dám hỏi gì chứ.

"Nhưng anh lại có việc muốn hỏi em." Cao Mặc dường như không dừng lại, anh hỏi luôn: "Điều Sênh nói gì với em?".

Quyển Nhĩ cúi đầu, trong lòng thầm nghĩ lại có chuyện gì vậy, lẽ nào lại ngược ngạo tới mức phải nhờ cô chuyển lời hay sao? "Cô ấy nói mặc dù bọn anh đã chia tay rồi, nhưng không muốn thấy người khác tiếp cận anh gần quá. Đại khái là ý đó." Quyển Nhĩ thật thà kể lại.

Ánh mắt Cao Mặc thoáng tỏ vẻ tán dương, đúng là Điều Sênh, bất kể lúc nào cũng rất thẳng thắn. Cô ấy muốn Cao Mặc làm bạn trai của mình, cũng không có bất kỳ câu đẽm lót nào, đưa ra ngay lời đề nghị sau một bữa ăn tối.

"Cao Mặc, hay là anh thử suy nghĩ đến em xem?"

Lúc đó, hai người đã có một khoảng thời gian tương trợ lẫn nhau trên đất khách quê người. Thời gian đầu vì thủ tục làm gấp quá, vẫn chưa xin được vào ký túc xá, họ cùng nhau thuê một căn hộ chung cư bên ngoài trường. Cùng ăn, cùng ở, cùng đi, Điều Sênh kiêm nhiệm cả vị trí đầu bếp, lái xe... việc nào làm cũng rất khá. Hai người thường xuyên đi siêu thị mua thức ăn, thấy Điều Sênh vô cùng phấn khởi, lại tính toán hết sức tỉ mỉ, đôi lúc Cao Mặc cũng hốt hoảng, cô gái này không biết từ lúc nào đã bước vào cuộc sống, chiếm lĩnh toàn bộ thời gian rảnh rỗi sau giờ học của anh.

Cao Mặc nhớ là anh còn chưa kịp trả lời, mới chỉ ngẩng đầu lên, Điều Sênh đã lập tức nói: "Thời gian hết rồi! Gật đầu đi!".

Thông minh, một Điều Sênh hoàn mỹ tới mức không ai có thể tìm ra bất kỳ sai sót nào lại lo lắng anh sẽ từ chối. Chính vì phát hiện này, không biết làm thế nào mà cái đầu lại không chịu sự điều khiển của anh đã gật gật đồng ý.

Cái gật đầu đó chắc là quá bột chộp. Hai người ở cùng nhau chưa đến một năm, Điều Sênh nằm trên giường của anh, cuộn trong lòng anh, lại nhẹ nhàng nói muốn chia tay.

Cao Mặc vốn cho rằng đó chẳng qua là câu nói đùa, anh cảm thấy ở bên cạnh Điều Sênh cũng không tệ, cùng chí hướng, có thể chăm sóc và thấu hiểu lẫn nhau trong cuộc sống, thân ở nước ngoài, cả hai coi như có thể làm chỗ dựa cho nhau, thậm chí hai người chưa từng có trận cãi vã nào lớn. Đang tốt như thế, sao đến mức phải chia tay. Nhưng lần này cũng thế, Điều Sênh không cho anh nhiều thời gian để suy nghĩ, ngày hôm sau là chuyển ra ngoài, thái độ vô cùng dứt khoát.

Cao Mặc có muốn đòi co cho rõ cũng không được, thực sự anh không biết vấn đề nằm ở đâu.

"Tại sao?"

"Anh hỏi muộn quá." Hôm đó trông Điều Sênh hết sức tiêu tụy, "Ngày đầu tiên em ở bên anh, anh đã nên hỏi tại sao em lại muốn ở bên anh rồi."

Điều Sênh nhẹ nhàng thở dài, "Đừng nói tới chuyện mất cừu mới rào chuồng nữa, con cừu anh yêu đó, đã bị sói ăn thịt rồi".

Chữ "yêu" này, đây là lần đầu tiên Cao Mặc nghe Điều Sênh nhắc đến. Lúc đó anh mới phát hiện ra, Điều Sênh cũng có sự lúng túng, cô ấy vẫn luôn đợi anh chủ động một lần, nhưng cho tới tận khi sói ăn sạch cừu, anh vẫn chưa tìm thấy chuồng cừu ở đâu.

"Mau tỉnh lại đi, tỉnh lại."

Cao Mạc bị chiếc khăn ăn màu hồng khua khua trước mắt làm cho tỉnh lại, đưa tay gạt lấy chiếc khăn ăn bám đầy vết dầu mỡ trước mặt, khẽ hét lên: "Em làm ồn gì thế!".

"Ai bảo anh chìm đắm vào chuyện cũ mà không tự thoát ra được, em gọi anh này giờ rồi mà anh vẫn cứ ngồi bất động như bị điểm huyết ấy."

Quyển Nhĩ bủi bủi môi, cô không bao giờ đồng tình với những người buồn phiền vì chuyện tình cảm. Cô chỉ cảm thấy những người này như đang muốn phơi bày sự trải nghiệm của mình, câu chuyện của ai cũng lắt léo cảm động, xúc động tâm can.

Bất giác Cao Mạc phì cười: "Sao em lại nghĩ anh không tự thoát ra được?".

Quyển Nhĩ bủi môi khinh miệt, lập tức nhận ra hàng loạt những hành động vừa rồi của mình thật ấu trĩ. Cô đã qua cái tuổi được gọi là đáng yêu rồi, không thể làm một thực nữ đoan trang, nhưng cũng không nên thể hiện cay nghiệt quá. "Xe đưa xe đón, thế vẫn chưa đủ để thể hiện dư tình chưa hết hay sao?" Haizz, hết thuốc chữa rồi, những lời này nói ra, chua cay tới mức có cảm giác như răng mình cũng hơi ê buốt.

"Em thế nào?" Cao Mạc không có ý thảo luận tiếp về vấn đề có thể tự giải thoát hay không, "Sắp tốt nghiệp rồi, có dự định gì không?".

"Dự định quay về nhà tìm việc làm, thế thôi."

"Còn cậu bạn tên Đinh Mùi kia"

"Anh ta? Anh vẫn còn nhớ sao. Chắc là sự định sau này sẽ vào đài truyền hình, đi thực tập suốt ở bên đó."

"Là muốn hỏi hai bọn em có dự định gì không?"

"Bọn em? Bọn em thì có thể có cùng dự định gì, ai về nhà nấy, về với mẹ của mình thôi."

Quyển Nhĩ đẩy nhẹ đồ ăn trong đĩa, tự nhiên thấy ngấy ngấy, mất đi sự ngon miệng vừa rồi.

"Chia tay rồi?" Âm vực anh có vẻ lên cao, rõ ràng không phải ngữ khí của sự tiếc nuối.

Quyển Nhĩ thầm đánh giá câu hỏi của anh, chỉ thấy trong đó có mùi vị của sự vui mừng vì người khác gặp họa. "Không tốc độ bằng anh đâu, cũng không có được bản lĩnh như anh."

"Chuyện này thì cần gì bản lĩnh? Vấn đề là tính cách."

"Ai tốt tính, em sẽ học theo."

"Điều Sênh là lựa chọn không tồi."

Quyển Nhĩ thực sự không nhịn được nữa: "Không cần phải tự bán tự khen đâu." Lúc nào cũng huênh hoang kích động người khác như thế, ai mà chịu cho nổi.

"Thế nào gọi là tự bán tự khen? Cô ấy không phải là của anh, vừa đăng ký kết hôn với anh bạn trai người Mỹ rồi, lần này quay về là để tổ chức hôn lễ. Nhưng hộ chiếu của anh chàng luật sư đó có trục trặc, vì thế sẽ đến Trung Quốc muộn một chút."

Lần này thì Quyển Nhĩ thực sự bị chấn động, "Cô ấy? Cô ấy kết hôn với người khác rồi! Cô ấy mới bao nhiêu tuổi chứ, sao đã vội vàng lấy một người nước ngoài như thế?" Sau khi bị mọi người đồng loạt quay lại nhìn, Quyển Nhĩ mới nhận ra âm lượng của mình không nhỏ, tâm trạng cũng quá kích động, miễn cưỡng nuốt những lời oán trách dành cho Cao Mạc vào trong.

Cao Mạc phải khiến Điều Sênh đau lòng tới mức nào nên cô ấy mới kết hôn nhanh như điện xẹt ngay sau khi chia tay thế chứ, rõ ràng là bắt nạt người khác

Dường như Cao Mạc đọc được những suy nghĩ của Quyển Nhĩ, "Không cần em phải lo lắng cho cô ấy, Điều Sênh rất biết cách sắp xếp cuộc sống của mình".

Thực ra, hôm anh nhận được thiệp mời, anh cũng hết sức kinh ngạc. Anh lo lắng rằng, vì chuyện của mình và Điều Sênh không thuận lợi, cô ấy mới đưa ra quyết định vội vàng, mù quáng như thế. Trên đường bay về, vì đi cùng nhau, lúc đó anh mới dám hỏi dò mà hỏi một câu.

Điều Sênh trả lời ngắn gọn, "Bây giờ xong hết rồi".

Cô thấy Cao Mạc còn định nói thêm gì nữa, vội bổ sung một câu: "Cao Mạc, không cần phải thuyết giáo, cũng không cần phê phán thái độ sống của em, thực hành là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý. Thực tiễn đã chứng minh, chúng ta không phù hợp".

"Tại sao lại không phù hợp?"

"Đến tại sao không phù hợp anh còn không biết thì còn phải giải quyết vấn đề làm gì?" Điều Sênh kéo chiếc chăn trên người trùm lên đầu, "Đối với em mà nói, tất cả những chuyện nay đã là chuyện cũ rồi". Ý mà Điều Sênh muốn nói, cô thấy không cần thiết phải nhắc lại nữa.

"Cao Mạc!" Quyền Nhi thấy anh lại có biểu hiện thất thần, không kim được nên gọi to.

Cao Mạc nhú nhú mày, "Hò hết thể còn ra thể thống gì nữa?".

Quyền Nhi muốn biện hộ cho mình, nhưng lập tức nghĩ, chắc Cao Mạc đang bức tức vì bị người khác lấy ra làm trò đùa nên quở trách chút thôi, nếu bới móc cô mà khiến tâm trạng anh thoải mái hơn, cô tình nguyện chịu ầm ức một chút cũng không sao. Vì vậy, đang định mở miệng cãi lại nhưng rồi lập tức im bặt, vẻ mặt như thể chấp nhận để cho người khác tự ý mắng mỏ, đánh đập, quyết không có ý phản kháng.

Cao Mạc thấy Quyền Nhi có ý tỏ vẻ ngoan ngoãn dễ bảo, tâm trạng đang lúc cao trào cũng lập tức trấn tĩnh lại, "Quyền Nhi, muốn làm gì thì nhất định phải thử một lần". Hiểu biết là rất tốt, ngoan ngoãn cũng rất tốt, nhưng những thứ đó đều không quan trọng, quan trọng là đừng để phải hối tiếc. Và sau đó, nếu có thể, hãy mang trái tim không vẩn vương hối tiếc đó lại.

Trên chuyến tàu quay lại trường, bóng Cao Mạc dần lùi xa và trở nên nhỏ bé trên bậc đưa tiễn, khiến trong tim Quyền Nhi dấy lên cảm giác không nỡ rời xa, nước mắt nhạt nhòa làm lu mờ tầm nhìn của cô. Chỉ mới vài năm xa cách, Cao Mạc như hoàn toàn biến thành một người khác vậy, nếu thêm vài năm nữa thì sao? E là anh sẽ biến thành một người xa lạ mà thân quen.

Những lời Cao Mạc nói ngày hôm qua khiến Quyền Nhi cả đêm không ngon giấc. Phải mang một thái độ muốn thử nghiệm để kinh qua đời người hay sao? Nghĩ đi nghĩ lại, đáp án mà cô đưa ra lại là một đáp án phủ định. Cứ theo trình tự từng bước, theo vòng tuần hoàn vốn có đi, không cần phải làm bất cứ điều gì khiến cuộc sống trở nên hỗn loạn, cũng chẳng cần phải đột ngột muốn thử nghiệm điều gì cả. Cuộc sống của cô vẫn nên bám sát vào mặt đất, cất những bước đi an toàn.

Nhưng điều cô không thể ngờ được là, bước từng bước thực tế cũng không phải là đã hoàn toàn an toàn, đường rộng thênh thang dưới chân cũng không phải cứ thể trải rộng mãi cho tới tận cuối đường, những người không may mắn lúc nào cũng có thể rơi xuống hồ nước, khó mà ngóc đầu lên được.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thời đại sống chung

Quyền Nhi quay về trường, ký túc xá đã được dọn dẹp sạch sẽ như chưa từng có vết tích của con người ở đó. Bao gồm cả hành lý của cô, tất cả đều được đóng gói, chất đống trên tủ. Trên bàn có một tờ giấy nhắn lại, chúc cô nghỉ hè vui vẻ, phía dưới có Tôn Mộc Nam, Hà Bó và mấy người khác nữa cùng ký tên.

Khi Quyền Nhi ở nhà, Tôn Mộc Nam có gọi điện thoại cho cô, nói tình hình ở ký túc xá không được ổn lắm, có vài phòng ký túc nghỉ hè không chịu trả phòng, chắc nhà trường sẽ áp dụng biện pháp cưỡng chế. Giờ xem ra biện pháp đó có hiệu quả khá cao, trên lầu sạch sẽ tới mức dường như ngoài cô và di quản lý dưới lầu ra không còn bất cứ động vật nào khác.

Quyền Nhi đang định mở tủ lấy vài bộ quần áo thì điện thoại trong phòng đổ chuông.

Quyền Nhi nhắc máy, cô còn chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy giọng La Tư Dịch thét lên, "Cuối cùng cũng đã có người rồi, cảm ơn trời đất".

"Tiểu La?"

"Mình đây, mình đây! Quyền Nhi, hôm nay cậu mới quay lại sao?"

"Ừ, cửa khóa, khó khăn lắm mình mới vào được. Đồ của cậu mang ra đủ chưa? Có cần mình lấy gì cho không?"

"Không cần. Quyền Nhi, cậu nghe mình nói này, mình không thể cùng đi học với cậu nữa. Thề học viên mình nhét trong tủ của cậu đấy, trả lại hay chuyển nhượng cho người khác, cậu xem làm thế nào ổn thì giúp mình, không được thì vứt đi cũng không sao. Chỗ ở của cậu mình nhờ Đinh Mùi tìm giúp rồi, tí nữa mình sẽ bảo anh ấy gọi điện cho cậu. Xin lỗi nhé, Quyền Nhi, cậu nhất định phải tha thứ cho mình, mình cũng không nghĩ đến việc đột nhiên lại đi Tây Tạng..."

Quyền Nhi lập lại một cách vô thức, "Tây

Tạng?"

"Ừ, Sách Lang đột ngột bị ốm, mình tới thăm anh ấy."

Thực ra, La Tư Dịch đã liên hệ lại với Sách Lang được một thời gian rồi. Thời gian đó bỗng rộ lên phong trào liên lạc với các cựu sinh viên, có thể biết được tình hình gần đây của những người bạn học đã mất liên lạc từ lâu. La Tư Dịch lập tức đăng ký, tìm hiểu được lớp của Sách Lang, cô đã không do

dự gia nhập vào lớp đó.

Nhưng điều khiến cô thất vọng là, Sách Lang mặc dù có gia nhập kênh thông tin của lớp, nhưng chưa bao giờ để lại lời nhắn trên đó. Những thông tin cá nhân của anh cũng không chi tiết, có hòm thư, nhưng không để lại số điện thoại. Có trà trộn vào trong lớp của anh cũng chẳng có tác dụng gì, anh không xuất hiện, mà trong những lời nhắn để lại của người khác cũng ít đề cập tới anh ấy. Ai cũng biết anh ở Tây Tạng, nhưng anh đang làm gì, giờ thế nào thì không ai rõ cả.

La Tư Dịch buồn bã mất mấy ngày, cuối cùng cũng gửi cho anh một bức thư. Ở một nơi cao và xa xôi như thế, anh sống có ổn không? Đây là tất cả những gì mà cô muốn biết. Nhưng dù anh có ổn hay không thì có thể dùng thứ gì để đo lường đây?

Sách Lang nhanh chóng trả lời cô, giới thiệu ngắn gọn về tình hình công việc hiện giờ của anh. Anh làm việc cho Chính phủ, ngày nào cũng rất bận, thường xuyên phải làm thêm đến khuya. Anh dùng thời gian rảnh rỗi hiếm hoi trong giờ làm việc của mình để trả lời thư của La Tư Dịch, thường là chưa kịp viết xong một câu đã có việc phải ra ngoài, khiến những bức thư của anh bức nào cũng không đầu không cuối. Ngược lại, La Tư Dịch rất yêu quý những bức thư đó, bởi vì nội dung trong thư không có sự

thoải mái, nhẹ nhàng mà anh phải cố tình tạo ra.

Hai người bắt đầu liên lạc thư từ, ít thì cách ngày một bức, nhiều thì một ngày vài bức. Không ai muốn nhắc tới việc vì sao phải giữ liên lạc với nhau, trong những bức thư đó không ai có ý nói những câu gây hiểu lầm cho người kia, hầu hết chỉ là những lời thân thiện.

Nhưng khoảng hai tháng sau, cũng chính vào đợt thi cuối kỳ, đột nhiên mấy ngày liền Sách Lang không gửi một bức thư nào tới. Nhưng bức thư gửi trước đó không hề nhắc tới việc anh phải đi công tác, anh ấy cứ thế mà biến mất.

La Tư Dịch đợi rồi lại đợi, trong lòng vô cùng hoang mang, lo lắng không biết có phải Sách Lang đã xảy ra chuyện gì rồi không. Cô không có số điện thoại của Sách Lang, đành thông qua tổng đài để tìm số điện thoại của cơ quan anh, sau đó gọi đến hỏi số điện thoại của phòng anh. Phải qua mấy lần chuyển máy cô mới biết anh đang

ốm, sốt cao liên tục, có nguy cơ bị viêm

phổi.

Trước đây La Tư Dịch đã từng nghe nói, nếu trên cao nguyên mà mắc bệnh viêm phổi, có thể bị mất mạng. Vì vậy vừa nghe xong tình hình của Sách Lang, cô đứng ngồi không yên. Nhưng đứng ngồi không yên thì có thể làm gì chứ? Cô không có cách nào liên lạc trực tiếp với Sách Lang cả. Cuối cùng sau mấy đêm liên mất ngủ, cô mang hết tiền tích cóp ra, mua vé máy bay tới Tây Tạng.

Khi La Tư Dịch tận mắt nhìn thấy bệnh tình của Sách Lang đã ổn định, cơn sốt đã giảm, cô mới phát hiện ra tim mình đập nhanh khác thường. Cho dù biết đây là phản ứng bình thường cho nhu cầu về oxy, nhưng cô vẫn cảm nhận được đó chính là phản ứng thực sự của trái tim mình. Đối với Sách Lang, cô có những lo lắng và quan tâm rất không bình thường.

"La Tư Dịch, cậu điên rồi sao?" Quyền Nhĩ mở tủ lấy thẻ nhập học của La Tư Dịch ra, rồi hỏi.

"Mình không điên, Quyền Nhĩ, chỉ là mình không suy nghĩ kỹ đã đi rồi. Cậu không cần lo lắng cho mình, lúc nào về mình sẽ liên lạc với cậu, ba mẹ mình đều nghĩ hai đứa mình đang ở cùng nhau trong khu ký túc mới phía đông."

"Thôi được rồi." Ngoài câu này ra thực sự Quyền Nhĩ cũng không biết phải nói gì. Người bạn thân nhất của mình làm một việc kinh thiên động địa như thế mà cô hoàn toàn không hay biết, e là cô không đủ tư cách làm bạn, cô đã không đủ sự quan tâm cho Tiểu La.

La Tư Dịch cúp máy không lâu thì Đinh

Mùi gọi tới.

"Có chỗ để ở chưa?"

"Chưa tìm, nhưng chắc khu ký túc mới phía đông cũng được."

"Chỗ lần trước anh đưa em tới, có tự tìm được không?"

"Ừm..." Mặc dù qua giọng nói hết sức nhẫn nại của anh, Quyền Nhĩ biết mình nên nói là có thể tự tìm được, nhưng cô không thể nói không thành có, "Không tìm được." Nếu nói có thể tìm được, để Đinh Mùi đợi mãi ở đây, thế có khác nào tự mình đi vào đường chết đâu.

"Em xuống lầu đợi, anh qua đón em."

Lần chờ đợi này là gần ba tiếng đồng hồ, Quyền Nhĩ cảm thấy cánh tay mình bị ánh nắng chiếu vào đau nhức, ngồi trên chiếc túi cứng như hòn đá, lại cộm cộm khiến cô không thoải mái chút nào. Cô vừa đứng dậy vận vẹo một chút thì thấy Đinh Mùi xuất hiện.

"Đi thôi, lát nữa anh còn có việc."

Quyền Nhĩ cầm túi sách, không nói gì đi theo sau anh, cũng không thể hiện thái độ bất mãn về việc anh đến muộn. Nhìn Đinh Mùi mệt mỏi như mấy ngày

không được ngủ, hơn nữa giờ cô đang nhờ vả anh, tốt nhất là không nên nhiều chuyện.

Khó khăn lắm mới được lên phòng, Quyền Nhi chỉ muốn thả mình xuống chiếc giường êm ái kia và không dậy nữa. Nhưng Đinh Mùi không để cô được toại nguyện, anh mang một miếng giẻ lau từ phòng vệ sinh ra, "Còn một ít thời gian nữa, anh lau sàn nhà, còn em lau đồ đạc trong phòng".

Dọn dẹp xong thì đã mất hơn một tiếng đồng hồ. Sau cuộc lau dọn, Quyền Nhi thực sự không trụ nổi nữa. Bếp, phòng vệ sinh, trên dưới trong ngoài chỗ nào cũng lau cẩn thận, sạch sẽ.

Đinh Mùi tỏ vẻ hài lòng với thành quả lao động của Quyền Nhi, "Được đấy. Em thay quần áo đi, mình đi ăn cơm". Nói tới đây anh dừng lại một lúc, "Ăn cơm xong em có tự về được không?".

"Chắc là được, chắc là được." Trong lúc trầm ngâm, cô vô thức lặp lại lời của chính mình.

Đinh Mùi liếc mắt nhìn cô, không nói gì nữa. Nhưng trên đường ra ngoài, anh nhắc đi nhắc lại đường đi, ăn cơm cũng chỉ chọn một quán mì ngay cạnh khu chung cư, mục đích không cần nói thì ai cũng hiểu.

"Cầm lấy, giữ chìa khóa cho cẩn thận, em về trước đi." Đinh Mùi ăn xong trước nhưng đợi tới khi Quyền Nhi đặt đĩa xuống mới nói.

"Ừm." Quyền Nhi chán nản đứng dậy, nhưng cho dù có chia nhỏ động tác ra để thực hiện, cũng không kéo dài được bao nhiêu thời gian. Cô muốn hỏi về trước là về trước bao lâu, rốt cuộc Đinh Mùi có về hay không? Đương nhiên cô cũng chỉ nghĩ thế thôi, không dám hỏi ra miệng. Quyền Nhi thầm coi thường bản thân mình, thật quá nhát gan. Với lại giờ cô với Đinh Mùi cũng chẳng phải là sắp thành đôi tới nơi, anh ta dựa vào cái gì mà nghênh ngang hống hách

thế! Nhưng cô vẫn nhẫn nhịn như thế, cô

không muốn Đinh Mùi vì cô mà cảm thấy phiền phức. Có thể làm cho anh vui, cô cũng thấy vui.

Đinh Mùi đi ngược đường với Quyền Nhi, được mấy bước thì lại đứng lại, quay đầu nói: "Tối nay anh mua đồ ăn về, em cứ ở nhà đợi anh".

Quyền Nhi có cảm giác bước chân của mình trở nên nhanh và nhẹ hơn, dạ dày vừa được lấp đầy trong phút chốc đã trống rỗng. "Em muốn ăn vịt quay!" Quyền Nhi không có hứng thú đặc biệt với loại bánh cuộn hành tây chiên sốt đó, nhưng không hiểu sao lúc này lại chỉ nhớ ra được mùi vị đó.

"Vịt quay?" "Vâng."

Đinh Mùi thấy Quyền Nhi lật đật chạy lại phía mình, kiên quyết xoay cô lại đẩy quay về, "Chân vịt nướng thì còn được!", để cô đi thêm vài bước nữa không chừng kẻ mù phương hướng như cô lại không tìm được đường về mất, thật không hiểu lúc đó mà để cô tự đi tìm nhà anh thì sẽ ra sao nữa.

Bữa tối đương nhiên không phải chân vịt nướng hay vịt quay. Đinh Mùi mua mấy xiên thịt, lại vào cửa hàng mua ít vụn thăn đông lạnh, mang về chỉ cần đun sôi là ăn được.

Trong nhà rất yên tĩnh, lúc Đinh Mùi đi vào thì thấy Quyền Nhi đang ngồi tựa vào sofa, trên tay vẫn còn cầm quần áo đang gấp dở, cứ thế mà ngủ mất.

Đầu có hơi ngả về phía sau, nhưng thỉnh thoảng lại hơi lay động theo sức nặng của cơ thể, lúc thì hơi gật xuống, lúc thì lại nghiêng sang bên cạnh. Một cảnh tượng hết sức bình thường nhưng anh lại cảm thấy rất đẹp.

Đương nhiên việc anh phải làm là phá vỡ cảnh tượng đẹp đẽ đó, giơ chân ra đá nhẹ vào cô, "Dậy đi, không đói hay sao?".

Thực ra Quyền Nhi vẫn chưa ngủ say, cứ chổng chà chổng chênh như cảm giác ngồi trên tàu, bị quấy nhiễu cô lập tức ngồi thẳng dậy: "Hả, cái gì thế?".

Đinh Mùi giơ giơ túi đồ trên tay: "Đói không?".

"Đói!" Quyền Nhi vờn vai, rồi mới miễn cưỡng đứng dậy, "Để em đi lấy đĩa".

Chính vì đói quá nên cô mới ngủ gật. Quyền Nhi nấu xong vụn thăn bùng ra,

phát hiện mấy xiên thịt nướng vừa rồi còn

tỏa mùi thơm hấp dẫn giờ chỉ còn tro bụi toàn que là que.

"Thịt không được tươi lắm, em ăn vụn thăn tốt hơn." Đinh Mùi không thể làm ngơ trước biểu hiện hết sức kinh ngạc của Quyền Nhi, anh tốt bụng giải thích.

Hai người đã bắt đầu cuộc sống chung ngoài dự kiến như thế, lợi ích của cuộc sống chung rõ ràng chỉ thuộc về một bên.

Vốn Quyền Nhi không định ở lại đó lâu, cô cho rằng chuyển từ ngoại trú vào trong ký túc chắc không có vấn đề gì, nhưng cho dù cô có cố gắng thế nào thì cũng không thành công. Một mình cô ra ngoài thuê nhà ở tạm một thời gian lại sợ không an toàn. Vì thế khi lớp học bắt đầu, cô đành phải yên tâm mà ở lại đây, dùng sức lao động chăm chỉ và đức tính nhường nhịn tốt đẹp của mình để báo đáp Đinh Mùi, người đã thu nhận cô.

Cho dù là thế, hai người chưa bao giờ chính thức có bất kỳ cuộc thăm dò cũng như trao đổi về tính chất của việc ở chung, cũng như không đưa ra bất cứ nguyên tắc sống chung nào. Đinh Mùi vẫn rất bận rộn, anh thường xuyên đi công tác. Khi đi công tác, buổi tối anh thường gọi điện về nhắc nhở Quyền Nhi đóng cửa, tắt điện, đóng gas. Anh đợi cô đi kiểm tra một lượt rồi xác nhận lại mới yên tâm gác máy.

"Tiểu La, sau khi kết hôn phải chăng cũng sẽ như thế, người ra ngoài sẽ nhớ nhà, nhớ người ở nhà?" Mỗi khi ở nhà một mình cô đều tìm La Tư Dịch để trò chuyện.

Mặc dù phí gọi đường dài đắt tới nỗi sau mỗi lần gác máy, cô lại phải đi mua một chiếc thẻ khác, nhưng cô vẫn cảm thấy rất xứng đáng. Bởi vì ngoài Tiểu La ra, cô không biết nên kể những chuyện đó cho ai nghe.

"Câu hỏi đó của cậu mình cũng chẳng biết nên trả lời thế nào, hay là, mình kết hôn thử một lần xem sao?"

"Hai cậu lẽ nào không như thế?" Quyền Nhi đã muốn hỏi câu này từ lâu, nhưng Tiểu La rất ít khi nói chuyện của mình.

"Sách Lang ở bên ngoài." Giọng điệu của La Tư Dịch có phần chua chát, "Anh ấy bận, mình cũng bận. Những địa danh gần Lahasa mình cũng đi hết rồi, hai ngày tiếp theo sẽ đi đến những nơi khác, chắc phải ở thêm một thời gian nữa".

"Anh ấy không đi cùng cậu sao?"

"Đi cùng mình? Anh ấy chỉ mong mình về cho sớm thì có." Sau khi Sách Lang ra viện, lúc nào cũng giục cô mau sắp xếp thời gian để quay về, để anh tiện đặt vé cho cô. La Tư Dịch không phải là không hiểu suy nghĩ của anh, cô bay tới đây là việc làm thiếu suy nghĩ, đừng nói tới sau này, mà ngay bây giờ cô cũng không dám nghĩ nữa.

"Sao lại thế? Ít ra thì cũng phải thể hiện sự hiếu khách của chủ nhà chứ. Sách Lang đâu phải là người không thấu tình đạt lý như thế."

"Anh ấy quá thấu tình đạt lý nên mới muốn mình quay về."

Mặc dù giọng nói của La Tư Dịch không có vẻ thay đổi, nhưng khi nghe, Quyền Nhi cảm giác cô ấy như sắp khóc đến nơi, "Không đủ tiền phải không?"

"Yên tâm, nếu không đủ mình sẽ hỏi cậu." La Tư Dịch dừng lại vài giây, kéo chủ đề cuộc nói chuyện về với Quyền Nhi, "Quyền Nhi, tính cách của Đinh Mùi là thích coi việc chăm sóc người khác như trách nhiệm của mình, nên việc chăm sóc anh ấy, cậu không cần phải quá để ý đâu".

"Mình biết

La Tư Dịch nghe trong giọng điệu của Quyền Nhi, câu trả lời khẳng định lại có hàm ý phủ định, cô biết giờ có khuyên gì cũng vô ích, chuyện này xét cho cùng cũng là trách nhiệm của cô, nhờ ai không nhờ, lại đi nhờ Đinh Mùi. Nếu thực sự xảy ra chuyện gì, chắc chắn cũng có phần của cô trong đó.

"Để mình giúp cậu tìm một chỗ ở khác." "Đợi sau khi cậu quay về đi." Quyền Nhi

cảm thấy ngượng ngùng khi tỏ ý không

muốn chuyển đi, nhưng rõ ràng là không nỡ dứt bỏ khỏi cuộc sống chung ngoài ý muốn này, kéo dài được lúc nào hay lúc ấy. Mỗi phút giây ở bên Đinh Mùi đều là do cô vay mượn mà có, chỉ có điều không biết nên dùng hình thức nào để trả lại cho anh.

Tấm lòng biết ơn và muốn báo ơn, Quyền Nhi đều có điều không tồn tại một đối tượng cụ thể, ít ra đối tượng đó cũng không phải là Đinh Mùi. Việc nhà, cho dù Đinh Mùi có bảo cô làm hay không, cô đều làm rất chăm chỉ. Nhưng nếu như anh có ý soi mói hoặc muốn cô làm thêm việc gì đó, cô cũng không hề do dự mà bỏ dờ giữa chừng. Cô không có hứng thú với các trạng thái si tình hoặc đau khổ vì tình.

"Anh tìm gì vậy?"

Đã rất muộn rồi, nhưng Đinh Mùi cứ đảo từ trong ra ngoài tới mấy lần, tần suất mỗi lúc một tăng khiến cô hoa mắt chóng mặt.

"Quần áo anh thay ra đâu rồi?" Đinh Mùi đang đợi để đi tắm, nhưng tìm mãi mà không thấy cái áo nào.

"Quần áo? Chắc là trong máy giặt." Quyền Nhi trả lời rất tự nhiên. Lần trước cô giúp Đinh Mùi giặt quần áo, khiến một chiếc áo sơ mi của anh bị loang màu, bị anh nghi ngờ rốt cuộc là cô có biết giặt hay không. Bắt đầu từ hôm đó, Quyền Nhi gom tất cả quần áo mà Đinh Mùi thay ra cho vào máy giặt, vừa tiện cho việc dọn dẹp phòng ốc của cô, mà cũng không phải vất vả giặt giúp anh nữa. Đương nhiên, đã qua mấy ngày liền, chắc thùng chứa trong máy giặt cũng đầy cô ngon rồi.

"Lục Quyền Nhi!" Đinh Mùi cầm một cái áo, nhảy ra từ phòng vệ sinh, ném thẳng về phía cô, "Quần áo sắp bốc mùi đến nơi rồi".

"Em không biết giặt, vì thế anh tự giặt đi."

Trong giọng nói của Đinh Mùi có mùi của sự nguy hiểm, Quyền Nhi cầm chiếc áo anh ném tới bên cạnh mình lên, "Bây giờ giặt vẫn kịp, sáng sớm mai là khô". Cô không chịu thừa nhận là mình có ý. Đã không chịu làm lại còn hay soi mói, đây chính là quả báo.

"Em giặt đi."

"Em giặt không sạch."

"Trong máy giặt toàn là quần áo của anh, thế quần áo của em giặt thế nào?" Đinh Mùi đột nhiên hỏi.

"Còn phải hỏi nữa, đương nhiên là em móc quần áo của anh ra, giặt xong lại nhét vào" Quần áo mùa hè có thể giặt tay, nhưng tối qua cô giặt ga trải giường, nên cho cả quần áo vào giặt cùng luôn.

"Lục Quyền Nhi, em được lắm!" Giọng điệu của Đinh Mùi lộ vẻ cay cú, kiểu con gái này thật khiến người khác hết cách.

"Cũng thường thôi." Cô cảm thấy những lời của Đinh Mùi có chút nguy hiểm nên định trốn vào phòng. Cô chỉ sợ anh không còn quần áo mặc, nếu thế thật thì không thể coi là chuyện nhỏ được. Quyền Nhi đang định đứng dậy đi về phòng, liền bị Đinh Mùi túm áo kéo lại từ phía sau.

Quyền Nhi mất một chiếc váy liền ngắn tay, cổ không khoét quá rộng, Đinh Mùi dùng sức từ phía sau, nên cả người cô như bị treo ngược lên, khiến cô lập tức cảm thấy ngạt thở, hai chân tự động lùi lại phía sau, muốn lùi về gần anh để tìm một vị trí đứng cho dễ thở. Nhưng trong hoàn cảnh lúc ấy, làm sao cô phân biệt được sự nặng nhẹ của bước chân, khi đang dò dẫm lùi lại thì chân cô đã giẫm lên chân của Đinh Mùi rồi.

Cùng với tiếng kêu thảm thiết, người cô được thả lỏng. Nhưng không đợi Quyền Nhi đứng vững, Đinh Mùi chồm lên từ phía sau, vì thế lần này đến lượt cô không thốt ra lời, chỉ biết kêu thất thanh. Sau khi trời quay đất chuyển, cô đã bị ngã sấp xuống sofa.

Quyền Nhi nằm ở đó một lúc, mới từ từ lấy lại được tinh thần, may mà không phải ngã xuống đất, nếu không cứ thế ngã xuống cùng với trọng lượng của Đinh Mùi, chắc mặt mũi cô không còn nguyên vẹn mất. Cô động dậy cánh tay, đang định rút tay từ dưới người ra, bỗng nghe thấy tiếng Đinh Mùi đột ngột vang lên: "Đừng cử động!".

Giọng anh không lớn, nhưng ngữ khí rất nghiêm túc.

Nếu là trước đây, Quyền Nhi sẽ ngoan ngoãn, hơn nữa đã chọc giận anh, chắc chắn cô cũng không có kết cục tốt đẹp gì. Nhưng có lẽ vì lúc này không nhìn thấy mặt Đinh Mùi, không biết câu nói vừa rồi của anh đã gọi điều gì đó trong đầu cô, ban đầu là phì cười một tiếng, sau đó thì hoàn toàn mất kiểm soát mà phá ra cười lớn.

Đinh Mùi đuổi đuổi chân, coi như chẳng có chuyện gì lớn cả, cũng không vội đứng dậy, thả lỏng cơ thể, để mặc cho trọng lượng được tự do: "Em làm gì mà cười như bị trúng gió thế?".

Quyền Nhi cứ "hi hi, ha ha" cười một lúc lâu mới nói được: "Em nhớ đến cảnh vừa xem trên tivi, ở một nơi rất rộng, bom được ném xuống, chết rất nhiều người...".

Đinh Mùi ngắt lời cô: "Nói vào trọng điểm đi!". Cứ mặc cho Quyền Nhi nói thì có khi cô ấy sẽ kể lại câu chuyện từ đầu đến cuối mất.

"Đừng giục nữa, đây chính là trọng điểm! Có một anh lính cao to vô tình chết ngã trên người một anh lính nhỏ bé, chính là ở góc trái phía dưới của màn hình." Quyền Nhi không rút được tay ra, đành dùng đầu hất hất để biểu đạt ý muốn nói, mà không hề biết rằng cái đầu tròn tròn của cô nằm dưới cằm của Đinh Mùi lắc qua lắc lại khiến anh rất tức tối.

"Em ngoan ngoãn chút đi!" Đinh Mùi dùng tay giữ chặt đầu Quyền Nhi ấn xuống, như thế mới khiến tóc của cô cách xa mặt anh một chút.

Đầu cô bị anh dùng lực giữ cố định, mặc dù cảm thấy có chút kỳ dị nhưng không gây trở ngại cho sự hưng phấn của cô lúc ấy, "Anh chàng nhỏ bé không thể chịu nổi, định từ từ trườn ra khỏi thân thể của anh chàng to lớn kia mà không gây chú ý cho người khác, nhưng anh ta càng đẩy, càng khiến cho cả hai lúc đó đang chồng lên nhau trở nên bất ổn hơn, điều buồn cười nhất là...". Cô vui đầu xuống cười không ra tiếng, trước khi Đinh Mùi mất hết kiên nhẫn, cô mới ngưng cười kể tiếp, "Anh chàng nằm phía trên xác định tư tưởng là kiểu gì cũng phải chết, cho nên không phối hợp với anh phía dưới, anh chàng nhỏ bé phía dưới cố gắng rất lâu, cuộc khởi nghĩa của các chiến sĩ ở giữa màn hình đã kết thúc rồi, anh ra vẫn công anh chàng to lớn đó trên lưng mà bò dưới đất".

Cô kể xong một lúc lâu mới Đinh Mùi không nói gì, "Không buồn cười sao?".

Quyền Nhi ngo ngoáy định ngẩng đầu lên, muốn quay lại nhìn về mặt của Đinh Mùi lúc này. Cô vừa nhấc đầu lên, tay Đinh Mùi cũng thuận theo đó mà trượt xuống phía dưới, dừng lại ở cái cổ nhỏ bé yếu đuối của cô. Ở đó anh cũng dừng lại không lâu, bộ phận này, dùng bàn tay to lớn của anh để không chế thực ra hơi lãng phí. Chỗ này thích hợp dùng để cắn mút hơn. Thế là, anh dịch tay mình ra, áp chặt xuống người cô, bắt đầu dùng miệng mà cắn nhẹ. Đường như cắn như thế, có thể không chế được khí huyết của Quyền Nhi, ngăn chặn những động tác giằng co của cô, ngăn không cho cô kéo ngọn lửa đang cháy hừng hực trong tim anh lên.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nhiệt tình, suy giảm

Đình Mùi dùng môi và răng không phát huy được hết khả năng khống chế, ngược lại còn thất thủ. Cái gọi là tự châm lửa đốt mình, chính là trong những tình huống như thế này.

Sự mất kiểm soát ban đầu còn có thể miễn cưỡng giải thích là cảm lòng chẳng được. Sự mất kiểm soát sau đó khiến sự tự tôn của người đàn ông trong Đình Mùi bị tổn thương nặng nề. Cũng đã từng xem phim sex, thậm chí cũng đã nghe mấy cậu bạn đưa ra những lời tổng kết, nhưng khi đích thân lâm trận, Đình Mùi mới thật sự cảm thấy mình chỉ có lý thuyết suông.

Anh không có phương pháp nào, qua mấy lần trải trợt, đồng thời hoàn toàn không quan tâm tới cảm giác của Quyển Nhi, cứ thế tùy tiện đi vào trong cô. Quyển Nhi kêu đau, cố gắng hết sức gẩy giữa một lúc, sau đó thì nằm bẹp xuống không có phản ứng gì nữa.

Bản thân Đình Mùi cũng rất đau, quá trình đi vào thật không thuận lợi chút nào. Trong lúc anh chuẩn bị bỏ cuộc, không biết là góc độ đúng hay do nguyên nhân nào đó, đột nhiên là công phá thành công. Việc này ngoài cảm giác đau ra, còn có nhiều cảm giác khác nữa. Khi anh còn chưa kịp phân biệt rõ rốt cuộc là cảm giác gì, mới được vài cái đã nộp vũ khí đầu hàng.

Làm sai sao? Lúc này chẳng còn tâm trí đâu mà suy nghĩ nữa, vì thế bọn họ lại làm tiếp lần thứ hai, thứ ba để Đình Mùi có được cảm giác thỏa mãn... thỏa mãn là bởi vì anh đã cố gắng hết sức để dùng thực tiễn kiểm nghiệm lý thuyết. Hiệu quả đối với anh mà nói, cũng không tệ.

Còn Quyển Nhi thì sao, sau khi cô quyết định ngoan ngoãn phục tùng, buổi tối hôm đó, ngoài mấy tiếng kêu vì đau, cô không nói thêm bất cứ lời nào nữa. Khi Đình Mùi nằm đè lên người cô, nhẹ nhàng ngậm mút, cô cảm thấy không khí lúc ấy thật kỳ diệu, nhưng cũng chẳng thể bộc lộ cảm xúc mãnh liệt. Dù sao cô cũng thích anh, dù gì hai người cũng đã từng thân mật, mức độ này, với cô mà nói, cũng không có gì là quá cả. Cho tới khi bàn tay của anh chạm vào cô, không còn khoảng cách nào giữa cô và anh nữa, cô mới ý thức được rằng, hình như lần này sẽ xảy ra chuyện gì đó, mà cô lại hoàn toàn không có sự chuẩn bị.

Cô chỉ thăm hỏi trong lòng một câu rằng, cùng anh, cô có muốn không? Không cần nghe câu trả lời, hành động thô lỗ, thậm chí là vụng về của Đình Mùi, đã khiến cô có phản cảm động. Vì thế trước khi tất cả chuyện này bắt đầu, cô không khuyến khích, cũng không hề phản kháng, cứ để mặc anh giầy vò cô đau đớn, để mặc cảm giác đau đớn đó lan tỏa vào tận xương và lưu lại trong tim.

Những đau đớn lúc đó, cô cảm giác nói giống như một sự hiển tế, bên trong chất chứa đầy tình yêu và sự chịu đựng. Vết tích của lần đầu tiên thân mật, đối với cả hai mà nói, không dễ dàng xóa bỏ hay nhẹ nhàng lau đi. Cho dù sau này phân ly, cũng sẽ nhớ tới lần đau đớn này suốt đời suốt kiếp. Đương nhiên đây cũng chỉ là mong ước trẻ con của cô, cảm nhận được tích lũy tầng tầng lớp lớp đó có thể sẽ được khuếch đại, mà cũng có thể sẽ bị thu nhỏ lại, nhưng tuyệt đối không có khả năng bắt hủ mồi với thời gian, vĩnh viễn duy trì nguyên hiện trạng.

Khi Đình Mùi bế Quyển Nhi lên giường, cô ngây thơ cho rằng như thế là đã kết thúc rồi, dù là rất đau, nhưng cũng đã qua một cách tốt đẹp. Nụ hôn sau đó của Đình Mùi, cô cũng hiểu lầm mà tưởng rằng đó là anh an ủi cô, cô đón nhận và không hề có bất kỳ hành động phản kháng nào, vô tình khơi dậy những cảm xúc trong Đình Mùi. Trong nụ hôn ấy, Quyển Nhi cảm nhận được sự an ủi, Đình Mùi có thêm động lực để lại phát động tấn công.

Lửa tắt, khói tan, nhưng vết tích của lần khói đen và tro tàn của nó vẫn còn quanh quẩn đâu đây.

Quay lại chuyện của họ, ngày hôm sau Quyển Nhi nằm lì trên giường không chịu dậy.

Đau thì có đau, nhưng không đến nỗi không thể tự dậy nổi. Quyển Nhi bị giầy vò suốt đêm tới gần sáng mới được tha, sau đó Đình Mùi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Còn cô lật qua lật lại rất lâu mới ngủ được. Khi cô tỉnh lại, Đình Mùi đã dậy từ lúc nào, cô có thể nghe thấy những tiếng động do anh gây ra vọng tới từ phòng khách. Quyển Nhi cảm thấy hối hận, cho dù khó chịu tới mức nào động dậy, nhưng cũng nên nhân lúc anh ấy còn ngủ mà dậy tắm rửa và mặc quần áo. Giờ chỉ còn cách nằm lì trên giường đợi Đình Mùi ra khỏi nhà. Cô thực sự không biết sau tất cả những việc đã xảy ra, sẽ phải đối mặt với anh như thế nào, già vờ ngủ ít ra cũng trì

hoãn được cảnh tượng gặp mặt ngưng

ngừng sắp tới.

Đình Mùi đi vào mấy lần, Quyển Nhi đều lập tức nằm im như hóa đá, anh đứng đó một lúc, cũng đành đi ra những vẫn chưa thực sự ra khỏi nhà.

Trong quá trình giả vờ ngủ, Quyển Nhi cũng thật sự ngủ thêm được một lúc. Con người có việc vô cùng cấp bách Quyển Nhi cũng không ngoại lệ. Kiên trì nằm cho tới chiều thì cuối cùng cô cũng phải dậy, vội vàng thay quần áo rồi chạy thẳng vào phòng tắm.

Sau khi vệ sinh sạch sẽ tinh tươm, Quyển Nhi lấy hết dũng khí để bước ra ngoài, nhưng ngay ánh mắt đầu tiên chạm vào Đình Mùi, cô vô thức muốn quay trở lại. Cô phát hiện ra không phải là mình ngại, cô chỉ cảm thấy có chút bái xích, thậm chí còn cảm thấy muốn nôn. Một Đình Mùi điển trai tuần tú, giờ trong mắt cô, đã bị cái phần mà cô vô tình nhìn thấy tối hôm qua, cái bộ phận duy nhất chỉ đàn ông mới có, khiến cô cảm thấy không thích ứng được, cảm thấy không thoải mái. Tất cả những tình cảm tốt đẹp cô từng dành cho anh, dưới sự xng đột của thị giác, dường như cũng bị nhiễm chút không khí không trong sạch, khiến cô vội vàng muốn từ bỏ.

Vì muốn nén thứ cảm giác không thoải mái đó xuống thật sâu, cô chỉ còn cách cúi đầu, trả lời bất cứ câu hỏi nào của Đình Mùi bằng "ừm, à".

Đình Mùi đương nhiên không thể hiểu cảm giác của Quyển Nhi. Sau buổi tối ngày hôm qua anh đã trở thành một người đàn ông thực sự, đang lúc tràn đầy niềm tin, chí khí hùng hực. Anh cho rằng Quyển Nhi xấu hổ, anh cũng không thể tỏ ra hoàn toàn tự nhiên, nhưng đã là đàn ông, da mặt đương nhiên

cuối g nên dày một chút.

"Chuyện đó, cảm giác thế nào?" Quyền Nhi nghe thấy một câu này thôi, cả cơ thể đang mơ mơ hồ hồ đột nhiên như bay bổng lên. Còn dám hỏi cô cảm giác thế nào? Thế chẳng phải khiến cô cảm thấy khó xử hay sao? Cô nhướn mắt nhìn anh, Đinh Mùi trông giống như một chú gà chọi hung hăng, thích thú thoải mái, không thể bị đánh bại.

Quyền Nhi đã tỉnh táo hẳn, đương nhiên cũng không thể nói thẳng là không thích hay không tốt. Không tốt thì làm thế nào, lẽ nào lại để anh ta đè lên người mình, tiếp tục luyện tập? Một lần đã như muốn lấy mạng của cô rồi, cứ sống như những ngày trước kia chẳng phải tốt hơn sao?

Cô định sẽ không nói gì cả, nhưng Đinh Mùi ngồi đối diện với cô, mặc dù không phải nhìn cô chăm chăm, nhưng cô có thể cảm nhận được, anh đang nín thở đợi câu trả lời. Thời khắc này quả thật quá yên tĩnh, yên tĩnh tới mức cô không thể cố ý tỏ ra như không nghe thấy gì, không thể không có phản hồi gì được.

"Cũng, cũng bình thường, chuyện này, chuyện này... em không hiểu lắm." Quyền Nhi lúng ta lúng túng nói, rồi vục đầu xuống cắn cúi ăn, không thấy ngon miệng cũng mặc kệ, chỉ cần có thứ gì đó che mặt mình đi là được.

Thực ra Quyền Nhi cũng quá miễn cảm, khi Đinh Mùi hỏi, sao lại cảm thấy căng thẳng tới mức run lên như thế. Cái gọi là chuyện đó không có ý nghĩa chi định chính xác nào cả. Anh chỉ muốn hỏi Quyền Nhi còn cảm thấy đau nữa không, mãi mới nghĩ ra một cách hỏi nhẹ nhàng như thế, thế mà lại bị hiểu nhầm sang ý khác.

Cũng bình thường, Đinh Mùi có thể hiểu, nhưng chuyện này em cũng không hiểu lắm là ý gì? Anh len lén nhìn Quyền Nhi thăm dò. Lúc ăn cơm xong mới chợt hiểu ra, nha đầu này suy nghĩ thật đen tối.

Khi màn đêm lại buông xuống lần nữa, Đinh Mùi len lén mò vào phòng của Quyền Nhi. Đừng hỏi anh ấy nghĩ gì, đơn giản bởi vì anh ấy không dùng tới đại não, quá lắm cũng chỉ sử dụng một ít tiểu não thôi, dùng vào việc phối hợp với hành động của anh.

"Vẫn có thể ngủ? Ngủ cả ngày rồi mà." Anh giật phăng chiếc chăn Quyền Nhi mặc cho thời tiết rất nóng nực vẫn đang đắp trên người, giọng nói ra vẻ quan tâm lo lắng, nói ra những lời không biết ngượng mồm, "Chuyện em vừa nói, anh cảm thấy mình cũng không hiểu lắm. Hay là mình cùng nghiên cứu xem sao?".

Quyền Nhi ngồi dậy mặt ửng đỏ giật lại chiếc khăn trên tay Đinh Mùi, cô không biết cảm giác của mình lúc này là thẹn thùng hay tức giận, trên dưới khắp cơ thể cô thì mặt là bộ phận nóng nhất. Cô giật mấy cái, không thấy có tác dụng, bèn quyết định buông tay. Chẳng phải còn một phòng nữa hay sao? Anh không đi thì cô đi!

"Đi đâu thế?" Đinh Mùi ôm chặt cô từ phía sau.

Quyền Nhi ra sức giãy giụa, cơ thể hơi cong về phía sau, vô tình lại áp sát vào

người Đinh Mùi

Cánh tay của Đinh Mùi vòng ôm ngang cổ và ngực cô, toàn thân cô bị giữ chặt: "Bỏ em ra, em không có hứng thú nghiên cứu!".

"Ừm." Đinh Mùi đã không còn để ý nữa. "Không nghiên cứu, vậy thì chúng ta tìm hiểu vậy". Câu cuối cùng của anh thốt ra, môi anh đã ngậm chặt tai Quyền Nhi.

Quyền Nhi thật sự cuống lên, cô không muốn một chút nào hết. Chuyện này xảy ra tối qua còn chưa biết làm cách nào để quên, giờ lại còn muốn cô phải thực tập lại, thật chẳng khác nào nhân lúc người ta bị bệnh mà lấy mạng nhau.

"Chẳng có gì phải tìm hiểu cả, với trình độ của em, không giúp gì được anh đâu!" Mặc dù chủ đề chính rất không bình thường nhưng Quyền Nhi vẫn cố gắng đưa nội dung câu chuyện trở về không khí bình thường.

"Đừng nói thế, anh đưa ra ý kiến là vì muốn cả hai cùng tiến bộ." Đinh Mùi bị bộ dạng thiếu chí tiến thủ của Quyền Nhi chọc cười, không nhịn được bật cười một tràng.

Đã lâu lắm rồi Đinh Mùi không còn trêu chọc cho Quyền Nhi cười, từ sau khi mối quan hệ của hai người trở nên gần gũi hơn, anh luôn tỏ ra xa cách, khách sáo, vừa như muốn níu kéo, lại vừa như muốn đề phòng. Thái độ đó, bản thân nó đã rất mâu thuẫn, thế mà khi đối diện với Quyền Nhi, lúc nào anh cũng phát huy một cách tài tình, hoàn hảo.

Đinh Mùi di chuyển ánh mắt vẫn đang cười đó nhìn vào Quyền Nhi khiến cô ngẩn ngơ, tự nhiên không còn phản kháng nữa.

Sau này mỗi khi nhớ lại, cô cảm thấy vô cùng tức giận với sự ngớ ngẩn, ngốc nghếch của mình khi đó. Nhưng cũng không thể không thừa nhận, vì nụ cười đó của anh, cô sẵn sàng khăng khái mà lao vào chỗ chết. Huống hồ chỉ là bị anh đặt nằm xuống, nhưng quả là có chút cảm giác không dễ chịu, cả trong tim lẫn trên cơ thể.

Có một thì sẽ có hai, có hai thì sẽ có ba. Cả mùa hè đó, Quyền Nhi cảm thấy cả thế giới này chỉ còn lại hai người, nương tựa vào nhau, cùng sống, cùng thờ.

Cô cảm thấy bản thân mình đã bị cải tạo hoàn toàn, trong cơ thể có những ký ức liên quan tới Đinh Mùi, vì thế hành vi, ý thức cũng bị ảnh hưởng bởi

những ký ức đó. Cô bắt đầu cảm thấy Đinh Mùi là của cô và đương nhiên cô cũng là của anh. Vì anh đã là của cô, nên để lấy lòng anh cô vất vả đến đâu cũng xứng đáng. Cho nên cô bắt đầu đi chợ, nấu cơm, làm toàn bộ việc nhà, để khi Đinh Mùi bận rộn cả ngày ở ngoài quay về cô được cảm giác sạch sẽ dễ chịu, có được một bữa tối ngon miệng.

"Sao lại gọi điện cho mình lúc này, chẳng phải bây giờ đang là giờ học sao?" La Tư Dịch nhanh chóng cảm thấy Quyền Nhi có điều bất thường.

"Hôm nay buồn quá, mình thấy không khỏe nên không đi nữa. Hi hi, lười nhác một tí, xin nghỉ rồi." Thực tế, đã mấy ngày nay cô không đi học nữa. Cô kiên trì đi được vài ngày, thấy hiệu quả không cao, hoàn toàn không tập trung được, vì vậy quyết định không đi nữa.

Đinh Mùi cũng không ép cô, cô đi học hay ở nhà, anh đều không hỏi.

"Xin nghỉ rồi à, mình cũng đang ở trong phòng, cũng vô vị như thế, nếu không có gì thay đổi thì hai ngày nữa sẽ về. Cậu thu xếp đồ đi, về nhà mình chơi mấy hôm, một tuần nữa cũng bắt đầu vào học rồi."

"Ừ, được rồi." Quyền Nhi không hào hứng lắm với việc thay đổi chỗ ở, cô không rời xa Đinh Mùi, thật không nỡ.

Biết rõ rằng cứ ở cùng nhau như thế này là không đúng, biết rõ hai người cũng chẳng có kế hoạch lâu dài nhưng dù sao cũng đã ở cùng nhau nên không muốn bỏ đi trước. Không muốn cũng chỉ là không muốn, cô cũng biết, không thể sống tùy tiện mãi. Không hề có bất kỳ sự ràng buộc nào giữa hai người, thế chẳng phải rất nguy hiểm sao.

"Tại sao lại cam tâm tình nguyện hầu hạ người ta thành nghiện như thế?" Mặc dù Quyền Nhi chưa từng kể cô ở nhà làm những việc gì, nhưng hai người thường xuyên gọi điện cho nhau, kể lể trước đó đã làm gì, chút nữa sẽ làm gì, tự nhiên mọi chuyện cứ dần lộ ra.

"Đúng thế, đúng là nghiện." Đinh Mùi đâu có dễ phục vụ, đặc biệt là ăn uống rất kén chọn, cô bị đã kích mãi thành quen. Anh không chê mận hay nhặt, món nào thích thì sẽ ăn nhiều hơn, còn không hợp thì chỉ ăn com không. Vì vậy, Quyền Nhi muốn phán đoán xem tay nghề đầu bếp của mình có tiến bộ hay không đều phải để ý xem anh ăn nhiều hay ít. Sau đó, tự cảm thấy vui mừng, sung sướng nếu thấy anh ăn thêm

một miếng com, hoặc bản thân khi anh ăn ít, đôi lúc cô cũng tự khinh miệt mình, tự nhiên lại trở thành một nô tì chẳng có danh có phận, thế mà vẫn còn không muốn thay đổi, không có ý định biến thân thành bà ch

Tối nay, lúc Quyền Nhi đang ăn com, cô nói với Đinh Mùi về việc có thể mình sẽ đến nhà La Tư Dịch ở vài ngày, anh gật gật đầu, tỏ ý là đã biết, chỉ vậy thôi. Buổi tiếp theo, Quyền Nhi bồn chồn không yên. Trước đây không để ý, sau này mới phát hiện ra, cô luôn có ý muốn thăm dò. Thăm dò điều gì? Thăm dò xem liệu anh rời xa cô, có níu kéo cô hay không. Phản ứng của anh khiến trái tim Quyền Nhi lao thẳng xuống vực sâu, không biết đã chìm ở nơi nào rồi. Chắc anh cũng chẳng để tâm, hoặc anh cũng chưa từng nghĩ đến việc có để tâm hay không, trong trái tim anh, cô vẫn không chiếm được vị trí nào đáng kể!

Lúc thu dọn nhà bếp, Quyền Nhi thật sự không thể chịu được nữa, cô lặng lẽ đứng trong đó rơi nước mắt. Cô cũng không muốn tìm hiểu xem vì sao mình lại khóc, chỉ biết là khóc được sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Cô không cùng ngồi xem tin tức với Đinh Mùi như mọi ngày, không chuẩn bị hoa quả sau bữa ăn, cũng không nói lời nào, mà cứ thế bỏ về phòng lên giường nằm. Không phải cô muốn làm mình làm mẩy hoặc tỏ vẻ giận dỗi để Đinh Mùi phải chú ý, chỉ là cô không cảm thấy tự tin vào bản thân mình, cô sợ mình không kìm nén được tình cảm, rồi lại khóc trước mặt anh. Một cô gái không hiểu người đàn ông của mình, cũng không hiểu chuyện, chỉ biết khóc lóc trước mặt người đó sẽ khiến cho người đó mất hứng và không thấy ngon miệng nữa.

Đối với sự bất thường của cô, chắc chắn không phải Đinh Mùi không nhận ra. Bởi vì anh không giống như mọi ngày, vừa lên giường là dính chặt lấy cô, đi thẳng vào việc chính. Hai người đã có một đêm trong sáng đầu tiên kể từ ngày quan hệ giữa họ không còn trong sáng nữa.

Từ sau hôm đó, tổng cộng cũng chỉ có mấy ngày nhưng cảm xúc có sự thay đổi rất lớn, vì thế Quyền Nhi có những ấn tượng rất sâu sắc. Cho tới tận hôm Quyền Nhi chuyển đi, giữa hai người bọn họ không xảy ra chuyện gì nữa. Không có những nụ hôn, cũng không có sự ôm ấp, không có gì hết, bởi vì anh trở về ngủ trên giường của mình, mà tất cả những việc trước đó đều xảy ra trên giường của Quyền Nhi.

Từ sự nhiệt tình tựa như sẽ không bao giờ suy giảm mà đột ngột tắt ngấm, cần bao nhiêu thời gian? Lục Quyền Nhi có tư cách dùng chính những kinh nghiệm mà bản thân cô đã trải qua để trả lời câu hỏi này, chỉ cần một buổi tối, một buổi tối dừng lại là có thể bỗng dưng ngừng bật.

Ngày cô chuyển đi, Đinh Mùi không có nhà, anh đi công tác. Đây là đầu tiên Quyền Nhi thực sự giận anh, rõ ràng anh biết cô sẽ đi nhưng không hề níu kéo, cũng không tiễn biệt, ngược lại còn rời đi trước, không nhìn cô lần cuối.

Vì thế cô cũng chẳng biết làm thế nào, chỉ biết tức giận với anh. Tức giận xong thì thu dọn sạch sẽ tất cả dấu vết liên quan tới cô trong phòng, khăn mặt, bàn chải đánh răng, thậm chí đến đôi dép lê cô cũng mang theo, rác cũng mang đồ sạch. Được thôi, cô biết mình rất trẻ con, cô cũng ném luôn cả chiếc cốc hai người cùng dùng để đánh răng đi.

Nhưng làm thế cũng không giúp tâm trạng của cô khá hơn, lúc gặp La Tư Dịch, sắc mặt của cô vẫn rất tệ, tệ tới mức vừa nhìn thấy cô La Tư Dịch đã hỏi: "Trời ạ, gặp mình mà cậu bị đã kích tới mức này sao?"

La Tư Dịch đã thay đổi nhiều, làn da bị nắng chiếu đến đỏ cả lên, tóc cũng cắt ngắn, hoàn toàn không còn hình ảnh quen thuộc trước kia nữa. Đúng là cũng có bất ngờ, nhưng cô không đến nỗi sợ hãi tới mức ấy: "Già mà đã kích, là mình ghen tị với làn da khỏe khoắn của cậu thôi!"

La Tư Dịch thấy Quyền Nhi đã bắt đầu chịu cười, yên tâm vỗ vỗ vai cô, "Đừng ghen tị, mình có bí quyết, với người khác mình quyết không tiết lộ, nhưng

sẽ nói hết với cậu".

Quyển Nhĩ đón lấy chiếc túi xách trên tay La Tư Dịch, "Không cần đâu, biết nhiều bí mật quá mình sợ sẽ bị cậu diệt khẩu".

Sau khi lên xe bus, Quyển Nhĩ mới nói với La Tư Dịch, "Mình muốn quay về trường trước xem sao, nhất định phải về trường trước, chắc trường cũng đã thu xếp xong ký túc rồi?". Tâm trạng lúc này của cô thật không thích hợp để đến nhà người khác ở chơi, càng chẳng có hơi sức đâu mà miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ. Trước đó cô không nói với Tiểu La, chỉ sợ cô ấy hỏi nhiều, sự việc đó, đến suy nghĩ cô cũng không buồn suy nghĩ nên cũng không muốn nói nhiều.

La Tư Dịch nhìn cô: "Được, mình về

cùng cậu. Nếu ở được rồi thì bọn mình cùng ở. Nếu chưa ở được thì lại về nhà mình".

Quyển Nhĩ không nói gì, chỉ gạt đầu rồi nhắm mắt lại muốn được thả lỏng nghỉ ngơi. Cô biết không thể giấu được Tiểu La, nhất định cô ấy sẽ nhận ra sự bất thường của mình chắc chắn có liên quan tới Đinh Mùi. Nhưng bắt cô phải giả vờ như không có chuyện gì trước mặt Tiểu La, cô thật sự

Cô mòng theo tâm trạng uể oải đó đi về trường, nhìn thấy cửa khu ký túc mở rộng, người ra người vào tấp nập, tinh thần cô cũng dần phấn chấn lên, chưa bao giờ cô cảm thấy nơi này lại thân thiết như thế. Nhà Tiểu La không phải là không tốt, nhưng vào lúc này mà bắt cô cố gắng ăn nhiều trong khi miệng đắng ngắt hay phải gượng tỏ ra ngoan hiền để bảo trong lúc tâm trạng rối bời, điều đó với cô thật sự quá khó.

Hai người phải mất cả buổi chiều mới dọn dẹp xong phòng ký túc, chấn song cửa sổ bằng thép vừa được thay mới sáng bóng, khiến lòng người cũng sáng bừng lên theo.

"Đến căng tin?"

"Mình không ăn đâu, mệt quá, ngủ một lát đã." Sau khi lao động xong không sợ mất ngủ, chỉ mong khi tỉnh dậy sẽ thấy mùi cơm hấp dẫn trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Làm bạn đồng hành đi

Cô ngủ một giấc đúng bằng thời gian kim đồng hồ chạy hết một vòng. Lúc Quyển Nhĩ tỉnh lại phải mất vài phút cô mới thực sự nhận thức được mình đang nằm trên giường trong phòng ký túc xá. Tìm đồng hồ, nhìn thời gian, lúc ấy đã là rạng sáng của ngày hôm sau.

La Tư Dịch không ở lại phòng, chắc là đã về nhà rồi. Trên bàn có đồ ăn, hẳn cô ấy không biết khi nào cô sẽ tỉnh dậy nên toàn mua đồ ăn vặt, lúc nào cũng có thể dùng để lót dạ.

Quyển Nhĩ úp một gói mỳ tôm, tỉ mỉ cầm vào nắp hộp com, trong lúc đang nghĩ có nên ăn thêm một chiếc xúc xích hay không thì chuông điện thoại reo.

"Alô, xin chào."

"Mình đây." Là La Tư Dịch, giọng nói có vẻ gấp gáp, "Cậu chuyển ra ngoài không nói với Đinh Mùi sao? Mới sáng sớm anh ta đã gọi điện thoại về nhà mình, đúng là điên".

"Mình có nói, nhưng anh ấy không hỏi ngày nào chuyển đi. Hôm kia đi thì anh ấy đi công tác, vì thế..."

"Đừng bởi vì với lại vì vậy nữa. Cậu mau gọi cho anh ta đi. Mình nói cậu không ở nhà mình, thế là anh ta ném lại một câu, bảo cậu gọi lại cho anh ta ngay rồi cứ thế cúp máy. Thằng cha này, phá rối giấc ngủ của người khác, lại còn ngang ngược khiến mình tới giờ vẫn sốc."

La Tư Dịch không kim được, oán thán một lúc rồi mới chịu cúp máy.

Cô gọi cho Đinh Mùi, còn chưa kịp nghe thấy đầu dây bên kia đồ chuông đã có người nhấc máy: "Em đang ở đâu?".

"Ở Ký túc."

"Sao chuyển đi mà không nói lấy một câu

Hỏi cũng thẳng thắn đấy, không cần thấy tận mắt, Quyển Nhĩ vẫn cảm nhận được từng luồng gió lạnh truyền tới từ phía bên kia ống nghe. Vì thế cô trả lời cũng rất thận trọng, quên mất là mình đang giận anh: "Anh đi công tác mà? Còn Tiểu La đặt vé ngày nào, em cũng đâu biết".

"Liên quan gì đến cô ấy?"

"Ồ, trước đây em cũng không biết ký túc xá đã mở cửa."

Bên kia Đình Mùi không nói gì nữa. Sáng sớm anh về tới nhà, sau khi thu dọn xong, đi ăn chút gì đó, định đợi Quyển Nhi dậy rồi mới ngủ. Anh đi đi lại lại trong phòng, cảm thấy có gì đó rất lạ, một lúc sau mới phát hiện đồ của Quyển Nhi không còn ở đây nữa. Phải mấy phút sau, khi đã trấn tĩnh lại, anh mới mở cửa phòng Quyển Nhi, chỉ thấy căn phòng trống không, anh tức giận vô cùng. Chuyện này là thế nào, không nói một tiếng, cứ thế là trốn đi sao. Đang sống rất tốt, cô ấy đột nhiên nhắc tới việc mình sẽ chuyển đi. Cô ấy trốn vào bếp khóc thầm, không muốn bị anh bắt gặp, tất cả đều xảy ra quá đột ngột, quá kỳ lạ. Anh vốn nghĩ xa nhau khoảng hai ngày có lẽ tình hình sẽ tốt hơn, chỉ cần cô ấy bình tĩnh lại, chỉ cần cô ấy đồng ý nói ra thì có vấn đề gì không giải quyết được cơ chứ. Suốt hai đêm liền anh không chợp mắt, chỉ mong tới giờ lên máy bay nhanh chóng về đỡ dành cô. Kết quả thì sao, cô ấy lại giờ chiều bỏ nhà ra đi. Con gái thật phức tạp, chiếm được rồi, lại phải đối phó với tính khí thất thường đột xuất của họ. Anh ừ ừ không kịp thời, bọn họ lập tức bỏ nhà ra đi.

Lần đi công tác này của anh thật ra rất khó khăn. Trách nhiệm nặng nề nhưng là cơ hội tốt để thể hiện bản thân, cũng đồng nghĩa với việc làm không tốt sẽ ảnh hưởng tới sự đánh giá, liên quan tới việc sau khi tốt nghiệp anh có được vào đài hay không. Bây giờ anh đã rất thành thạo về mặt nghiệp vụ, phương diện này thì chắc không có sai sót gì, vấn đề là ở người đưa anh đi công tác.

Lần này nơi mà anh tới có chút vấn đề. Hôm đến nơi, anh nhận được điện thoại của Trương Đào: "Chị Lưu vẫn ở đài, cậu đi với ai thế?". Hai ngày trước anh ấy đi với một chị đồng nghiệp tới Tứ Xuyên, vừa quay về thành phố A.

"Với anh Trịnh." Đình Mùi lập tức cảm thấy có điều gì đó không ổn. Cuộc phỏng vấn lần này không phải là phỏng vấn chiếu lệ bình thường, mà là làm triển lãm. Tất cả các loại triển lãm trước đó đều không làm thành chuyên đề riêng. Anh Trịnh nói muốn đưa mấy cuộc triển lãm có ảnh hưởng lớn làm thành một chương trình, anh thấy cách nghĩ này cũng rất hay, đúng lúc không có việc gì, thế là đi theo đến đây. Đã làm được hai triển lãm, đều cho anh ra mặt với danh nghĩa phóng viên thực tập, mục đích mang anh theo đã thể hiện rất rõ ràng. "Sao thế anh?"

"Chị Lưu không bố trí, sao cậu lại chạy lung tung như thế? Ở đây nước sâu lắm, cậu không suy nghĩ gì mà cứ thế lao xuống rồi." Anh cũng biết chuyện đã tới nước này, nói nhiều cũng vô ích, bèn nói vài câu rồi cúp máy.

Suốt hai ngày nay, đầu óc Đình Mùi chỉ suy nghĩ tới chuyện này, không biết mình sai ở đâu. Nhìn bề ngoài, quan hệ giữa chị Lưu và anh Trịnh rất tốt, thậm chí còn có

thể nói là khá hữu nghị, lần nào bọn họ đi

chơi với nhau, hai người đều rất thân mật. Nên khi anh Trịnh đưa ra gợi ý, anh mới không nghĩ tới việc phải hỏi qua chị Lưu, anh cứ nghĩ chắc bọn họ cũng đã nói với nhau rồi, anh Trịnh muốn anh đi cùng cũng là vì đã có sự đồng ý của chị Lưu. Một mình anh chạy trong chạy ngoài bận rộn vô cùng, không ngờ hành động của mình lại vô tình tham gia vào cuộc đấu đá nội bộ.

Trong lúc không tìm ra hướng giải quyết anh đã đau đầu lắm rồi, thế mà Lục Quyển Nhi lại còn giờ chứng.

Đình Mùi không nói gì, Quyển Nhi cũng áp úng mãi rồi mới nói một câu khiến cô còn mất mặt hơn, nhưng là một câu chân tình: "Thực ra em cũng không muốn chuyển đi".

"Tùy em, dù sao anh cũng rất bận, không có thời gian chăm sóc em, em về đây ở cũng tốt."

Câu nói vừa rồi của Quyển Nhi chính xác là cô muốn làm nũng anh, đây là điều Đình Mùi không thể chấp nhận được. Anh không có sức lực, mà cũng không muốn hao tâm tổn trí chỉ để đi an ủi cô những lúc tính khí cô thất thường. Anh chưa bao giờ nghĩ phải dùng thủ đoạn với Quyển Nhi, nhưng vừa quyết tâm hạ nhiệt cái đầu nóng của cô, làm cô trở nên tỉnh táo hơn nhiều.

Quyển Nhi cảm ông nghe đứng bần thần một lúc mới nhớ là phải đặt ống nghe xuống. Lại thế, lại thế? Mỗi lần cô hạ mình, có ý muốn làm lành, anh lập tức tránh né, càng nhanh càng tốt.

Cần thay đổi gì, cần làm gì cô đều đã làm rồi nhưng anh vẫn không thay đổi! Là không thể thay đổi hay không muốn? Quyển Nhi không dám nghĩ tiếp nữa. Mỳ tôm đã trương phình cả lên, mùi bay khắp phòng. Cô ra ngoài đổ bát mỳ đi, nếu tâm sự trong lòng cũng có thể đổ đi như thế này thì tốt rồi. Quyển Nhi bị sốc, một lúc sau mới quay lại mép giường, ngồi xuống, rồi nằm xuống. Rõ ràng không hề buồn ngủ, nhưng mệt mỏi vô cùng. Rõ ràng rất đói, nhưng nhìn thứ gì cũng không muốn ăn.

Tới buổi trưa thì La Tư Dịch quay lại. Cô vào phòng thấy Quyển Nhi nằm bất động, cũng không nói gì, đến khi thấy Quyển Nhi cựa mình mới gọi: "Dậy ăn sủi cảo đi, mẹ mình làm riêng cho cậu đấy!".

Quyển Nhi đáp lại một tiếng rồi ra ngồi vào bàn. Sủi cảo nhân chay, chỉ nhìn thôi cũng biết đây là tấm lòng của Tiểu La. Ăn một cái, hai cái... Đầu tiên thấy rất khó khăn, nhưng nuốt xuống rồi, lại muốn ăn thêm nữa, càng ăn càng thêm, ăn liền một lúc mười mấy cái mới dừng lại.

"No chưa?"

"Ừ, không dám ăn thêm nữa." Quyển Nhi uống một ngụm nước. Phải đến hai ngày gần như không ăn gì, ngay một lúc ăn quá nhiều, dạ dày cũng phản đối.

"Ăn no rồi thì ngủ đi." La Tư Dịch ăn hai cái rồi đứng dậy thu dọn.

Quyển Nhĩ thấy La Tư Dịch rất lạ, tâm trạng lúc này không hợp với cô ấy. Đợi cô ấy quay lại, giường trên giường dưới nằm yên vị, Quyển Nhĩ mới hỏi: "Sao thế?".

"Bệnh cũ."

"Hả?" Cô ở bên Tiểu lâu như thế nhưng thật sự không biết cô ấy mắc bệnh gì.

"Lúc ở sân bay mình còn nói với Sách Lang là hãy đợi mình, sang năm mình sẽ thi vào chỗ của anh ấy, mình sẽ tới chỗ anh ấy. Nhưng quay về gặp người nhà, mình lại thấy mình thật bất hiểu. Chỉ biết nghĩ đến bản thân mà không quan tâm gì tới họ."

"Sau này hai cậu cùng quay về đây làm việc là được mà."

"Chuyến đi thi phải cắt khẩu. Năm đó ba mẹ mình không muốn mình cắt khẩu chuyển đi, vì thế tất cả các nguyện vọng chỉ đăng ký ở thành phố này, thi không đỗ thì sang năm thi lại, quyết không thỏa thuận."

La Tư Dịch lại thở dài: "Hộ khẩu trong mắt người nhà mình, giống như con gà đẻ trứng vàng, là một trong những tài sản quan trọng nhất mà họ để lại cho mình, làm sao có thể để mình tùy tiện từ bỏ chứ!".

"Chuyện này chẳng phải cậu đã biết từ trước rồi sao?"

"Đúng là đã biết rất rõ, thế mà vẫn còn hứa hẹn, tự làm khó bản thân, mình ngốc lắm phải không?"

Quyển Nhĩ không trả lời. Tiểu La không ngốc, cũng không phải đã cả nghĩ, hoàn cảnh của cô ấy quyết định mỗi việc cô ấy làm, hướng hồ việc này đâu có dễ. Cô ấy muốn có Sách Lang, tới chỗ anh ấy chưa chắc đã có được, nhưng nếu không đến thì việc ở cùng nhau là hoàn toàn không thể. Cô ấy muốn người nhà yên tâm nên lúc nào cũng ở bên cạnh họ, sắp xếp cuộc sống của mình theo nguyện vọng của họ. Lựa chọn tốt nhất của cô ấy bây giờ là tìm một anh chàng nào đó có nhà ở thành phố này, hai người lại còn phải tâm đầu ý hợp nữa. Nhưng trên đời này làm gì có việc vẹn toàn đôi đường như thế, cô muốn tự cân nhắc, nhưng cũng muốn biết điều mình mong muốn nhất là gì.

"Đừng lúc nào cũng nghĩ tới kết cục xấu nhất như thế. Hãy nhìn vào thứ cậu hy vọng nhất để cố gắng có được không?". Quyển Nhĩ vui đầu mình vào gối, "Nghĩ xa đến đâu,

nhìn xa đến đâu thì cũng phải nhìn đường

dưới chân mình trước. Cậu nói cậu sẽ thi, nhưng liệu cậu có thi đỗ không?"

"Haizz, đừng nói nữa, đúng là rất có lý. Mình sẽ chuẩn bị sẵn sàng từ bây giờ, đợi vận may tới gõ cửa, kỳ tích xuất hiện, thế nào?"

"Mình tán thành."

Đối với lời đề nghị mình đưa ra, Quyển Nhĩ cũng không tự tin đến vậy, có thể khiến Tiểu La phấn khích như thế, thật cô cũng không ngờ.

Thực ra, thứ cô khoác lên trên người không phải là áo giáp, mà chỉ là một cái áo giấy, không thể dùng để chống lại kẻ địch, chỉ có thể dùng để an ủi chính bản thân mình mà thôi.

Quyển Nhĩ trước sau vẫn không kể ra chuyện giữa mình và Đinh Mùi cho La Tư Dịch nghe, bởi vì cô thấy không thể mở miệng ra được, suy nghĩ thêm chút nữa thì thấy chẳng có gì đáng nói cả.

Sau khi vào học, Đinh Mùi sống một cuộc sống ẩn dật, ngoài giờ lên lớp đều ở trong phòng ký túc, đến bóng rổ cũng không chơi. Nhưng cho dù chân không bước ra khỏi phòng, những khi tới nhà ăn, thư viện, đi học, cũng có lúc phải gặp nhau. Lần đầu tiên bọn họ gặp lại nhau, Quyển Nhĩ đã biết, anh đã chỉnh lý lại mối quan hệ giữa anh và cô, chính là không tiến không lùi, lúc có lúc không. Cô không hiểu tại sao anh lại như thế, chỉ có thể giải thích rằng, anh không thích cô nữa, í nhất thì cũng là không đủ thích. Tất cả những việc xảy ra trước đó đều là ngẫu hứng mà thôi.

Quyển Nhĩ cũng nhanh chóng điều chỉnh lại hình ảnh của mình, Phật thì phải có hương, còn người thì phải có chí khí, cô không thể để anh coi thường mình.

Nếu đã không có ý định gặp nhau thì nhất định phải làm được. Vì vậy, ngoài lần đầu tiên gặp lại mà cô đã lúng túng cứng nhắc như một cương thi ra, sau đó thể hiện của cô ngày một trôi chảy, cười nói như không, hoàn toàn không còn khúc mắc gì nữa.

Thực tế, tất cả những hành động đó đều phải trải qua không biết bao nhiêu lần tự làm nhảm nhắc nhờ mình như đọc thần chú mới có được.

Sau khi tình yêu không còn cuộn cuộn trào dâng nữa, Lục Quyển Nhĩ nhớ lại quyết tâm và sự kiên trì cùng bao nhiêu nhẫn nại thời gian đó mà thường xuyên thờ dài. Những nỗ lực đó dùng vào việc gì cũng không sợ thất bại, thế mà lại đi dùng vào việc thử sức chính mình, tự làm mình tổn thương, thật đúng là vô tác dụng, tự nhiên lãng phí bao nhiêu ngày tháng thanh xuân như thế.

Họ mặc dù ít gặp nhau, nhưng cũng không phải hoàn toàn không gặp nhau. Trước và sau tết Nguyên tiêu, những người bạn vẫn chơi với nhau tụ tập lại cùng ăn một bữa cơm, không khí vừa chán nản lại pha chút thương cảm. Thời gian đâu có thể quay ngược trở lại, ngày lễ tết muốn tụ tập đông đủ thế này quả là không dễ. Mọi người đối với tiền đồ, có chút mong ước, lại có gì đó như không xác định.

Trong đám đó Quyển Nhĩ là ngoại lệ, sau kỳ nghỉ Quốc khánh, cô xác định được trường gửi đi học. Là người đứng đầu trong chuyên ngành đang học, cô được nhà trường khen thưởng và gửi đến Đại học K, vẫn chuyên ngành ấy, nhưng do sự khác nhau về thực lực của từng trường, cô có thể coi là vượt trội tận long môn rồi, sau này ra trường, bằng cấp sẽ rất oai!

Các bạn cùng phòng, người thì được cử đến trường đó học, người thì chuẩn bị thi cao học. Ngoài La Tư Dịch ra, không ai dự định rời khỏi thành phố A. Vì vậy nếu nói là có chút buồn chính là bởi cô không muốn Tiểu La rời xa nơi này. Còn khoảng mười ngày nữa là đến thời gian thi cao học, cho dù tỉ lệ cô ấy đi làm hay học tiếp cao học mỗi thứ đều chiếm một nửa, nhưng Quyển Nhĩ biết, nếu Tiểu La thi đỗ, kiểu gì thì cô ấy cũng phải đi. Thời gian này cô ấy không nhắc đến Sách Lang nữa, hai người đó dường như cũng không liên hệ với nhau nhưng nhìn cô ấy vui đầu vào học thì biết ngay cô ấy đang rất quyết tâm.

Thi đỗ rồi ít ra cũng còn cơ hội được lựa chọn, nếu thi trượt thì cơ hội nào cũng không có, quan hệ của hai người khó mà duy trì. Tiểu La không muốn chút hy vọng đó bị hủy trong tay mình, cô ấy phải tạo ra hy vọng.

Mặc dù nói có chút chán nản đối với tương lai phía trước, nhưng mọi người ai ai cũng tràn đầy hy vọng vào tình hình sau khi tốt nghiệp, sẵn sàng ứng phó với cạnh tranh, với sự thay đổi sau đó. Mọi người trao đổi với nhau kinh nghiệm và tin tức trong vấn đề thi cao học và tìm việc làm, kể về những chuyện xấu hổ mà bản thân mình gặp phải để chọc cười người khác. Chuyện này nhanh chóng khiến mối quan hệ của Quyển Nhĩ và Đinh Mùi bị lộ tẩy.

Với Quyển Nhĩ chuyện đã được sắp xếp xong nên cũng chẳng cần phải học hỏi kinh nghiệm hay thăm dò tin tức của ai, chỉ có thể làm một khán thính giả chuẩn mực.

Còn Đinh Mùi, trước sau vẫn luôn im lặng. Tình trạng của anh lúc này so với sự hăm hở hăng hái của nửa năm trước, chỉ có thể

dùng từ sa sút để miêu tả. Đinh Mùi của lúc

này vẫn còn non nớt, làm bất cứ việc gì cũng với tâm trạng hết sức miễn cưỡng. Chuyện xảy ra vào kỳ nghỉ hè khiến khả năng vào đại thực tập của anh về cơ bản là không còn nữa. Cũng may, anh vẫn còn có thể ở lại trường để tạo bước đệm, nếu thật sự đã ra nhập xã hội, bị trùng đòn này, sợ anh không chịu nổi!

Không phải anh không tìm gặp Trương Đào, thậm chí cả chị Lưu anh cũng đã đến nhờ rồi. Trương Đào vẫn còn khá tốt, đã nói với anh những lời rất chân tình: "Cậu em à, nhìn cậu thông minh lanh lẹ như thế, sao người ta dắt cậu đi đâu cậu cũng theo thế? Thằng cha họ Trịnh kia nói là muốn mở một kênh mới, cậu cũng cứ thế mà chạy theo hần sao? Có thể tùy tiện mở kênh như thế à? Chỉ cần anh ta nói là xong chắc? Hơn nữa trong truyện đó có trò mèo gì cậu cũng không biết, sao lại cứ lao đầu vào như thế, đã đưa đầu vào thì kiểu gì cũng bị liên quan. Biết là cậu làm việc đó cũng chẳng được lợi lộc gì, không những không đánh được hổ ly, mà thân đã mang vạ rồi. Một khi đã có vết thì người ta sẽ không tin cậu nữa, bị vứt bỏ cậu còn thấy lạ? Cậu hỏi tôi có cách gì không, vậy tôi hỏi cậu, tiếng nói của ai là có sức nặng? Đây chính là cách". Vì vậy Đinh Mùi mới tới nhờ Lưu Vũ Kiều, xem có cách gì có thể cứu vãn được không. Gặp được chị ta cũng không phải chuyện dễ dàng gì, Lưu Vũ Kiều này còn nghĩ tới những vất vả trước kia của anh khi bốn ba làm việc cho chị ta nên mới không tỏ vẻ khó chịu ra mặt. Nhưng thái độ của chị ta rất không rõ ràng. Hôm đó Đinh Mùi đã uống rất nhiều, cũng nói rất nhiều, nhưng chị ta lại chẳng nói gì. Cuối cùng, khi chia tay, chị ta nói: "Cứ đợi đấy xem sao!", chỉ thế thôi, không hứa hẹn gì.

Không hứa chắc, nhưng cũng không từ chối, Đinh Mùi thấy vẫn còn cơ hội để xoay chuyển tình hình. Chỉ có điều lúc này cảm thấy cuộc sống thật không dễ chịu chút nào mà thôi. Thi cao học, anh không đăng ký, cũng không có ý định đó. Tìm việc làm? Chỉ muốn làm nghề này, làm phóng viên cho đài khác cũng được, nhưng cảm thấy không cam tâm. Thành phố A nói to thì cũng to thật, nhưng trong vòng xoáy này nếu bảo nhỏ thì cũng rất nhỏ, anh không thể mạo hiểm thêm nữa. Dù sao tốt nghiệp xong làm ở đâu thì cũng chỉ là đi làm thuê thôi, nên chẳng phải vội.

"Uống chút nước ấm không?". Chỗ ngồi chật kín, sau khi Quyển Nhĩ từ nhà vệ sinh ra, thấy chỉ còn một ghế trống bên cạnh Đinh Mùi. Cô không biết làm gì, đành lấy nước uống, thấy Đinh Mùi ngồi bên cạnh cũng quay sang hỏi một câu.

"Ừ, cũng được." Anh đẩy ly rượu trên tay ra xa, tối nay uống hơi nhiều, hai người lại không nói gì, anh một hơi tì một hơi uống vào trong họng thứ nước nóng bỏng đó thấy thật thoải mái dễ chịu.

Ngồi không được bao lâu thì Tăng Nghị dẫn đầu đám bạn kéo nhau đi hát. Quyển Nhĩ không muốn đi, lúc mặc quần áo cô cứ đắn đo, muốn trả trội đi sau bọn họ, tìm cơ hội bỏ về.

Khi mọi người ra tới cửa nhà hàng, những người khác đã gọi được taxi, chỉ có một thân hình cao lớn đứng trước cửa cách đó không xa, trông rất cô độc.

Biết rằng anh đứng đó không phải vì muốn đợi cô, nhưng sau khi do dự một lúc, cô vẫn đến đứng ngay sau anh. Nếu cô không đi đến, nếu cô không mềm lòng như thế thì kết cục sau này của hai người đã hoàn toàn rẽ theo một hướng khác rồi. Thực ra, điều quan trọng hơn cả, là nếu không cảm thấy yêu như thế, tất cả sẽ hoàn toàn khác. "Về nhà cùng anh nhé?". Hai người đứng đó rất lâu, cuối cùng Đinh Mùi cũng hỏi. "Vâng." Quyển Nhĩ đáp nhỏ.

Cô không biết, chữ "vâng" đó, sự phục tùng vô điều kiện đó, đã khiến Đinh Mùi được an ủi rất nhiều. Những gì anh đạt được hoàn toàn khác xa với tưởng tượng của anh. Cô chỉ biết rằng bắt đầu từ đêm hôm đó, quan hệ của cô và Đinh Mùi, đã bước vào một giai đoạn mới – bạn tình. Cô không muốn dùng từ đó để hình dung về mối quan hệ của hai người, nhưng thực chất nó là như vậy.

Anh ấy không hề có ý thức bảo vệ hình ảnh bất khả chiến bại của bản thân trước mặt người phụ nữ của mình, anh đối xử với cô tự nhiên và thân thiện nhất có thể. Nhưng đồng thời, cũng không phải là anh không đề phòng, anh cho cái gì, cho tới mức độ nào, đều nằm trong phạm vi quy tắc nhất định, không cho phép Quyển Nhĩ vượt qua giới hạn hay thăm dò dưới bất kỳ hình thức nào. Bị thứ gì quây chặt, níu chặt sao? Hoàn toàn không giống với bản tính của Đinh Mùi. Quyển Nhĩ không thể làm như Đinh Mùi được, khi hai người ở trên giường có được khoái cảm, cô hoàn toàn đắm mê và có phần

chìm đắm trong cảm giác đó. Nhưng sắc không làm người mê thì người tự mê, cô thích nhất là được nằm trong vòng tay anh, chỉ cần anh ôm ấp, cô sẽ không còn có bất kỳ lo lắng nào nữa, làm gì cũng không vội. Thử che mắt cô không gì khác mà chính là sự say đắm của cô. Cô của lúc này, đã không còn nhìn thấy gì khác, chỉ nhìn thấy anh ấy thôi. Chỉ một mình anh, có anh là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Điều kiện của tình yêu

Thời điểm tốt nghiệp, chỉ ra Tết là đã đến rồi. Thời gian này đã xảy ra một chuyện lớn đó là Cao Mạc về nước, còn Tiểu La không đi nữa.

Lần này Cao Mạc về nước làm trợ giảng ở Đại học C. Dù sao thì anh cũng chỉ tốt nghiệp Thạc sỹ, dưới đề nghị của các giáo sư, cũng chỉ có thể về phòng thí nghiệm để hướng dẫn các bạn sinh viên.

Quyển Nhĩ cảm thấy ba năm trôi qua thật nhanh. Mới đó mà anh đã học xong và về nước rồi.

"Lúc nào em chuyển đi?"

"Em không muốn chuyển." Mặc dù Đại học C cách Đại học K không xa, nhưng khu ký túc xá lại ở một khu vực khác, chính là khu nhà cao tầng vừa mới xây xong, mỗi lần lên lớp là phải ngồi xe bus. Ở thì rất dễ chịu nhưng không thuận tiện.

"Anh giúp em chuyển đồ." Cao Mạc định sẽ mua xe trong hai ngày này để làm quen với đường xá ở thành phố A. Bây giờ ở Trung Quốc cũng giống như ở nước ngoài, không có xe đi lại rất bất tiện, có xe rồi mà đi lại cũng vẫn khó khăn.

"Vâng." Có người để nhờ cậy đương nhiên là tốt rồi, mặc dù cô đã thử học cách không hy vọng vào bất kỳ ai.

Đồ của Quyển Nhĩ không nhiều, Tôn Mộc Nam, Sở Phi Bình, Tề Vũ đều ở lại trường học tiếp cao học. Hà Bô thi vào Đại học M, đổi sang học ngành dân tộc học. Vì vậy khi chuyển ra, cả hai người thông nhất, đồ dùng trong ký túc để lại hết cho ba người bạn.

Tiểu La không chuyển đi, không phải là không thi đỗ cao học. Cô ấy thi đỗ và cũng đã đến Tây Tạng để phỏng vấn. Nhưng mọi việc lại chuyển biến theo hướng bọn họ mong muốn. Sách Lang được điều về công tác ở thành phố A một năm. Ai cũng biết đây là một cơ hội tốt, sau khi về chắc chắn sẽ được thăng chức. Nhưng thứ mà La Tư Dịch muốn không phải là sự thăng tiến của anh ấy, mà chỉ cần có anh ấy ở thành phố A.

Chuyện này Quyển Nhĩ cũng đã nói với Đinh Mùi. Anh cho rằng Sách Lang sẽ không đi khỏi Tây Tạng, còn với việc liệu La Tư Dịch có nên đến đó học hay không, anh không muốn Quyển Nhĩ đưa ra ý kiến.

"Tiểu La tìm được công việc, Sách Lang quay về Tây Tạng, thế chẳng phải họ sẽ chia tay hay sao?" Cô luôn mong Tiểu La được hạnh phúc, tình yêu được thượng đế tác thành.

"Có công việc rồi, suy nghĩ sẽ thay đổi." Đinh Mùi không muốn nói nhiều, anh luôn cho rằng hai người này không thể có tương lai với nhau. Đem La Tư Dịch đi? Máy ông bà già nhà La Tư Dịch sẽ xé xác Sách Lang ra để ăn thịt. Chỉ nói riêng về phần Tiểu La, từ nhỏ tới lớn đã sớm hiểu chuyện, đến cuối cùng e là vẫn phải nghĩ tới việc chăm sóc cho gia đình cô ấy thôi.

Vì thế lối thoát duy nhất dành cho hai người chính là Sách Lang phải ở lại thành phố A. Mà ở lại sẽ phải nghỉ việc, từ bỏ một công việc có khả năng phát triển rất tốt, từ bỏ sự nghiệp, bắt đầu làm lại từ con số không ở thành phố A. Nếu người đàn ông có thể làm tới mức độ này, nhìn thì thấy thật vĩ đại, nhưng sẽ để lại tai họa lâu dài về sau. Nếu tốt, có thể sẽ nghĩ liệu cứ như trước kia thì có tốt hơn không; nếu không tốt thì việc buông lời oán trách La Tư Dịch chỉ là việc xảy ra sớm hay muộn mà thôi. Nếu đã phải miễn cưỡng như thế, có nhiều vấn đề như thế thì theo anh tình cảm đó không cần thiết phải đấu tranh, níu kéo. Sau khi La Tư Dịch đi làm, tâm trí sẽ tập trung vào công việc, tách ra được là tốt nhất. Mỗi người đều bận rộn sống cuộc sống riêng của mình.

Quyển Nhĩ không nói nhiều, là bởi vì cô không nhẫn tâm. Cuộc sống cho dù có tàn nhẫn đến đâu thì đôi lúc cũng nên cho con người được nếm mùi vị ngọt ngào chứ! Nếu cứ đoán trước kết cục mà dừng bước, mà nhượng bộ thì đây không phải là tình yêu. Nếu đã không ngăn cản để cô ấy thử xem sao.

Tháng Mười một, Sách Lang chuyển đến. Sau khi tới nơi, bốn người đã tụ tập một bữa. Khi La Tư Dịch gọi điện hẹn Quyển Nhĩ, cô đang ở bên Đinh Mùi.

"Để họ đến đây, anh mời." Đinh Mùi nói. "Thế thì hơi xa, hay là chúng ta qua đó,

chỗ đây cách ký túc em ở cũng gần, chắc là có ý muốn tiện cho em." Đinh Mùi chịu cùng cô xuất hiện trước mặt người khác, cô không nên đòi hỏi gì thêm mới phải. Nhưng thái độ của anh không phải là muốn chính thức hóa, công khai hóa quan hệ của hai người, mà chỉ là cảm thấy để Tiểu La biết thì cũng không sao mà thôi. Cô không muốn làm Tiểu La lo lắng, nên không định nói cho cô ấy biết.

Đinh Mùi thấy Quyền Nhi đứng dậy thu dọn, anh cũng không ngăn cô, ngược lại còn thản nhiên nằm đó nhìn cô mặc đồ. Lúc La Tư Dịch gọi điện thoại tới, hai người đã xong việc, đang nằm trên giường nói chuyện. Anh thích sự mãnh liệt trước đó, mà cũng thích sự thành thoi lúc này. Quyền

Nhi khi ở bên anh, không nói nhiều đến

những chuyện không liên quan tới hai người, mà thường chọn những chuyện thú vị để nói, giúp anh giảm bớt áp lực. Không cãi vã, không ồn ào, không níu kéo giằng co, gọi lúc nào thì tới lúc ấy, mặt nào cũng rất hài hòa, Quyền Nhi khiến anh rất hài lòng. Chính vì thế anh mới không muốn để cô đi.

Anh đưa tay ra với lấy điện thoại, "La Tư Dịch phải không? Là anh, Quyền Nhi đang ở chỗ anh, hai người qua đây, anh mời hai người ăn cơm. Địa chỉ lát anh sẽ nhắn tin, bọn em đang ở đâu? Ừ, ngồi tàu điện ngầm chắc chỉ khoảng hai mươi phút, được, vậy bọn anh đợi em ở ga tàu điện ngầm "

Lúc gặp mặt, Quyền Nhi thấy Tiểu La không lo lắng cho cô như vẫn nghĩ. Ngược lại cô ấy còn làm ra vẻ bất được gian tình, vui mừng thay cho cô. Cũng phải thôi, cô ấy và Sách Lang đã đoàn viên, nên cũng sẽ cho rằng tất cả những người yêu nhau đều cùng đi với nhau tới đích cuối cùng, còn suy nghĩ được gì khác nữa. Cũng may Đinh Mùi rất giữ thể diện cho cô, không đủ để gọi là quan tâm chu đáo, nhưng gọi món, gọi nước uống, đều hỏi trước cô một câu, thế cũng là đủ rồi.

Sách Lang đã đi làm mấy năm, nên cũng chín chắn hơn rất nhiều. Lúc mới gặp nhau vẫn còn có cảm giác xa lạ nhưng sau một lúc nói chuyện bắt đầu lại trở nên gần gũi.

Đinh Mùi và Sách Lang vốn học cùng một khoa, những gì để nói không phải ít, không khí trên bàn ăn cuối cùng cũng rất náo nhiệt.

Giữa bữa ăn, La Tư Dịch và Quyền Nhi cùng vào nhà vệ sinh.

"Đã tu thành chính quả từ bao giờ thế? Sao lại giấu cả mình?"

Quả thì có, nhưng chính hay không thì chỉ có Trời mới biết. "Mình với cậu chẳng phải cũng giống nhau hay sao, lúc tan lúc hợp, chẳng có gì là chắc chắn cả."

"Là cậu sợ kích động đến mình phải không?"

La Tư Dịch rửa tay xong, vẩy vẩy nước vào mặt Quyền Nhi. "Tuổi còn trẻ thế kia đừng suy nghĩ nhiều như thế. Cũng không cần phải lo lắng cho mình. Nhớ nhé sau này có chuyện gì thì cũng phải nói với mình, nếu không mình sẽ giận đấy!"

Nụ cười của La Tư Dịch rạng rỡ tới mức khiến Quyền Nhi chỉ muốn nhắm chặt mắt lại để né tránh. Thừa nhận đi, có phải đang ghen tị với cô ấy không? Mặc dù tương lai của hai người đó rất mù mịt, nhưng hiện tại quả là đẹp đẽ, đẹp tới mức khiến cô thấy xấu hổ vì thua kém.

Cả khách và chủ đều rất vui, La Tư Dịch và Sách Lang cùng đi. Quyền Nhi cũng định đi cùng họ, nhưng bị Đinh Mùi ngăn lại.

Sau khi xe đi khỏi, Đinh Mùi mới nói: "Em đi theo họ làm gì?"

Bây giờ anh đã chính thức vào đại thực tập, cuối cùng Lưu Vũ Kiều vẫn giúp đỡ anh. Được tôi luyện một thời gian dài như thế, khả năng đối nhân xử thế của anh rất tốt, đương nhiên sẽ không để Quyền Nhi đi làm kỳ đà cản mũi người khác ngay trước mắt mình.

Quyền Nhi biết Tiểu La sẽ theo Sách Lang về căn phòng anh ấy đang ở, bọn họ uống không ít rượu, sẽ xảy ra chuyện gì, không cần nói cũng có thể đoán ra. Bản thân Quyền Nhi cũng không còn là một cô gái trong trắng nữa, đi theo Đinh Mùi, cho dù biết sẽ không thể là mãi mãi, nhưng cô cũng chưa từng hối hận.

Nhưng mình là mình, nhìn thấy Tiểu La như thế cô muốn nhắc nhở bạn. Cô không muốn trong hạnh phúc tương lai của Tiểu La có cảm giác hối hận, dù chỉ là chút ít.

"Chút rượu đó đối với Sách Lang có đáng gì. Nếu cậu ta muốn làm gì Tiểu La thì đã làm từ lâu rồi, em không phải lo lắng cho bọn họ."

Đúng vậy, Sách Lang đối với Tiểu La rất chân thành, nghiêm túc, anh ấy làm gì cũng đều sẽ nghĩ tới hậu quả, sẽ suy xét tới trách nhiệm, chắc là do cô nghĩ nhiều rồi.

Giờ mà nói với Tiểu La phải giữ mình thì mới thật là vô vị. Tình cảm của cô ấy sâu sắc như thế chắc chắn sẽ không nghĩ tới chuyện vụn vặt ấy.

"Tôi em ở lại đây đi, Trần Hạo đi công tác rồi."

Em họ của Đinh Mùi cuối cùng cũng không thể ở lại Mỹ cho tới khi tốt nghiệp đại học. Với ưu thế về ngoại ngữ, về nước làm việc trong một công ty thương mại, công việc cũng ổn.

Đinh Mùi sau khi tốt nghiệp chuyển hẳn tới căn hộ của cậu em họ, hai anh em chăm sóc lẫn nhau, lại không bị người nhà quản lý. Công ty của Trần Hạo cũng làm việc theo kiểu bên Mỹ, thứ Bảy không được nghỉ, tránh có việc gì đột xuất xảy ra. Vì thế thời gian mà Quyền Nhi và Đinh Mùi gặp nhau, hết sức tự nhiên, được quy định vào thứ Bảy. Như thế, Đinh Mùi được nghỉ, mà Trần Hạo lại không có nhà. Chủ nhật nếu anh có thời gian thì sẽ về nhà thăm ba mẹ.

Đình Mùi bảo Quyển Nhi tới nhà, không phải lần nào cũng là vì có suy nghĩ sâu xa. Một tuần hiếm khi anh có mặt ở thành phố A đủ cả bảy ngày, bởi vì thường xuyên phải

đi công tác, cho dù có khi cũng bận tới mất,

phải viết bản thảo, cắt phim. Vì thế, cho tới lúc được nghỉ ngơi, cũng mệt mỏi quá rồi, không muốn ra khỏi nhà. Muốn gặp Quyển Nhi, bảo cô ấy tới nhà là tốt nhất. Anh không hề biết rằng thông qua hành động này của anh, Quyển Nhi đã xác định rõ quan hệ của hai người.

"Sáng mai em còn có giờ của giảng viên nước ngoài, nếu từ đây đi thì phải dậy rất sớm." Quyển Nhi biết không thể từ chối thẳng thừng nên dùng những lời nhẹ nhàng để chống chế. Mặc dù là cuối tuần, giờ cao điểm lúc sáng sớm cũng không tẻ lắm, nhưng cô vẫn không thể chen lên được xe bus.

"Gọi taxi, anh trả tiền cho em." Về mặt tiền nong, việc nào cần hào phóng thì Đình Mùi vẫn rất hào phóng. Anh làm việc ở đài truyền hình không được là biên chế chính thức nên lương thấp đến mức đáng thương. Thu nhập chủ yếu là từ phụ cấp, phụ cấp, phụ cấp phí công tác, phụ cấp điện thoại, phụ cấp đi lại, những thứ này cũng sẽ được thanh toán, tuy nhiên phải có hóa đơn mang về. Ngoài ra, anh mua điện thoại cho Quyển Nhi, phí điện thoại được anh thanh toán theo tháng. Những chi phí như khi hai người cùng ra ngoài đi ăn cơm, đều do anh chi trả. Nhưng Quyển Nhi không bao giờ biết anh kiếm được bao nhiêu tiền, anh không bao giờ mua quà cho cô, cũng chưa từng đưa cô đi shopping.

Những việc liên quan tới tiền giữa họ, thật ra được tính toán rất rạch ròi. Đã có một thời gian Quyển Nhi rất thích mua quần áo cho anh. Anh đã đi làm, cũng nên có vài chiếc áo sơ mi nghiêm túc, đứng đắn. Nhưng lần nào anh cũng nhìn vào giá trên mác áo mà trả lại tiền cho cô, cũng chưa thấy anh mặc áo cô mua bao giờ, lâu dần, cô không cố gắng làm việc thừa này nữa. Phân biệt rạch ròi, tính toán rõ ràng, chính là vì sợ quá gần bó với nhau, sao cô cứ phải tự mình làm mấy chuyện mất hứng đó.

Thời gian đầu, lúc mang hóa đơn về để thanh toán tiền với anh cô cũng cảm thấy ngại ngại. Mặc dù nói tiền này là tiền đi lại nhưng cô đưa tay ra nhận cũng thấy ngượng ngùng, thế là đành cố gắng hết sức để đi tàu điện ngầm, hoặc xe bus. Để tránh anh phải chờ đợi, thường sáng sớm thứ Bảy cô đã ra ga tàu, tới gần nhà anh thì dừng đó đợi, khi anh gọi điện thoại thì đến ngay. Anh bận, cô sẽ về ký túc xá. Không bình thường? Quen rồi thấy cũng chẳng sao, bình thường hay không bình thường, không phải là đem so sánh với người khác, mà so sánh với chính mình. Giữa hai người chẳng thể bất bình thường hơn được nữa, vì thế tình trạng lúc này là hết sức bình thường.

"Không cần đâu, em không mang theo giáo trình."

Học tiếng nước ngoài có giáo trình sao? Cả hai người đều biết đây chỉ là cái cớ méo mó, nhưng nói ra để xem có thể chấp nhận được hay không thôi.

Đình Mùi không kiên trì thêm nữa. Lâu rồi Quyển Nhi không hề làm mình làm mẩy khiến anh mất hứng. Thình thoảng có xảy ra, anh cũng không miễn cưỡng cô. Từ khi tốt nghiệp tới nay cũng được mấy tháng, đủ để anh hiểu Lục Quyển Nhi, người đang đứng trước mặt anh, nếu cứ cố ép thì người khó chịu không chỉ là một mình cô. Tốt nhất là duy trì tình trạng hiện tại, miễn nấn rần buông, để cô ấy giữ lại chút tự tôn cho mình. Anh không hề biết rằng từ sau lần này Quyển Nhi không bao giờ qua đêm ở căn phòng đó nữa, số lần cô tới cũng giảm dần.

Phòng của Sách Lang cách ký túc xá của Quyển Nhi chỉ mất năm phút đi bộ. vì thế, cuối tuần La Tư Dịch thường tới ký túc xá với Quyển Nhi. Hai người ấy thường xuyên mời cô đi ăn tối, cùng ở lại phòng ký túc của Quyển Nhi chơi một lúc, sau đó thì Sách Lang về.

Vì thế, nếu ban ngày đi từ chỗ Đình Mùi về thì sẽ không giấu được thần sắc mệt mỏi, cho nên dưới tình huống bất đắc dĩ đó, Quyển Nhi đành giảm thiểu số lần tới chỗ Đình Mùi. Dù sao cô cũng chẳng cần duy trì gì với Đình Mùi cả, hơn nữa cũng còn rất nhiều thời gian. Nhưng Tiểu La và Sách Lang thì chỉ có một năm.

Đôi lúc, Cao Mạc cũng tới thăm cô, gặp thì ở lại cùng ăn cơm, cùng đánh bài với nhau.

"Cậu sao thế?" Bốn người vẫn là bốn người, một trong những nhân vật chính lại thay đổi, La Tư Dịch có thể không suy nghĩ sao? Buổi tối, khi trong phòng ký túc chỉ còn lại hai người, cô hỏi thẳng Lục Quyển Nhi.

"Cao Mạc ở khá xa, thường cuối tuần anh ấy mới rảnh, như vậy cũng có thể gặp được anh ấy."

Quyển Nhi không muốn phức tạp hóa sự việc, còn Đình Mùi thường xuyên không có thời gian dành cho cô, nhưng anh có ở bên cô hay không, cô cũng chẳng cảm thấy cô đơn. Không giống cô bạn Phạm Tinh Mang cùng phòng với cô, yêu, là cả ngày dính lấy nhau, không sót một ngày.

Khi gặp Đình Mùi, cô giúp anh giặt quần

áo, thu dọn phòng ở, làm việc mà anh thích,

rồi cùng nói chuyện với nhau, một ngày trôi qua rất nhanh. Sau đó một tuần hoặc cũng có thể lâu hơn sẽ dự định lần sau làm gì, cũng có thể chỉ là nhớ lại những việc đã xảy ra trước đó. Cô rất bận, trái tim cũng được lấp đầy. Thái độ của Đình Mùi, sợ là lúc nào cũng rạch ròi rõ ràng với cô, cô cho bao nhiêu, cần bao nhiêu là tốt, đòi hỏi quá nhiều chỉ khiến bản thân thất vọng.

"Hai người rốt cục là thế nào?" "Cao Mạc?"

"Cậu biết là mình nói đến ai mà."

"Tiểu La, cậu với Sách Lang đã ở cùng nhau lần nào chưa?" Cuối cùng cô vẫn hỏi, tâm trạng đang hoang mang, có người để nói cùng, tán đồng hay không tán đồng đều tốt cả.

"Đây là việc sau khi anh ấy đến đây rồi, còn cậu và Đình Mùi?"

"Ừm, bọn mình chính là chỉ có chuyện ấy, vì thế cậu đừng hỏi nữa, ngoài chuyện ấy ra, chẳng có gì khác."

La Tư Dịch im lặng một lúc: "Con người anh ấy, càng gần lại càng không nắm bắt được".

Cô không tin Đình Mùi không có chút tình cảm nào với Quyền Nhĩ, nhưng quan hệ của hai người bọn họ thành như thế này, hoàn toàn không phải do Quyền Nhĩ nghĩ ngợi lung tung.

"Ám ức lắm phải không?"

Vì câu hỏi đó mà nước mắt Quyền Nhĩ cứ chảy ra. Không phải cô không oán trách, mà bởi vì cô không muốn anh phải suy nghĩ. Nghĩ nhiều, cũng không biết làm thế nào với trái tim của mình, bởi vì dù sao người bị dẫn vật cũng chỉ có mình cô mà thôi.

"Hãy biết bảo vệ mình, nếu đã như thế, cậu phải biết cách tự bảo vệ mình." La Tư Dịch nói một câu đầy hàm ý. Thực ra nếu nói tới vô vọng thì cô và Quyền Nhĩ đều vô vọng như nhau, chẳng qua cô và Sách Lang đang tạm thời được bảo vệ dưới lớp áo ngoài của tình yêu mà thôi. Tất cả đều không có kết quả, chỉ là quan hệ của cô và Sách Lang nhìn có vẻ vô vấp thân tình hơn. "Mình biết". Về mặt này Đình Mùi vô cùng cẩn thận. Nếu đúng lúc đó không an toàn thì anh ấy quyết không làm. Quyền Nhĩ muốn tin rằng, anh ấy làm thế không phải là vì sợ phiền phức, mà là muốn chăm sóc, muốn nghĩ cho cô. Con người anh không phải không biết quan tâm chăm sóc người khác, có điều anh luôn làm điều đó rất lặng thầm, không hề có ý lấy lòng cô. Không có ý nghĩ muốn lấy lòng cô, vì thế mới càng

khiến người khác đau lòng!

"Quyền Nhĩ, cậu nói xem có phải hai đứa mình số khổ không?" La Tư Dịch hỏi, xong lại cười, "Những lời nói của tụi mình, nghe cứ như kiểu các oán phụ thời xưa ngồi than vãn với nhau ấy nhỉ?"

"Có thể gặp được nhau là đủ rồi! Anh ấy làm thế nào là việc của anh ấy, mình làm thế nào thì phải lắng nghe trái tim mình đã."

Phải rất lâu, rất lâu sau đó, Quyền Nhĩ mới biết, mối tâm tình của cô lúc đó, có thể được gọi là kiểu Thánh mẫu - không để ý tới việc bản thân bị tổn thương, chỉ nghĩ tốt cho người khác. Nếu cứ như thế, chỉ e là cũng sẽ cứ vui vẻ theo kiểu ngốc nghếch ấy mãi.

Nhưng, con người rồi cũng phải trưởng thành, rồi cũng sẽ phát hiện ra, tất cả những thứ mình muốn đạt được, đều có điều kiện của nó. Có những điều kiện rất phức tạp, không phải đơn giản là trao đổi ngang giá nhưng lại ảnh hưởng tới cuộc sống của chúng ta một cách rất thực tế. Nếu không sao có được thì cũng không nên đòi hỏi nữa. Để phát hiện được rằng, những thứ mình muốn đều không thể có được thì phải trải qua thời kỳ mơ mộng, tới gia đoạn thật sự trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nguy cơ rình rập khắp nơi

Tết Nguyên đán, Quyền Nhĩ và Cao Mặc cũng về nhà. Kỳ nghỉ hè, Trần Hạo vẫn chưa về nước, công việc của Đình Mùi cũng chưa ổn định nên Quyền Nhĩ không về nhà nữa mà ở lại chỗ anh. Có tác dụng gì không thì cô không biết, có điều anh cũng không bảo cô đi, cô nghĩ như vậy là mình vẫn được chào đón. Tháng Mười một, Đình Mùi làm một chuyên đề, cần phải thu thập một ít tài liệu, cô chủ động đề nghị sẽ ở lại giúp. Vì vậy cho dù tết Nguyên đán chỉ có ba ngày, cho dù khi cô quay lại còn phải thi tiếng Anh và chính trị, cô vẫn quyết định về nhà. Nếu cô không về, không chỉ máy điện thoại sẽ bị gọi liên tục tới bùng tay, mà có khi cả bốn người lớn sẽ cùng tới trường giết cô mất.

Quyền Nhĩ vừa về tới nhà, có cảm giác ba đã già đi rất nhiều. Có nhiều tóc bạc trên đầu hơn, gầy tới mức hai má hõm lại. Buổi tối, khi mẹ mang chân vào phòng cho cô, cô mới có cơ hội hỏi: "Sức khỏe của ba không tốt phải không mẹ?"

"Không phải, là có xảy ra kiện cáo với bệnh nhân, con không hiểu, mà cũng không cần lo."

Làm bác sỹ đôi khi cũng xảy ra việc kiện cáo với người bệnh. Những vụ kiện cáo với người bệnh trong bệnh viện thành phố, theo như Quyền Nhĩ biết thì năm nào cũng có. Nhưng liên quan tới ông Lục Đình thì hình như chưa từng xảy ra. Lúc nào ông cũng rất nghiêm khắc với bản thân, nếu tâm trạng, sức khỏe không tốt, quyết không cầm dao mổ. Vì vậy không phải ông may mắn, mà vì ông làm việc nghiêm túc, cẩn thận.

"Kết cục xấu nhất sẽ là gì?"

Mẹ không trả lời mà chỉ kéo chân đắp cho cô, "Chuyện này người lớn sẽ giải quyết, con ở nhà thì chịu khó ăn uống, ở trường học tập cho tốt là được rồi".

Ngày hôm sau, Quyển Nhĩ gọi Cao Mạc ra ngoài, định hỏi anh xem có chuyện gì. Cô không tin xảy ra chuyện lớn như vậy, anh lại hoàn toàn không biết gì.

"Việc lần này chẳng liên quan gì tới bệnh nhân cả. Mà là từ trong nội bộ khoa tự tạo ra. Có người thêm bớt chiếc ghế chủ nhiệm khoa." Cao Mạc không đợi cô hỏi đã chủ động nói ra.

Làm chủ nhiệm khoa có rất nhiều ưu thế, nếu chỉ vì chuyện này thì Quyển Nhĩ đương nhiên có thể hiểu được. Tuy nhiên chỉ vì kiện cáo với bệnh nhân mà có thể kéo ba cô xuống sao? Trình độ chuyên môn và thực lực đều thể hiện rõ ràng ở đó, cùng lắm thì không làm cái chức chủ nhiệm khoa đó nữa.

Cao Mạc nhanh chóng đưa ra câu trả lời cho cô, "Giờ đang là giai đoạn đánh giá, không chỉ ba em không giữ được chức, mà sợ là còn bị treo giấy phép. Nếu đúng là làm sai thì cũng thôi, nhưng bị chơi lớn như thế, danh dự đến lúc cuối đời lại không giữ được, sợ ba em không chịu nổi".

"Anh biết từ bao giờ?" Nhìn tâm trạng của ba, chắc chắn sự việc mới xảy ra gần đây. Vì ba cũng thương chiều cô, nên trước mặt cô ra sức che giấu.

"Tối qua. Sau khi chuyện này bị chọc ra thì đã bị khai tới cùng, trong viện cũng trở tay không kịp. Có thể làm gì đều đã làm rồi, sau Tết sẽ có kết quả."

Ban đêm, Quyển Nhĩ không tìm được, cầm điện thoại vào phòng gọi cho Đinh Mùi. Điện thoại vừa có người nghe, cô chỉ gọi anh được một tiếng, rồi không nói được gì nữa.

"Khóc gì chứ, này!"

"Em về trường trước một hôm, anh đưa

em đi chơi."

Đây là hành động quan tâm điển hình kiểu Đinh Mùi. Mặc dù anh không biết nói với cô những lời có tính hời hợt trực tiếp, không biết nói với cô rằng anh cũng nhớ cô nhưng trong những tình huống có thể, anh không từ chối đưa ra những biện pháp để thoát khỏi nỗi nhớ nhưng.

"Vé đã đặt xong cả rồi, muốn quay lại trường sớm sợ không mua được vé." Đây là sự thật. Quan trọng hơn là, tình hình ở nhà lúc này cô muốn được ở bên ba mẹ được lúc nào hay lúc ấy.

Quyển Nhĩ quay lại thành phố A muộn hơn một ngày so với kế hoạch. Bởi vì trong mấy ngày ấy, cô và ba mẹ đã đi tới nội Mông Cổ. Ba nói khó khăn lắm mới có dịp ba người cùng được nghỉ, nhất định phải cùng đi chơi một chuyến. Vì vậy họ lên mạng tìm, đăng ký tham gia đoàn du lịch tới Nội Mông, đón mùa đông ở NaaDam.

Ba người nhà họ, người thì đi làm, người thì đi học, rất hiếm khi cả ba có khoảng thời gian nghỉ dài kỳ. Trong ký ức của Quyển Nhĩ, cô chưa bao giờ đi du lịch cùng với ba mẹ. Thỉnh thoảng có thể đưa cô đi chơi thì cũng chỉ là ba hoặc mẹ mà thôi.

Lần này cả ba người đều rất vui vẻ, hoặc ít nhất là trông có vẻ rất vui vẻ. Cười ngửa, ăn thịt nướng, cùng hò hát nhảy múa với rất nhiều người. Ở nơi trời cao mây

lớn, dường như những nỗi buồn đau nặng

nề cũng tan biến đi như chưa từng tồn tại. Chân của mẹ không tốt lắm, đi bộ nhiều

sẽ đau nhưng không thấy mẹ kêu một câu nào. Quyển Nhĩ biết mẹ chịu đựng là vì ba. Chỉ cần ba mãi mãi cười vui vẻ như thế, hay cho dù chỉ để đổi lại một chút vui vẻ của ba, có phải đi bộ cùng ba khắp đất nước Trung Quốc, mẹ cũng có thể kiên trì được.

Quay lại thành phố A, rồi xa không khí đó, sự lo lắng trong lòng dường như cũng giảm đi rất nhiều. Lấy lại tinh thần để ứng phó với các môn thi xong, cũng đã tới cuối tháng. Thời gian này cô không gặp Đinh Mùi, anh đi đến miền Nam, hình như phải đi một lúc tới mấy thành phố, thời gian quay về còn chưa biết. Trước kỳ nghỉ đông mà anh vẫn chưa quay lại thì cô sẽ không được gặp anh trong ba tháng liền.

Cô xếp hàng mua vé về nhà, gửi một tin nhắn cho Đinh Mùi, "Em đã mua được vé về nhà, ngày mừng Một tháng Hai, ngày nào anh quay lại?".

"Không biết." Anh không những không trả lời ngay, thậm chí còn trả lời rất ngắn gọn. Những tin nhắn kiểu này cho thấy anh đang rất bận, không tiện liên lạc. Đôi lúc cũng có những tin nhắn như đá chìm xuống biển sâu, không sùi tăm, đó là vì anh không mở máy. Đinh Mùi không phải là người sau khi mở máy ra sẽ trả lời từng tin nhắn một. Anh thấy tin nào quan trọng thì sẽ gọi điện lại, chứ không đủ kiên nhẫn để bấm bấm gửi từng tin nhắn.

Quyển Nhĩ sớm đã tự biết mình không phải là người mà anh cần phải nhanh chóng gọi điện lại, người đã không quan trọng thì nội dung tin nhắn càng sơ sài. Nhưng cho dù như thế, sau mỗi lần gửi tin nhắn cho Đinh Mùi, cô cũng giống như những cô gái chìm đắm trong tình yêu khác, nắm chặt điện thoại trong tay không chịu rời, mở ra xem liên tục, chỉ sợ để sót tin nhắn hoặc để lỡ một cuộc gọi. Cho dù chỉ đọc chậm hoặc nghe chậm một giây thì đây cũng là sai lầm không thể tha thứ được.

"Đợi điện thoại của bạn trai à?" Cô bạn cùng phòng Phạm Tĩnh Mang trêu cô.

Quyển Nhĩ không quen biết cô ấy. Cô ấy vốn là sinh viên của Đại học K, được tuyển thẳng lên học nghiên cứu sinh. Vào kỳ nghỉ, cô ấy theo giáo viên hướng dẫn về địa phương nghiên cứu đồng ruộng, khi quay về trường đã bắt đầu vào học được hơn một tháng. Cô ấy có bạn trai, cũng có rất nhiều bạn

bè, thường xuyên đi tham gia những buổi tụ tập với bạn. Thời gian rảnh rỗi của cô ấy rất hiếm, thời gian rảnh ở trong phòng lại càng hiếm. Sau này do cuối tuần Tiểu La cũng thường đến ở cùng Quyển Nhĩ, cô ấy lại càng cố gắng không trở về ký túc vào những ngày ấy, để hai người bọn cô được tự nhiên.

Cô ấy quan tâm tới người bạn cùng phòng không quen biết như thế, chưa bao giờ tạo cho Quyển Nhĩ cảm giác bất tiện, hoặc không tự nhiên. Mỗi lần không trở về ký túc ngủ, cô ấy đều thể hiện cho Quyển Nhĩ thấy là cô ấy có lý do không thể về được, chứ không phải là do sự viếng thăm của La Tư Dịch mà cô ấy cố ý tránh mặt.

Vì vậy Quyển Nhĩ cũng chưa từng mở miệng cảm ơn, chỉ cố gắng hết sức trong phạm vi có thể của mình, làm nhiều hơn một chút. Ví dụ như việc vệ sinh phòng, cô hoàn toàn đảm nhiệm, ngày dọn dẹp phòng vệ sinh ba phòng cùng dùng chung, một mình cô làm vệ sinh hai lượt, không để Phạm Tinh Mang phải làm.

Hai người là bạn cùng phòng nhưng không có thời gian tiếp xúc với nhau nhiều chính là bởi họ đều nghĩ cho đối phương, lúc họ tiếp xúc với nhau vẫn còn hơi khách sáo, nhưng hoàn toàn không tỏ ra xa lạ.

"Hà?"

"Một phút mà cậu nhìn điện thoại tới ba mươi lần, mình đếm rồi. Đây rõ ràng là hội chứng của bệnh yêu." Phạm Tinh Mang khẳng định trả lời

"Không phải là bạn trai, chỉ là bạn học, đang nói tới việc sẽ về nhà vào kỳ nghỉ."

"Thế chắc chắn là bạn học nam." Phạm

Tinh Mang lại khẳng định.

Cảm giác mà Phạm Tinh Mang mang tới cho Quyển Nhĩ là sự trưởng thành và quyến rũ. Cô ấy có bạn trai, nhưng không phải chỉ biết có mỗi mình bạn trai thôi. Cho dù cô ấy và bạn trai có dính nhau như keo thì vẫn có những người bạn khác giới gọi điện thoại hoặc tới tận phòng tìm. Sau khi bước vào cuộc sống của một nghiên cứu sinh, quy định cấm người khác giới ra vào ký túc đã không còn nữa, đưa thẻ ra, nói chính xén người muốn gặp là có thể lên phòng. Vì thế tiếp những người tới tìm Phạm Tinh Mang, đôi khi trở thành nhiệm vụ đối ngoại chính của Quyển Nhĩ mỗi tối.

Sức hấp dẫn của Phạm Tinh Mang không chỉ thu hút bạn khác giới. Cho dù cô ấy dọn vào ký túc muộn nhất nhưng lại là người được chào đón nhất trong ba phòng ký túc chung cửa. Biểu hiện đầu tiên của cô ấy thể hiện chính là sự quan tâm và sốt sắng, cùng với đó là sự nhiệt tình đúng mức. Cô ấy mở miệng thì thường rất trực tính, cái gì đáng nói thì nói, đáng mừng thì mừng, hoàn

toàn không có chuyện vòng vo tam quốc,

cho dù đôi khi cảm thấy không thể chấp nhận được, nhưng nghĩ lại mới thấy cô ấy nói đúng.

Chuyện của cô và Đinh Mùi, kể cả người hết sức thân quen và hiểu Đinh Mùi như La Tư Dịch cũng không bàn nhiều, đặc biệt là những lời có tính định hướng, cô ấy không bao giờ nói. Cô ấy coi cả hai là bạn, không muốn đứng vào giữa rồi tham gia quá nhiều. Như vậy, Tiểu La chỉ có thể là một khán thính giả tốt, mà người cô cần bây giờ là người có thể hỗ trợ cô về mặt kỹ thuật giúp cô tìm thấy vấn đề nằm ở đâu, và phải giải quyết thế nào.

Phạm Tinh Mang chắc chắn là một lựa chọn thích hợp nhất, nhưng hai người lại không có nhiều cơ hội để tâm sự. Hôm nay chính là một cơ hội tốt, các môn thi cũng vừa kết thúc, tối nay cả hai cũng chẳng có kế hoạch gì. Hai người cùng ăn cơm rồi đợi Lưu Lộ ở phòng bên cạnh sang lấp mạng cho.

"Đúng là bạn học nam."

Quyển Nhĩ lại nhìn điện thoại một lúc, cố gắng sắp xếp từ ngữ để có thể diễn đạt một cách chính xác nhất những gì muốn nói, "Một người bạn duy trì khoảng cách với mình một cách hoàn mỹ nhất... Lúc gần thì không thể gần hơn, lúc xa thì xa không giới hạn. Không thể nói là yêu, nhưng cũng không phản đối lại tình yêu của mình. Nhận và cũng cho. Những thứ anh ấy cho không phải là thứ mình muốn. Đường như mà thứ mình muốn, không có ở chỗ anh ấy, cho dù có thì mình cũng không có cơ hội đạt được".

"Không phải Cao Mạc." Phạm Tinh Mang nói với giọng điệu hết sức chắc chắn.

Quyển Nhĩ gật gù đầu, đương nhiên không thể là Cao Mạc. Thời gian gần đây không chỉ cuối tuần anh mới tới thăm cô, mà chuyện của ba tiến triển tới đâu, buổi tối anh cũng lái xe tới, vừa là báo tin, vừa là mang cho cô vài món đồ ăn vặt. Cao Mạc quan tâm và chăm sóc cô như người trong gia đình, rất có tiếng trong ký túc này. "Đây không phải là bạn học nam, mà là bạn trai của cậu. Anh ta có thừa nhận hay không, có rõ ràng hay không cũng chẳng có nhiều khác biệt. Những gì cậu có thể làm, chi tiết thì không nói, trên thực tế cũng chỉ có hai việc, hoặc là chia tay và rời xa anh

ta, hoặc là tiếp tục."

"Đừng ảo tưởng là có thể làm gì đó để anh ta thay đổi thái độ với cậu. Đối với anh ta mà nói, như thế mà cậu cũng có thể chấp nhận thì tại sao anh ta phải đối xử với cậu tốt hơn? Không tiếp tục bóc lột, vắt kiệt cậu đã là tốt lắm rồi."

"Muốn thay đổi thì chính người đó phải cam tâm tình nguyện thay đổi. Càng yêu nhiều thì càng bị anh ta nhào nặn. Mà anh ta sẽ ích kỷ nhào nặn cậu theo yêu cầu cuộc sống của anh ta. Tại sao anh ta lại phải thay đổi, anh ta sẽ cảm thấy không cần thiết, nếu cậu đã thích anh ta như thế thì sẽ tiếp tục thích mãi."

Tối hôm đó, Phạm Tinh Mang đã nói rất nhiều và những lời kia chính là những lời làm rung động Quyền Nhi nhiều nhất.

Quyền Nhi đã có một kỳ nghỉ đông không thoải mái lắm. Khi có thời gian cô thường cùng ba ra ngoài chơi, nơi nào cũng đi. Lúc thì tới chợ đồ cũ, lúc thì đi công viên, lúc thì đi chợ mua thức ăn. Hai ba con vừa đi vừa nói chuyện, cứ thế mà hết một ngày.

Trước đây Quyền Nhi vừa kính trọng vừa có phần sợ ba mình. Ba làm ở khoa Ngoại, thường xuyên phải làm việc quá sức, về tới nhà đã vô cùng mệt mỏi, tính cách cũng không được hòa nhã lắm. Từ rất nhỏ Quyền Nhi đã biết nhìn sắc mặt ba để tránh làm ba phiền lòng. Nhưng thời gian của kỳ nghỉ qua đi, Quyền Nhi cũng phát hiện ra khoảng cách giữa ba và cô đã trở nên rất gần, có rất nhiều điều mà hai ba con có thể cùng bàn luận. Ba cảm thấy rất hứng thú với những kiến thức mới cô học được ở trường, còn riêng ông thường có những phát hiện đột phá khiến Quyền Nhi được truyền cảm hứng.

Kỳ nghỉ trôi qua, buổi tối trước hôm cô đi mẹ đã vào phòng cô, hình như mẹ có chuyện muốn nói. Quyền Nhi ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, đợi mẹ bắt đầu.

"Quyền Nhi, chuyện của ba con, kết quả xử lý đã có rồi. Giấy phép không bị treo nhưng không được làm chủ nhiệm khoa nữa. Có được kết quả như thế cũng là may mắn lắm rồi. Người kia cũng không lên làm chủ nhiệm khoa được. Vì vậy con cứ yên tâm quay lại trường học tập, không phải lo lắng chuyện ở nhà nữa. Thời gian này thật khổ cho con quá."

"Thực ra mẹ cũng đã nghĩ rồi, nếu ba con không làm nữa thì mẹ cũng xin nghỉ hưu sớm." Cảm giác như được giải thoát, lưng mẹ còng hẳn xuống, nói rất nhỏ.

Quyền Nhi nắm chặt tay mẹ, những chuyện vừa xảy ra có thể được coi là nguy hiểm lớn nhất từ trước cho tới nay xảy đến với gia đình cô. Ba mẹ không coi cô như trẻ con và giấu giếm mọi chuyện nữa, có thể ở bên cạnh ba mẹ, bỏ ra chút công sức, cô cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

"Còn Cao Mạc, càng lớn càng không

đoán biết được, con định thế nào?" Mẹ

chuyển đề tài rất nhanh, khiến một lúc lâu sau Quyền Nhi mới có thể theo kịp. "Sao ạ?".

"Hai ngày vừa rồi nó về, chẳng phải là để đưa con quay lại trường hay sao? Con cũng thấy rồi đấy, thế giới này không phải là chỉ toàn là người tốt. Ba mẹ mong con có thể tìm được một người đàn ông đáng tin cậy, cho dù không còn tình yêu nữa thì vẫn có thể chăm sóc được cho con. Chẳng phải con cũng thích nó sao?".

"Mẹ! Đó là chuyện từ đời trước rồi, mẹ đừng nhắc lại nữa." Quyền Nhi đứng dậy uống hết nửa cốc nước, thấy mẹ vẫn đang nhìn mình, "Cao Mạc rất được hâm mộ, con không đề ý".

"Vậy còn cậu tên Đinh Mùi kia, hai đứa còn liên hệ với nhau không? Hình như ba mẹ đã nhìn thấy cậu ta trên ti vi."

"Đã lâu không còn liên hệ nữa, anh ấy và con không cùng chuyên ngành, không biết là đang học cao học hay đã đi làm rồi." Lần này Quyền Nhi cố giọng uống nốt nửa cốc nước còn lại. Cô hết sức kinh ngạc, sao lại nhắc tới Đinh Mùi? Lễ nào cuộc điện thoại trong đêm của cô đã bị mẹ nghe được?

Đã gần hai tháng nay không hề có liên lạc, Quyền Nhi không chịu được. Nhưng nếu gửi tin nhắn cho Đinh Mùi, chỉ như ném đá xuống biển, vì thế đành phải gọi điện. Điện thoại cũng không dễ gọi, công việc của anh ấy ngày đêm đảo lộn, thời gian nào mới là lúc nghỉ ngơi cũng không xác định được. Quyền Nhi chỉ có thể nhân lúc ba mẹ đang ngủ, len lén gọi điện thoại tới nơi anh ở. Nếu đúng lúc đó anh ở nhà nhưng đang ngủ thì Trần Hạo nghe điện, nếu thức thì hai người còn có thể nói được vài câu. Đương nhiên đa phần đều là cô nói. Cũng may là mùa đông, cô trùm chặt chăn để nói chuyện nên cảm thấy cũng không khó chịu lắm. Như vậy mà cũng bị mẹ phát hiện ra thì quả thật mẹ thần thông quảng đại quá mức rồi.

"Vậy sao? Thế bạn con bây giờ có ai tương đối tốt mà con vẫn giữ liên lạc không?"

"Cũng chẳng thân quen lắm! Mẹ, rốt cuộc mẹ định nói gì?"

"Ba con có biết con của một người bạn học, hiện giờ đang ở thành phố A. Cậu ta làm việc trong ngân hàng, hồi học Thạc sỹ có sang Anh bỏ túc một năm. Gia đình họ muốn bọn con gặp mặt nhau ở thành phố A xem thế nào, trước tiên là làm bạn, có khả năng thì phát triển hơn."

"Mẹ, con không có ý định đó đâu."

"Mẹ biết, thế nên mẹ mới nói trước với con đây! Việc ở nhà đã giải quyết xong rồi, con phải biết tự lo cho việc riêng của mình đi."

"Mẹ, con mới bao nhiêu tuổi, không cần phải vội vàng thế?"

"Ba mẹ chẳng phải vì thấy con không lo, nên mới lo thay cho con sao? Bảo con kết bạn, không phải bắt con kết hôn, cứ gặp thử đi đã, thế nào?"

"Ừm, vậy mẹ cho con số điện thoại của cậu ấy, có thời gian con sẽ gọi."

Giờ trò chuyện mặt ba mẹ là việc không bao giờ thành công. Mẹ không hề tỏ ra là không tin tưởng cô, mà chỉ nói: "Làm gì có chuyện con gái lại gọi điện cho con trai để hẹn gặp mặt trước, con đồng ý là được rồi, việc còn lại để họ tự lo", thế là nhẹ nhàng hòa giải âm mưu định kéo dài thời gian của Quyền Nhi.

Quyển Nhĩ cũng không ngờ cuộc gặp lại có thể được sắp đặt một cách kỳ quái như thế, cô vừa xuống tàu là đã ập đến ngay.

"Đợi em phải không?" Không phải Cao Mạc có thị lực thực tế rất hiếm người nào đứng trên sân ga mà lại cầm một cái bảng to như thế, hướng hồ trên đó lại còn viết, "Lục Quyển Nhĩ" ba chữ rất to, rất đỏ tới mức cả mắt.

Tàu vẫn đang chậm chậm vào ga, Lục Quyển Nhĩ vốn không hề có ý vội vàng xuống tàu, đeo ba lô lên, kéo túi, "Chúng ta có thể xuống tàu ở khoang khác không?". Nhìn bộ dạng đáng thương đó, không ai có thể nhẫn tâm lắc đầu. Vì vậy mặc dù Cao Mạc biết có thể các cửa thông khoang với nhau đã bị khóa, nhưng vẫn theo sau cô đi ngược lại với dòng người đang xuống tàu.

Chen lên chen xuống, khiến hai người trở thành những hành khách cuối cùng không chịu xuống tàu, lại không có cách nào để từ chối sự ghênh đón của anh bạn kia. Quyển Nhĩ thực ra không nhìn rõ diện mạo của người cầm bảng, hoàn toàn không phải là nhìn mặt đặt tên mà tùy tiện bỏ rơi người khác, cô chỉ lựa chọn việc né tránh hành động khoa trương khác thường này thôi.

"Chào anh, em là Lục Quyển Nhĩ." Quyển Nhĩ thấy đối phương cầm điện thoại lên, định đổi sang phương thức khác để tìm người, vội vàng đi tới.

"Chào em, anh là Khúc Đông Quang." Anh ta vẫn không buông tấm bảng xuống, đưa bàn tay còn lại ra bắt tay Quyển Nhĩ, cười rất tươi: "Anh cứ nghĩ em đã xuống tàu và đi về trước rồi cơ, không đón được em, anh cũng sẽ rất thảm. Ba anh nói nhất định phải đón và đưa em về ký túc xá an toàn".

Có vấn đề, có vấn đề. Người nhìn rất

bình thường lại có thể làm được những việc bất bình thường như thế, chắc chắn là thần kinh anh ta có vấn đề. Cô nhìn về phía Cao Mạc, Cao Mạc dùng ánh mắt nói cô hãy ráng nhịn một lúc đừng nóng vội.

"Chú cũng khách sáo quá, em đã học ở thành phố này mấy năm rồi, thực ra cũng không cần tới đón".

"Ba anh đã nói rồi, em chen chúc ngồi trên tàu sao thoải mái bằng đi xe, nói em nhất định không được xem anh như người ngoài."

Chỉ một câu nói này, khiến những gì Quyển Nhĩ định nói đành nuốt vào trong. Thì ra đi nước ngoài một năm, tiếng Trung Quốc của anh ta không thể nói lưu loát, đành phải nhắc lại lời ba để biểu đạt ý mình.

"Chào anh, tôi là Cao Mạc. Đồ của chúng tôi không ít, thật phiền anh quá." Cao Mạc nói xong dúi chiếc túi to nhất vào tay Khúc Đông Quang, không hề khách khí.

Nhưng khi anh chàng Khúc Đông Quang viện cớ là không biết đường, đưa họ đi lòng vòng quanh thành phố A gần bốn tiếng đồng hồ, Quyển Nhĩ mới biết người thật sự không khách khí không phải là cô và Cao Mạc.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Không tiến thì tức là lùi

"Sao muộn thế, mình cứ tưởng hôm nay cậu chưa quay lại." Phạm Tinh Mang bận rộn ngồi trước máy tính, tay gõ không ngừng mà miệng cũng không nghỉ

"Nếu Cao Mạc không ra tay thì chắc chắn hôm nay mình không về được thật." Quyển Nhĩ ngồi trên chiếc sofa hai cô mới mua mà thờ dõc. Một phần vì cô mệt, một phần là vì tức. Cao Mạc phải kiên quyết đòi lái xe, rồi đưa Quyển Nhĩ về ký túc xá trước nên cô mới thoát thân nổi. Còn bọn họ quay về như thế nào, cô cũng không rõ nữa.

Nghe Quyển Nhĩ kể qua, Phạm Tinh Mang hứng thú quay đầu lại, "Thằng cha Khúc Đông Quang ấy, chơi trò đó thật quá đáng".

"Chắc là sợ thiện ý ít quá, mình không lĩnh hội được." Quyển Nhĩ nhớ lại tấm biển tên vẫn luôn theo sát cô ngay ở ghế sau xe, "Anh ta đánh giá quá cao sức chịu đựng của mình".

Quyển Nhĩ quyết định khi mẹ nhắc tới người này, cô dứt khoát không tiếp lời. Bất luận dụng ý của anh ta là gì thì người ấu trĩ tới đáng ghét này cũng chỉ nên xuất hiện chốc lát trong cuộc đời cô mà thôi, khi cô vòng sang đường khác là nên biến mất.

Quyển Nhĩ còn đang thu dọn thì Lưu Lộ ở phòng bên sang gọi họ đi ăn cơm.

"Mình không đi đâu, chút nữa còn phải ra ngoài." Quyển Nhĩ định ở lại phòng đợi điện thoại của Đinh Mùi, anh ấy đã đồng ý nếu không bận gì sẽ cùng cô đi ăn cơm.

Trong phòng không còn ai, Quyền Nhi không thể tiếp tục dọn dẹp được nữa, cô phát hiện ra mình vẫn chỉ cầm đúng một đồ vật mà đi vòng qua vòng lại. Hay là đi rửa mặt trước rồi trang điểm một tí? Di động nên để ở đâu? Để xa quá sợ không nghe thấy chuông. Cô nghĩ đi nghĩ lại, thấy tốt nhất vẫn là để âm lượng thật nhỏ, đặt lên trên giá sách. Cô chạy ra ngoài rửa mặt, rồi nhanh chóng quay lại phòng, không biết có phải do chạy vội quá không, ngồi được một lúc mà tim vẫn đập thình thịch không khống chế được.

Vì không biết giờ Đỉnh Mùi đang ở đâu, lại không biết hai người sẽ hẹn nhau ở đâu nên Quyền Nhi không thể đến gần đó đợi trước được. Nhưng cũng không thể cứ ngồi đợi trong phòng thế này được, giao thông ở đây không tiện lắm, nếu thời gian gấp rút thì còn phải gọi taxi. Quan trọng là, cho dù có gọi được xe, cũng chưa chắc đã kịp thời gian.

"Chúng ta hẹn nhau mấy giờ, ở đâu?" Quyền Nhi không kiên nhẫn được thêm nữa, gửi tin nhắn cho Đỉnh Mùi.

Quyền Nhi đợi mãi đợi mãi, nửa tiếng đồng hồ trôi qua, anh ấy vẫn không có động tĩnh gì. Quyền Nhi nghi ngờ, liệu có phải anh tắt máy rồi không. Cô bấm số gọi cho anh, điện thoại vẫn kết nối. Quyền Nhi nghe tiếng nhạc chuông vọng lại, thật sự không biết là nên tiếp tục đợi anh nghe máy hay là nên cúp máy. Còn đang do dự thì Đỉnh Mùi bắt máy hỏi: "Nói đi, có chuyện gì?". Giọng anh rất nhỏ, không chút khách khí nhưng lại khiến Quyền Nhi cảm thấy thật gần gũi.

"Chút nữa chúng ta gặp nhau ở đâu?" "Em ăn trước đi, không phải đợi anh."

Đỉnh Mùi đang ở một nhà hàng trong thành phố A đợi phòng vẫn nên có phần thoải mái hơn, không cần tắt máy. Nhưng nhìn đồng hồ, lúc này mà gặp Quyền Nhi để ăn cơm thì không được, phòng vẫn xong quay về đài dựng lại chẳng phải cũng đến nửa đêm sao.

"Không sao, em đợi anh. Dù sao anh cũng phải ăn cơm mà." Quyền Nhi không muốn từ bỏ. Ở xa nhau không gặp được thì cũng đành chịu vì không có cách nào khác, nhưng ở trong cùng một thành phố mà còn không thể gặp mặt, thế tức là không chịu nghĩ cách.

"Không cần đợi anh, lúc nào rảnh anh sẽ đến tìm em." Đầu dây bên kia có tiếng người đang gọi anh, Đỉnh Mùi vội tắt máy.

Một cuộc điện thoại khiến tâm trạng Quyền Nhi trở nên hết sức tồi tệ. Suy nghĩ đầu tiên trong đầu là, vì sao anh ấy lại không muốn gặp mình, sau đó lại nghĩ, rõ ràng anh vẫn mở máy, tại sao đến một tin nhắn cũng không chịu gửi cho cô? Nếu cứ để cô nghĩ thì mãi mãi không thể tìm ra câu trả lời. Cô không muốn nghĩ tới mặt tiêu cực, nhưng cũng không thể tìm ra bất kỳ lý do hợp lý nào để biện giải cho hành động vừa rồi của Đỉnh Mùi.

"Tình Mang, cậu cho rằng những tình huống như thế thì nguyên nhân là do đâu?" Ban đêm, khi biết cuộc gặp gỡ cô mong đợi lâu này đã hoàn toàn tuyệt vọng, cô định thử cầu cứu Phạm Tình Mang. Cô không nói cụ thể, chỉ kể lại tình hình lúc này cho Tình Mang nghe, biết đâu cô ấy lại có cách giải thích khác.

"Như vậy há, thế là hai người không đồng điệu rồi. Một người quá bận, một người quá rảnh, rất khó điều chỉnh cho phù hợp." Phạm Tình Mang thông cảm nên cũng không gắng hỏi nhiều, ngược lại còn kể câu chuyện của chính bản thân mình cho Quyền Nhi nghe.

Người bạn trai đầu tiên của Phạm Tình

Mang học trên cô hai sau khi tốt nghiệp trung học, anh ta thi vào đại học ở thành phố A. Cô đã vì anh ta mà thi tới hai năm mới vào được đại học K, cũng có thể gọi là theo đuổi tới cùng rồi. Nhưng khi cô học năm thứ nhất, anh ta đã là năm thứ ba, diễn tả theo lời cô thì là, họ đã không theo cùng một tiến độ nữa. Anh ta học đạo diễn, bắt đầu phải thực tập, đi quay những đoạn phim ngắn từ rất sớm, những người phải tiếp xúc cũng bắt đầu nhiều, và phức tạp hơn. Anh ta hút thuốc, uống rượu, ra vào mọi nơi, tất cả những thứ đó đều khiến cô không thể thích ứng nổi. Điều khiến cô không thích ứng nhất là bất kể lúc nào cô tới, anh ta đều có bộ dạng của một người bận tới sắp chết, không thể kéo ra được.

"Vì vậy dần dần trở nên xa cách, cuối cùng thì cũng đã chia tay thế nào, đến giờ mình cũng chẳng nhớ nữa."

Quyền Nhi nghe thấy tiếng động, Phạm Tình Mang đã xuống giường, mở toang cửa sổ, rồi lại trèo lên giường.

"Quyền Nhi, mình với Triệu Hằng chia tay rồi."

Triệu Hằng là bạn trai của Phạm Tình Mang, là sinh viên khoa Sinh vật, rất điển trai, quan trọng là đối xử với cô ấy rất tốt. Nếu có thể miễn cưỡng tìm ra tật gì đó của anh ấy thì chỉ có một đó là đối xử với Phạm Tình Mang quá tốt, lại có vẻ như suốt ngày dính lấy cô ấy nên nhìn không được đàn ông cho lắm.

Ấn tượng của Quyền Nhi về Triệu Hằng rất tốt, rất ngưỡng mộ sự hài hòa gần gũi của họ. Có những hôm Triệu Hằng ở lại rất muộn, không chịu về, nhưng cô cũng chẳng thấy có gì là không thỏa đáng cả. Một mặt bởi vì Phạm Tình Mang tương đối ý tứ, mặt khác giường trong phòng ký túc của họ liền với bàn, phía trên là giường, phía dưới là bàn học, tủ quần áo, Quyền Nhi đến giờ thì lên giường đi ngủ, cắm tai nghe vào, không hề cảm thấy bất tiện. Ngược lại cô còn cảm thấy như thế cũng là chút báo đáp lại sự khẳng khái của Phạm Tình Mang khi tạo điều kiện thuận lợi cho cô.

Một đôi tình nhân hết sức mô phạm như thế mà lại không kèn không trống đã chia tay rồi!

Gió lạnh khiến nhiệt độ trong phòng giảm xuống rất nhiều, Quyền Nhi cảm thấy giọng nói của mình như cũng đang run lên, "Đột ngột quá...". Mặc dù cô có rất nhiều câu muốn hỏi, như là chuyện xảy ra từ khi nào, tại sao, nhưng cô cũng biết đó là những vấn đề cô không nên hỏi, đặc biệt là vào lúc này.

"Sau này, hai đứa mình làm thành một cặp vậy!" Quyền Nhi không biết có nên mở miệng an ủi bạn hay không, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ cảm thấy chắc chắn cô ấy đột nhiên không quen khi chỉ còn lại một mình.

Sau khi vào học, Triệu Hằng không xuất hiện nữa, cứ như đã tan biến vào trong không khí. Phạm Tinh Mang đột nhiên trở thành người rảnh rỗi, cùng với Quyển Nhi đăng ký học rất nhiều: bóng bàn, Tennis, bơi v.v... Hai người bố trí thời gian rất khít, quyết không để lớt thời gian nhàn rỗi.

Bệnh tương tư của Quyển Nhi đối với Đinh Mùi không hề thuyên giảm mặc dù cô rất bận rộn. Những tin nhắn hay vài cuộc gọi ngẫu nhiên, cũng chỉ như miếng nước trong cơn khát, ngoài việc càng khiến cô có cơ nhớ nhung hơn ra, chẳng có chút tác dụng nào khác.

Sau khi vào học được một tháng hai người mới gặp nhau, không đến nỗi xa cách cả một thế kỷ, nhưng cũng gần như nửa năm trôi qua rồi.

Khi vừa gặp nhau, Quyển Nhi chỉ có cảm giác, đó chính là xa lạ. Chỗ ở của Đinh Mùi có vài thay đổi, đã thay máy tính mới. Bàn thân anh cũng thay đổi kiểu tóc, để dài hơn trước kia. Cách ăn mặc cũng có ít nhiều thay đổi, bình thường ở nhà anh hay mặc quần thể thao, áo phông, còn bây giờ anh mặc bộ đồ ở nhà ngồi đó, khiến Quyển Nhi có cảm giác người đối diện hoàn toàn không quen biết mình.

Quyển Nhi ngượng ngập ngồi xuống trước mặt Đinh Mùi, tay cứ xoắn xoắn vạt áo, rồi lại vuốt thẳng ra.

Sáng nay, dưới sự khích lệ của Phạm Tinh Mang, cô mặc một bộ đồ mới, lúc này có cảm giác như đang bị cắn khắp người, ngứa ngáy khó chịu khiến cô rất không thoải mái. Cô cúi đầu xuống, vô tình phát hiện ra ống quần mình không biết từ lúc nào bị dính ít bùn, nhìn rồi nổi trên nền quần màu nhạt, cô lại càng không biết nên đặt chân như thế nào cho đúng.

Trong khi đang lúng túng, cô ngẩng đầu lên liếc nhìn anh một cái, Đinh Mùi ngồi đó như ngủ như không, dường như hoàn toàn quên mất sự tồn tại của cô. Chính trong giây phút này, Quyển Nhi đã bình tĩnh lại. Bẩn và lộn xộn thì cũng có nghĩa gì đâu, huống hồ chỉ là một hạt bùn nhỏ xíu trên đó. Giờ giấc làm việc của Đinh Mùi không theo quy luật nào cả, vì thế buổi sáng nhìn anh không có tinh thần cũng là chuyện hết sức bình thường. Quyển Nhi nhẹ nhàng cởi áo khoác ngoài ra, đứng dậy, định đi thăm thú một chút xem có việc gì để làm không.

Cô vừa đi tới cửa bếp thì nghe thấy tiếng

Đinh Mùi, "Em lại đây!".

Quyển Nhi quay trở lại, đưa tay đặt vào bàn tay Đinh Mùi đang đưa ra. Anh kéo cô ngã lên người anh, cứ thế mà ôm chặt cô trong lòng. Động tác của anh rất liên mạch, nhưng tư thế này khiến Quyển Nhi không thoải mái, vì vậy chỉ nằm im được một lúc, cô đã bắt đầu cựa quậy tìm vị trí thoải mái hơn.

"Đừng động đây." Đinh Mùi nhủ mày, "Nằm đây ngủ với anh một lúc".

Quyển Nhi muốn nói gì đó nhưng Đinh Mùi đã đặt tay ra sau gáy cô, khiến cô đến hít thở cũng phải rất miễn cưỡng, miệng không thể nào mở được ra. Cô tích lũy được một chút sức lực, nếu muốn cũng có thể bật dậy, nhưng nghe thấy tiếng thở đều đều của anh, cô lại từ bỏ ý định đó.

Quyển Nhi suy nghĩ rất rõ ràng, phải cố gắng duy trì chất lượng giấc ngủ cho Đinh Mùi, nhưng cô đau khổ phát hiện ra, đây là điều không thể. Đầu tiên cô cảm thấy cơ thể mình ê ẩm khi cứ phải nằm cứng đờ ra như thế, sau đó lại thấy lông mi rất ngứa. Cô càng tự nhủ rằng không được động đây, lại càng cảm thấy không thể làm được. Sau một hồi giằng co, cơ thể đã không còn nghe sự chỉ huy của não bộ nữa, cô bắt đầu khe khẽ dịch chuyển trên người Đinh Mùi. Sự ngứa ngáy trên lông mi sẽ giải quyết sau, có chỗ này hoặc chỗ khác cần cô phải động tay trước.

Cô đang nằm sấp trên người Đinh Mùi, do không hề có ý muốn ngủ nên chút cảm giác khó chịu lại càng như phóng đại lên khiến cô không thể không cựa quậy liên tục. Cô nghĩ lâu lâu mới động đây một chút như thế sẽ không khiến anh để ý. Nhưng đối với Đinh Mùi, người nằm trên cơ thể anh không ngừng hoạt động. Anh đành từ bỏ ý định chợp mắt một lúc, đột nhiên mở mắt ra, "Em nuôi bao nhiêu con trùng trên người thế?".

Không biết là do đột nhiên bị anh tạo sự chú ý, hay vì biết có thể tùy ý động đây rồi, toàn thân cô bỗng nhiên cảm thấy dễ chịu hẳn. Đầu cô bị anh dùng tay nâng cầm cho ngẩng hẳn lên, cô không dám nhìn anh, mặt tự nhiên đỏ bừng. Hành động trước đó của cô, cứ như là cố ý muốn đánh thức anh vậy.

"Chỉ nuôi một con trùng lớn thôi, có điều không thể mang theo trên người." Quyển Nhi nói đầy hàm ý, tay lại chọc chọc vào Đinh Mùi.

"Hả? Lẽ nào là bị con trùng đó ám vào người rồi? Dù sao trùng cái cũng thường gặp hơn." Đinh Mùi nín cười, bẹo vào má Quyển Nhi.

Quyển Nhi biết anh ấy đang chế nhạo mình, nhưng nếu đầu võ mồm xem ai nhanh hơn thì đây là trò trẻ con, "Không thấy em còn hơn cả nữ anh hùng à?".

Đinh Mùi ra tay không thương tiếc, "Lâu ngày không gặp, không biết kiến thức có nhiều hơn không, chỉ thấy da mặt dày hơn rồi".

"Sao anh biết?" Quyển Nhi kéo một bàn tay anh ra, chạm nhẹ vào lòng bàn tay cho tới các ngón tay, "Ồ đây có đặt thiết bị đo lường hay sao?".

Thấy Đinh Mùi không phản kháng, Quyển Nhi bạo dạn hơn, tay luôn xuống dưới gáy anh, vuốt ve, "Biến mất lâu như vậy, có phải bị người ngoài hành tinh bắt đi cải tạo không?".

"Muốn anh biến thành siêu nhân sao?" Đinh Mùi không đợi Quyển Nhi trả lời, bèn ôm lấy cô cùng bật dậy, "Có là siêu nhân hay không thì những năng lực cơ bản vẫn còn rất đầy đủ".

"Ví dụ?" Quyển Nhi dùng ánh mắt hỏi anh. Cô không biết rằng ánh mắt đó của cô, nếu trong hoàn cảnh bình thường có thể được coi là sự khiêu khích, nhưng khi cô đang nằm trong lòng Đinh Mùi, nháy mắt một cách không suy nghĩ như thế thì chỉ có thể quy là muốn trêu ghẹo anh.

Đinh Mùi chớp chớp mi, "Xem ra bản lĩnh của em cũng tiến bộ. Giao lưu chút nhé?".

Lúc này Quyển Nhĩ đã nằm dưới người anh, cho dù có trì trệ tới mức nào thì cũng hiểu ý giao lưu của anh là muốn chỉ điều gì. "Anh... anh..." lắp bắp một hồi, cuối cùng cũng không thể nói hết một câu. Bởi vì hơi thở cũng bị anh nén chặt như muốn vỡ vụn ra.

Thế là, họ đi thẳng vào vấn đề chính.

Sau khi hoàn thành chủ đề chính, Đinh Mùi buông lời bình luận trong lúc vẫn còn đang hào hứng: "Không tiến tức là lùi".

Quyển Nhĩ không muốn rời anh ra, cho dù là hoàn toàn nghe theo anh, nhưng cũng không bằng cả hai được khoái cảm, cô vẫn chưa thực sự đạt tới khoái cảm. Quyển Nhĩ đang cảm thấy đau nhưng lúc ấy lại bị câu nói của anh làm cho bốc hỏa, đột nhiên ngồi dậy bắt đầu mặc quần áo. Phụ nữ vào những lúc như thế này, ít nhiều luôn cảm thấy có chút ảm ức nhưng vì sao lại ảm ức, và ảm ức ở đâu thì lại không thể nói rõ ra được. Trong lòng đang tràn đầy ảm ức thì bị Đinh Mùi ném vào một hòn đá, thế nào cũng sẽ tràn ra một ít.

Lúc đầu Đinh Mùi không để ý, nhưng hành động mặc quần áo của Quyển Nhĩ rất mạnh, khiến anh bắt đầu cảnh giác.

"Sao thế?"

Quyển Nhĩ không trả lời, mặc từng thứ từng thứ lên người. Nói là giận, nhưng động tác lại rất lẩn tránh, dường như không có ý định mặc xong là bỏ đi.

"Anh hỏi em, đang bình thường vui vẻ mà, em lại làm sao thế?" Dùng lời không được vậy thì dùng hành động vậy, Đinh Mùi kéo Quyển Nhĩ quay lại giường. Mặc dù cô mới chỉ đi xong tất và đứng dậy.

"Anh nói em không tiến thì lùi, vậy anh muốn em luyện tập với ai đây. Hay là bản thân anh có tiến bộ?" Do đang ảm ức nên miệng lưỡi Quyển Nhĩ sắc nhọn, nhưng bao trùm lên biểu hiện như sắp khóc đến nơi ấy của cô là thái độ oán trách thì đúng hơn.

"Em nghĩ đi đâu vậy? Cái đầu xinh đẹp thế này mà bên trong chứa gì thế không biết?"

Bị Quyển Nhĩ hỏi như thế, Đinh Mùi đúng là có chút lúng túng. Nửa năm nay làm việc ở bên ngoài, nếu nói tới vẫn là một tờ giấy trắng, vẫn chỉ có chút kinh nghiệm làm với Quyển Nhĩ đó, sợ là không ai tin. Trần Hạo đã từng yêu cầu anh khai nhận thành thật, nói anh có ai thì giới thiệu đi, nhưng anh tuyệt đối bảo mật. Đinh Mùi cùng lắm cũng chỉ thấy là nhiều, còn hiểu rộng thì anh tuyệt đối không dám nhận. Quán bar cũng được, vào ở trong khách sạn cũng được, dùng bất cứ hình thức nào để bắt chuyện, xúc tiến công việc anh đều không kiêng nể. Nhìn người ta chơi, anh tỏ ra rất thoải mái, không hề nảy sinh ý nghĩ muốn cứu vớt họ. Nhưng để tự mình vào trận thì anh không vượt qua được trở ngại tâm lý. Một mặt là bài trừ người lạ, mặt khác lo lắng tới vấn đề sức khỏe, tóm lại là anh chưa hề có suy nghĩ muốn ném trái hay thử nghiệm. Cho dù có những lúc phải nín nhịn, bị người khác khuyên răn rồi chê cười, anh cũng không dao động. Đối với anh mà nói, niềm vui nhất thời quá ngắn ngủi, mà sau đó lại hậu họa khôn lường, thực sự không đáng phải thế.

Còn Quyển Nhĩ, chỉ cần nghe thấy hai từ "xinh đẹp" thì sau đó đã không còn nghe thấy gì nữa. Không thể trách cô nông cạn, đây là lần đầu tiên Đinh Mùi thừa nhận nhan sắc của cô.

"Em xinh đẹp?"

"So sánh bên trong với bên ngoài, đầu chỉ là xinh đẹp!"

"Anh mau há miệng ra." Không hề tỏ thái độ tức giận sau khi bị anh đem ra làm trò cười, Quyển Nhĩ rất bình tĩnh yêu cầu.

"Em muốn làm gì?" Đinh Mùi cười với cô. Quyển Nhĩ lựa lúc anh không phòng bị, làm mặt lạnh kéo đầu lưỡi anh ra một chút, "Cắt chiếc lưỡi độc địa này, cho vào dầu

đào qua".

Đinh Mùi bịt chặt miệng, "Cho ai, cho em à? Biết là có độc mà em vẫn dám ăn sao?". Quyển Nhĩ lau lau mấy ngón tay vào cánh tay Đinh Mùi. Lau sạch những ngón tay ướt, nhưng lại phát hiện ra thứ khác thú vị hơn. Lông trên cánh tay Đinh Mùi, do ma sát với những ngón tay cô mà dựng ngược cả lên. Lông trên cánh tay anh dày và rậm khiến cô càng chà càng thích, không nổi rồi

tay.

"Chơi vui không?"

"Cũng được." Quyển Nhĩ không phát hiện ra trong câu hỏi của Đinh Mùi ẩn hiện nguy hiểm của một trận mưa gió sắp tới.

"Vậy cùng đùa đi!" Đinh Mùi không có ý định không chế bản thân, kẻ chơi lừa nên chịu trách nhiệm cho việc hóa loạn là đứng Lại một lúc lâu sau, Đinh Mùi đột nhiên

thì thầm vào tai Quyển Nhĩ, "Đối với những lời anh nói, em cứ hiểu theo mặt chữ nghĩa là được rồi, đừng suy nghĩ nhiều". Anh không muốn Quyển Nhĩ phải nghi ngờ, càng không muốn phải giải thích cho những kiểu nghi ngờ ấy. Giữa hai người nếu phải giày vò lẫn nhau sẽ rất mệt mỏi, cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Hai cái dạ dày trống rỗng cùng nhau đi ăn cơm, Đinh Mùi đưa Quyển Nhĩ tới trước khu ký túc xá rồi mới quay về. Lúc chia tay, Quyển Nhĩ có vẻ buồn.

Đình Mùi lại cảm thấy có những việc cô ấy phải tự mình suy nghĩ, anh không thể giải thích rõ ràng được. Thế là anh chỉ vồ vồ cô nói, "Anh đi đây".

Thời tiết tháng Tư hết sức dễ chịu, quảng trường trước khu ký túc toàn người là người. Quyển Nhi không về phòng, cũng từ bỏ ý định tìm một ghế trống bên cạnh vườn hoa, ngồi thẳng trên bậc thềm của quảng trường.

Tại sao tâm trạng lại không vui? Xa cách lâu như vậy cuối cùng cũng gặp lại anh, biểu hiện của Đình Mùi rất bình thường, lúc nào cũng tỏ ra nhiệt tình, cố gắng kéo hai người lại gần nhau hết sức có thể. Nhưng cô vẫn thất vọng, cô không thấy ở anh sự nhớ nhung hay một chút gì tương tự như thế cả, còn cô lại để mặc cho tình cảm của mình trào dâng rõ ràng tới không thể rõ ràng hơn nữa. Cô thất vọng vì anh, thất vọng về chính bản thân, dường như cô có làm gì cũng đều sai cả, cảm giác đó thật không dễ chịu.

Quyển Nhi lặng lẽ ngồi đó một lúc, rồi cuối cùng cũng đứng lên. Vấn đề không thể giải quyết được có nghĩ nhiều nữa cũng vô ích, thà về phòng mà phiền não những điều

thực tế hơn, buổi thảo luận ngày mai cô

còn chưa chuẩn bị gì đây!

Cửa phòng đóng, Quyển Nhi lấy chìa khóa ra định mở cửa thì đột nhiên cửa phòng mở ra, chỉ chớp mắt cô đã bị Phạm Tinh Mang kéo vào trong phòng.

"Cuối cùng cậu cũng đã về?"

"Xảy ra chuyện gì sao?" Quyển Nhi lập tức phản ứng. Câu mà Phạm Tinh Mang thường nói nhất là "Hoảng hốt gì chứ!", gặp chuyện không loạn chính là tác phong của cô ấy. Cô ấy mà thế này chắc chắn là đã xảy ra chuyện lớn.

"Sách Lang gọi tới mười mấy cuộc điện thoại, nói là không thấy Tiểu La đâu cả. Di động của cậu ấy tắt máy, lại muộn thế này mới về, anh ấy không tìm thấy Tiểu La, lại không dám gọi về nhà cô ấy, đang vô cùng lo lắng. Nghe anh ấy nói thì hình như hai người cãi nhau, còn uống không ít rượu. Cậu mau mở máy đi, không chừng Tiểu La tìm cậu mà không được."

Quyển Nhi vội vàng lục túi tìm điện thoại, không phải do cô tắt máy, mà là điện thoại hết pin. Khi ở bên Đình Mùi, cô không bao giờ nghĩ tới việc nhìn điện thoại, vì thế cũng không để ý. Sạc pin xong, mở máy, sau đó có thể làm gì? Cứ nghĩ đến Tiểu La cần cô, gọi điện tìm cô, lại không gọi được, cô cảm thấy hối hận vô cùng. Chút việc nhỏ đó của cô, có gì mà phải suy nghĩ chứ? Trạng thái bất bình thường đó cô đã xác định từ lâu rồi, còn phiền phức nghĩ đông nghĩ tây để làm gì? Vì một lúc đó, Tiểu La thật sự xảy ra chuyện gì thì biết làm thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Không chiều hư em

Quyển Nhi mở máy đợi một lúc, vẫn không có động tĩnh gì, dù sao Sách Lang cũng gọi vào điện thoại phòng.

"Cô ấy có về nhà không?" Sách Lang không nghĩ đến việc giải thích với Quyển Nhi, những gì anh nghĩ lúc này chỉ là muốn nhanh chóng tìm thấy Tiểu La.

"Không biết. Để em nhờ người gọi điện về nhà cô ấy hỏi xem sao. Anh đợi tin của em nhé." Quyển Nhi cũng không truy hỏi xem có chuyện gì xảy ra, giờ không phải là lúc truy hỏi, quan trọng hơn cả là tìm được cô ấy về, biết được cô ấy có ổn hay không. Quyển Nhi đương nhiên cũng không thể

tùy tiện gọi điện về nhà Tiểu La, như thế chỉ khiến ba mẹ cô ấy cảm thấy khác lạ, rồi lại lo lắng theo. Cô có cảm giác mười phần thì tới bảy, tám phần Tiểu La không về nhà, gần đây cô ấy cũng rất ít khi liên lạc với Quyển Nhi. Quyển Nhi biết Tiểu La đã ở chỗ Sách Lang được một thời gian rì nhưng cô ấy không nói, cô cũng làm như mình không biết. Hai người họ ngọt ngào bên nhau những ngày tháng gần gũi, cho dù cô có hứng thú thế nào cũng sẽ không thăm dò và làm phiền tới bạn. Nhưng giờ xem ra, tình yêu của họ không thuận buồm xuôi gió như cô vẫn mong đợi, đáng lẽ cô phải quan tâm tới Tiểu La hơn.

Sắp mười giờ đêm rồi, tìm ai để gọi cuộc điện thoại này đây? Quyển Nhi sớm đã có dự định, lựa chọn tốt nhất vẫn là Đình Mùi. Anh ấy quen với người nhà của Tiểu La, gần đây lại không thường xuyên liên hệ với cô ấy, anh ấy gọi tới, mặc dù hơi mạo muội, nhưng sẽ không khiến ba mẹ Tiểu La nghi ngờ.

Quyển Nhi sau khi quyết định xong, không đợi cho tới khi pin sạc đầy, liền đổi sang pin phụ rồi ra ngoài. Cô không thể ngồi đợi mãi được, phải ra ngoài tìm xem sao.

"Đình Mùi, giúp em gọi về nhà Tiểu La, xem cô ấy có ở nhà hay không." Không phải là việc của mình nên Quyển Nhi đồng ý sai bảo Đình Mùi.

Đầu dây bên kia, Đình Mùi im lặng một lúc rồi hỏi lại: "Em đang ở đâu?".

"Em đang định đến chỗ Sách Lang sau đó cùng đi tìm cô ấy." Cô vội vàng ra khỏi phòng, một mặt là vì nếu còn chần chừ không ra thì ký túc xá sắp đến giờ đóng cửa. Mặt khác, theo lời Tình Mang thì Tiểu La đã rời khỏi Sách Lang được gần hai tiếng rồi, thời gian càng dài thì nguy hiểm càng lớn.

"Nếu cô ấy ở nhà thì em còn định đi tìm gì nữa. Em đứng ở cửa ký túc xá đừng đi đâu, đợi anh gọi lại." Đinh Mùi chỉ thị xong một câu liền ngắt máy.

Quyển Nhĩ nghĩ, anh ấy nói cũng có lý, bèn tìm chỗ ngồi xuống, vừa gửi tin nhắn cho Tiểu La vừa đợi. Cô mong khi Tiểu La mở máy, đọc được tin nhắn sẽ liên lạc với cô ngay.

Cô ngồi đó đợi, nửa tiếng đồng hồ đã trôi qua. Cô định gọi cho Đinh Mùi nhưng tín hiệu báo máy bận liên tục. Sách Lang cũng lo lắng, gọi cho Quyển Nhĩ mấy lần nhưng lần nào cũng chỉ vội vàng nói được một hai câu rồi cúp máy, chỉ sợ chiếm đường dây người khác không liên lạc được. Quyển Nhĩ đã không thể ngồi yên một chỗ, đang đi đi lại lại bên đường, liền nghe thấy phía đối diện có người gọi: "Lục

Quyển Nhĩ, mau lên đi!"

Đinh Mùi đang ngồi trên một chiếc xe con vẫy tay gọi.

Quyển Nhĩ chạy tới, lên xe, cố gắng trấn tĩnh mình, xem ra Tiểu La đã không về nhà. Cô còn chưa cảm thấy gì, Đinh Mùi đột nhiên quát một câu: "Khóc gì mà khóc, toàn là đồ bỏ đi".

Quyển Nhĩ vô ý thức đưa tay quệt nói mất, "Ai khóc, ai khóc?", trên tay vẫn còn ướt ướt.

"Nghĩ đi, La Tư Dịch có thể đi đâu?" Quyển Nhĩ mở to mắt, cố gắng hết sức

suy nghĩ, nhưng càng cố gắng càng không nghĩ ra được điều gì, "Em không biết, trước kia bọn em cũng chỉ ở trong trường...". Sợ bị Đinh Mùi mắng nên giọng cô càng nói càng nhỏ dần.

Đinh Mùi không nói gì, lái xe về hướng

Đại học C.

"Em mau gọi cho Sách Lang đi, bảo cậu ta cũng đến Đại học C, đừng có ở nhà mà cuống lên nữa."

"Vâng." Quyển Nhĩ không nói thêm, Đinh Mùi trở thành chỗ dựa của cô, anh ấy đã đưa ra ý kiến, chắc chắn là tốt hơn cô.

Lái xe được một lúc, tâm trạng của Đinh Mùi có vẻ trở nên tốt hơn, mới nói: "La Tư Dịch không mang theo tiền, không mang theo điện thoại, đến áo khoác cũng không mang luôn." Ý của câu đó, không cần Đinh Mùi nói toạc ra cô cũng hiểu, không nhanh tìm thấy cô ấy thì chắc chắn là có chuyện.

"Không hiểu tại sao bọn họ lại cãi nhau tới mức ấy..." Quyển Nhĩ không kìm được buông tiếng thở dài.

Đinh Mùi rất thông thuộc Đại học C, nhanh chóng vòng xe về cửa phía bắc, lái thẳng xe vào trong trường.

"Bọn em thường đi đâu?"

"Thỉnh thoảng ra sân vận động ngồi hoặc

đi lại trong đó."

Không biết do Đinh Mùi may mắn hay là vì Tiểu La không đủ sáng tạo, Quyển Nhĩ đúng là tìm được Tiểu La ở sân vận động.

"Tiểu La, Tiểu La." Quyển Nhĩ muốn gọi

La Tư Dịch như đang ngủ rất say giấc.

Đinh Mùi sán lại, ngửi ngửi, "Cô ấy uống rượu?"

"Hình như có uống."

Anh bế Tiểu La lên, "Em mau mở cửa xe, phải đưa cô ấy vào viện ngay".

Quyển Nhĩ biết là có chuyện không hay, cố gắng chạy nhanh ra xe.

Chưa tới năm phút, Đinh Mùi đã lái xe tới bệnh viện thuộc Đại học C. Không cần lấy số, anh cứ thế chạy thẳng vào phòng cấp cứu: "Bác sỹ, bác sỹ! Uống rượu say trúng gió, uống rượu say trúng gió, đã hôn mê bất tỉnh". Những việc tiếp theo đó, các bác sỹ và y tá làm nốt. Rửa dạ dày, thở oxy, phải gần nửa tiếng sau mới có người đến nói với họ rằng, người bệnh đã qua cơn nguy kịch, nhưng phải ở lại viện để theo dõi một ngày.

Không lâu sau Sách Lang cũng tới. Lúc đó Đinh Mùi đang đứng làm thủ tục nộp viện phí cho La Tư Dịch, gặp Sách Lang, không nói không rằng, tặng cho anh ta một thui. Quyển Nhĩ đứng bên cạnh cũng chẳng can ngăn, vì thực sự quá thương Tiểu La, nếu có thể cô cũng muốn đánh cho anh ta một trận. Sách Lang không có ý né tránh hay chống đỡ, anh thần thờ đứng đó, "Đề tôi vào gặp cô ấy trước đã, quay lại sẽ đề cho hai người tùy ý muốn làm gì thì

làm".

"Định giờ trò gì nữa?" Đinh Mùi trừng mắt, rồi mới buông anh ta ra, nhìn theo anh ta cuống cuống chạy vào trong.

"Chắc anh ấy cũng không cố ý." Quyền Nhi luôn cảm thấy La Tư Dịch và Sách Lang chỉ là tranh cãi vụn vặt mà thôi, mặc dù hậu quả rất nghiêm trọng, nhưng chưa chắc đã có ảnh hưởng thực sự đến quan hệ của hai người. Nếu hai người đó không chia tay thì cô cũng nên giữ cho Sách Lang chút thể diện, để tránh sau này Tiểu La phải khó xử.

"Hai người đó chuyện gì cũng có thể làm. Em đừng có học Tiểu La. Anh có thể ra ngoài tìm cô ấy, nhưng nếu em giờ chiều này với anh thì cứ ở đó mà đợi trời sáng đi. Anh sẽ không chiều hư em đâu."

Quyền Nhi còn đang lo lắng cho La Tư Dịch nằm trong phòng bệnh, đột nhiên nghe câu nói đó của anh, chỉ thấy cảm xúc trong tim, trong miệng mình thật hỗn loạn, không luận ra được là hương vị gì. La Tư Dịch bỏ ra ngoài, là vì biết có Sách Lang lo lắng, biết Sách Lang sẽ đi tìm mình. Sao cô lại học theo mà làm như thế với Đinh Mùi chứ? Người khác không biết chân tướng mối quan hệ của hai người, nhưng cô thì biết rất rõ. Đừng nói mong anh ấy ra ngoài tìm, đến gần hôn cô còn không dám, chỉ vì sợ mối quan hệ của hai người sẽ chấm dứt. Hơn nữa với khoảng cách như thế thì làm gì để xảy ra xung đột, làm gì để xảy ra tranh cãi?

Đến sự tranh cãi của người khác cô còn ngờng mộ, Quyền Nhi cảm thấy mình đứng là sai thật rồi. Cô cẩn thận, làm như vô tình đưa tay lên quệt những giọt nước mắt đang chuẩn bị ứa ra trên khóe mắt, "Sao em lại làm thế, nếu anh khiến em giận thì em sẽ đánh cho anh một trận, bỏ đi đâu phải phong cách của em", cô nói rất nhẹ nhàng, rồi quay lưng, đi về phía phòng bệnh.

"Anh đi trả xe, sang mai còn có buổi phỏng vấn." Đinh Mùi nói.

Quyền Nhi dừng lại, quay người, mắt vẫn chỉ nhìn vào vai anh, "Vậy anh mau về nghỉ sớm đi, cảm ơn anh, hẹn gặp lại".

Đinh Mùi đưa tay lên vẫy vẫy, rồi đi. Quyền Nhi cứ đứng đó cho tới khi Sách Lang ra tìm cô.

"C tỉnh rồi, muốn gặp em."

Quyền Nhi gật gật đầu, cô không muốn nói chuyện với Sách Lang, không muốn để ý tới anh ta. Giao cho anh ta một La Tư Dịch khỏe mạnh như thế, sao giờ cô ấy lại nằm trong bệnh viện? Mà cũng nhờ cô và Đinh Mùi tìm thấy cô ấy đưa tới đây, bạn trai kiểu anh ta đúng là quá vô trách nhiệm.

Sắc mặt La Tư Dịch trắng xanh, cô đang được truyền nước, nằm ở đó yếu ớt như một sợi tơ.

Quyền Nhi bước vào, lặng lẽ nắm chặt tay bạn, "Cậu ngủ một lát đi, mình sẽ ở bên cậu, có gì thì để khỏe rồi hãy nói."

La Tư Dịch nhắm mắt lại, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống.

"Chẳng có gì quan trọng hơn sức khỏe của cậu cả, khi cậu tốt lên thì tất cả những thứ khác cũng sẽ tốt lên thôi."

Quyền Nhi không kìm được cũng khóc theo. Nhưng lại sợ Tiểu La đau lòng hơn, cố gắng hết sức để không chế giọng của mình, không để lộ vẻ gì khác thường.

Một lúc sau, hơi thở của La Tư Dịch dần dần chậm lại, chìm vào giấc ngủ say. Quyền Nhi lấy khăn ra, lau sạch những vệt nước mắt còn đọng lại trên mặt bạn, rồi mới rón rén đi ra, đóng cửa phòng lại.

Sách Lang tay ôm chặt đầu gối xỏm ở hành lang bệnh viện, không hề nhúc nhích, không biết anh đã ngồi như thế bao lâu rồi.

"Rốt cuộc là đã có chuyện gì?"

"Rất nhiều chuyện, không chỉ là một, hai chuyện. Đầu là anh sai, là lỗi của anh." Sách Lang hoàn toàn không thay đổi tư thế khi nói chuyện với Quyền Nhi, anh vẫn ngồi xỏm ở đó, không chịu đứng dậy.

"Giờ anh buồn phiền, hối hận thì có ích gì, cuối cùng thì có cách gì để giải quyết không?"

"Nếu nói tới chuyện gần đây nhất thì đã giải quyết xong. Cô ấy đã giải quyết đứa con của anh rồi." Sách Lang nói đến đây, không kiềm chế được bắt đầu sụt sùi khóc.

"Cô ấy không nói với anh? 'Tôi nay mới nói.'"

"Xong việc rồi mới nói, như thế là sao? Sao trước khi mọi chuyện xảy ra anh không chăm sóc tốt cho cô ấy?"

Quyền Nhi ngồi bệt xuống đất, một chuyện lớn như thế, chẳng trách hai người đều rất kích động. Trách mắng Sách Lang một câu rồi Quyền Nhi không nói gì thêm nữa. Chỉ nhìn Sách Lang thôi cũng biết giờ anh ấy hoàn toàn quần bách rồi, người có thể nói rõ hơn chính là người đang nằm trong kia, đau đớn hơn bất kỳ ai khác. Thật không thể hiểu, rốt cuộc là sao vậy? Tình cảm quá nóng bỏng, để rồi tổn thương người khác và cũng tổn thương chính bản thân mình?

Nửa tháng sau La Tư Dịch mới kể cho Quyền Nhi nghe toàn bộ câu chuyện và những gì cô đã trải qua. Đúng là, bên trong có quá nhiều chuyện đáng

nói.

Sau khi dọn về ở cùng Sách Lang, La Tư Dịch bắt đầu suy tính thiệt hơn, bởi vì anh không hề nhắc tới việc sau này hai người sẽ chung sống, đến ám hiệu ngầm cũng không có. Cứ như thể Tiểu La tự động cho rằng, anh ấy nhất định sẽ quay về

Tây Tạng. Vì vậy khi về nhà, cô cũng có nhắc tới anh với người lớn trong nhà. Anh không có cách nào, chỉ biết đứng nhìn mình cô đấu tranh. Nhưng chuyện này vấp phải sự phản đối quyết liệt không ngoài dự kiến của gia đình Tiểu La. Bị gia đình phản đối, cô không kể lại với Sách Lang. Dù sao đó cũng chỉ là dự định của một mình cô. Nếu thật sự sau này hai người xây dựng với nhau, nói nhiều về chuyện này chỉ khiến Sách Lang gặp khó khăn khi tiếp xúc với gia đình cô hơn mà thôi. Nếu hai người cứ thế mà tan, nói hay không thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng đúng vào lúc La Tư Dịch bị kìm kẹp trong nỗi đau khổ giày vò đó, cô phát hiện mình đã có thai. Công ty cô công bố danh sách những nhân viên được chọn gửi sang Đức học, trong đó có cô. Trước mặt có hai con đường, nếu vì mình có thai mà cưới, cô tin Sách Lang sẽ đứng ra gánh vác trách nhiệm này, cho dù cô không muốn dùng cách đó để trói buộc anh. Nếu chia tay, cô sang Đức để điều trị vết thương lòng, không hao tâm tổn trí vì mối tình này thêm nữa.

Cô không bàn bạc với bất kỳ ai, chỉ là ngầm đưa ra thời hạn cuối cùng cho Sách Lang. Một ngày, hai ngày, một tuần, cuối cùng cô vẫn không đợi được câu nói mà cô muốn nghe, không đợi được để thấy anh có bất kỳ nỗ lực nào cho dự định tương lai của hai người. Vì thế, cô tới bệnh viện phá thai">

"Ngày hôm đó mình đã muốn nói lời chia tay với anh rồi, nhưng nghĩ mãi rồi cảm thấy nếu đột nhiên chia tay thì mình sống cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa. Rượu là do mình đòi uống, anh ấy sợ làm tổn thương mình, vì vậy cũng không giằng lại. Tại sao đột nhiên lại bỏ chạy ra ngoài, giờ mình cũng quên rồi. Chỉ nhớ mình cứ đi mãi, đi mãi, cuối cùng thì mê man, rồi ngã xuống ngủ gục."

Quyển Nhĩ nghe thấy câu nào cô ấy cũng bảo vệ Sách Lang, cô biết vướng mắc giữa hai người đã tiêu tan, lại làm lành với nhau rồi.

"Nào, có thông tin thì chia sẻ đi, để mọi người cùng vui vẻ." Phạm Tinh Mang cũng có mặt, nhìn thấy tâm trạng của La Tư Dịch đang rất tốt, liền mở miệng trêu đùa.

"Anh ấy nói sẽ ở lại đây, mình cũng không đi nữa. Tuần này, anh ấy về nhà với mình."

"Công việc của anh ấy thì làm thế nào? Nếu gia đình cậu không đồng ý thì sao?"

"Anh ấy nói sẽ thi lên Thạc sỹ hoặc thi vào làm nhân viên công vụ. Việc này chắc không thành vấn đề. Nếu không được nữa thì mở cửa hàng bán đặc sản. Gia đình nhà mình chắc cũng không có vấn đề gì. Bọn mình sẽ không đi khỏi thành phố A, có thì cũng đợi một thời gian để ba mẹ thay đổi cách nhìn đã." Có được thái độ rõ ràng của Sách Lang, La Tư Dịch vui vô cùng.

"Nếu gia đình đồng ý, cậu sẽ kết hôn phải không?"

"Ừ, bọn mình đều muốn nhanh chóng có một đứa con, trước đó mình đã quá vội vàng. Đến bây giờ Sách Lang vẫn trách mình không biết quý trọng bản thân, xảy ra chuyện mà không chịu bàn bạc với anh ấy."

Quyển Nhĩ dùng hai bàn tay ôm lấy mặt, nhìn bạn qua các kẽ ngón tay, "Tùy cậu thôi, vẫn còn chưa lấy chồng mà khí thế đã ngùn ngụt rồi."

"Khí thế gì chứ?" La Tư Dịch và Phạm

Tinh Mang cùng hỏi.

"Khí thế của một cô vợ nhỏ!" Quyển Nhĩ không đợi nói xong, đã chạy ra ngoài cửa, biết là chắc chắn La Tư Dịch đang đuổi theo để đánh.

Hôn sự của La Tư Dịch và Sách Lang đương nhiên không được thuận lợi như họ mong muốn. Bởi vì gừng càng già càng cay, già trẻ lớn bé nhà Tiểu La không ai kiên quyết phản đối Sách Lang tới cùng, nhưng lại đưa ra một điều kiện rất khó, khi nào mua được nhà mới cho kết hôn.

Vì vậy họ đành phải đợi, vừa tiết kiệm tiền vừa đợi. Hoặc là bọn họ tiết kiệm đủ tiền, mua được một căn hộ, hoặc là các bậc phụ lão sốt ruột không thể đợi được

nữa, tặng cho một căn. Họ đạt được mục tiêu của mình, dù sao cũng vui vẻ vô cùng.

Hôm nay, Quyển Nhĩ đang ở chỗ Đình Mùi thì nhận được điện thoại của Tiểu La, đang bàn bạc chút nữa cùng nhau ra ngoài mua đồ thì bị Đình Mùi giật lấy điện thoại nói, "Cô ấy không rảnh, em đi một mình đi".

Quyển Nhĩ cướp lại điện thoại nhưng đầu dây bên kia đã cúp máy.

"Tại sao anh lại tùy tiện quyết định thay em thế?"

"Bọn em ngày nào cũng ở cùng nhau, giờ đến cuối tuần cũng hẹn là sao?" Họ đã không gặp nhau một tháng nay rồi, những lúc anh rảnh rỗi, Quyển Nhĩ đều lấy cớ đang hẹn với Tiểu La để từ chối gặp anh. Quyển Nhĩ vừa đến chỗ anh chưa được một tiếng, việc chính còn chưa làm, thế mà còn định đi.

"Hàng ngày em thường tới nhà cô ấy ăn cơm, không có thời gian để đi dạo phố cùng nhau đâu." Quyển Nhĩ giờ chỉ mong họ không kết hôn, như thế họ sẽ mãi ở trong căn phòng hiện tại, và cô có thể tới đó ăn uống bất cứ lúc nào.

"Em sống thoải mái quá nhỉ?" Đinh Mùi nói xong liền động tay. Lục Quyển Nhi gần đây khiến người khác không thể đoán biết được, vẫn cứ nên ôm vào lòng mới thấy thực tế, "Chẳng phải đã bảo em đừng tham gia nhiều vào việc của bọn họ nữa sao?"

"Họ bây giờ đúng là hình mẫu lý chuẩn rồi, chỉ có thể ảnh hưởng tốt đến em thôi."

"Không cãi nhau nữa?" Đinh Mùi không tin, hai người thích cãi nhau tới mức kịch liệt ấy sao có thể dễ dàng hòa thuận thế.

Quyển Nhi cười, "Vẫn cãi, nhiều lúc còn cãi nhau trước mặt em, nhưng hình như họ càng cãi nhau lại càng yêu nhau, không ai chịu ai, cũng không ai thật sự muốn thuyết phục người kia, dường như cãi nhau... chỉ đơn thuần là một hoạt động khua môi mép thôi".

"Thế cũng gọi là ảnh hưởng tốt sao? Sau này em học họ, gặp anh để khua môi múa mép, liệu anh có thể chịu nổi không?"

"Sao em dám chứ." Quyển Nhi không dám thật. Cô có thể nhìn thấy, giữa La Tư Dịch và Sách Lang giờ đã không còn bất cứ trở ngại nào nữa. Cả hai không còn giữ kẽ gì, càng giúp cho cuộc sống của họ thêm thú vị. La Tư Dịch thường sẽ nổi trận lôi đình khi nghĩ thấy mùi hôi của những đôi tất mà Sách Lang giấu khắp nơi, nhưng chỉ cần Sách Lang nói một câu, "Chẳng phải vì anh sợ em ngày nào cũng phải giặt vắt và hay sao?", thì cơn giận của cô lập tức tiêu tan, chỉ cần nhả vài câu, sau đó lại chịu thương chịu khó mang tất đi giặt sạch. Còn Sách Lang thì sao, anh ấy thường bực mình với thói quen vẩy vo cày khỏe của La Tư Dịch. Mỗi lần cô ấy bận rộn vì việc gì đó, anh liền ở bên cạnh lải nhải không ngớt. "Một kẻ lảm nhảm!", đây chính là đánh giá của La Tư Dịch dành cho anh, thực ra càng lắp bắp lại càng để lộ niềm hạnh phúc vô bờ của mình.

Cô có thể tùy tiện như thế với Đinh Mùi sao? Khi anh cần tới cô, chắc chắn không chịu buông tha. Mặc dù không đến nỗi việc gì cũng phải nhìn sắc mặt anh, nhưng không tránh khỏi phải tỏ ra thận trọng, rón rén. Thường nghe người ta nói, được sủng ái mà sinh ra kiêu ngạo, ấy là phải được sủng ái đã, mới có thể tùy ý thích làm gì thì làm.

Đinh Mùi thấy Quyển Nhi biết điều không đòi đi nữa, có ý muốn khen thưởng, xoa xoa đầu cô: "Chút nữa mời họ cùng đi ăn cơm, xem có đúng là bây giờ họ đã trở thành một cặp mẫu mực không".

"Thật không?"

"Thật. Em gọi điện hẹn họ đi. Ăn xong, em muốn đi đâu thì đi."

"Thôi gian, địa điểm?"

Đinh Mùi lấy ra một tấm danh thiếp nhét vào tay Quyển Nhi, "Ở đây, sáu giờ tối nay".

Quyển Nhi cũng cầm tấm danh thiếp lên, lập tức bấm số gọi cho La Tư Dịch, đọc cho cô ấy nghe địa chỉ. "Sáu giờ tối, hai người có rảnh không?"

La Tư Dịch cảm thấy có chút tức giận, cô hoàn toàn không biết Quyển Nhi đang ở chỗ Đinh Mùi, nếu không làm sao có thể mạo muội gọi cho cô ấy. Nhưng cho dù có vô tình phát hiện ra việc tốt mà cậu ta đang làm, cũng không thể dùng ngữ khí đó để xua đuổi cô chứ! Hơn nữa, sau khi cô và Sách Lang xác định mối quan hệ của mình, hẹn Đinh Mùi mấy lần nhưng anh ta đều

không nhận lời, vậy thì hôm nay cô cũng

chẳng việc gì phải nề mặt cả. "Không rảnh! Cậu nói với Đinh Mùi, nếu là anh ta mời, bao nhiêu lần mình cũng không rảnh."

Quyển Nhi tay cầm điện thoại, đang cảm thấy bối rối khó xử thì Đinh Mùi đón lấy điện thoại từ tay cô, "Không đến?".

"Không."

"Anh chỉ muốn chúc mừng em đã tìm được người tốt để nương tựa cả đời, một lang quân như ý, nếu em không nhận ý tốt đó, xem ra người kia vẫn chưa thật chuẩn, vậy để sau này rồi nói."

Đầu dây bên kia, La Tư Dịch lạnh lùng đáp lại, "Anh làm như tôi cũng giống anh vậy, thích mập mờ phải không?".

Đinh Mùi không để ý, "Vậy em tới chứ?". La Tư Dịch suy nghĩ nhanh, nếu có thể

khiến Đinh Mùi bị đá động, thuận theo anh ta một chút cũng không phải là ý xấu, "Anh chuyển máy cho Quyển Nhi đi".

Hơn nữa, không chỉ là đá động đơn giản, nếu làm tốt thì có thể coi là tính định hướng. Một nhóm bạn chơi với nhau, thường xuyên liên hệ, không chỉ tăng thêm cơ hội, mà cũng có thể giúp Quyển Nhi có thêm phân lượng và sự thừa nhận trong trái tim Đinh Mùi.

Đầu dây bên này, Quyển Nhi vừa đón lấy điện thoại thì nghe La Tư Dịch nói, "Cậu đừng cứ anh ta nói gì thì chỉ biết nấy, mình giữ thể diện cho anh ta đều là vì nể cậu. Sáu giờ gặp nhau!".

Giọng cô ấy nghe không được ôn hòa lắm, nhưng Quyển Nhi nghe xong cười tít cả mắt. Mặc dù La Tư Dịch và Đinh Mùi quen nhau trước nhưng rõ ràng bây giờ cô ấy lại thân với Quyển Nhi hơn, làm gì cũng thiên về phía cô, thỉnh thoảng còn đặt Đinh Mùi vào vị trí đối lập để nói cạnh nói khóe. Cũng chỉ là nói cạnh khóe thôi, chứ cô ấy chưa bao giờ dùng phương thức khuyến nhủ để can thiệp vào việc của Quyển Nhi.

Có lúc Quyền Nhi đã hỏi: "Sao cậu không khuyên mình rời xa anh ấy, cậu cho rằng bọn mình có tương lai sao?".

"Tại sao lại khuyên cậu rời xa anh ta? Cậu thích ma thuật của anh ta, cậu thấy vui là được rồi. hay không có hy vọng cũng là do hai người quyết định, mình đã không giúp gì được thì cũng sẽ không làm mọi chuyện thêm rồi."

Quyền Nhi cảm thấy tình cảm của mình dù không đủ để gọi là tình yêu, cũng không có bất kỳ hình thức thừa nhận và công khai nào, cũng chẳng có cái gọi là chiến tranh giữa nam và nữ, chẳng có những nhân tố như đạo lý ẩn chứa bên trong, cho nên thực tế không cần phải nhớ tới người khác giúp đỡ. Nhưng có được người bạn hết sức ủng hộ mình như vậy, thật sự khiến cô cảm động vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tự tìm đường chết

Buổi tối, khi họ cùng ăn cơm, còn gọi thêm Tăng Nghị. Tăng Nghị sau khi tốt nghiệp đã vào Bộ Tổng tham mưu rồi được đưa đi huấn luyện đặc biệt, mới quay về chưa bao lâu.

Đối với các bạn, mặc dù Đinh Mùi không nói rõ ràng về quan hệ giữa anh và Quyền Nhi, nhưng cũng không hạn chế bản thân mình quá, lúc nào cần gọi sẽ gọi, uống nhiều bắt đầu hưng phấn, còn kéo cô lại bẹo bẹo má. Chỉ cần để ý một chút là có thể cảm nhận được sự ầm áp phảng phất trong đó.

"Hôm nay tụ tập, ai cũng có đôi có cặp, định ức hiếp tớ hả? Ánh trăng nơi đâu? Ánh trăng có hiểu lòng tôi?" Tăng Nghị đã uống đến ba lon bia, đang ở trạng thái lơ mơ, cầm cốc đứng dậy đi loang quanh.

"Tìm ánh trăng để làm gì, chiếu lên cái bóng cô đơn của anh hả, hay là anh muốn học đòi đi kết bạn với cái bóng của mình?" La Tư Dịch cũng cung một ly với anh ta, hai người đều cạn.

"Không đâu, không đâu." Tăng Nghị một tay cầm cốc, một tay cầm lon, vừa rót bia vừa nói, "Trước đây anh đã ngồi ngắm mặt trăng cả đêm, thương lượng với Hằng Nga rằng, hãy đón anh lên đó, cô ấy không có bạn trai, anh không có bạn gái, vừa khéo hợp thành một đôi. Nhưng sau đó anh lại nghĩ, anh thích tự do cơ, ngoài kia có rất nhiều cô gái đang đợi anh tới chọn. Vì vậy anh đã thương lượng lại, nói cô ấy một trăm năm nữa hãy đón anh lên".

"Nhưng theo anh biết, một ngày trên trời bằng một trăm năm dưới hạ giới! Mọi người hành động nhanh quá, giờ chỉ còn mình anh cô đơn. Anh phải tiến hành thương lượng lại với Hằng Nga, nếu chắc chắn cả đời này anh sẽ phải sống cô độc thì tốt nhất cô ấy cứ mang anh lên sớm một chút cũng được, tránh thần kinh của anh tiếp tục phải chịu ức chế mạnh mẽ thêm nữa."

"Đừng mà, không có anh thì ai làm nền cho hạnh phúc của bọn này chứ! Nào, người đẹp uống với anh một cốc." La Tư Dịch kéo tay Quyền Nhi đứng dậy. Tuy nhiên, cô ấy nói uống một cốc, tức là Tăng Nghị uống một cốc, còn La Tư Dịch và Quyền Nhi chỉ nhấp môi mà thôi. Tăng Nghị vốn không kịp phản kháng, đã bị Sách Lang kéo sang uống tiếp trận nữa.

Năm người uống hết một thùng bia. Người uống ít nhất là Quyền Nhi, mà lúc ra ngoài gặp gió cũng cảm thấy có chút loạng choạng.

"Ngày mai mình mời, đợi điện thoại của mình đấy nhé!" Tăng Nghị xem ra vẫn chưa hết hứng thú, muốn kéo dài thời gian thêm nữa nhưng không ai hưởng ứng, đành hẹn ngày mai.

"Ngày mai không được, mình đã hẹn bên môi giới để xem nhà rồi." Đinh Mùi nói.

"Mua nhà sao?"

"Thuê nhà." Gần đây Trần Hạo có bạn gái mới, hai người đang trong giai đoạn mặn nồng, về cơ bản gần như đã dọn về căn hộ đó sống chung. Mặc dù thời gian đi công tác của Đinh Mùi nhiều, nhưng cũng thấy bất tiện, đặc biệt là khi Quyền Nhi đến. Hôm nay hai người đó tham gia tour hai ngày một đêm, nếu không anh cũng phải ra ngoài, làm sao có thể đưa người về nhà được.

"Thuê nhà gì thế? Cậu kiếm được bao nhiêu tiền, có tiền thuê nhà thì thà tiết kiệm lại rồi mua lấy một căn hộ. Chỗ mình có ký túc xá, tới chỗ mình ở." Tăng Nghị lập tức nói. Bọn họ đều là người ở thành phố A nhưng chẳng ai chịu về nhà ở, vì vậy vẫn phải lưu tâm tới việc bố trí nơi ăn chốn ở cho mình. "Phòng ký túc chỉ có mình mình ở, mà bảo vệ cũng biết mình, mình đưa thẻ ra vào cho cậu, thích đến lúc nào thì đến."

Đinh Mùi không trả lời ngay, trong lòng anh biết đây đúng là một cách giải quyết tốt. Hiện tại anh đã kiếm được nhiều hơn trước, nhưng mỗi tháng cũng chưa đến bốn nghìn tệ, nhìn thì không phải là một con số nhỏ, nhưng cũng chẳng dễ dàng được bao nhiêu. Nếu anh còn phải bỏ ra một khoản để thuê nhà thì sẽ phải thất lưng buộc bụng, rất đáng ngại. Nhưng ở cùng với Tăng Nghị thì có thể giải quyết được vấn đề kinh tế, nhưng nhà ai người nấy ở vẫn là xu hướng anh muốn chọn, đây chỉ là một chiến thuật hoãn binh tạm thời mà thôi.

Anh suy nghĩ một lúc, đang định từ chối, Tăng Nghị lại nói, "Còn nghĩ gì nữa, không ở với mình thì về nhà mà ở. Để mẹ cậu biết cậu thà thuê nhà chứ

không chịu về thì cậu chỉ có thăm thôi".

"Vậy thì mình cũng không khách sáo nữa. Nhưng phải nói trước, không ai được đưa bạn gái về phòng, về phòng chỉ để nghỉ ngơi thôi."

Câu nói này của Đình Mùi, về lý thuyết thì chẳng có gì là sai cả. Tăng Nghị đã từng thích Quyển Nhi, bản thân anh cũng sẽ không đưa cô về đây. Mặt khác anh không muốn hai người chỉ vì người này muốn nhường chỗ cho người kia làm việc, mà phải tránh đi chỗ khác, làm vậy sẽ ảnh hưởng đến hòa khí, mất tình cảm. Nhưng anh lại chọn thời cơ không thích hợp, nói

câu đó ngay trước mặt Quyển Nhi, như là

muốn nói cho cô nghe vậy.

Quyển Nhi có chậm hiểu tới đâu, lúc này cũng đã nghe đã được điều gì đó. Còn làm cam kết với bạn cùng phòng mới, không được mang bạn gái về, như vậy là cô ý muốn trốn cô? Chẳng trách vừa rồi đã vậy vò cô, ngấu ngiến cô, phải chăng bản thân anh cũng rất day dứt?

Còn đang đứng ngẩn ra suy nghĩ thì Đình Mùi đẩy nhẹ cô, "La Tư Dịch đã gọi xe rồi, đi thôi".

Quyển Nhi theo đà đẩy của anh, chạy được hai bước về phía La Tư Dịch lúc này đã lên xe, lúc quay đầu lại, thấy Đình Mùi đang đứng cùng Tăng Nghị, đành nuốt những điều mà hỏi vào trong.

Đây gọi là vui quá hóa buồn sao? Một buồn một vui, tất cả đều đột ngột và trực tiếp như vậy. Đừng tưởng được cùng anh ấy ra ngoài gặp bạn bè mà hí ha hí hửng, không được lên khán đài là không thể lên, thấy chưa, bị đá xuống rồi đấy, bản thân lại không được chuẩn bị, người ta cũng không hề thương tình.

Lên xe, xuống xe thế nào, về ký túc xá như thế nào, Quyển Nhi đều không nhớ rõ. Cô chỉ nhớ rằng mình đã rất đau đầu. Ngày hôm sau tỉnh lại mới biết, cô đã không rửa mặt đánh răng, thậm chí còn không thay quần áo, cứ thế mà trèo lên giường.

"Ra ăn cháo đi, dạ dày có đau không?" Phạm Tinh Mang thấy Quyển Nhi đang vội vàng thay bộ quần áo đầy mùi bia ra, cười giục cô.

"Không sao, mình uống nước đã." Quyển Nhi uống một hơi cạn cốc nước mới dừng lại, cô không thấy đau dạ dày, chỉ cảm thấy cổ họng mình như muốn bốc cháy.

Quyển Nhi uống nước rồi ăn một bát cháo nóng hôi hổi mới lấy lại được sức lực. Có sức rồi, não bắt đầu hoạt động, sự hoạt động của bộ não lần này rất không được cô hoan nghênh.

Muốn hỏi cho rõ, nhưng phải hỏi thế nào đây? Hỏi anh ấy có muốn tiếp tục quan hệ của hai người nữa hay không? Với tư cách gì, lập trường gì? Mối quan hệ có mà như không này vẫn cần cô chủ động níu kéo chút thôi thóp hơi tàn hay sao?

Quyển Nhi ở bên Đình Mùi lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy mối quan hệ của họ thật mong manh. Thì ra muốn ở bên nhau hoàn toàn không dựa vào việc bản thân mình không suy nghĩ quá sâu, không truy cứu tới cùng, hay cho đi một cách mù quáng là được. Dù cô có cố gắng nhiều hơn nữa, nhận lại ít hơn nữa, đều là việc của riêng cô, hoàn toàn không ảnh hưởng tới sự quyết đoán của Đình Mùi.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, Quyển Nhi cảm thấy sợ khi phải nghe điện thoại, cô từ chối những tin tức có thể thông qua tín hiệu đường dây điện thoại truyền tới cho cô. Tắt máy di động, điện thoại phòng ký túc xá nếu là con trai gọi tới, cô không nghe.

Những lúc Phạm Tinh Mang có ở phòng, cô ấy giúp cô lọc các cuộc gọi. Nếu chỉ có mình cô trong phòng, cô dứt khoát giật phắt giắc điện thoại ra.

La Tư Dịch vẫn có thể đảm bảo việc liên lạc của Quyển Nhi, vì vậy cô không thấy có vấn đề gì. Cao Mạc gọi liên mấy cuộc không gặp, liền đích thân tới ký túc tìm cô.

"Em đang trốn ai?" Anh vừa thoáng nhìn bộ dạng gầy gò thảm hại của Quyển Nhi, đã không cho cô cơ hội che giấu, hỏi thẳng.

"Trốn chính em." Mấy ngày đầu, đúng là cô có ý tránh nghe các cuộc điện thoại do Đình Mùi gọi đến. Nhưng sau đó cô nghĩ, sao lại không thử dùng cách cắt đứt liên lạc này để thăm dò thái độ của Đình Mùi chứ. Phương thức này không hề khiến Đình Mùi có phản ứng gì mà chỉ khiến cô thất vọng càng thêm thất vọng.

"Có việc gì không thể đối mặt nói cho rõ sao, trốn tránh thì có ích gì?" Cao Mạc không đồng ý với phương thức không dứt khoát của Quyển Nhi.

"Nói cho rõ, chẳng phải cũng chẳng có chuyển biến gì hay sao?"

"Em muốn có chuyển biến gì? Em co người vào thụ động trong vỏ, bị chặn giữa đường em cũng không chịu thò đầu ra mà tự vượt qua, không dịch được người ta sang một bên thì không đi được đường vòng, tạo ra đường mới sao?"

"Tự em đã tạo ra một đường cụt rồi sao?"

Cao Mạc không nói gì thêm nữa, anh kéo Quyển Nhi đi ăn một bữa thật ngon. Có chuyển biến thật sự, trong đầu cô đã nghĩ thông rồi, con đường phía trước của cô cũng tự nhiên trở nên thông suốt. Nếu không, cứ trì trệ mãi thì kết cục sẽ rất bi thảm.

Sự chỉ điểm của Cao Mạc, nếu ví là thả con săn sắt bắt con cá rô thì thật sự đã khiến Quyền Nhi dấm ngắt đầu nhìn trắng rồi, những lời này là Phạm Tinh Mang nhận xét.

"Cậu làm ơn hãy lấy lại tinh thần đi, môn Ngữ pháp mà cậu còn nghỉ nữa thì khỏi cần thi luôn."

Tìm Quyền Nhi đột nhiên thất lại, mình đã bệ rạc tới mức này rồi sao? Từ nhỏ tới lớn, chưa bao giờ cô thi trượt bất kỳ môn nào.

Cô tự vỗ vỗ vào mặt mình, "Cậu dạy

mình đi, làm thế nào để nhanh chóng lấy lại tinh thần?"

"Coi mở một chút, hoặc coi mở hết đi?" Phạm Tinh Mang cầm bút gõ nhẹ vào đầu bạn, đây là động tác cô thường làm khi phải suy nghĩ điều gì đó, "Cậu trốn tránh buồn bực thì cũng chỉ khổ cậu thôi. Lẽ nào cậu lại ngốc tới hết thuốc chữa như thế?"

"Phải làm thế nào?"

"Phương thức, phương pháp đều chỉ là thứ yếu, quan trọng là cậu nghĩ thế nào. Lấy ví dụ như việc chia tay, có những người nói chia tay rất nhiều lần, nhưng cuối cùng vẫn tan tan hợp hợp, có những người không hề nói ra lời chia tay, nhưng lại làm rất tốt, rất gọn."

Mặc dù Quyền Nhi chưa từng kể chi tiết chuyện của mình cho Tinh Mang nghe, nhưng ở cùng gần một năm, Phạm Tinh Mang chỉ cần nhìn thôi cũng đoán được phần lớn câu chuyện.

"Dễ dàng thế sao?"

"Không dễ đâu. Hai người phải hết sức chia tay đâu phải việc có thể đem ra để đùa. Minh thấy, nói gì cũng không quan trọng, quan trọng là cảm giác của hai người thế nào thôi."

Quyền Nhi nghĩ suốt một ngày mới nhận thấy sự nghi ngờ của mình thật là vô lý, nghĩ đến đó lại thấy như mất hết không khí trong phổi, sau đó là cuộn tròn lại, không nghĩ, không nghe, không nhìn. Tính cách trái khoáy đó, thật chẳng đáng yêu chút nào.

Cô mở chiếc di động đã tắt máy gần một tháng nay ra, liên tiếp nghe thấy tiếng chuông báo có tin nhắn, cô mở từng tin ra đọc, Đinh Mùi chỉ gửi có hai tin. Tin gửi sớm nhất là một tuần sau buổi tối hôm trước: "Sao lại tắt máy? Gọi lại cho anh".

Có lẽ là do Quyền Nhi tắt máy liên tục khiến anh phát hiện ra điều gì đó, tin cuối cùng anh gửi là khoảng năm ngày trước, nội dung như sau: "Anh đến Ali, về sẽ tìm em".

"Ali có chuyện gì?" Quyền Nhi cảm giác thấy có điều không ổn.

Cô lên mạng tìm kiếm một lúc, động đất

6,2 độ richter. Cô lại tiếp tục search tin tức, search video, cuối cùng đã tìm ra được hình ảnh và tin của Đinh Mùi trong mục "Mạng Tin tức" hôm nay. Đây không phải là lần đầu tiên tên anh xuất hiện trong chương trình tin tức của Đài Truyền hình trung ương, nhưng lại là lần đầu cô được nhìn thấy anh ở hiện trường.

Đinh Mùi mặc một chiếc áo khoác kẻ sọc xanh đỏ, chắc là đồng phục vì mấy người đang bận rộn phía sau anh cũng mặc như thế. Anh đen hơn rất nhiều, thoảng chốc mà trông như già đi năm, sáu tuổi. Lúc anh đứng đọc tin, vừa đọc vừa thờ dốc.

Tin tức này được truyền đi khi họ thâm nhập vào trung tâm con địa chấn, bị mấy hòn đá to do lở núi rơi xuống chặn ngang đường. Trong đoạn tin anh đưa chỉ ngắn gọn vài câu, không nhấn mạnh nguy hiểm như thế nào. Nhưng nhìn qua video, mấy tảng đá đó rất lớn, chỉ cách chỗ xe tin tức của bọn anh vài mét. Khoảng cách gần như thế, họ lại bị kẹt trong khu đó, liệu còn tảng đá lở nào nữa không? Liệu có còn nguy hiểm nào rình rập nữa không?

Quyền Nhi xem đi xem lại tin tức đó, xem suốt một đêm, trong lòng cô không chỉ là cảm giác lo lắng, mà nhiều hơn là sự cảm ngộ. Cô cảm thấy về mặt môi trong đôi mắt anh, cũng thấy sự phấn khích trong đó, đó chính là cảm giác được tham gia vào một việc lớn, là trạng thái tích cực khi được khẳng định bản thân mình. Quyền Nhi biết, đó là điều mà Đinh Mùi luôn luôn theo đuổi, dùng ánh mắt của anh ấy, dng giọng nói của anh, để đi thu thập, đi truyền đạt; dùng sức mạnh tinh thần để huy động sức lực nhiều hơn mức mà bản thân anh vốn có.

Khi trời sáng, Quyền Nhi trả lời tin nhắn của Đinh Mùi, "Em đợi anh".

Sự chờ đợi này kéo dài thêm một tháng nữa. Khi Đinh Mùi trở về, thành phố A đã bước vào mùa hè rực rỡ. Lần đi Tây Tạng công tác này có tổn hại lớn đối với sức khỏe của Đinh Mùi, quay về không lâu anh nhập viện.

Quyền Nhi gặp anh sau khi anh ra viện về nhà tỉnh dưỡng, khi gặp nhau cả hai đều cảm thấy đối phương có thay đổi lớn.

"Sao anh béo thế?"

"Còn em gầy gò như ma vậy."

Đúng là Đinh Mùi béo lên, má hơi phúng phính. Nhưng cũng không làm mất đi vẻ đẹp trai vốn có của anh, ngược lại còn làm các nét trên khuôn mặt anh

trở nên hài hòa hơn trông càng hấp dẫn.

Còn Quyển Nhĩ, vì quá gầy nên đôi mắt có vẻ to hơn. Đang mùa đông nên mọi hoạt động chỉ ở trong phòng, nhìn mặt cô không có chút khí sắc, theo như lời Phạm Tinh Mang tả thì là, mặt trắng bệch như mặt người chết.

Quyển Nhĩ cảm thấy Thượng đế quá thiên vị, sao người khác dù có béo hay gầy vẫn xinh đẹp hấp dẫn, còn cô nếu có thay đổi thì toàn theo chiều hướng xấu.

Đinh Mùi đưa tay ra bẹo má Quyển Nhĩ, "Được rồi, thế này còn có tí khí sắc. Đi thăm người ốm, sự tôn trọng tối thiểu là

người đi thăm trông phải khỏe mạnh, để

người ta còn muốn cố gắng phục hồi."

"Anh sao vậy?" Quyển Nhĩ xích lại gần ôm lấy anh.

"Tác dụng phụ của thuốc khiến anh bị suy thận cấp. Bị kiêng về."

"Giờ thế nào rồi?"

"Không sao rồi, chỉ cần nghỉ ngơi thôi." "Anh bị bệnh ở đó sao? Sao anh đi lâu

thế?">

"Bị cảm, càng chữa càng nghiêm trọng. Vốn phân công mỗi tổ ở đó nửa tháng, nhưng nữ phóng viên tới thay cho anh sát ngày lên đường thì bị cảm, anh đành phải trụ lại đó."

"Ở đài chỉ có hai phóng viên bọn anh thôi sao?"

"Anh đi từ đầu nên thành thạo hơn người khác. Chủ nhiệm của bọn anh nói, xong lần này thì anh có hy vọng vào biên chế."

Đinh Mùi có hộ khẩu ở thành phố A, có được vào biên chế hay không không ảnh hưởng tới việc đăng kí hộ khẩu, tiền kiếm được cũng không chênh nhau mấy. Đối với Đinh Mùi mà nói, biên chế cũng không quá quan trọng gì. Nhưng nếu được vào biên chế thì có nghĩa anh đã trở thành nhân viên chính thức của đài, cảm giác ấy mới quan trọng hơn cả.

"Không phải vì thế mà anh mới xông pha vào nguy hiểm đấy chứ?" Quyển Nhĩ đương nhiên biết anh đang có hứng chuyện trò nên mới trêu anh.

"Sao phải thế? Bọn anh đều là những phóng viên được huy động tạm thời, luôn trong tình trạng phải xuất phát bất cứ lúc nào, làm gì có ai dám đưa ra điều kiện hay đòi lập công linh thường chứ!" Bộ dạng của anh giống như một đứa trẻ vừa được người lớn cho kẹo, vô cùng thích thú.

"Biết rồi, anh không hề có tư lợi cá nhân gì, hoàn toàn hiến mình vì sự nghiệp."

"Đương nhiên là thế."

Quyển Nhĩ phì cười, thay đổi đề tài, "Anh được nghỉ bao lâu, chỉ ở nhà nghỉ ngơi thôi phải không?".

"À, đồ đạc của anh ở chỗ Tăng Nghị, phải nhờ mẹ anh mang về mới được. Mẹ anh bảo bệnh thận không thể đùa được, muốn chăm sóc bồi bổ cho anh, bảo anh phải chú ý tới sức khỏe hơn. Sau này chắc anh phải chuyển về nhà ở, mẹ sợ anh ở bên ngoài lại làm trò lung tung."

"Hả?"

"Em đừng có nói là em không hiểu đấy." Đinh Mùi hỏi xong, chính anh cũng phải đỏ mặt.

Không muốn ư? Nhất định là rất muốn. Có điều phải dựa vào ý chí để khống chế ham muốn đó, nhưng ngày nào cũng uống hết bát to bát nhỏ thuốc bổ, anh như bị chính ngọn lửa trong người thiêu cháy.

Quyển Nhĩ không hề nghĩ mình chính là người châm ngòi cho ngọn lửa đó, "Điều ấy thì có gì mà không hiểu, ngày nào ti vi chẳng chiếu quảng cáo." Huống hồ, ba mẹ cô đều là bác sĩ, cô cũng được trang bị những kiến thức cơ bản. Có điều cô không ngờ lý do mẹ anh muốn anh về nhà, lại còn ẩn chứa hàm ý sâu xa như thế, nên cô mới buột miệng ra hỏi mà thôi.

Lần dưỡng bệnh này của anh đã giúp quan hệ giữa hai người họ dịu đi. Dường như họ đã đạt đến sự thỏa thuận ngầm với nhau, không nhắc lại chuyện cũ. Đinh Mùi lơ đãng không nhắc tới hành động bất thường trước đó của cô, anh biết đó chẳng qua là trò giận dỗi trẻ con, là chiều quen thuộc của mà Quyển Nhĩ hay dùng, chỉ cần mặc kệ thì cô sẽ tự trở về trạng thái bình thường. Càng hỏi nhiều cũng có nghĩa là càng phiền phức nhiều.

Quyển Nhĩ thì sao, cô thấy mình có lỗi, những suy đoán hoang đường đó đều là cô không đúng, dù sao Đinh Mùi cũng đã quên hết mọi chuyện cô gây ra thì sao cô lại phải chủ động nhắc tới chứ. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là suốt một tháng mà Đinh Mùi ở nhà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, mỗi lần hai người gặp nhau đều trong sáng tới mức không thể trong sáng hơn được nữa.

Cho dù Đình Mùi có nghĩ gì đi nữa thì Quyển Nhi lại cảm thấy hài lòng vì việc này. Nếu không có bước đệm trong mối quan hệ đó, mà anh vẫn muốn gặp cô, liệu có phải đối với anh cô còn có ý nghĩa gì khác không?

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Anh ốm, cô lại ngang bướng

Thời gian Đình Mùi ở nhà, đúng với ý nghĩa của từ tu tâm dưỡng tính. Ai tìm ai rù, anh cũng đều không đi. Đa phần thời gian anh đều ở trong phòng ký túc của Quyển Nhi.

Quyển Nhi đã được nghỉ học, Phạm Tĩnh Mang về nhà. Anh tới chỗ Quyển Nhi, lên mạng cảm thấy rất vui vẻ. Cơ sở dữ liệu ở trường Đại học C cũng không phải là ít, nhưng nếu nói về mặt nhân văn thì Đại học K là đầy đủ nhất.

Ở chỗ Quyển Nhi, com có người lo, tìm kiếm tài liệu có người làm trợ lý, những việc phiền toái phải hao tâm tốn sức, buổi tối trước khi anh về chỉ cần dọn dẹp lại, Quyển Nhi sẽ sắp xếp hết sức gọn gàng và khoa học rồi kẹp vào file tài liệu được dành riêng cho anh.

Cho dù là thế, Quyển Nhi vẫn thấy anh quá vất vả, "Anh cần gì? Em lên mạng tìm rồi gửi cho anh".

"Anh tới làm phiền em phải không?"

"Đâu có, em thấy anh không cần phải chuẩn bị trước mấy thứ ấy, đợi khi biết là được phân làm gì, lúc đó anh tìm cũng kịp mà."

"Sao lại không cần? Giờ bọn anh phải tự mình báo đề tài mình chọn, chứ đợi đến khi cấp trên phân cho làm gì, khai thác đề tài gì thì chỉ có ăn không khí thôi."

"Ăn gì chẳng được, uống gì chẳng được"

... dù sao cũng vẫn là ăn là uống." Quyển Nhi không muốn anh phải vất vả, nhưng anh lại không biết quý trọng sức khỏe của mình, nên cô mới không nhận được.

"Dừng lại!" Đình Mùi không khách sáo cắt ngang những lời lải nhải càng lúc càng nghiêm trọng của Quyển Nhi, "Anh giống em sao? Sau này em chỉ cần tìm một người để lấy làm chồng, có com ăn là được rồi. Còn anh, anh phải có sự nghiệp của riêng mình, phải nuôi vợ nuôi con. Mưu cầu nhân nhĩ thì làm được việc gì?"

Quyển Nhi không nói nữa, ý của Đình Mùi rất rõ ràng, cô lấy người khác, còn anh cũng lấy người khác. Trước đây khi gặp những tình huống thế này, Quyển Nhi thường kim lòng tự tôn lại, sẽ giả vờ không để ý, nói với anh vài câu rồi thôi.

Nhưng bây giờ cô đã thay đổi, phải nghe những điều cô không muốn nghe, cô thường im lặng, không phản kháng cũng không phụ họa theo.

Đình Mùi thấy cô không nói nữa, gờ mấy ngón tay lên gõ nhẹ vào đầu cô, rồi mở máy làm việc không để ý đến cô nữa. Anh ốm, còn cô thì ngang bướng, động chút lại dùng sự im lặng để kháng nghị.

Hai người ai làm việc nấy, cũng có một, hai cuộc gọi điện thoại đến. Đình Mùi chỉ nói vài câu rồi cúp máy, tình hình của Quyển Nhi kém lạc quan hơn.

"Xin chào, a, Tổng sư huynh." Giọng

Quyển Nhi lập tức nhỏ hẳn đi

Anh chàng họ Tống này học trên Quyển Nhi một khoá, cùng khoa nhưng khác chuyên ngành. Cô quen khi cùng Phạm Tĩnh Mang đi học tennis, đã từng hai lần cùng ăn com ở nhà ăn của trường. Không biết anh ta nghe ai nói là Quyển Nhi không về nhà trong kỳ nghỉ này, một mình ở lại ký túc xá, thế là cứ năm ba ngày lại gọi điện thoại hẹn Quyển Nhi ra ngoài. Cũng may anh ta ở ký túc chính tại trường, không ở đây, nếu không với kiểu mời mọc nhiệt tình như thế, bằng khả năng từ chối của Quyển Nhi, mười lần chắc cũng chối được hai, ba lần.

Đình Mùi cũng nghe danh anh chàng họ Tống này từ lâu, nghe Quyển Nhi nói chuyện điện thoại với anh ta cũng là một trong những thú vui của anh.

"Anh đang ở dưới sân ký túc của bọn em rồi à?" Giọng Quyển Nhi hết sức bình tĩnh, đối với hành động tập kích bất ngờ của Tống sư huynh, cô đã có sự chuẩn bị về mặt tâm lý. "Nhưng em sắp phải ra ngoài rồi, ồ, em đã hẹn với bạn, ngại quá, vắng, không tiện lắm."

Giờ đến một câu khách sáo cô cũng không dám tùy tiện nói nữa, tiếp xúc vài lần, ít nhiều cũng tích lũy được chút kinh nghiệm. Có một lần cô lấy lý do không được tốt lắm, nói là phải đi thư viện, kết quả là đành phải để Đình Mùi ở lại trong phòng, cả chặng đường dài được vị Tống sư huynh này kẻ kẻ

bên cạnh, cùng đi tới thư viện. Còn có một lần cô nói là bạn cô sẽ tới đón. Cô tìm một cơ hội gửi tin nhắn cho La Tư Dịch, đợi đến một tiếng sau mới thấy Sách Lang lái chiếc Jetta màu đỏ, bóp còi inh ỏi lướt tới.

Lần đó thật là lợi bất cập hại, nhà La Tư Dịch chỉ cần đi năm phút là tới nơi, thế mà họ phải mất một tiếng đồng hồ, thời gian đó Tổng sư huynh liên tục giới thiệu cho cô

nghe những thành quả nghiên cứu gần đây

của anh ta.

"Cậu cứ nói thẳng là cậu có bạn trai rồi, không được sao?" La Tư Dịch hiền kể. Trước khi nhìn rõ con người của Tổng sư huynh này, cô ấy còn hy vọng Quyển Nhi và anh ta có thể phát triển hơn nữa. Dù sao Đinh Mùi cũng chẳng coi Quyển Nhi là gì, làm vậy thì chỉ để đã kích anh một chút thôi cũng được. Kết quả, sau khi gặp Tổng sư huynh, La Tư Dịch thừa nhận, chính cô đã bị đã kích.

Diện mạo thì trông như vợ người thời tiền sử, cứ coi như không nên nhìn diện mạo mà luận anh hùng đi, cũng khiến người khác cần có một quá trình mới có thể nhìn quen dung nhan kinh người ấy.

"Anh ta có nói là muốn theo đuổi mình đâu. Hơn nữa, bọn mình cùng học trong một khoa, mình thế nào thì anh ta biết rất rõ."

"Cậu cứ nói thẳng với Đinh Mùi để anh ta nghĩ cách. Cậu phục dịch anh ta như thế, lẽ nào anh ta không chủ động bỏ chút sức giúp cậu."

"Mình không muốn anh ấy hiểu lầm là mình nhân cơ hội này bắt anh ấy phải thừa nhận điều gì đó, cứ để mình tự giải quyết." Sự tự lực tự cường của cô đã buộc phải lộ ra.

Nói ra nói lại một hồi, cuối cùng Tổng sư huynh cũng chịu cúp máy. Quyển Nhi thở hắt ra, dựa người vào cửa. Một lúc sau, đột nhiên có người gõ cửa. Quyển Nhi thấy chột dạ, than thầm trong lòng, lại tìm lên tận đây rồi, Cô quay đầu lại nhìn Đinh Mùi, anh dường như đang hoàn toàn không biết gì, vẫn đang chăm chú đọc tin tức. Cô đóng chặt cửa phòng mình, sau đó bước ra mở cửa lớn, quả nhiên Tổng sư huynh đang đứng đợi bên ngoài, cười rất tươi.

"Anh đợi mãi vẫn chưa thấy em xuống, có phải không khoẻ không?" Anh ta quả là rất biết cách tìm lý do.

Cô cần môi, đành phải nói: "Bạn em đã đến rồi, vì vậy hôm nay chắc em không ra ngoài nữa."

"Đã đến rồi sao?" Tổng sư huynh quả là một người ứng biến đại tài, lập tức nói "Đến thật đúng lúc, anh vốn định mời em đi ăn cơm trưa, nếu bạn em đến rồi, hay là cùng đi ăn đi."

Ăn trưa? Quyển Nhi nhìn đồng hồ, mới hơn mười giờ một tí, nếu đồng ý đi ăn trưa với anh ta, sẽ phải mời anh ra vào phòng ngồi hơn một tiếng nữa hay sao? Tuyệt đối không được, "Bọn em vừa mới ăn xong."

"Bạn em chẳng phải vừa đến hay sao?" "Ý của em là, vừa mới ăn sáng mà." Lẽ

nào năm ngoái khi đón giao thừa cô đã

không thay đôi tất mới sao, sao lại bị anh bạn học vây hãm tới mức này? Quyển Nhi rất sợ phải cùng anh ta ăn cơm, anh ta tuyệt đối không đồng ý lãng phí. Quyển Nhi và Phạm Tinh Mang đều là những người ăn khá ít, ăn một bát mỳ thì ít nhiều cũng phải để thừa một chút, thế là bị anh ta túm lấy mà giáo điều cho một bài hát. Sau chuyện đó Phạm Tinh Mang còn nói, "Nhìn bộ dáng căm giận tới mức bầm gan tím ruột của anh ta, chỉ sợ anh ta không nỡ lãng phí lương thực mà ăn nốt phần chúng ta ăn đó>Một người bạn như thế, liệu Quyển Nhi có thể vô tư mà ăn cơm với anh ta không?

"Không sao. Chúng ta ăn muộn một chút cũng được!" Nói xong Tổng sư huynh định đi vào bên trong, dường như không nhận ra hàm ý từ chối trong câu trả lời của Quyển Nhi.

Đột nhiên, cánh cửa phòng trong của Quyển Nhi mở ra, Đinh Mùi mặc áo phong quần đùi bước đến, giả bộ ngờ ngạc hỏi: "Quyển Nhi, ai đến thế, mau mời vào trong đi!"

Rồi lại quay sang Tổng sư huynh chào, "Chào anh, tôi là Đinh Mùi, là bạn học của Quyển Nhi. Mời vào trong, mời vào trong ngồi!".

Miệng thì tự xưng là bạn học, nhưng động tác của đôi tay lại hoàn toàn ngược lại. Khi thấy Tổng sư huynh có ý đi vào bên trong, anh đã ôm Quyển Nhi đi lên phía trước.

Tổng sư huynh thông minh tuyệt đỉnh hiểu ngay quan hệ của Quyển Nhi với anh bạn học này không bình thường, nhưng anh ta đã khao khát lâu như thế, Lục Quyển Nhi từ tướng mạo cho tới phẩm chất, xứng đáng là lựa chọn số một của anh ta, làm sao có thể cam tâm vừa gặp khó khăn đã treo grom cất giáo, chưa chiến đã lùi chứ? Mặc dù anh chàng này nhìn cũng khá ổn, nhưng đến cuối cùng hoa về tay ai thì còn chưa biết được. Anh ta tự động viên mình, cất bước đi theo vào trong.

Đây là lần đầu tiên anh ta tới phòng ký túc của Quyển Nhi. Đinh Mùi đi vào trước đã ngồi xuống ghế, nhường cho anh ta ngồi

ở sofa, rõ ràng thể hiện cái thế của chủ nhà.

"Không biết nên xưng hô thế nào, Quyền

Nhĩ em giới thiệu đi."

"A, đây là Tổng sư huynh." Quyền Nhĩ cũng chẳng biết họ tên anh ta là gì, chỉ thấy mọi người đều gọi như thế.

Tổng sư huynh đáng thương còn chưa kịp nói, đã bị Đinh Mùi nói trước: "Vậy thì được rồi, em cũng sẽ gọi theo Quyền Nhĩ."

"Không biết hôm nay Tổng sư huynh đến đây là vì?"

Quyền Nhĩ thoáng nghe cũng biết Đinh Mùi đang giả bộ, cách âm ở đây rất kém, hơn nữa vừa rồi cô cũng không đóng chặt cửa phòng.

"Tổng sư huynh muốn mời chúng ta cùng ăn trưa." Nếu đã ra tay thì cô cũng nên phối hợp, hỗ trợ ý tốt của anh chứ.

"Ra là thế, sao em không nói sớm, em không biết hôm nay anh đã hẹn với Trương Đào sao?"

Đinh Mùi quả trách Quyền Nhĩ, "Bọn em hẹn bạn buổi chiều, nếu Tổng sư huynh không ngại thì cùng đi, đều là bạn bè thân thiết cả." Đinh Mùi cười thoải mái, nhìn thì có vẻ rất ngây thơ, vô tội.

Nhưng Quyền Nhĩ rất hiểu anh chàng Tổng sư huynh này, nếu thật sự anh ta đi cùng thì ai mới là người phải buồn bực đây? Không ai khác, chính là cô, "Nhưng đây là lần đầu tiên em gặp Trương Đào..."

Đinh Mùi thấy Quyền Nhĩ phụ họa rất tốt, lập tức nói, "Sư huynh ngồi chơi, em ra ngoài đi vệ sinh một lát. Ở phòng Quyền Nhĩ chỗ nào cũng tốt, chỉ điểm này là không tiện lắm." Có tiện được không? Ba phòng đều là nữ cả, đương nhiên chỉ có phòng vệ sinh nữ. Mỗi lần anh muốn đi vệ sinh, đều phải tới phòng vệ sinh công cộng tận cuối hành lang.

Quyền Nhĩ có ý đi ra cùng, "Anh mang chìa khoá chưa?" Hầu như lần nào Đinh Mùi đi vệ sinh đều bị khoá ở bên ngoài.

"Không mang, Mở cửa cho anh khiến em mệt đến thế sao? Thật uổng công anh ngày nào cũng chăm chỉ tới đây." Đinh Mùi nói không thật to, nhưng cũng đủ để Tổng sư huynh ngồi bên trong nghe khá rõ.

Quyền Nhĩ im lặng, không phải cô sợ mệt, đều là tại anh lần nào cũng không nhẫn nại. Biết rõ là có khả năng sẽ bị khoá ở bên ngoài nhưng lần nào gõ cửa cũng hết sức tức giận, càng gõ càng mạnh. Cô chỉ cần nghe một tiếng gõ đã chạy ngay ra nhưng anh vẫn không hài lòng. Không hài lòng thì cũng chỉ có thể như thế, ở đây đâu phải chỉ có mình anh, lẽ nào mỗi lần anh đi vệ sinh đều bắt cô phải đứng ngoài cửa đợi.

Quyền Nhĩ còn đang nén sự ức chế xuống, đột nhiên có người xuất hiện từ phía sau. Tổng sư huynh cũng đã theo ra, "Thế này, nếu hai người có việc thì anh đi trước." Xuống đến tầng dưới, anh ta vẫn còn tự nghiền ngẫm, người bạn này của Lục Quyền Nhĩ toàn tự biên tự diễn. Một người ăn nói như anh mà cũng chẳng nói được vài câu. Mà đừng nói vào câu, từ lúc Đinh Mùi xuất hiện cho tới lúc anh phải đi về cũng chỉ nói được một câu.

Quyền Nhĩ vốn nghĩ việc anh hẹn Trương Đào chẳng qua là cách nói giải vây do anh nhất thời tốt bụng nghĩ ra, không ngờ đến bnh lại giục Quyền Nhĩ thay quần áo theo anh ra ngoài thật.

Nhưng quần áo thay đi thay lại, anh vẫn không vừa ý. "Em không có bộ nào nhìn người lớn hơn sao?"

Đối với quần áo của chính mình, Quyền Nhĩ vẫn đang trong giai đoạn mò mẫm, đa phần quần áo của cô đều do mẹ chọn giúp. Váy phải không? Thì sẽ toàn các kiểu váy cổ búp bê, áo phông đa phần là kiểu thể thao, cô rất vừa ý, chẳng thấy có gì là không ổn cả. Tuy nhiên, nếu đã đi gặp bạn của Đinh Mùi, nếu anh thấy không ổn, vậy thì phải đổi thôi.

Cô còn chưa kêu mệt thì Đinh Mùi đã đầu hàng. "Thôi em cứ mặc như trước đi", thay hay không thay cũng giống nhau, chỉ tổ mất thời gian thôi. Thực ra anh không cảm thấy thói quen ăn mặc của Quyền Nhĩ có vấn đề gì, với thân phận là sinh viên như cô lúc này, ăn mặc nhẹ nhàng, thoải mái một chút cũng là hợp lý. Nhưng nếu đi cùng anh ra ngoài thì lại khác, cô ấy như thế có vẻ không hợp với những người bạn đã đi làm của anh. Tại sao lại đưa cô đi cùng? Anh cũng không suy nghĩ nhiều về vấn đề này, dù sao cũng đã buột miệng nói ra rồi thì phải đưa đi thôi.

Gặp được Trương Đào nghe danh đã lâu, anh không khác nhiều so với tưởng tượng của Quyền Nhĩ. Có thể mang vác một chiếc máy quay chuyên nghiệp thì phải là những người cao lớn khoẻ mạnh, vai rộng eo vững. Biểu hiện của anh ta cũng rất

phong phú, liếc mắt nhìn Quyền Nhĩ, bắt

đầu đùa, "Chú em cũng thật biết tận hưởng, rượu, đồ nhắm và em gái nhỏ?"

Với câu đùa này Quyền Nhĩ không để ý, chỉ cười mà nghe thôi, để mặc Trương Đào xếp cô ngồi cạnh anh ta.

"Tiểu nha đầu ngoan lắm." Trương Đào không lớn tuổi lắm, mới khoảng ba mươi, nhưng trước mặt Quyền Nhĩ cũng có thể được coi là thế hệ trước tuổi rồi.

Trên đường tới đây, Quyền Nhĩ hạ quyết tâm phải ghi nhớ sáu chữ vàng "Nhìn nhiều, nghe nhiều, nói ít", tuyệt đối không để mình lỡ lời, khiến Đinh Mùi phải phiền lòng.

"Ngoan gì mà ngoan, cứng đầu lắm, gặp người khác thì tỏ ra ngọt ngào ngoan ngoãn thôi." Đinh Mùi gọi vài món, họ cũng thường hay lui tới nhà hàng này nên đều rõ khẩu vị của nhau, "Chị Lưu đâu? Không rảnh sao?"

Trương Đào liếc nhìn Quyền Nhi ngồi bên cạnh, châm một điếu thuốc, không nói gì

"Em đi rửa tay đi, đi thẳng về trái." Đinh

Mùi nói với Quyền Nhi.

Đội Quyền Nhi đi khuất, Trương Đào mới nói: "Chú tìm chị Lưu, lại còn mang một em tới, không muốn làm nữa sao?"

"Có vấn đề gì đâu?" Đinh Mùi biết vấn đề nằm ở đâu, nhưng đó không phải là điều một đương sự như anh nên nói.

"Hai người có thành hay không cũng không nên mang đến đây trên tức cô ấy." Trương Đào luôn cố gắng hết sức hỗ trợ Đinh Mùi, lên Tây Tạng là cùng đi, có thể nói đã từng cùng sống chết một phen cho nên có gì nói nấy, không hề vòng vo.

"Em là em, em chưa từng hứa hẹn điều gì với cả hai người đó." Đinh Mùi nói chắc như đinh đóng cột, về mặt này, anh không muốn có gì không rõ ràng, đặc biệt là với bạn đồng nghiệp.

"Cậu kiên quyết như vậy chẳng trách giữ thân như ngọc, đến nỗi làm hư cả thân của mình." Trương Đào cười trên nỗi đau khổ của người khác. Đàn ông mà, rượu vào lời ra, Đinh Mùi về mặt này mãi vẫn chưa tiến bộ. Nhưng cũng phải, mỗi lần gọi em út, không phải là anh hưởng thụ người ta, mà ngược lại toàn là anh chịu thiệt khá nhiều.

Quyền Nhi cố ý rửa tay khá lâu, lúc cô quay lại đã thấy bên cạnh Đinh Mùi có một người nữa, một cô gái rất hấp dẫn.

"Tới đây, em gái, đây là em Lưu của anh, nhưng em thì phải gọi là chị Lưu." Trương Đào cuối cùng vẫn không muốn Đinh Mùi làm mối quan hệ trở nên căng thẳng, lấy tư cách làm đàn anh cố gắng kéo Quyền Nhi vào trong tầm ảnh hưởng của mình.

"Em chào chị Lưu." Quyền Nhi cất tiếng chào rồi mới ngồi xuống. Ngẩng đầu lên nhìn Đinh Mùi, anh vẫn không buồn ngược mắt lên.

Trong tình huống đó, Lưu Vũ Kiều tự nhiên sẽ hiểu Quyền Nhi là do Trương Đào đưa tới, thân mật hỏi han vài câu, rồi chuyển đề tài nói chuyện sang phạm vi công việc, không quá để ý đến cô nữa.

Thế là Quyền Nhi được ăn một bữa ngon lành. Do gần đây vẫn giúp Đinh Mùi làm nên nội dung họ nói ít nhiều cô cũng hiểu được, chỉ khi đề cập tới người hoặc sự việc cụ thể thì cô hoàn toàn như vịt nghe sấm. Vì vậy, suốt bữa thể hiện một trạng thái hoàn mỹ trước sau như một, cắm đầu vào ăn, coi như không nghe thấy gì. Chính bởi thế, cô còn bị Đinh Mùi mang ra làm trò đùa, "Xem ra hôm nay em là người thu hoạch nhiều nhất rồi."

"Cậu thật sự không phạt ý? Đinh Mùi anh ta định làm trò gì thế không biết?" La Tư Dịch đang nói, đột nhiên trừng mắt nhìn Sách Lang ngồi bên cạnh, "Anh lên lút đá chân em làm gì? Anh ta giờ trò bần thủ còn không cho người khác nói! Lôi ra chỗ này, kéo đến chỗ kia, coi thường Quyền Nhi hiền lành nên anh ta mới chẳng thèm để ý gì như thế! Nắm được vào tay rồi, thích làm gì thì làm."

Quyền Nhi không thể không thừa nhận lòng tự tôn của cô có bị tổn thương, nhưng bị La Tư Dịch nói thẳng ra như thế, cô càng cảm thấy đau hơn và hối hận vì đã kể chuyện này ra. "Không sao đâu. Anh ấy cũng không có ý làm như thế, với lại anh ấy vẫn đưa mình về mà."

"Mình nói cho cậu biết, cậu có cố nói cứng cũng vô ích. Sống với loại người như Đinh Mùi, cậu phải trang bị giáp trụ đầy mình, trái tim phải rắn chắc đến mức dao súng không xuyên thủng nổi mới được." La Tư Dịch biết rõ không thể nhúng tay can thiệp vào chuyện này, chỉ có điều lần nào cũng bị Đinh Mùi làm cho tức tới mức phải gào lên. Gặp việc bất bình chẳng tha, cô đưa ra vài ý kiến, tự mình cảm thấy cũng rất được.

"Xe của các cậu sao rồi?" Quyền Nhi quyết định chuyển đề tài, xe là tài sản mới của bọn họ, có điều đúng vào ngày nhận xe đã bị va chạm nhẹ, tới giờ vẫn chưa mang đi sửa."

Hai người đó mua xe là để tiện đi xem nhà, nếu đã muốn mua nhà, thì sau này khi sửa sang nhà cửa chắc chắn sẽ cần dùng tới. Trước đó Sách Lang đã có bằng lái, nhưng sau khi lấy bằng xong cũng không lái xe thường xuyên, lần này dùng xe mới mua để luyện tập, không hề cảm thấy run tay. Sách Lang lái xe, Quyền Nhi đã ngồi hai lần, cảm giác thấy cũng khá vững.

"Vẫn thế, có xe là không rời ra được. Có lúc mình đi chợ, anh ấy cũng lấy xe đưa mình đi. Để hôm nào phải mang đi sửa lại cửa, cũng không phải chuyện gì to tát lắm."

Vừa nhắc tới thành viên trong gia đình, La Tư Dịch lập tức phản chấn hẳn lên, "Mình mới phát hiện ra một cách kiếm tiền mới."

"Thế nào?" Quyền Nhi biết, hai người bọn họ vì công việc mua nhà, kết hôn, hề việc nào có thể kiếm ra được tiền thì họ đều t

"Mình thấy nếu tiện đường bọn mình có thể bắt thêm khách. Mọi người thấy chiếc Jetta màu đỏ của bọn mình đều đưa tay ra vẫy." Ánh mắt La Tư Dịch sáng lên đầy mong đợi, dường như trước mắt đang có rất nhiều tờ Nhân dân tệ bay xuống, chỉ đợi cô đưa tay ra tóm lấy.

Quyền Nhi nhìn hai người đó nói mãi, dần chìm đắm vào giấc mộng kiếm tiền đẹp đẽ, cô bất giác nhận thấy bản thân dù cố gắng thế nào cũng không theo kịp hai bạn. Nói là yêu nhau nhưng cũng chỉ ở bên nhau mới hơn nửa năm. Thời gian mặc dù ngắn, cũng có khó khăn thăng trầm, nhưng tất cả đều lướt qua nhanh như tốc độ của ánh sáng. Giờ đã bắt đầu tính toán cho cuộc sống sau này, dường như cuộc sống của họ vốn là như thế, sau này cũng sẽ

mãi mãi như thế.

Quyển Nhi đưa La Tư Dịch về ký túc xá, trên đường đi cô không kìm được hỏi, "Xác định là anh ấy rồi?"

"Đúng, cả đời thì chưa biết thế nào, chứ nửa đời thì nhất định là sống được." Khẩu khí không hề miễn cưỡng mà mang ý vị ngọt ngào.

"Thật tốt Tiểu La, mình thật mừng cho cậu, cậu phải hạnh phúc nhé."

Hai đứa trẻ, tay nắm tay, vẫn giống như ngày xưa, không biết bao nhiêu lần họ nắm tay cùng đi dạo trong hoa viên trường, người này dựa vào người kia, tràn ngập sự tin bước về phía trước.

Lúc này cả hai người đều cho rằng đã tìm được một nửa của mình, giao phó bản thân cho người đó là có thể chờ đợi để gặt hái hạnh phúc rồi. Đâu biết rằng, cảm giác hạnh phúc thoáng qua rất dễ dàng có được, nhưng một hạnh phúc hoàn chỉnh, cần phải có rất nhiều điều kiện, cả tương đối lẫn tuyệt đối. Hạnh phúc đôi khi rất đơn giản, nhưng có lúc lại vô cùng khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Hoa đào nở

Nghiên cứu sinh năm thứ hai, Quyển Nhi hoàn toàn không cần tìm việc làm để giết thời gian, chỉ riêng chuẩn bị cho luận văn, tham gia các buổi thảo luận của các môn học cũng đủ vất chân lên cổ mà vẫn không kịp.

Dù bận tới đâu, Quyển Nhi cũng đều dành thời gian để sắp xếp lại các đoạn video có Đinh Mùi xuất hiện, căn cứ vào tuần tự thời gian, nội dung phóng sự mà phân loại. Ban đầu, là Đinh Mùi Quyển Nhi giúp đỡ anh xem tin tức, đưa ra ý kiến đánh giá của mình. Bởi vì khi những băng hình của anh được phát sóng thì anh đều đang ở nước ngoài làm tin tức, không được xem lần phát sóng đầu tiên.

Chỗ Quyển Nhi ở mặc dù không có tivi nhưng có internet, muốn xem tin của đài nào cũng được. Những việc này không mất nhiều thời gian, có điều tin tức luôn được phát sóng liên tục, tuy Đinh Mùi sẽ nói cho cô phát ở đài nào, nhưng thời gian phát sóng anh nói chưa chắc chính xác. Vì vậy Quyển Nhi chỉ đành bật máy rồi xem tivi qua internet, màn hình luôn luôn được hiển thị ở phía trước.

Ngoài công việc này ra, dần dần Quyển Nhi cũng ôm luôn việc giúp Đinh Mùi thu thập tài liệu. Sau khi Đinh Mùi đi làm, gặp Quyển Nhi thương là để tới chỗ cô tra soát tài liệu. Có lúc có thể làm xong ngay, cũng có khi mới làm được một nửa đã phải đi rồi. Không phải lần nào anh cũng mang máy tính xách tay tới, đa phần là dùng máy tính của Quyển Nhi. Mỗi lần anh đến, Quyển Nhi liền cầm sách ra sofa ngồi đọc, nhìn sách thì ít, nhìn anh thì nhiều. Những lúc Đinh Mùi buồn bực, phản ứng của anh khi bị Quyển Nhi nhìn chăm chăm thường là: "Rảnh rồi quá đấy, ngữ pháp đã học xong chưa?"

Việc học ngoại ngữ của Lục Quyển Nhi, khi cô tỉnh ngộ, nhận ra rằng mình phải chăm chỉ học hành thì đã bị treo rồi. Đinh Mùi cứ nhăm vào việc này, thỉnh thoảng lại lôi ra châm chọc cô.

Những khi tâm trạng Đinh Mùi vui vẻ, anh sẽ kéo Quyển Nhi lại, kể cho cô nghe những thứ tâm đắc mà gần đây anh lục tìm ra. Đúng vậy, là anh lục tìm ra. Anh vào đài đã hơn một năm, những cái nhìn để học anh đều học cả rồi. Nhưng chỉ dựa vào những thứ đó mà muốn cô có chỗ đứng vững vàng trong đài thì không đủ. Anh sẽ quan sát người khác khi họ làm phóng sự, dẫn chương trình để học kỹ thuật, học phong cách, đôi khi chỉ một câu mở đầu cũng phải rất lưu tâm. Vì vậy ngoài việc tích lũy kinh nghiệm cho bản thân, anh còn thu thập tất cả những gì liên quan tới các nhà báo có tiếng trong và ngoài nước, những kênh họ dẫn chương trình, rồi như con vẹt học nói theo họ, tiếng Trung có, tiếng Anh có, dần dần ngữ điệu, ngữ khí không khác là mấy so với người được anh mô phỏng. Đôi khi anh còn học thuộc lòng những đoạn dài. Quyển Nhi chỉ còn biết mang nước tới, đứng bên cạnh vừa phục vụ vừa sùng bái, "Anh có thể lên bục biểu diễn được rồi đấy".

"Cho ai xem? Cùng làm trong ngành cả, có đưa ra được ý kiến mới nào đâu!" Đinh Mùi cảm thấy việc này chẳng có gì là độc đáo cả, chỉ là quá trình học tập bắt buộc mà thôi.

"Những ừ xinh đẹp, chắc chắn sẽ có ý tưởng mới."

"Cũng có thể." Khi lên hình thường không được đẹp như ở ngoài, có thể không nghĩ cách sao? Nhưng xinh đẹp không phải là tất cả, khi một mẫu tin phải quay đi quay lại nhiều lần, những suy nghĩ xa xôi đẹp đẽ của Đinh Mùi đã bị vui đập tan nhẵn. Tác phong chuyên nghiệp hoàn toàn không nằm ở ngoại hình xinh đẹp, mà còn phải cần rất nhiều cố gắng đằng sau hậu trường. Vì vậy, anh vẫn muốn xem và học tập những người dẫn chương trình nữ lớn tuổi một chút.

Những câu trả lời như thế đương nhiên không phải là điều Quyển Nhi muốn nghe. Cô đành phải tự giải vây cho mình, "Anh mệt như thế, đừng cứ suốt ngày chỉ ngồi trước máy tính, nghỉ ngơi chút đi".

"Đề khi có nhiệm vụ, đứng trước micro lú lỏi thì mới biết." Dưới áp lực của công việc, Đinh Mùi không còn lựa chọn nào khác.

Vì thế, khi Đinh Mùi chưa làm xong hoặc không có thời gian để đến, Quyền Nhi thường dựa vào khung dựng sẵn của anh, bổ sung nội dung tin tức vào. Lợi thế của sinh viên chính là tự do. Ngoài thời gian lên lớp, thời gian còn lại đều là do cô tự sắp xếp. Nếu bận quá thì ngủ ít đi một chút.

Thời gian này, người có ý kiến nhiều nhất về Đinh Mùi không phải là La Tư Dịch nữa, mà là Phạm Tĩnh Mang. Cùng với việc Đinh Mùi thường xuyên ra vào phòng Quyền Nhi, nội tình giữa họ không cần

Quyền Nhi phải kể, Phạm Tĩnh Mang cũng

có thể đoán ra.

Gần đây, Phạm Tĩnh Mang có tình yêu mới, quen nhau qua chat room. Những người tham gia chat room thường xuyên tổ chức tụ tập, sau khi hai người quyết định đến với nhau thì hình thức yêu đương của họ chủ yếu vẫn là tham gia các buổi offline tập thể.

"Quyền Nhi, xin cậu đấy, rời xa cái máy tính một chút, mỗi lần mình nhìn cậu, toàn nhìn thấy lưng. Không gặp anh ta thì cậu ôm lấy cái máy tính để xem tin tức, từ hình ảnh đến chữ chạy, cậu không bỏ sót cái nào, cậu có biết như thế trông rất bệnh không? Cậu còn ngồi luôn nữa sợ là hoá đá luôn cho mà xem"

Phạm Tĩnh Mang nói cả nửa ngày vẫn không thấy Quyền Nhi có động tĩnh gì. Cô đành bước tới, quả nhiên cô ấy đang đeo tai nghe, đầu dựa vào tủ quần áo mà ngủ từ lúc nào. Cô với tay tắt tiếng trong máy tính, tay còn chưa kịp rút về, Quyền Nhi ngồi bật dậy, trong lúc mơ màng màng, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình

"Cậu đứng dậy đi ra ngoài với mình." Phạm Tĩnh Mang thẳng tay tắt máy, kéo Quyền Nhi đứng dậy.

Quyền Nhi vẫn còn chưa tỉnh hẳn, "Đi đâu?"

"Đi chơi. Cậu xem cậu có giống một cô gái hai mươi tuổi không? Cậu dùng tuổi xuân của mình, thậm chí dùng tính mạng của mình để nuôi dưỡng sự nghiệp cho anh ta, giúp anh ta trưởng thành, làm như vậy có phải là hơi sớm không? Con người anh ấy hành tung bất định, tình cảm nhạt nhẽo, cậu vẫn còn ngồi đấy mà ôm máy tính để chờ đợi anh ta sao?"

"Mình ... mình khó khăn lắm mới tìm được việc gì đó có thể giúp anh ấy, cho nên mới cố gắng làm thôi."

"Quyền Nhi, công sức cậu bỏ ra nên có lựa chọn, nên có giới hạn, vượt qua giới hạn đó, cậu không được cố nữa, người được cậu trao tặng ấy, khi nhận cũng nên có trách nhiệm. Cậu làm như thế có thể thoả mãn lòng hư vinh nhất thời của anh ta, nhưng không đổi lại được sự đối xử và tình yêu tương đương với công sức đó đâu."

"Mình không có ý định đổi chác gì với anh ấy ..."

"Cậu hài lòng với hiện tại, là bởi vì không có gì đe dọa. Nếu giờ anh ta nói với cậu, anh ta đã có bạn gái thì cậu làm thế nào?"

Quyền Nhi đang định dựa vào tủ quần áo để đứng dậy, nghe câu nói đó lại ngồi phịch xuống ghế, "Chẳng làm thế nào cả, nếu anh ấy cảm thấy có lý do để không gặp mình nữa thì đành không gặp nữa thôi."

Quyền Nhi thật sự có nỗi khổ tâm không thể nói ra. Cô và Đinh Mùi liên hệ với nhau nhiều nhưng quan hệ của hai người lại đang dần thụt lại. Đinh Mùi đối xử với cô càng ngày càng nghiêm túc, như giữa hai người chưa từng xảy ra chuyện vượt giới hạn vậy. Quyền Nhi cho rằng việc cô bỏ công sức ra vì Đinh Mùi như thế, chưa chắc đã vĩ đại như những gì Phạm Tĩnh Mang nghĩ, đâu phải cô không định dùng cách này để lấy lòng anh? Có điều, cô làm vậy chỉ có thể làm hải lòng bản thân mình, thủ đoạn vụng về tới mức khiến người khác không nhận ra.

"Cậu có chí khí một chút được không?" Phạm Tĩnh Mang là chị cả trong nhà, dưới còn có hai cô em gái nữa, bình thường cô đều răn dạy hai em

"Khổ sở thức đêm thức hôm, anh ta cũng có biết đâu, chỉ khiến mình nhìn mà đau lòng. Cậu âm ức nín nhịn như vậy, anh ta sẽ cảm kích sao?" Logic của bọn con trai, nếu đã thích, chỗ nào cũng thích; nếu không thích, thì cho dù có làm gì cũng chỉ là cái đinh trong mắt họ, cái kim đâm vào thịt họ, tuyệt đối không vì thế mà mềm lòng.

"Đi thôi!" "Hả?"

Phạm Tĩnh Mang vẫn còn định diễn thuyết một bài dài nên chưa phản ứng lại kịp, Quyền Nhi dễ dàng bị thuyết phục như thế, rõ ràng là ngoài dự đoán của cô ấy.

"Đi làm quen với Nguyệt Hạ Độc"

Chước[1] của cậu."

Nguyệt Hạ Độc Chước là nickname của bạn trai Tĩnh Mang, sau khi yêu nhau, họ vẫn lén gọi nhau như thế. Tĩnh Mang gọi anh ta là Nguyệt Hạ, anh ta gọi Tĩnh Mang là Thanh Khâm, bởi vì nickname của cô ấy trên diễn đàn là Thanh Khâm Tổ Bào.

[1] Nguyệt hạ độc chước (Dưới trăng uống rượu một mình) cũng là tên một chùm thơ nổi tiếng của đại thi nhân thời Đường, Lý Bạch.

Quyển Nhĩ đi ra ngoài với Phạm Tĩnh

Mang, vô tình gặp một người mà cô không

hề nghĩ sẽ gặp lại nữa, Khúc Đông Quang.

Hai người vừa chào hỏi lập tức đã nhận ra nhau. Cũng chẳng có cách nào khác, ấn tượng lúc đó quá sâu sắc. Hai người hỏi thăm tình hình của nhau, hỏi thăm bố mẹ, người nhà hai bên, sau khi trao đổi xong, anh ngồi lại chỗ trống bên cạnh họ.

Tên diễn đàn mà họ tham gia là "Pha trà nấu rượu", offline không định kỳ. Theo thông lệ khi offline sẽ ngồi tán gẫu, vui chơi, cuối cùng là kéo nhau đi ăn. Luân phiên nhau mời, người đứng ra mời chỉ cần cung cấp địa điểm tập trung, còn ăn uống là theo chế độ AA. Những thành viên tham gia diễn đàn, có những người đã quen nhau từ trước, có những người mới quen sau khi offline. Khúc Đông Quang và Nguyệt Hạ vốn đã quen nhau trước đó. Bọn họ đều là những người viết chuyên đề cho Hoàn Cầu, vốn có mối quan hệ khá tốt với nhau, diễn đàn này sau khi có bọn họ tham gia mới dần dần có chút tiếng tăm và sức ảnh hưởng nhất định, họ có thể được coi là các nhân vật lão làng.

Mỗi lần tụ tập đều đưa ra một đề tài để thảo luận, mặc dù cuộc thảo luận đó cuối cùng không tránh khỏi kết cục thê thảm lạc đề, nhưng cũng vẫn phải ghi chép lại những luận điểm mà các thành viên đưa ra, sau đó sắp xếp và post lên diễn đàn.

Lần này Quyển Nhĩ có tham gia, nhưng cô chỉ cần ngồi im và lắng nghe là được, không ai ép cô phải tham gia thảo luận. Nghe thôi cũng thấy rất thú vị, ví dụ mỗi lần Tĩnh Mang phát biểu, Nguyệt Hạ đều tham gia bổ sung, tuy nhiên không cướp lời cô. Lại ví dụ như Khúc Đông Quang có cái nhìn khá sâu sắc với các vấn đề kinh tế, cũng rất miễn cảm với vấn đề chính trị, nhưng những lời phát biểu của anh ta không đủ sắc bén, nên không tương thích ăn nhập với những người có chủ kiến riêng trong diễn đàn.

Mọi người thảo luận rất kịch liệt cho tới trưa thì bị ép buộc tạm dừng, bước vào giai đoạn chơi trò chơi. Tất cả mọi người đều ăn một ít hoa quả và chút điểm tâm để bổ sung sức lực, bởi vì trò chơi lần này sẽ là trò tìm sát nhân, vừa hao tổn tâm lực, vừa hao tổn thể lực.

Quyển Nhĩ chưa từng chơi trò chơi kiểu này bao giờ, nên định sẽ đứng nhìn một lúc, nhưng vấp phải sự phản đối của tất cả mọi người. Vì vậy sau khi ghi nhớ nhanh bên nào đại diện cho nhân vật nào, cô cũng vội vàng vào trận.

Sau vài hiệp, mặc dù Quyển Nhĩ đã hiểu rõ quy tắc của trò chơi, nhưng thực tế cô không có cơ hội tham gia. Rõ ràng là lần nào bốc thăm cô cũng là dân lành, nhưng rất nhiều người dưới sự suy luận sai lầm của Khúc Đông Quang, cùng nhau quyết định tước quyền thi đấu của cô. Số lần nhiều lên đương nhiên mọi người đã hiểu rằng Khúc Đông Quang cố ý làm vậy, nhưng cũng chẳng biết anh ta chẳng có ác ý gì, chỉ trêu đùa cô nữ sinh này mà thôi, vì thế cũng vui vẻ hợp tác với anh ta. Dường như quyền sinh sát đều nằm trong tay Khúc Đông Quang vậy, chỉ cần anh ta huýt sáo thì Quyển Nhĩ sẽ bị tước quyền thi đấu liền ba trận.

"Tôi là dân lành. Tôi đích thực là một dân lành!" Quyển Nhĩ thấy tình hình của hiệp này có vẻ lại không ổn, đành phải học các bạn nữ khác kêu lên với vẻ mặt đầy đau khổ. Ở đây cô chỉ quen một mình Phạm Tĩnh Mang, nhưng cô ấy lại bốc thăm được làm quan toà, thế là chẳng giúp đỡ được gì.

Khúc Đông Quang mỉm cười, khi anh ta đưa ra phát ngôn, cuối cùng cũng làm từ thiện một lần, đưa Quyển Nhĩ ra khỏi khu vực mà anh ta nhận định là nguy hiểm. Tới hiệp tiếp theo, Quyển Nhĩ đã bắt đầu quen, "Các đồng chí, nếu nói tôi là sát thủ, các đồng chí nói xem liệu có ai còn có thể sống sót tới lúc này không?" Quả nhiên lần nữa cô lại thoát n

Hiệp tiếp nữa, Khúc Đông Quang đã bị giết. Lần này Quyển Nhĩ nói, "Có người đồ lỗi cho tôi!". Biểu hiện ngây thơ vô tội của cô đi vào lòng người, và vì thế mà bình an qua được hiệp đó.

Trên thực tế, ở hiệp ấy thân phận của cô là một sát thủ. Cuối cùng, cô giết sạch người mà không bị cảnh sát bắt. Cô cũng chẳng hao tâm suy nghĩ gì, khó khăn lắm mới cầm được vũ khí, cô nhắm thẳng nòng súng về phía Khúc Đông Quang. Nhưng cô đã bị Nguyệt Hạ - cũng đang nhập vai sát thủ như cô ngăn lại. Tĩnh Mang mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt thì bày tỏ sự tán dương. Vì vậy sự an toàn trước mắt của cô, hoàn toàn dựa vào sự bảo hộ của Nguyệt Hạ.

Sau lần này, Quyển Nhĩ khiến tất cả mọi người đều cảnh giác với mình, những lời cô nói họ đều không dễ dàng tin ngay. Khúc Đông Quang ngày càng táo tợn, khiến Quyển Nhĩ cuối cùng không dám phát ngôn nữa. Nhưng cô không nói, Khúc Đông

Quang vẫn có thể thông qua biểu hiện,

động tác của cô, thậm chí còn nghe vài âm thanh nào đó từ phía cô để phân tích ra thân phận thực sự của Quyển Nhĩ. Tóm lại, anh ta không tiếc công sức gieo vạ, đồ tội cho Quyển Nhĩ.

Quyển Nhĩ lắng nghe với nụ cười mỉm trên môi, ban đầu còn là nụ cười lịch sự, sau đó anh ta huyền thuyên quá xa với thực tế, khiến mọi người đều cười nhạo, cô cũng không đảm bảo độ giãn nở trên đôi môi mình nữa, đành mặc sức cười nghiêng ngả theo mọi người.

"Xảo trá!" Lúc ăn cơm, Khúc Đông Quang nhất định ngồi cạnh Quyển Nhĩ, ghé sát vào tai cô, đương nhiên không phải để nói những lời ngọt ngào.

"Ấu trĩ!" Quyển Nhĩ cũng cung kính đáp lại. Cô không phải là người điềm đạm, cũng không phải vì để ý tới mối giao tình giữa ba mẹ hai nhà mà không bức tức phiền não, cô thật sự ấn tượng với sự ấu trĩ của Khúc Đông Quang. Dù anh ta có học thức tới đâu, có sâu sắc tới đâu, cũng không thể thay đổi được khiếm khuyết về mặt tính cách của mình.

"Quả nhiên là vẫn ôm hận trong lòng, con gái mà, đầu óc lúc nào cũng ti lệ nghịch với chiều cao."

"Phải vậy không? Vậy thì chúc mừng anh, đầu óc anh rất phù hợp với chiều cao của anh đấy!"

Lẽ nào lần trước giữa anh ta và Cao Mặc đã có va chạm gì, khiến người này canh cánh trong lòng tìm cách gây h

Không biết câu nói đó có tác dụng gì, hoặc vì một nguyên nhân khác, biểu hiện của Khúc Đông Quang sau đó lịch sự hơn nhiều. Anh ta nói cười hi hã, liên tục quan tâm tới cốc, đĩa của Quyển Nhi, giúp cô rót thêm đồ uống, không chế vòng quay của bàn, hoặc giữ bàn quay lại, đợi Quyển Nhi gấp xong mới nhắc tay để bàn tiếp tục quay.

Không có việc gì mà tự nhiên tỏ ra ân cần, không phải kẻ gian thì cũng là kẻ cướp. Quyển Nhi không thể hưởng thụ sự quan tâm chăm sóc mà anh ta dành cho mình, cô chỉ ăn vài miếng rồi buông đũa đứng dậy.

Rượu qua ba tuần, món ăn qua năm vị, tiệc rượu có vui vẻ đến đâu thì cũng phải tàn.

"Để anh đưa em về."

"Em đợi Tinh Mang." Đùa gì vậy, để anh ta lại có cơ hội loanh quanh thêm vài vòng nữa chắc? Anh ta có thời gian, nhưng cô không muốn ứng chiến.

"Em đừng làm người khác mất hứng thế được không?" Khúc Đông Quang đứng trước mặt cô, "Đừng hiểu lầm, anh không dám yêu cầu em quan tâm tới hứng thú của anh. Ý anh là, Nguyệt Hạ hai người bọn họ sớm đã có kế hoạch rồi..."

Đã nói tới nước này, Quyển Nhi không thể vờ như không hiểu, "Em đi taxi về".

"Đi thôi!"

Quyển Nhi bị anh ta đẩy lên xe của mình mà không một lời giải thích.

Cô không phản kháng hay giằng co gì cả, ngồi trong xe nhìn quanh quất, có người đưa về lại cứ tỏ ra không thoải mái, như thế thì có vẻ không được biết điều cho lắm.

Lần trước Khúc Đông Quang tới đón cô, vì đồ của họ nhiều, nên cô không chú ý tới xe của anh ta, lúc này cô thấy nó rất khác. Cô không nhận ra xe của anh ta là hiệu gì. Cho dù là không hiểu biết, nhưng phía trước mũi xe hoặc giữa vô lăng bao giờ cũng có logo của nhà sản xuất, nhưng trên chiếc xe này cô không thấy có. Nhìn không hiểu thì có nên muối mặt đặt câu hỏi không? Quyển Nhi liếc nhìn Khúc Đông Quang đang lái xe hết sức chăm chú, thôi bỏ đi, tốt nhất là đừng nên hỏi. Từ trường giữa hai người hoàn toàn không phù hợp với nhau, duy trì trạng thái hoà bình trước mắt thì mới có thể đảm bảo được an toàn.

"Về ký túc?" Khúc Đông Quang sau khi chăm chú lái xe một lúc mới hỏi, "Anh đi đường không sai chứ".

"Không biết." Quyển Nhi tuyệt đối không phải là trả lời qua loa. Sau khi cô tới đây học, thời gian cô đi dưới lòng đất chiếm phần lớn, bảo cô xác định phương hướng, vị trí trên mặt đất là điều không thể.

"Lần trước đúng là có chút cố ý, nhưng việc anh không biết đường là thật." Khúc Đông Quang lái xe chậm chậm, để ý biển chỉ dẫn phía trước.

Quyển Nhi không trả lời, chỉ hơi nghiêng đầu nhìn anh ta. Tấm cản sáng không gấp lên, đang che mất tầm nhìn của anh ta nhưng anh ta không để ý. Lần nào muốn nhìn cũng phải khom người, thò đầu ra để nhìn biển chỉ đường.

"Ui! Hình như rẽ nhầm đường rồi." Khúc Đông Quang buồn bực, "Em đừng có nhìn anh chằm chằm như thế, với độ tự hội như vậy sẽ khiến anh đứt mạch mắt!".

Khúc Đông Quang hoàn toàn không có ấn tượng sâu sắc về Quyển Nhi. Một cô gái nhỏ rất xinh đẹp, nhưng học nhiều quá khiến cho cô có vẻ hơi dờ dẫm. Có thể nói là kiểu con nhà gia giáo, nhưng không hợp với anh. Lúc đó anh mới về nước, hoàn toàn không có ý định tìm một tình yêu với tiền đề là hôn nhân, anh mới hai mươi lăm tuổi, suy nghĩ về việc này thì có vẻ quá sớm. Nhưng ý nguyện của ba mẹ không thể không thực hiện, vì vậy mới đi tới ga lần đó. Sau đây bên phía Quyển Nhi không có tin tức gì, còn anh cũng không động tĩnh. Việc này đã dần bị mọi người cho vào quên lãng, trong số đó bao gồm cả anh. Hôm nay Lục Quyển Nhi xuất hiện vẫn có thái độ hoàn toàn không coi anh ra gì. Vì vậy anh mới có những cư xử bị cô đánh giá là ấu trĩ đó.

Không cho nhìn thì không nhìn nữa, Quyển Nhi thu lại ánh mắt, dựa người vào ghế, chưa đến mấy phút cô đã chìm vào giấc mộng. Cô thiếu ngủ, lại chơi đùa cùng mọi người suốt một ngày, bận mới, trò chơi mới, khiến cô tốn hao rất nhiều tinh lực. Mà việc Khúc Đông Quang đi nhầm đường, tựa như căn phòng tối còn kéo thêm tấm rèm cửa dày, triệt tiêu chút sáng suốt cuối cùng của cô, khiến cô hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Xe vừa dừng, Quyển Nhi tự giác tỉnh dậy. Sau khi cô trấn tĩnh lại, mới phát hiện ra mình đã rất tự nhiên ngủ được một giấc trong xe của Khúc Đông Quang.

"Cảm ơn, đến rồi." cảm thấy cứ thế mà xuống xe thì không được lịch sự cho lắm, thế là tỏ ra quan tâm hỏi thêm một câu, "Anh tự lái xe về có được không?"

Chiến đấu suốt một tiếng đồng hồ trên một con đường lạ hoắc, lúc này nghe câu hỏi của Quyển Nhi, Khúc Đông Quang bực tức cho rằng mình đang bị mịa mai. Anh ta rất thành khẩn trả lời, "Không lái về được, em tiễn anh nhé".

Lúc này Quyển Nhĩ vừa nghỉ ngơi xong, đang ở trạng thái sung sức có thể tham gia vào trận chiến bất cứ lúc nào, đương nhiên không thể dễ dàng bị tóm gọn chỉ bằng một câu nói như thế, "Được, em lái xe, anh chỉ đường".

"Em biết lái xe?"

"Muốn dùng Tiểu Khôi của anh để luyện tay nghề?" Khúc Đông Quang không thách đồ nữa, chiếc Reiz của anh vừa trải qua một năm cải tạo lại, có thể coi là độc nhất vô nhị, anh quý hơn cả bảo bối. Anh vừa mua từ Nhật Bản về một bộ khung bọc đầu xe một vạn ba ngàn tệ, còn chưa bay hết mùi của đồ mới! Sao có thể để người khác tùy tiện sử dụng chứ?

Quyển Nhĩ khoát tay, "Anh không đồng ý, vậy thì em cũng đành có lòng mà không biết giúp ra sao thôi". Cái xe kỳ cục này, bảo cô lái, cô còn lo cho sự an toàn của mình nữa là. Ai biết bên trong nó được lắp ráp thế nào, các loại linh kiện lung tung ghép vào với nhau, khi khởi động liệu có đánh nhau không.

Nếu Khúc Đông Quang mà biết Tiểu Khôi của anh bị dân ngoại đạo như Quyển Nhĩ nhận định như thế, nhất định sẽ thổ huyết, thậm chí còn há miệng to hết cỡ mà phun ầy chứ. Cải tạo, trang trí lại xe hơi, anh bắt đầu, chơi từ khi còn ở nước ngoài, có điều lúc đó mới đang trong quá trình nhập môn, không đầu tư công sức gì lắm. Sau khi về nước mua chiếc xe này, từ đầu xe trở đi, từng thứ từng thứ đều phải trải qua nghiên cứu kỹ càng, bỏ ra rất nhiều tâm huyết. Phía trước phía sau sửa sang trang trí lại đã mất không dưới tám vạn tệ. Huống hồ việc trang trí lại mà anh đầu tư, mới chỉ nhằm vào ngoại hình và nội thất, hoặc tăng thêm một vài thiết bị công năng bổ trợ nhỏ xinh, không hề động tới máy móc của xe. Anh trang trí lại, chứ không phải lắp ghép lại, làm gì mà phải lo lắng tới tính ổn định của xe chứ?

Đương nhiên đây chỉ là anh tự cảm thấy như thế, những thay đổi về sau này, ngoài động cơ xe ra cái gì có thể đổi anh đều đổi. Anh thay phanh xe, gầm xe, thay lốp, thay bánh, những gì có thể nghĩ ra, có thể cải tiến, anh đều thực hiện bằng được. Tuy lúc nào anh cũng nhìn thấy chỗ để cải tạo, có điều yêu cầu anh phải chậm lại, đợi sau này rồi nói.

"Vậy em mời anh uống gì đi, anh phải nghỉ ngơi một lát, không thể lái xe trong trạng thái mệt mỏi thế này được." Khúc Đông Quang không tin không thể đè bẹp cô.

"Ký túc xá của bọn em sắp đóng cửa rồi." Đối với yêu cầu rất nhượng bộ lần này, Quyển Nhĩ không có cách nào đáp ứng. Bất luận là anh đưa ra yêu cầu gì, cô cũng sẽ không đồng ý. Cô bị đá ra khỏi trò chơi bao

hiều lần như thế, không thù mới là lạ.

"Vậy để hôm khác, cho anh số điện thoại của em."

Khúc Đông Quang không hề nghi ngờ thông tin Quyển Nhĩ cung cấp, nhanh chóng ghi lại số di động của cô, vẫy vẫy tay rồi dời đi. Quyển Nhĩ thất vọng nhìn máy di động của mình, cô rất muốn biết số di động của anh ta, như thế mới có thể lờ đi khi có điện thoại gọi tới.

Phạm Tĩnh Mang lần này kéo Quyển Nhĩ ra khỏi màn hình máy tính, coi như bước đầu tiên trong công cuộc cứu vớt Quyển Nhĩ. Bước tiếp theo càng không dễ dàng. Vì thế hôm sau, cô ấy quay lại ký túc xá rất sớm.

"Sao cậu lại quen Đông Lâm?" Phạm Tĩnh Mang không tiếp xúc nhiều với Khúc Đông Quang, nghe người khác nói anh ta đã bị coi là dân chơi từ rất sớm, không đến nỗi sống về đêm, nhưng đến đâu cũng thấy hô bạn hoán bè. Nguyệt Hạ biết anh từ trước, đánh giá khá cao về người này.

"Khúc Đông Quang ấy hả? Hắn chính là con rùa biển mà hồi đầu năm cậu nhận xét là có chút quá đáng đó." Quyển Nhĩ nằm trên sofa, để mặc Phạm Tĩnh Mang đắp mặt nạ bôi bôi quẹt quẹt khắp mặt mình. Xem ra kế hoạch cải tạo của Phạm Tĩnh Mang dành cho cô, là cả bên trong lẫn bên ngoài.

"Duyên phận!"

"Người vợ2 thì đúng hơn."

[2] Duyên phận và vợ nhân (người vợ) trong tiếng Trung đọc hơi giống nhau: Yuan fen (duyên phận) và Yuan ren (người vợ).

Phạm Tĩnh Mang cười, các nét của Khúc Đông Quang nhìn rất nổi bật, mặc dù không thể coi là anh tuấn nhưng cũng rất đặc sắc, rất nam tính. "Đừng có nói những lời tổn thương người khác như thế, phải giữ lại chút khẩu đức, số đào hoa mới vợ." "

"Thật sao? Sao chẳng bao giờ thấy cậu niệm tình khi phát ngôn thế?"

"Vì thế số đào hoa của mình mới không vợ, đành phải đi ngắm đào nhà người khác." Phạm Tĩnh Mang không để ý tới việc mình là người theo đuổi, cũng không quan tâm việc người khác biết điều ấy.

Đang đông, nhưng hấp dẫn Quyển Nhĩ không phải là những bao hoa đào xinh đẹp, cô chỉ hy vọng mình giữ được ngọn lửa ấy, làm tan chảy băng giá giữa hai người để cô có thể cảm thấy ấm hơn một chút.

Chương 31: Vừa đánh vừa lùi

Cuối năm, Đinh Mùi có tới tìm cô hai lần, đều đến vào buổi chiều. Anh phải tham gia chương trình liên hoan nội bộ của đài, bởi vì năm nay anh là người dẫn chương trình. Đồng thời anh còn phải học Tapdance1 để tham gia một vài chương trình.

[1] Một thể loại nhảy dùng găng giày dẹt vào mặt sàn để tạo ra âm thanh.

"Lúc đây có quay video không?" Quyền Nhĩ cảm thấy hứng thú với việc xem Đinh Mùi khiêu vũ, không thể đến nơi thì xem quay lại cũng được.

"Đương nhiên!"

"Ai dạy bọn anh nhảy?"

"Một giáo viên chuyên nghiệp." Nhắc đến chuyện này Đinh Mùi cảm thấy có chút buồn khổ, khả năng phối hợp của cơ thể anh không tồi, nhưng khi nhảy vẫn cảm thấy rất cứng, rất thô.

Sau mỗi lần luyện tập, chân và đùi anh đau ê ẩm suốt hai hôm, riêng việc khống chế âm thanh cũng không tốt bằng người khác, âm thanh tạo ra khi giậm xung nghe thỉnh thoảng tai chứ không lành lốt đúng kiểu.

Quyền Nhĩ mong anh sẽ kể nhiều hơn nữa. Những tin tức của anh cô biết rất nhiều, nhưng cũng chỉ như bản tin ngắn trong chương trình tin tức mà thôi, từng tin từng tin rõ ràng, không hề có nội dung gì sinh động. Không tiếng, không hình ảnh, không có nhân vật sống động, chỉ là những dòng chữ chạy dưới màn hình mà thôi.

"Cái mà anh nhờ em tìm lần trước, em tìm thấy chưa"

"Tìm thấy rồi, em lưu ở đây." Quyền Nhĩ bước tới, đặt tay vào chuột. Đúng lúc đó đột nhiên Đinh Mùi rút tay lại, như sợ bị cô nắm phải tay mình vậy. Động tác đó khiến cả hai người đều dừng lại, cơ thể như bị cố định mà ngáy ra đó.

"Xin lỗi, anh về đây."

"Tại sao anh ấy lại xin lỗi?" Đinh Mùi đi được một lúc lâu, Quyền Nhĩ từ từ ngồi xuống chiếc ghế mà anh vừa ngồi, Hoi ẩm đã không còn nữa, không còn gì nữa. Cô không ngờ rằng, ngày này lại đến nhanh như vậy.

Không nói gần nói xa về sự tan vỡ, cuối cùng chỉ vạch ra giới hạn một cách rõ ràng. Sau này, chắc anh ấy sẽ không đến một mình nữa đâu. Những gì cô có thể làm thì ra chỉ ít thể thôi, những gì cô có thể níu giữ thì ra chỉ là vạt áo của anh, giữ lại được chỉ là những hồi ức của riêng mình.

Quyền Nhĩ không để mặc cho mình bị tổn thương, tất cả những gì trong quá khứ nếu chỉ ghi lại những vết thương lòng thì trọng lượng của vết thương đó sẽ nghiền nát cô. Vừa được nghỉ, cô liền thu dọn đồ đạc về nhà, không nán lại dù chỉ một ngày.

Về nhà, cô không bước chân ra khỏi cửa. Chiếc tivi trước đó từng là thứ thu hút cô nhất, giờ cô cố gắng hết sức để không phải gặp nó, phải nhìn nó. Đọc sách, lên mạng, những thứ đó giờ là toàn bộ cuộc sống của cô. Kỳ nghỉ này cô trở thành vị khách thường xuyên của diễn đàn "Pha Trà Nấu Rượu", cho dù chỉ là ẩn nấp để lên đọc các bài post của mọi người, cũng như tìm được chút an ủi từ người khác vậy. Mỗi khuôn mặt trong những bức ảnh offline mà họ post lên, đều khiến Quyền Nhĩ có cảm giác thân thiết tới kỳ lạ. Thế giới này cho dù thiếu đi người nào đó, đa số những người còn lại vẫn sống rất vui vẻ nhiệt tình.

Đêm giao thừa, Cao Mạc cũng đã trở về, hai nhà lại cùng đón giao thừa nhưng thường lệ. Nói là như thường lệ, nhưng có chút thay đổi, người phải làm việc giờ đổi thành Cao Mạc và Quyền Nhĩ. Hai gia đình cùng ra ngoài ăn cơm đoàn viên, về đến nhà, người lớn liền giao cho cô và Cao Mạc nhiệm vụ nặn sủi cảo. Sau đó bốn người lớn lập một bàn nặn churột, bắt đầu cuộc đại chiến thế kỷ.

"Chẳng đến chỉ bảo gì cả, thế mà dám giao cho bọn mình nhiệm vụ quan trọng này!"

Tết thường rất vui vẻ, tiếng t chược, tiếng pháo nổ át hết tất cả các âm thanh khác, khiến mọi người cảm giác như trên thế giới này chỉ còn lại niềm vui và phấn khởi mà thôi.

"Chắc vì ba mẹ biết, có dạy hai anh em mình cũng vô ích." Cao Mạc nói một cách rất hiểu biết. "Vô và nhân đều có sẵn rồi, chỉ cần không bài xích với canh nỳ thì một lát là có cái để ăn."

Phong cách nặn sủi cảo của hai người họ rất khác nhau. Quyền Nhĩ chỉ lo cho nhiều nhân quá khiến vỏ không thể ôm hết được. Sủi cảo do cô nặn, mặc dù rất chặt nhưng lại quá ít so với mì, bởi vì cô cho ít nhân quá, nên không có quy chuẩn. Còn

Cao Mạc, yêu cầu của anh đối với sủi cảo

là phải đồng đều, bởi vì sủi cảo do Quyển Nhĩ nặn bỏ ít nhân quá, vì vậy anh cố hết sức cho nhiều nhân nhất có thể, cái nào cũng đầy nhân, nên khi bóp lại nhìn giống bánh bao hơn sủi cảo. Tốc độ nặn của hai người tương đương nhau, anh một hàng, tôi một hàng, xếp cùng nhau thì trông có vẻ bánh bao lẫn lút hơn.

"Của anh dịch ra một chút đi, sao chiếm nhiều diện tích thế."

"Cũng chẳng có cách nào, nhỏ bé thì phải chịu thiệt thòi thôi." Cao mặc rất nghiêm túc xếp nốt hàng bánh cuối cùng của mình đứng bên cạnh đợi.

"Em mau đi đun nước đi, không còn nhiều thời gian nữa đâu." Cao Mặc đưa tay về phía cô, "Cái này đưa cho anh", rồi xếp nó vào hàng sủi cảo của mình, nhìn rất buồn cười.

Tiếng pháo bắt đầu dồn dập vọng từ cửa sổ, gần mười hai giờ đêm, chuông điện thoại, chuông báo tin nhắn tới cũng bắt đầu rộn rã.

Quyển Nhĩ nhận được rất nhiều lời chúc phúc của bạn bè, bạn học. Lúc hồi đáp lại chỉ có một, hai tin là không thể gửi. Không gửi được vẫn phải gửi lại. Lập lại hết lần này đến lần khác, trái tim Quyển Nhĩ bắt đầu sôi nổi hẳn lên. Thất bại rồi, vẫn nên thử lại.

"Quyển Nhĩ, có điện thoại tìm em này." Cao mặc gõ cửa phòng, đưa điện thoại cho cô.

"Lục tiểu mỹ nhân, chúc mừng năm mới! Anh có phải là người đầu tiên gọi tới chúc Tết em không?" Là giọng của Tăng Nghị.

"Là giọng được chuyển phát nhanh nên có thể coi là đầu tiên

"Anh là người thứ hai?" Giọng của Đinh Mùi vọng tới nghe rất kiên định. Rõ ràng là một đêm rất huyền ảo, rõ ràng là dùng điện thoại di động với tín hiệu pháp phù đề gọi, rõ ràng là anh nói không lớn lắm, nhưng giây phút ấy, tiếng của anh lại vọng tới tai cô một cách hết sức rõ ràng, lấp đầy trái tim cô.

"Muộn thế này rồi, anh không về nhà đón giao thừa sao?"

"Anh vừa đi công tác về, Tăng Nghị đón anh."

"Ồ, anh đi đâu vậy?"

"Vận chuyển thực phẩm từ Nam ra Bắc, anh theo xe áp tải về đây, em không xem tin tức sao?"

"Không xem, ở đài nào?"

"Về nhà là bắt đầu làm biếng phải không, như thế không tốt đâu."

Hai người nói chuyện rất lâu, tới tận khi Đinh Mùi về đến nhà. Đề tài không cần Quyển Nhĩ phải nghĩ, đều là những câu chuyện thú vị do Đinh Mùi tự kể, thậm chí còn kể cho cô nghe hai câu chuyện cười.

"Anh đến nhà rồi, chúc mừng năm mới nhé!"

"Ừm, vâng."

Ánh trắng vằng vặc của năm mới, chưa bao giờ sáng như thế trong mắt Quyển Nhĩ, chiếu thẳng vào trái tim cô, chiếu sáng cả những góc khuất nhất trong đó.

Kỳ thứ hai của năm thứ hai nghiên cứu sinh bắt đầu, nhiệm vụ học tập chủ yếu trong kỳ này là viết luận văn. Tháng năm nhận đề tài, cô và Phạm Tĩnh Mang đều vượt qua dễ dàng. Sau khi học kỳ này qua đi, tất cả những môn học chuyên ngành đều đã hoàn thành, phần còn lại chỉ là viết một bài luận văn cụ thể.

Nhiệm vụ cứ treo ở đấy, tự mình phải phân phối, sắp xếp thời gian, đây là việc mà Quyển Nhĩ chưa từng trải nghiệm. Giáo viên hướng dẫn phụ trách hơn hai mươi Thạc sĩ, mọi việc liên quan tới nghiên cứu sinh làm Thạc sĩ đều do các nghiên cứu sinh Tiến sĩ quản lý, nhưng trên thực tế chẳng ai quản cả. Tự do thoải mái quá, Quyển Nhĩ lại thấy

Trong kỳ nghỉ hè, khoá của cô đều được chuyển về ký túc xá trong trường, hằng ngày cùng Tĩnh Mang lên thư viện, có như vậy cô mới tìm lại được cảm giác chăm chỉ.

Qua năm mới có thể nói Đinh Mùi phát triển rất nhanh. Tối hiện trường đã đánh, anh còn tiếp quản mấy chương trình phát sóng trực tiếp khá lớn, đều là những chương trình phát sóng có tầm ảnh hưởng cao, có một chương trình thậm chí phát sóng liên tiếp mười tiếng đồng hồ không nghỉ. Gió xuân đặc ý, ngựa lao nhanh² là câu thích hợp nhất để hình dung về tình hình của Đinh Mùi lúc này.

[2] Một câu trong bài Đăng Khoa Hậu của nhà thơ Mạnh Giao (751-814) thời Đường của Trung Quốc. Nguyên văn: Xuân

phong đặc ý mã đề tạt.

Có việc dễ bận rộn, lại còn là với công việc mà mình yêu thích, đây là điều khiến Đinh Mùi rất tự hào.

Sức khoẻ hồi phục, sự nghiệp ngày càng thăng tiến mua được xe với giá ưu đãi, mục tiêu tiếp theo của anh là mua nhà. Theo lời Tăng Nghị thì cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu bạn gái thôi.

Đình Mui cảm thấy ở một mình không có gì là không ổn cả. Mặc dù không có một cô bạn gái cố định, nhưng điện thoại lưu rất nhiều số có thể gọi bất kỳ lúc nào. So với việc đeo gông vào cổ, thà cứ tiếp tục những mối quan hệ hiện tại lại thoải mái hơn nhiều. Huống hồ, tình trạng hiện nay của anh không thích hợp cho một cuộc tình nghiêm túc, anh thường xuyên đi công tác, cho dù có ở thành phố A, thời gian làm việc và nghỉ ngơi cũng rất khác với người bình thường. Chính bởi vì hiểu rất rõ vấn đề này, nên quan hệ của anh và Lục Quyền Nhĩ cũng vừa tiến vừa lùi. Lùi thì lùi rồi, nhưng sự bình tĩnh thân nhiên của Quyền Nhĩ khiến chiến lược rút lui anh định áp dụng trở thành cuộc bỏ trốn một cách thiếu tự tin.

Khi anh đối mặt với Lục Quyền Nhĩ, dù không muốn đành phải thừa nhận, anh chính là một kẻ tiểu nhân bỉ ổi chính cống.

Vì tình hình như thế nên việc gặp cô nếu tránh được là anh tránh. Mặc dù trong lòng thì muốn tránh, nhưng hễ cứ uống chút rượu thì anh lại gọi cho cô nói dăm ba câu. Nói những gì ư? Những lời anh nói với Quyền Nhĩ hoàn toàn chẳng có trật tự gì cả, ba hoa vài ba câu, ca cẩm oán thán.

Đôi khi anh cũng hỏi thăm tình hình của Quyền Nhĩ, đặc biệt là việc kết bạn của cô. Anh sẽ nói những câu đại loại như, "Tổng sư huynh cũng không tới đâu", khiến chính anh cũng cảm thấy buồn cười, còn nguyên nhân là gì thì anh cũng không rõ.

Quyền Nhĩ thì sao, cô vẫn tiếp các cuộc điện thoại của Đình Mui đều đều, nhưng không phải anh nói gì cô cũng lắng lắng mà nghe. Ví dụ như khi cô đang đau đầu về bài luận văn mà anh lại nói với cô việc nên đi tìm một bạn trai mới thì cô sẽ phát cáu lên mà nói lại, "Được rồi, em biết rồi, em sẽ thử hẹn hò một lần xem sao".

Những cuộc điện thoại kết thúc như thế khiến tâm trạng của Quyền Nhĩ trở nên vô cùng tồi tệ, hoặc là một mình ra đứng hóng gió ở ban công cả tối, hoặc thức cả đêm mà biến sự đau thương cảm giận thành sức mạnh. Đứng thế, cô đang đau đớn, cảm giận. Cái kiểu quan tâm không ra quan tâm của Đình Mui khiến cô có cảm giác anh đang lo lắng cô thành hàng ế, hàng tồn kho, cuối cùng lại phải đến tay anh.

Đương nhiên, không phải lần nào gọi điện tới anh cũng khiến cô không vui. Những cuộc điện thoại của hai người đôi khi kết thúc bằng việc bên kia mất ngủ. Đình Mui do uống say nên hơi thở nặng nhọc rất khó nghe, nhưng tiếng thở đều đều phập phồng trong yên lặng đó, lại khiến Quyền Nhĩ an tâm lạ thường. Cô sẽ cứ nghe anh thở như thế một lúc rồi mới tắt máy. Nếu Quyền Nhĩ là người ngủ trước, đa phần Đình Mui sẽ không cam chịu, nhất định sẽ hò hét gào thét gọi Quyền Nhĩ dậy bằng được mới thôi. Có một lần cả hai cứ thế giữ điện thoại và đều ngủ quên mất, kết quả là họ nợ nhiều tiền điện thoại tới mức bị cắt thuê bao.

Những bài học như thế luôn khắc cốt ghi tâm, sau này nếu giữa đêm mà Đình Mui gọi đến, Quyền Nhĩ vừa nhấc máy lên sẽ nói ngay "Nói xong nhớ tắt máy đấy". Còn Đình Mui hễ gọi điện thoại cho Quyền Nhĩ, sẽ mở miệng nói ngay: "Anh biết rồi, nói xong anh sẽ cúp máy". Nói những lời như thế ra, khiến anh cảm thấy rất vô vị.

"Lục Quyền Nhĩ, em có cần phải cân đo đong đếm như thế không?"

"Em không có tiền." Đặc biệt là không có tiền trả cho việc chi nghe tiếng thở của người khác.

Cô học Thạc sĩ có học bổng nên cố gắng để không phải xin tiền nhà nữa.

Cũng may sau khi học Thạc sĩ, cô có vài cơ hội có thể kiếm thêm tiền, làm giám khảo, chấm thi, dịch các bài viết ngắn, những công việc như thế cũng giúp cô kiếm được chút ít. Sau khi thân thiết hơn Nguyệt Hạ, được anh ấy giới thiệu, cô còn đảm nhiệm chuyên mục âm nhạc. Nhiệm vụ chủ yếu là dịch lịch sử âm nhạc, cô từng học đàn piano nên việc này không quá khó.

Nhưng cộng tất cả những thu nhập đó vào, cố gắng thì cũng chỉ đủ chi tiêu. Huống hồ, đa số các thu nguồn thu nhập đều không ổn định, lúc đó việc thì có thể kiếm được vài trăm tệ, không thì chẳng có tí thu nhập nào, đành phải sống nhờ học bổng của trường. Tiền tiết kiệm để trong thẻ không thể lấy ra tiêu linh tinh, đây chính là

cách quản lý tài chính của Lục Quyền Nhĩ.

"Anh mua cho em một thẻ cào năm trăm tệ." Đình Mui cũng hết cách với một Lục Quyền Nhĩ đột nhiên lại trở nên thực tế tới đáng sợ như thế.

"Hả? Bao giờ? Sao đột nhiên lại nghĩ đến việc mua thẻ điện thoại cho em?" Năm trăm tệ không phải một con số nhỏ.

"Ồ dài họ phát, không cào nhanh sợ hết hạn."

Mặc dù Đình Mui nói như thế nhưng Quyền Nhĩ vẫn đánh giá cao tấm lòng của anh. Cho dù là sắp hết hạn nên phải mang ra dùng, nhưng không cho người khác, mà lại cho cô! "Cũng không dùng hết nhiều như thế!".

Đình Mui biết, thực ra những thứ anh có thể cho Quyền Nhĩ không nhiều. Mỗi lần chỉ ít một ít một, đều đã tính toán rất kỹ, thấy hợp lý mới cho cô.

Tình trạng thấy tiếng mà không thấy người của họ được duy trì cho tới hôn lễ của La Tư Dịch, mới thực sự kết thúc.

Hôn lễ của La Tư Dịch và Sách Lang được tổ chức rất long trọng và mang màu sắc dân tộc. Việc lo liệu cho toàn bộ đám cưới đều do Sách Lang nhờ người giúp, Quyền Nhĩ và các bạn cũng không giúp được gì nhiều. Chỉ là trước hôn lễ một ngày, mấy bạn cùng phòng khóa đó đều tập trung ở nhà La Tư Dịch, rủ rừ rì rồ trò chuyện với nhau. Mặc dù ai cũng biết phải để La Tư Dịch ngủ giữ sức để ngày mai làm một cô dâu xinh đẹp, nhưng khi gặp nhau không ai kìm chế được. Người này nói một câu, người kia tiếp một câu, mà một khi đã nói thì thật khó để không ché.

Do mất ngủ trầm trọng nên cả ngày hôm sau Quyển Nhi lâng lâng như người trong mộng. La Tư Dịch mặc áo cưới, đeo thêm đá quý, xinh đẹp, rực rỡ tới mê người. Không biết từ lúc nào, Quyển Nhi thấy La Tư Dịch không còn vẻ sắc bén, lẩn lút người khác nữa, chỉ cảm thấy cô ấy rất dịu d lúc nào cũng giữ nụ cười trên môi, khi khóc cũng là ước mắt rơi mà môi vẫn cười.

Quyển Nhi và Đinh Mùi trở thành người trong gia đình, bạn trong bạn ngoài, chào hỏi đón tiếp khách khứa. Lúc hai người được ngồi cũng là lúc tiệc vào hồi kết.

"Em thế nào?" "Anh thế nào?"

Khi hai người ngồi xuống, hỏi thăm nhau một câu, đều nhận ra cả hai đã uống không ít.

"Công việc thế nào?"

Đã là cuối tháng Tư, Tôn Mộc Nam và mấy bạn khác về cơ bản đã xác định được phương hướng cho tương lai. Quyển Nhi nghe theo lời của ba mẹ, tới phòng nghiên cứu ở Đại học J làm việc, nghe nói hiệu trưởng trường đó đã thông qua rồi, nên chắc là cứ thế mà làm thôi.

Mọi việc đã được sắp xếp như thế, nhưng mỗi lần cô nói chuyện với Đinh Mùi, nước mắt đều rơi lã chã. Phải, cũng chỉ là cô len lén khóc mà thôi, không dám khóc thành tiếng, thậm chí còn cẩn thận nén tiếng nấc nghẹn lại. Mọi việc đã được quyết định, không thể thay đổi nữa, cô định khóc cho ai xem chứ?

Nhưng vừa uống rượu, lại bị Đinh Mùi hỏi như thế, hai mắt lại đỏ hoe.

"Khóc gì? Có gì không ổn sao?" Đinh Mùi tỏ vẻ ngạc nhiên, hai ngày trước, lúc nói chuyện điện thoại mọi việc dường như đang tiến triển rất thuận lợi mà.

Anh đang định hỏi tiếp, Tăng Nghị đã đi đến nói, "Ồ đây chút nữa còn có tiệc, Tiểu La nói bọn mình về trước thôi, tôi chờ điện thoại của cô ấy, tái chiến ở chỗ khác".

Tăng Nghị nhìn thấy tình trạng của Đinh Mùi và Quyển Nhi, bèn hỏi, "Hai cậu ra trước cửa khách sạn đợi mình, mình đưa về". Hôm nay Tăng Nghị phụ trách đồ uống và thuốc lá, phải đợi tiệc tàn còn thanh toán, vì vậy không uống nhiều.

Quyển Nhi nhắm mắt làm ngơ, nghe tai này cho ra tai kia, người khác sắp xếp là việc của người ta, còn cô chỉ ngồi đó mà khóc, càng khóc càng thêm thấm. Đinh Mùi nhận ra là mình cũng đã ngà ngà say, hoàn toàn không chống đỡ nổi sự tấn công bằng nước mắt của Quyển Nhi, không biết chạy tới cạnh cô từ lúc nào.

Anh xúc Quyển Nhi đứng dậy, vừa đỡ vừa kéo Quyển Nhi ra tới cửa.

"Thôi được rồi, khóc gì chứ, không có việc này thì tìm việc khác, ở đây sợ gì không có cơ hội." Thì ra anh cũng không muốn cô quay về nhà, thực sự không muốn cô rời xa thành phố này.

"Cơ hội gì, có cơ hội gì chứ, em chưa bao giờ có cơ hội nào cả, anh chưa từng cho em một cơ hội nào cả..." Quyển Nhi

nước mắt tuôn trào, trong lòng thầm nghĩ

vậy nhưng không nói ra.

Đã sắp tới lúc từ biệt, có nên buông lời oán trách hay không? Thôi, cứ để vậy đi, có thể nằm trong lòng anh mà khóc một trận thoải mái, thế là đủ rồi.

Tăng Nghị chỉ đưa hai người đến trước khu ký túc của Quyển Nhi rồi quay về, anh ấy vội về khách sạn để thanh toán. Lúc Đinh Mùi đỡ Quyển Nhi xuống xe, Tăng Nghị định nói gì đó, nhưng thấy Quyển Nhi cứ khóc mãi không thôi nên anh cũng không nói nữa. Anh dặn dò thì có ích gì, nếu có thể khiến Đinh Mùi lấy Quyển Nhi thì anh đã nói từ lâu rồi. Nhưng trong chuyện này người không thích hợp tham gia nhất chính là anh, tiếp tục giả vờ như không biết thì hơn.

Mở cửa, vào phòng, Đinh Mùi lập tức hôn Quyển Nhi cuồng nhiệt. Khi Quyển Nhi ngược đôi mắt đỏ hoe nhìn anh, anh đã rất muốn làm như thế. Nụ hôn của anh nóng bỏng và mạnh mẽ, không ngừng không nghỉ, dường như muốn nuốt trôi tất cả, nhưng dường như vẫn không lấp đầy được nơi cần lấp.

Quyển Nhi không phối hợp, cô cũng không có cách nào để phối hợp, khóc tới mức nghẹt mũi, cô cần phải thở. Cô lảng tránh cúi gằm đầu xuống, dụi mặt vào ngực anh, định dùng áo sơ mi của anh làm khăn lau nước mắt, không ngờ, cô lại bị hoa văn của chiếc áo sơ mi mới cọ xát vào da khiến cô đau rất.

Cô ngẩng đầu lên, hơi lùi lại phía sau một bước. Động tác đó lập tức bị Đinh Mùi phát hiện, "Sao thế?"

"Áo mới?" Quyển Nhi dùng ngón tay vạch nhẹ lên chiếc áo sơ mi. Nói bằng giọng mũi, nghe có vẻ mệt mỏi.

Đinh Mùi nắm chặt tay cô, "Áo mới, nhưng người cũ".

"Em nghĩ cái gì cũng là đồ mới, chỉ có mình em mà dùng từ mới cho tới khi cũ thôi."

"Sau đó thì sao?" Đinh Mùi mỉm cười cho Quyển Nhi nói, còn tay thì lần tìm cách kéo khóa váy của cô.

"Sau đó thì thích lấy ra mặc, lấy ra dùng, không thích thì vứt sang một bên, mặc kệ chúng nhàu nhĩ."

"Còn nhân từ chán!" Anh đã kéo khóa của chiếc váy xuống, thò tay vào trong váy cô, lần lên trên, "Anh cứ nghĩ em mặc một cái, vứt một cái. Dùng một cái, mất một cái cơ".

Quyển Nhi nhắm mắt lại, nhờ mem rượu, cô cũng đã có thu hoạch lớn rồi. Ước mơ lớn nhất là có được anh, nghĩ cũng không dám nghĩ mình sẽ để nó tuột khỏi tay.

Quyển Nhi nhắm mắt lại, nhờ men rượu, cô cũng đã có thu hoạch lớn rồi. Ước mơ lớn nhất là có được anh, nghĩ cũng không dám nghĩ mình sẽ để nó tuột khỏi tay.

Quyển Nhi giờ cao tay, ném chiếc váy đã bị tụt xuống vai đi, quay người lại đối mặt với Đinh Mùi, "Giờ em cũng nên vứt bỏ anh rồi", rồi dùng hai tay giữ chặt vai anh, dùng hết sức cũng chỉ có thể kéo cho chiếc áo sơ mi của anh lỏng ra mà thôi. Đinh Mùi không hề tỏ ra lúng túng. Quyển Nhi buông tay, ngồi phịch xuống sofa, vừa khát vừa mệt, thở hổn hển.

"Sao không vứt nữa?"

"Nghĩ một lát, để em nghĩ một lát rồi lại vứt."

Quyển Nhi đã cảm thấy buồn ngủ lắm rồi, nếu không phải là cô đang mặc quá ít thứ trên người thì đã chìm vào giấc ngủ sâu từ lâu rồi.

"Không phải là em không đủ sức, mà là trình tự của em không đúng."

"Thế nào mới là đúng?" Cô hỏi như một phản xạ có điều kiện.

"Dùng xong mới được vứt, không phải vậy sao?"

Quyển Nhi như không để ý tới nguy hiểm, tiến sát tới gần anh, "Không biết, mặc kệ. Đinh Mùi, em phát hiện nhiều khi anh nói năng rất linh tinh, hỏi này hỏi kia chẳng vào trọng điểm gì cả".

"Chê anh nói nhiều phải không?"

Đinh Mùi định cho Quyển Nhi chút thời gian để nghỉ ngơi, nhưng nếu để lâu, hai người sẽ không còn cảm hứng nữa. Cô ấy đã khiêu khích, nếu còn nín nhịn thêm nữa thì anh sẽ biến thành Ninja rùa mất. Vì vậy anh không nói thêm gì nữa, cứ thế mà tiến hành. Thế là Quyển Nhi hôn bay lên may, suýt chút nữa biến thành một linh hồn phiêu bạt.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Mọi tình già bất thành

Cái gọi là nguyên tắc hoàn toàn không phải do hạ quyết tâm sẽ phá vỡ nó vào ngày nào, mà tự biến mất trong những lần đánh lăm lăm nhau, không giữ được mình, cho nên cũng không thể trách người khác.

Quan hệ giữa Đinh Mùi và Lục Quyển Nhi cũng như vậy. Duy trì quan hệ bạn bè thân thiết được gần một năm, đã đột ngột trở về nguyên hình như thế.

Nói là nguyên hình, nhưng không hoàn toàn là như vậy. Họ đã không còn chỗ để có thể gặp mặt nhau bất kỳ lúc nào nữa. Mặc dù quan hệ của Phạm Tĩnh Mang và Nguyệt Hạ rất ổn định, Phạm Tĩnh Mang thường xuyên đến chỗ anh ta ở, nhưng nơi Quyển Nhi là ký túc xá nên không tiện lắm.

Hai người lại có tâm lý bài xích việc đi khách sạn, Quyển Nhi cảm thấy đến một nơi như thế thì tính mục đích cao quá, dường như đến đây chỉ vì muốn làm chuyện ấy mà thôi, cô không thể chấp nhận được.

Còn Đinh Mùi, thường xuyên đi công tác, dễ dàng đặt lưng xuống là ngủ dù ở bất cứ đâu. Nhưng nếu hai người cùng vào đó, anh sẽ cảm thấy không thoải mái ở một nơi không có tính an toàn cao như thế này.

Quan hệ giữa họ lại tiếp tục sự bất ổn vì đứt ngang trước đó. Nhưng trong sự bất ổn ấy lại tìm thấy một điểm cân bằng rất tốt, có vẻ như mối quan hệ không vững chắc ấy đã có thay đổi. Thời gian hai người ở bên nhau có thể coi như đang trong thời gian đếm ngược, vì vậy họ đều bớt e ngại, mà sống thoải mái tùy tiện hơn. Cứ như là ngày tận thế của thế giới sắp đến không bằng, những việc từng làm, những lời từng nói, đối với những người không có tương lai, thì cũng chẳng ảnh hưởng gì.

"Hai người làm gì thế? Chơi trò tình già hay sao?" Tình già là chỉ những mối tình lãng mạn được hình thành từ sự hia tay trước khi tốt nghiệp, mặc dù tình cảnh của Quyển Nhi không phù hợp với hai từ đó, nhưng Phạm Tĩnh Mang vẫn thấy nó có tính so sánh rất cao.

"Chỉ vì không muốn hối tiếc thôi mà, mình rất cảm kích vì anh ấy chịu đối xử với mình như thế." Có thể nắm tay nhau cùng đi tản bộ, tay dắt tay chen lên tàu điện ngầm, muốn ôm lúc nào thì ôm, thích nói yêu lúc nào là có thể nói thật to, thật thoải mái, cảm giác đó ngọt ngào tới mức khiến cô ấy có nằm mơ cũng phải mỉm cười. Mặc dù cười xong tình dậy, sẽ khóc vì giấc mơ đó quá đẹp.

Lần đầu tiên cô hét to lên rằng cô thích anh là trong một buổi biểu diễn liveshow ca nhạc, MC trên sân khấu hỏi lớn: "Các bạn có thích không?".

Phía dưới cô lấy tay làm loa hét theo: "Thích... Đinh Mùi... em thích anh!".

Giữa những tiếng gào thét như sấm dậy ấy, đương nhiên không ai để ý là cô đã hét lên điều gì.

Trên thực tế mọi người còn đang kêu thét một cách điên cuồng, hoặc là vừa nhảy vừa hát không theo một trật tự, một tiết tấu nào cả, say sưa với niềm đam mê của mình.

Người khác không nghe thấy, nhưng Đinh Mùi ngồi ngay cạnh cô không thể không nghe thấy. Bởi vì Quyển Nhi đã hướng về phía anh, dùng hết sức để hét lên, cứ như thể sợ anh không nghe rõ vậy.

"Em điên rồi sao, cô bé ngốc này!" Đinh Mùi kéo Quyển Nhi, ghì chặt đầu cô vào ngực mình không cho cô tiếp tục hét nữa.

Giữa những âm thanh chất chứa xung quanh, giữa những tiếng gào thét dữ dội của mọi người, giọng nói của Quyển Nhi nhẹ nhàng dội thẳng vào tai anh, khiến trái tim anh loạn nhịp.

Đinh Mùi không nói gì, chỉ cúi thấp đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Mặc dù tình cảm đó không ào ạt, mãnh liệt như muốn nhấn chìm anh, nhưng anh có thể khẳng định, Lục Quyển Nhi đáng yêu, đáng thương, thông minh, ngốc nghếch và rất thấu hiểu lòng người.

Những lúc Đinh Mùi đi công tác, hai người chỉ có thể tranh thủ gọi điện cho nhau. Thời gian tốt nghiệp đang đến gần, họ cũng không còn giữ được giọng điệu vui vẻ, thoải mái nữa. Đường như bên trong mỗi người đều có một Tường Lâm Tẩu[1], nhưng lúc muốn giải bày tâm sự thì câu nói điển hình của cô là:

"Em không muốn đi, thật đấy, em không muốn chia tay với anh..." Câu nói đó cùng với tiếng khóc lóc thê lương truyền qua ống nghe tới tai Đinh Mùi, như muốn thử tính nhẫn nại của anh.

"Anh sẽ tới đó thăm em, anh có nhiều cơ hội đến phòng vấn ở tỉnh em."

[1] Tường Lâm Tẩu: Nhân vật trong tác phẩm Chúc Phúc của Lỗ Tấn (1881 – 1936).

Những câu an ủi như thế chẳng mang lại nhiều tác dụng. Quyển Nhi biết, tốt nghiệp cũng đồng nghĩa với việc họ đã đi đến tận cùng của con đường, không còn lý do gì để đi tiếp nữa. Vì vậy, sau mỗi cuộc điện thoại như thế, Quyển Nhi thường rúc mình trong

chăn, khóc lóc thê thảm suốt buổi tối.

Phạm Tĩnh Mang nhìn Quyển Nhi, bất lực nói: "Giờ thì mình đã biết vì sao Nguyệt Hạ lại nói trái tim mình rắn như sắt đá, thiếu nhạy cảm rồi. Biểu hiện của mình chỉ cần bằng một phần một trăm của cậu thì anh ấy có đi cũng yên tâm hơn rất nhiều".

Nguyệt Hạ vừa đi Canada, anh chuẩn bị sang đó học lên Tiến sĩ, trước mắt là ở tạm nhà mẹ. Ba mẹ ly hôn từ khi anh ta còn rất nhỏ, hai người đều đã có gia đình riêng từ lâu. Mẹ anh ta không sinh thêm con nữa, yêu cầu duy nhất của bà khi gửi tiền hỗ trợ việc học cho Nguyệt Hạ là anh ta sẽ sang Canada học, nhưng Nguyệt Hạ lại muốn học ở Mỹ.

Phạm Tĩnh Mang do dự rất lâu, vẫn chưa đồng ý đăng ký kết hôn trước khi Nguyệt Hạ đi. Tương lai, đến anh ấy còn chưa xác định được, cô chỉ muốn giảm bớt mạo hiểm, việc theo anh sang đó thật sự cô không dám khẳng định.

"Hai cậu đâu có giống mình, chỉ là tạm thời chia tay một thời gian, rồi lại đoàn tụ thôi mà." Quyển Nhi không muốn khóc, nhưng nước mắt cứ chảy ra không sao kìm lại được, "Còn bọn mình sẽ là kết thúc".

"Thế thì sao? Mỗi năm sau khi tốt nghiệp vì lý do công việc mà tỉ lệ chia tay còn chẳng phải là rất lớn sao? Có những người họ kiên quyết tới cùng bất chấp là có công việc hay không, nhưng kiên trì như thế đâu có đồng nghĩa với việc mãi mãi không bao giờ chia tay? Ví dụ như mình, giờ chưa nói chia tay, nhưng điều đó không có nghĩa là sau này bọn mình không có khả năng chia tay. Cậu đừng nghĩ mọi việc nghiêm trọng quá."

"Không nghiêm trọng sao?"

"Mình cảm thấy có rất nhiều việc chúng ta không thể kiểm soát được, mà chuyện tình cảm ít nhất cũng chỉ có thể chắc chắn được một nửa. Người mà thứ gì cũng có được quá dễ dàng thì mới đặt chuyện tình cảm quan trọng hơn những thứ khác. Thực ra không có gì nghiêm trọng tới mức ấy đâu, mình thấy tình cảm không phải là chuyện quan trọng nhất."

Những lời Phạm Tĩnh Mang nói cứ như lời của tiên tri vậy, Quyền Nhi nhanh chóng có cơ hội để so sánh cái gì quan trọng hơn. Công việc của cô gấp trực trực đứng vào thời điểm cuối cùng. Thỏa thuận lao động của cô gửi đi gần một tháng mà không nhận được bản ký tên đóng dấu do Đại học J gửi lại.

Cô gọi điện tới phòng Nghiên cứu Đại học J, giáo sư Khổng ở văn phòng phụ trách việc tiếp đón cô khi phỏng vấn, cho dù Quyền Nhi có hỏi gì, bà ta đều trả lời rất nhạt nhẽo, "Không rõ, không biết", thế mà lần gặp mặt trước còn thân thiết kéo tay cô một câu "Tiểu Lục" hai câu "Tiểu Lục".

Công việc của Quyền Nhi, là do hiệu trưởng Đại học J liên hệ với trưởng phòng của phòng Nghiên cứu. Nhà của trưởng phòng đó cô cũng từng tới một lần thậm chí lần trước trưởng phòng còn nhắc nhở cô nếu đến phòng Nghiên cứu làm việc thì phải điều chỉnh phương hướng của mình.

Trước và sau có sự thay đổi thái độ đột ngột như thế, Quyền Nhi biết công việc của cô đã có vấn đề. Cô lập tức liên lạc về nhà, kể lại rõ tình hình với ba mẹ. Việc còn lại là ngồi chờ đợi.

Ba nhanh chóng gọi điện lại cho cô, thì ra trong thời gian nghỉ Quốc tế Lao động mừng Một tháng Năm, bọn họ đã điều trưởng phòng đó ra nước ngoài. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, phòng Nghiên cứu đã có thay đổi lớn, trưởng phòng bị cách chức, một vị phó phòng đã lên chức. Hiện tại do phía trưởng phòng Triệu đang thất thế, việc đưa Quyền Nhi vào là không có khả năng.

Cô chỉ tốt nghiệp Thạc sĩ, quá trình đào tạo lại không phù hợp với yêu cầu. Trưởng phòng Triệu nhận cô vào làm trợ lý nghiên cứu, chứ không phải do thiếu người tài, có cần hay không phải chờ xem người ta nói thế nào đã. Giờ trưởng phòng đương nhiệm nói là không cần nữa, vậy thì bộ phận nhân sự đành phải hủy bỏ kế hoạch tuyển dụng đó đi, việc này đã quyết xong cả rồi. Quyền Nhi sắp tốt nghiệp, thời gian điều chuyển công tác có giới hạn nhất định, xem tình hình này thì mười phần thì tới chín phần công việc của cô không thành">

Trong một đêm mà miệng Quyền Nhi lên đầy nốt nhiệt. Cô không phải là người tức giận nhất, ba mẹ không ngớt gọi điện thoại tới, thương lượng phương hướng giải quyết, hề nói là nói liên miên một hai tiếng đồng hồ không dừng. Vì thế tìm một nơi khác là cách giải quyết duy nhất.

Trưởng phòng Triệu còn đích thân gọi điện cho cô để bày tỏ ý muốn xin lỗi, thậm chí còn khéo gợi ý, sang năm Quyền Nhi có thể thi Tiến sĩ ở chỗ của ông ta, rồi từ từ tìm cách. Việc ông ấy không giúp được gì cho mình mà vẫn dằn dò như thế, Quyền Nhi thấy cũng là đáng quý lắm rồi. Nhưng việc ông ta trì hoãn lần nữa khiến cô lỡ bao nhiêu thời gian, cô không thể không để ý. Cho dù là thế, cô vẫn rất lễ phép nói cảm ơn.

Những lúc Quyền Nhi nhếch nhác khôn khổ, muốn tìm Đinh Mùi để bàn bạc thì hai

ngày liền không thể gọi điện thoại cho anh

được. Lúc cần thì tìm thế nào cũng không tìm thấy, điều này thực sự khiến Quyền Nhi vừa tức giận vừa thất vọng.

Quyền Nhi chán nản thực sự khi phát hiện, Đinh Mùi cứ gặp chuyện mà né tránh đã trở thành định luật.

Việc gấp trước mắt bây giờ là làm một tờ đơn xin tiếp nhận công việc nữa. Công việc kiểu gì cũng phải tìm bằng được. Sáng sớm Cao Mạc đã đến tìm và đưa cô cùng đi. Khi cô chuyển về trường thỉnh thoảng anh lại đến đưa Quyền Nhi ra ngoài ăn cơm.

"Nếu vẫn có thể xin vào được thì em còn nghỉ đến Đại học J nữa không?" Lặng lẽ cùng Quyền Nhi đi lo việc, anh hỏi.

"Sao có thể vào được nữa, anh nói với chú Cao là, không cần tìm cách nữa đâu. Với tình hình hiện nay của em, vào làm việc ở trường đại học là rất khó."

"Không phải là không có khả năng, ở Đại học J anh có một vị sư huynh, đã từng muốn anh sang đây làm." Đi dưới bóng cây, Cao Mạc quay người lại trả lời.

"Anh có muốn về nhà làm không?"

"Có thể về đó gần gũi chăm sóc bố mẹ, có gì là không tốt đâu!" Quan trọng là được quay về cùng cô. Anh trải nghiệm nhiều, khi đối mặt với Quyền Nhi, thứ mà anh có thể thể hiện cũng chỉ là kiên nhẫn chờ đợi và làm một người đồng hành cùng cô. Quyền Nhi từng nói muốn về tỉnh nhà công tác. Vì vậy khi vị sư huynh đó hỏi có muốn vào Đại học J làm không, anh đã nói sẽ suy nghĩ. Vì việc này mà anh đã điều chỉnh lại phương hướng nghiên cứu của mình.

Quyền Nhi lặng người, một lúc lâu. Phải rất lâu sau đó, cô mới nói: "Cao Mạc, anh đúng là đã bị Trịnh Bình Chất làm hư thật rồi, đây chẳng phải là một phương thức lừa đảo hay sao? Việc như thế đâu có dễ dàng gì?"

Trịnh Bình Chất về nước sau anh, sau khi tốt nghiệp anh ta không làm công tác nghiên cứu, mà học chuyên sâu về quản lý.

Về nước theo lời anh ta nói thì là, về đây kiếm sống xem sao, xem rốt cuộc ở đâu dễ kiếm sống hơn. Rất nhanh sau đó anh ta đã đưa ra kết luận, làm quản lý cấp cao cho các doanh nghiệp trong nước thật dễ kiếm sống nhất và quyết định ở lại cắm lều dựng trại.

Những việc này đều rất dễ lí giải, đặc biệt là sau khi quy Trịnh Bình Chất vào loại người lừa lao động, Quyền Nhi thấy việc anh ta về nước để tìm sự an nhàn dễ chịu cũng là điều bình thường. Nhưng sau khi Quyền Nhi nhìn thấy căn hộ mà công ty anh ta bỏ tiền ra thuê cho anh ta ở, so với việc cô và Cao Mạc phải chen chúc ở trong ký túc xá chật chội hàng ngày thì cô bắt đầu thấy khó hiểu.

Một là, cô nghi ngờ Trịnh Bình Chất này liệu có phải là đang âm mưu giờ trò "Brokeback Mountain[2]" gì với Cao Mạc hay không. Vì theo như nhận xét của Phạm Tĩnh Mang thì Cao Mạc nghiêm túc tới tí mĩ, rất dễ bị dụ dỗ dính vào quan hệ đồng tính. Cô đã cạnh khỏe ám chỉ nhắc nhở Cao Mạc rất nhiều

lần, Cao Mạc dường như không nhận thấy có gì là bất thường, nên dần dần Quyển Nhĩ cũng từ bỏ ý định.

[2] Tên một tác phẩm điện ảnh về đề tài đồng tính nam của đạo diễn Lý An

Trịnh Bình Chất đối xử với cô cũng giống cô đối xử với anh ta, không mong muốn giao tiếp với đối phương, thường gặp nhau cũng chỉ gật đầu chào. Nếu không đề ý thì đến gật đầu họ cũng bỏ qua luôn. Đã từng có một lần Cao Mạc để hai người lại trong xe, một mình đi đến phòng Thí nghiệm xử lý công việc, trong khoảng thời gian gần một tiếng đồng hồ đó, hai người không hề nói với nhau một câu nào.

Cũng may là Quyển Nhĩ không có tính hiếu thắng thiên bẩm của bọn con gái, nếu không gặp phải một người bày tỏ thái độ không thích mình như thế, không chừng sẽ đau khổ rất lâu.

Mặc dù không thích Trịnh Bình Chất, nhưng đây là lần đầu tiên sau khi quen anh ta, Quyển Nhĩ bày tỏ quan điểm đó trước mặt Cao Mạc. Quang trọng không phải là ở chỗ cô đánh giá Trịnh Bình Chất thế nào, mà là cô không tán đồng với cách mà Cao Mạc nghĩ ra. Cô đã từng nghe kể khóa trước có một chị vì muốn tìm được công việc tốt, trước khi tốt nghiệp đã có quan hệ yêu đương với một anh bạn cùng khóa, kết quả là cũng tìm được công việc mong muốn. Sau khi chính thức đi làm, chị ta nhanh chóng chia tay với người bạn trai kia để trèo một cảnh cao hơn.

Quyển Nhĩ đương nhiên biết Cao Mạc nghĩ ra cách này, hoàn toàn không phải vì tìm việc cho cô mà đóng kịch. Nhưng Quyển Nhĩ hiểu suy nghĩ của mình, cô sao có thể lấy Cao Mạc như thế, tự dối lòng mình, chỉ để tìm việc. Nếu sau này cô hối hận thì cô có khác gì so với chị bạn kia đâu.

Vì vậy cô đành tỏ ra không hiểu ý nghĩa thật sự mà Cao Mạc muốn nói, nhẹ nhàng phủ định đề nghị của anh.

"Em cứ suy nghĩ đi, vẫn còn thời gian." Cao Mạc nói tiếp, "Anh sẽ không nói gì với ba mẹ hai bên đâu, em cứ yên tâm".

Mặc dù có chút không hiểu ý tốt của anh,

nhưng Quyển Nhĩ vẫn rất lo là Cao Mạc sẽ nói với người nhà. Không thể về tình làm việc là một chuyện, nhưng có cơ hội mà từ bỏ lại là chuyện khác.

Vài ngày qua đi, Quyển Nhĩ không nhắc đến nữa, Cao Mạc cũng làm như chưa từng có chuyện đó xảy ra, giúp Quyển Nhĩ đề ý tới những tin tức tuyển dụng, cùng cô đi nộp đơn khắp nơi.

"Coi như em đã làm được một việc tốt." Trịnh Bình Chất bận rộn cả ngày, cuối cùng cũng có thời gian ngồi ăn cơm, tự nhiên lại chủ động bắt chuyện.

"Với ai?" Cao Mạc bị học sinh tìm đi có việc, một lúc nữa mới quay về, chỉ còn lại hai người bọn họ ngồi ăn cơm, Quyển Nhĩ cười đầy ẩn ý, hiếm lắm mới có một cơ hội thế này, sao cô lại bỏ qua chứ.

Trịnh Bình Chất ném về phía cô ánh mắt như muốn nói điều ấy mà cũng còn phải hỏi.

"Tốt hay xấu, e là anh cũng không thể phán quyết." Quyển Nhĩ chăm chú vào ăn, nhưng điều đó cũng không thể ngăn cản cô từ từ hướng cuộc nói chuyện vào đề tài cô thích.

"Ai có thể, em?"

"Đúng là em quen anh ấy từ rất lâu rồi, nhưng vẫn thấy mình không có tư cách đó." Quyển Nhĩ vội mình oan cho mình, "Hơn nữa, việc của em em còn không rõ thì người khác rõ làm sao được".

"Quen em là do cậu ta xui xẻo."

"Quen Diêu Sênh hay quen anh mới là vận may của anh ấy?"

"Sao tự nhiên lại lôi con bé đó vào đây?" Quyển Nhĩ nghe thấy giọng điệu đó của anh ta, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên

không sai!

Trịnh Bình Chất thấy Quyển Nhĩ cười tới mức có thể gọi là nụ cười gian tà, ánh mắt lộ vẻ tức giận, "Có gì thì em cứ nói thẳng ra đi".

"Là do anh bảo em nói thẳng nhé!" Quyển Nhĩ tức giận tới mức nói một tràng, không thèm ngừng ngắt, "Với thái độ của anh, em chỉ có hai cách suy nghĩ, hoặc là anh thâm yêu Diêu Sênh, hoặc mục tiêu của anh là Cao Mạc".

Trịnh Bình Chất rút thuốc ra, bật lửa châm: "Sao em có thể nhìn ra vậy?"

"Cái gì?"

"Mục tiêu của anh là cậu ta."

Quyển Nhĩ kinh ngạc tới mức rơi cả đũa, cô không thể ngờ Trịnh Bình Chất có ý đồ đen tối đó, mà lại còn dám thần nhiên thừa nhận.

"Anh ấy... anh ấy... thích con gái..." Quyển Nhĩ lắp ba lắp bắp, dường như muốn khuyên anh ta, nhưng lại không biết nói thế nào cho phải.

"Anh biết, cậu ta thích em." Trịnh Bình Chặt nhả khói, nét mặt như muốn nói, đã nói toạc ra rồi thì không cần phải giả vờ hồ đồ nữa.

"Liệu em có định ngăn cản anh mà cùng cậu ta về nhà không?"

Biểu hiện của Quyền Nhi dần dần như khựng hẳn lại, cô ước gì mình đã khâu chặt miệng lại mấy phút trước, không biết từ lúc nào, cô vội vàng vờ tỏ vẻ bình thản. Nhưng cho dù có là cố gắng mím chặt miệng như chưa từng nói gì, cũng không thể Trịnh Bình Chặt ngồi đối diện thu lại lời vừa nói về, để cô có thể làm như chưa từng nghe thấy bất cứ điều gì.

"Nếu em cùng anh ấy về nhà, anh sẽ không nhắm vào anh ấy nữa?"

"Đúng thế, không thể cứ thế theo đuổi về tận nhà được. Hơn nữa em cũng nhìn thấu ý đồ của anh rồi, có thể để anh có cơ hội sao?"

Quyền Nhi càng nghe càng thấy có vấn đề, nhân vật không giống loài người này, sao không lo lắng sốt sắng về Cao Mạc như cô vẫn nghĩ nhỉ!

"Anh trên em phải không?"

Với khả năng của Trịnh Bình Chặt, đương nhiên không có chuyện không thể tiếp tục giả vờ, có điều sắc mặt của Cao Mạc đang đứng sau Quyền Nhi lúc này, đã sa sầm lăm rồi. Cứ cho là anh rất to gan, cũng không thể tiếp tục đắc tội ngay trước mặt người ta được. Hơn nữa cũng không phải vì anh cố ý đắc tội với cậu ta nên mới tham gia vào, "Em nói xem!"

"Em không cần biết anh nói thật hay giả, nhưng không được nhắm vào anh ấy nữa."

"Vậy em đưa cậu ta đi đi."

"Nếu muốn đưa thì cũng là anh ấy đưa em đi, em làm gì có bản lĩnh đó!" Quyền Nhi từ nửa tin nửa ngờ đã biến thành hoàn toàn không tin chút nào nữa.

Đương nhiên điều khiến cô yên tâm nhất chính là nắm đấm mà Cao Mạc rất ít khi sử dụng đã giáng thẳng vào mặt Trịnh Bình Chặt khi anh ta đang định mở miệng nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Vị khách ba lô lang thang

Tháng sáu, một chị học khoa trên đã giới thiệu Quyền Nhi đến làm trợ lý giám đốc bản quyền trong một tập đoàn xuất bản. Trợ lý trước không làm nữa, mà giám đốc bản quyền đó lại là bạn của chị khoa trên này, vì thế chị ấy đã giới thiệu Lục Quyền Nhi – người đang buồn phiền vì vấn đề tìm việc tới mức mụ mị đầu óc.

Đây chưa chắc đã là công việc tốt nhất mà cô có thể tìm được, nhưng do người quen giới thiệu, nên khả năng được tuyển dụng là rất lớn. Chỉ riêng điều này thôi cũng khiến Quyền Nhi từ bỏ đợi vu vơ, những cuộc phỏng vấn, những cuộc thi viết qua năm cửa chém sáu tướng. Lòng tự tin của cô chỉ trong gang một thấc ngắn ngủi, đã bị hao mòn gần hết bởi vô số những lời từ chối không đếm xuể. Lần tuyển dụng mà không cần phải cạnh tranh này, khiến trái tim Quyền Nhi cảm thấy được an ủi rất nhiều. Vì vậy gần như cô cũng chẳng buồn suy nghĩ xem công việc đó có thật sự phù hợp với mình hay không, hay liệu có khả năng phát triển trong tương lai hay không, mà đi thử việc ngay sau khi cuộc phỏng vấn thành công.

Cô đã có công việc, việc quan trọng trước mắt phải suy nghĩ đó là vấn đề nhà ở. Với mức lương của Quyền Nhi, ở chung phòng với người khác hoặc thuê riêng đều có tính khả thi. Nhưng trước khi cô bắt đầu đi tìm phòng, ba có gọi điện thoại tới, muốn cô thuê một căn phòng điều kiện tốt, rộng một chút, tiền thuê phòng ba sẽ trả.

Quyền Nhi hiểu suy nghĩ của ba mẹ, trong mắt người lớn, bất cứ việc gì của con cái mà không được giải quyết ổn thỏa thì ba mẹ đều tự nhận trách nhiệm về mình, cảm thấy ba mẹ không đủ năng lực, khiến con cái phải khổ sở, ảm ức.

Vì muốn ba yên tâm, Quyền Nhi thuê một căn hộ có một phòng khách, một phòng ngủ tương đối rộng rãi. Khi ba mẹ tới thăm, cô có thể ra sofa ở phòng khách nằm ngủ, ba người vẫn có thể ở được.

Căn phòng đó cũng khá cũ, tối và ảm. Nhưng Quyền Nhi cũng vô cùng hài lòng,

một tháng tiền thuê là một nghìn tám trăm tệ, gần ga tàu điện ngầm, quan trọng hơn cả là đi bộ tới đài truyền hình cũng chỉ mất mười mấy phút.

Căn phòng nhỏ nên khi sắp xếp đồ đạc phải hợp lý. Cao Mạc tặng cô tủ lạnh, còn máy giặt là đồ dùng cũ của nhà Nguyệt Hạ. Nguyệt Hạ đi, mặc dù đồ dùng trong nhà Tình Mang không giúp anh xử lý được, nhưng cũng không thể giữ lại. Ba mẹ Nguyệt Hạ sớm đã li dị, căn phòng nhỏ ở thành phố A này là của ông bà nội anh để lại. Dù là để lại cho anh, nhưng cũng không có di chúc về mặt giấy tờ. Chỉ là do anh vẫn sống cùng ông bà, lại không qua lại với

người mẹ ở bên kia đại dương, họ hàng bên này của ba anh mới tạm thời không có hành động gì. Từ khi anh quyết định sang Canada học, họ đã nghiêm nhiên coi như anh sẽ không quay về nữa, việc tranh giành quyền sở hữu căn nhà cũng lộ ra ngoài mặt. Nguyệt Hạ muốn Phạm Tĩnh Mang giúp anh xử lý đồ đạc trong nhà, anh sẽ bán rẻ lại cho ba anh căn hộ này. Không lấy tiền cũng không được, anh ra nước ngoài, không phải lo sinh hoạt phí và học phí, được ở nhà mẹ nhưng có thể bị đá ra đường bất cứ lúc nào, điều này anh

Ngoài tủ lạnh, Quyền Nhĩ còn mang từ nhà Nguyệt Hạ về một bộ sofa và chiếc giá sách. Bộ sofa bọc vải màu tím nhạt và chiếc giá sách kiểu Bắc Âu màu trắng khiến căn nhà của Quyền Nhĩ như sáng bừng lên.

Hai thứ này trước kia do Phạm Tĩnh Mang mua, là tâm huyết của cô, không mang đi được nhưng cũng không nỡ bỏ lại, đành tặng cho Quyền Nhĩ. Cô phải đợi xem Nguyệt Hạ chọn vào học trường nào ở bên đó, rồi mới có thể bắt tay vào làm thủ tục xuất cảnh của mình bên này. Hai người bọn họ chỉ có thể có hai kết cục, hoặc là cô đi theo anh sang Canada, hoặc là chia tay. Mà cho dù là kết cục nào thì đồ đạc cô cũng không thể mang theo, vì vậy tặng cho Quyền Nhĩ cô thấy yên tâm hơn.

Quyền Nhĩ đi mua một chiếc giường mới, lại mua thêm mấy thứ lặt vặt nữa, màu sắc thống nhất, hài hòa. Cô chuyển hết đồ ở ký túc xá ra, bắt đầu cuộc sống mới.

Những việc này nhìn thì có vẻ to tát nhưng từ lúc quyết định thuê phòng cho tới lúc chuyển vào ở, tổng cộng cũng chỉ mất khoảng ba ngày. Một mặt là bỏ nhiều tiền như thế ra thuê một căn hộ, không vào ở ngay thì cũng thật đáng tiếc; mặt khác, ở trong ký túc xá đi làm không tiện, từ xe bus phải đổi sang tàu điện ngầm, rồi lại đổi thêm một lần xe bus nữa, mỗi ngày phải mất gần hai tiếng đồng hồ. Nghe nói, khoảng nửa năm nữa công ty sẽ chuyển về gần ga tàu điện ngầm, quãng đường hai tiếng đồng hồ của cô sẽ chỉ còn khoảng hai mươi phút, xem ra ngày đó cũng đáng mong đợi.

Sau khi chuyển nhà xong, cô mời những người bạn đã giúp mình đến ăn cơm. "Hôm nay, vô cùng cảm ơn sự giúp đỡ của mọi người, ăn uống no say, ăn nhiều phúc

nhieu", Quyền Nhĩ đi cụng ly với từng người

một, riêng Trịnh Bình Chất ngồi bên cạnh là cô lờ đi.

Quyền Nhĩ không muốn trẻ con như thế, nhưng đối với người sau khi tự làm gãy móng tay của mình rồi lại tìm ra một góc nằm ngủ khéo như anh ta, Quyền Nhĩ không thể bày tỏ lòng biết ơn được. Người đến giúp cô do sự chỉ đạo của phụ huynh như Khúc Đông Quang còn làm nhiều hơn anh ta.

Lần trước sau khi hai người nói chuyện xong, Trịnh Bình Chất dường như đã phát hiện ra thứ gì đó rất thú vị khi giáp mặt Quyền Nhĩ, mỗi khi gặp nhau anh ta đều tỏ ra yếu điệu. Ban đầu Quyền Nhĩ còn coi như không nhìn thấy, cho tới khi anh ta diễn quá lên, mới tỏ ra ngại ngùng, "Xem ra anh cũng coi em là người nhà rồi, nên tính cách thật thà thế nào mới không cần che giấu nữa. Có điều nói thật, lúc đầu em nghĩ anh là... kết quả anh lại là...

Quyền Nhĩ cố ý không nói hết câu còn khiến anh ta tức nghẹn. Từ đó về sau mỗi lần gặp cô, Trịnh Bình Chất đều làm mặt như người bị mắc nghẹn và có vấn đề về tiêu hóa vậy.

Do đó Quyền Nhĩ cho rằng, mình không chúc rượu anh ta, đối với anh ta cũng là việc tốt. Nhờ khi anh ta uống ly rượu cô rót, lại chết vì nghẹn thì sao?

Buổi tối La Tư Dịch ở lại. Ai cũng biết là hai cô sẽ nói chuyện cả đêm nên đều biết ý tản về sớm.

Hai người nằm sát vào nhau, im lặng một lúc, La Tư Dịch mới nói: "Sao mình cứ có cảm giác cậu không vui, là vì Đinh Mùi?"

"Không phải, anh ấy đi công tác rồi".

Đúng là cô không vui, nhưng nguyên nhân hoàn toàn không liên quan gì đến Đinh Mùi. Từ lúc tìm công việc cho tới khi tìm nhà ở, Đinh Mùi không tham gia bất kỳ ý kiến nào. Thái độ của anh rất rõ ràng, đây hoàn toàn là việc của Quyền Nhĩ, lựa chọn thế nào đều do cô tự quyết định, anh vô can.

Những điều này ngay từ khi bắt đầu cô đã có thể đoán được, nên mặc dù cũng có chút không dễ chịu nhưng cô hoàn toàn không để trong lòng. Anh có để ý chăm lo cho cô hay không thì chẳng phải cô cũng vẫn phải sống hay sao?

"Mình chỉ không thể ngờ rằng, mình lại không vui như mình nghĩ. Rời xa trường học, có một chốn đi về của riêng mình ở thành phố này lại không khiến mình cảm thấy vui hơn."

"Làm gì thế, đang là mùa hạ mà, đừng có lời kiểu nổi buồn man mát mùa thu ra."

"Buổi sáng, mình xuống dưới nhà đứng đợi các cậu, người qua người lại rất nhiều, trên khuôn mặt của mỗi cô gái đều rạng rỡ nụ cười tươi sáng khiến mình cảm thấy nụ cười đó lâu rồi mình không có. Mình vội vàng lớn lên, chỉ biết nhìn anh ấy, không biết từ khi nào mình đã không quan sát bản thân mình một cách chăm chú cẩn nữa?"

"Giờ hãy bắt đầu tự chăm sóc cho mình đi cũng đâu có muộn! Cậu mới bao nhiêu tuổi chứ!" Đúng là đối với một người đi học sớm như Quyền Nhĩ, năm nay cô cũng chỉ bằng tuổi những sinh viên chính quy mới tốt nghiệp.

"Mình vừa đứng trước gương và tự ngắm mình rất lâu, đã thử cười, nhưng cố gắng thế nào cũng không thể giống như nụ cười của họ nữa." Cô nhớ đến khuôn mặt cười tươi như trăng rằm đó, nhớ tới ánh mắt dịu dàng, trong lòng cảm thấy nuối tiếc vô cùng. Tất cả những gì thuộc về độ tuổi này, cô đã bỏ lỡ rồi, chúng đã trôi qua khi cô không nhận ra.

La Tư Dịch vỗ vỗ tay Quyển Nhĩ, biết rằng cô bạn mình chỉ tự thương cảm nhất thời mà thôi. Có thể cười thì sao chứ, Đinh Mùi có biết thương thức không?

"Tiểu La, cậu có từng hối hận khi còn đi học, đã không ở bên Sách Lang không?"

"Ít nhiều cũng có. Nhưng nếu không có sự chia tay khi ấy thì lúc này chưa chắc mình đã hạ quyết tâm để lấy anh ấy."

Mặc dù thu nhập hiện nay của Sách Lang rất khả quan, nhưng rất không ổn định. Dường như gần đây công việc không được thuận lợi, sau khi hết giờ làm hoặc là anh về nhà nhưng im lặng không nói gì, hoặc là ra ngoài uống rượu với bạn, rất muộn mới về.

La Tư Dịch biết đó là do gia đình cô đã tạo áp lực quá lớn với anh, đến việc đưa cô đi theo cũng khiến anh cảm thấy không thoải mái. Chỉ mong cho những khó khăn trong công việc của anh sớm qua đi, cô sẽ thuận tiện hơn trong việc điều hòa quan hệ giữa anh và gia đình mình. Thực ra ba mẹ cô cũng rất quan tâm anh, nhiều lúc còn gọi cô đến lấy những món ăn mà anh yêu thích về. Lúc về nhà cũng rất biết cách tiếp chuyện anh, có điều nội dung câu chuyện lại giống như soi mói bói móc, nghe chẳng vào tai chút nào.

Cả hai bên cô đều không nói được, chỉ cố gắng hành động thận trọng hơn thôi.

"Hai cậu lại cãi nhau sao?"

"Không." Giờ thì không cãi nhau được nữa, trở thành người một nhà nên cũng có nhiều việc phải suy nghĩ hơn. Quá mong

muốn mình sống hạnh phúc cho người khác

thấy nên những lời muốn nói đều phải nuốt vào trong. Nhưng sự thanh bình bề ngoài này có thể duy trì được bao lâu nữa? La Tư Dịch như đã nhìn thấy những vết nứt trên đó cứ dần dần to lên.

"Sáng mai mình đánh cho cậu một bộ khóa, muốn đến lúc nào thì cứ đến." Quyển Nhĩ biết, giờ Tiểu La không có chỗ nào yên tĩnh để giải bày tâm sự nữa">

"Mình đến đây, anh ta thì sao?" Anh ta ở đây là muốn nói tới Đinh Mùi. Chuyện với Đinh Mùi, cô chưa bao giờ giấu Tiểu La.

"Anh ấy sẽ không đến đây đâu."

Ngày mà Quyển Nhĩ quyết định thuê căn hộ này, cô có gọi điện cho Đinh Mùi. Anh vừa nghe nhắc đến tên của khu chung cư, đã tỏ ý muốn Quyển Nhĩ chuyển sang chỗ khác. Quyển Nhĩ hỏi anh tại sao chỗ này lại không được, nhưng anh không nói.

Quyển Nhĩ vì đi tìm nhà, đã phải bận rộn gần nửa tháng. Lên mạng tìm, gọi điện, sau đó những ngày nghỉ đều chạy khắp nơi để tìm phòng. Khó khăn lắm mới chọn được căn phòng này, cũng đã nói với ba mẹ cả rồi, bảo cô không được hỏi lý do mà phải chuyển đi nơi khác, cô không làm được.

Trong thời gian chuyển nhà, cô nghĩ mình đã tìm ra nguyên nhân mà Đinh Mùi không thể nói ra kia. Những người ra vào khu chung cư này, nhìn mặt rất quen, những khuôn mặt đó chỉ có thể gặp trên ti vi mà thôi, mặc dù không nổi tiếng nhưng với Đinh Mùi mà nói, cũng có thể gọi là người quen. Vì vậy anh ấy có không đến thì cũng không trách được người khác, ai bảo cô tự cho mình là thông minh.

Dừng một lát, La Tư Dịch mới nói, "Sao cứ nói đến chuyện gì cũng không thể nói tiếp được thế?"

"Bởi vì xung quanh bọn mình đều là những ngõ nhỏ, mà lại là ngõ cụt."

"Công việc thì sao, cũng không thuận lợi?"

Qua ba năm, công việc của La Tư Dịch đã tương đối ổn định. Do biểu hiện xuất sắc, dưới cô ấy còn có mấy nhân viên nữa, phụ trách một mảng công việc. Gần đây cô đang suy nghĩ để nhảy việc. Nhân lúc đang kiểm được tiền thì cố gắng kiếm, sau khi chuyển đến đơn vị công tác mới, sinh một đứa con và nuôi nó khôn lớn, có cơ hội tốt lại nhảy. Công việc đối với cô ấy mà nói, chưa bao giờ là vấn đề. Nhưng đề tài này, không thể nhắc tới khi ở nhà, cô không muốn Sách Lang không vui.

"Công việc vẫn ổn, dần dần cũng quen việc rồi, áp lực vẫn rất lớn. Lúc học thì chỉ mong tới kỳ thi là xong. Còn khi bắt tay vào làm việc, mới thấy thi cử không phải là chuyện đáng sợ nhất. Đáng sợ là những sợi dây thắt vòng trong vòng ngoài quanh cổ, mà không biết đến khi nào mới tháo ra được."">

"Đến mức vậy sao? Có phải cậu không thích việc này? Làm công việc mình thích, mới cảm thấy vui vẻ."

"Mình nghĩ cứ làm một thời gian nữa, mình thích gì, đến mình còn không biết nữa là."

Có căn hộ của riêng mình, bắt đầu bước chân vào xã hội, bắt đầu làm việc, bắt đầu một cuộc sống độc lập.

Mặc dù Quyển Nhĩ thấy rất lơ mơ, rất chán nản, nhưng vẫn chỉ biết dựa vào bản thân mình để bước những bước đầu tiên.

Lần đầu tiên Đinh Mùi đến nhà cô, là vào một đêm rất khuya. Lúc đó là hai hay ba giờ đêm, Quyển Nhĩ cũng không nhớ rõ nữa. Đầu tiên là điện thoại di động của cô đổ chuông, cô nhắc máy thì nghe thấy giọng Đinh Mùi, "Em ở khu nhà nào, số nhà?"

Quyển Nhĩ ngủ say tới mức không thể phân biệt được là mơ hay là thật, bị anh giật tới hai lần mới đọc được địa chỉ cho anh nghe. Đúng là có người bấm chuông cửa, lúc đó cô mới dám tin tất cả đều là thật.

Buổi tối hôm đó, hình như Đinh Mùi đã uống kha khá, cho nên cũng không gầy vò cô nhiều, rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Nhưng cũng chính lần này đã khiến Quyển Nhĩ sáng hôm sau suyết chút nữa thì không dậy nổi. Lâu quá rồi không làm chuyện đó, các bộ phận trên người cô đều đang tố cáo rằng chúng không thích ứng được.

Cô miễn cưỡng ra khỏi giường, vội vội vàng vàng đi tới công ty để quẹt thẻ, lúc đó cô mới nhớ ra, tối qua thậm chí họ còn không nói với nhau câu nào. Là cô không hỏi hay anh không trả lời? Cô quên mất rồi. Thật đơn giản, quan hệ của hai người phát triển tới cuối cùng, ngày càng đơn giản, đến việc trao đổi trò chuyện cũng bị lược bớt đi, vốn thứ duy trì quan hệ của hai người cũng không phải là những thứ đó. Nhưng rốt cuộc thì là gì? Bản thân Quyển Nhĩ cũng không tìm ra đáp án.

Giờ nghỉ trưa, đoán rằng anh cũng đã dậy, Quyển Nhĩ gửi tin nhắn "Trong nhà có mỳ ăn liền".

Đinh Mùi trả lời, "Anh đi công tác rồi, đã khóa cửa."

Từ sau lần đó, thỉnh thoảng Đinh Mùi lại đến vào giữa đêm. Quyển Nhĩ bị anh áp đặt thời gian, không hề hẹn trước, thực sự cô rất bất bình bởi việc đó ảnh hưởng đến gi

ngủ của cô. Hoặc là không ngủ được, hoặc là ngủ rồi giữa đêm đột nhiên phải tỉnh dậy. Giờ không giống như hồi còn đi học, nếu buổi tối không ngủ đủ giấc, ban ngày còn có thể ngủ bù, đã đi làm thì dù có mệt mỏi, buồn ngủ cũng vẫn phải chịu đựng. Một thời gian qua đi, cô cảm giác mình thức nhiều tới mức không thể chịu đựng hơn được nữa.

Quyển Nhĩ đành chủ động đưa cho Đinh Mùi một bộ chìa khóa. Chìa khóa cô vốn cũng đã chuẩn bị từ trước, nhưng cô hy vọng anh sẽ hỏi cô, hoặc sẽ dùng cách nào đó lên lút đánh lấy một bộ. Kết quả là sự nhiệt tình của cô bị ngược đãi.

"Đưa anh làm gì, anh không cần." Đinh Mùi cũng cảm thấy mình đã nặng lời, bèn giải thích thêm, "Để ở chỗ anh, chưa kịp dùng thì đã rơi mất rồi". Anh nói là làm rơi mất thì cũng không chính xác lắm, có điều khi muốn dùng đến sợ không tìm thấy. Anh đi phỏng vấn, không ngồi cố định một chiếc xe, lúc ra hiện trường đồ đạc mang theo rất nhiều và đều để trong xe cả. Nhiều hôm vội quay về đài cắt phim, quên thứ gì đó trên xe cũng là chuyện thường tình. Có quay lại cũng không tìm thấy, lại quá phiền phức. Vì vậy anh đã tự tạo cho mình thói quen, chỉ mang theo người tiền và đi động, thêm bất kỳ thứ gì cũng trở thành gánh nặng.

"Anh cầm đi, anh không cầm, em không ngủ được." Quyển Nhĩ day day đầu mình lúc này đang đau như búa bổ, quyết định phải tranh cãi một lần.

"Đến mức đó sao?" Đinh Mùi đón lấy bộ chìa khóa, móc vào ở bao điện thoại, "Anh phải nói trước, đây không thể coi là bộ cuối cùng đưa cho anh đâu đấy".

"Biết rồi!" Chìa khóa để ở chỗ La Tư Dịch thì còn có khả năng được dùng đến. Đối với người không thường xuyên đến này, anh ấy không gõ cửa bấm chuông đã cảm ơn trời đất lắm rồi.

Thường xuyên bị đánh thức dậy giữa đêm, dần dần cô cũng quen với giờ giấc sinh hoạt như thế. Những lúc anh rảnh rỗi cũng giúp Quyển Nhĩ thu xếp đồ đạc trong phòng, nấu cơm. Anh cũng đến đón Quyển Nhĩ khi hết giờ làm, cũng có lúc hai người cùng nhau ăn cơm, đương nhiên những giây phút như thế vô cùng hiếm hoi.

Quyển Nhĩ đã trải qua thời gian rèn luyện lâu như thế, đã không còn ngu dốt và nông cạn như lúc ban đầu nữa, không phải hoàn toàn lơ đãng, nhưng cũng không còn cảm thấy vui mừng tốt độ khi thấy anh làm gì cho mình nữa.

Tại sao lại như thế? Quyển Nhĩ không bao giờ việc anh qua lại chỗ mình thường xuyên là cô đã có được anh. Đinh Mùi có được chìa khóa nơi cô ở, những lúc đi công tác về anh sẽ về thẳng nhà cô, nhưng rõ ràng là anh không coi nơi đó là nhà của mình. Đi đi về về, những gì anh để lại chỗ cô cũng chỉ là một, hai bộ quần áo anh mang theo để thay khi đi công tác mà thôi. Nếu tạm thời anh có nhiệm vụ gì đó, sẽ đi khỏi chỗ cô, mang theo cả túi xách, tới lúc đó thì căn phòng không còn chút dấu vết gì về việc anh đã từng đến ở.

Cùng anh tạm trú ở đây, Quyển Nhĩ hiểu rất rõ rằng, quan hệ của hai người cũng chỉ mang tính tạm thời, không có khả năng phát triển lên nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tất cả rồi sẽ qua đi

Phương thức tiếp xúc thay đổi, mô hình mới cũng sẽ biến dạng.

"Hôm nay anh thế nào?" Lúc ăn cơm tối, Đinh Mùi làm như vô tình hỏi. Hôm nay là lần đầu tiên anh làm người dẫn chương trình cho chương trình truyền hình trực tiếp kéo dài suốt mười giờ, biểu hiện tốt xấu thế nào có ảnh hưởng rất lớn tới tương lai sau này. Mặc dù khi xong xuôi mọi người đều khen tốt, nhưng anh vẫn muốn nghe ý kiến của Quyển Nhi. Đối với anh, cô mới là người có uy tín.

Quyển Nhi cúi đầu uống nước cạnh, rồi ngồi thẳng người lên, sắp xếp từ ngữ xong mới nói: "Rất tốt, lúc mở màn có vẻ hơi căng thẳng, sau đó thì tự nhiên hơn".

Cô đâu có biết anh thể hiện tốt xấu thế nào. Sáu giờ sáng đã phát trực tiếp, sau khi Đinh Mùi ra khỏi nhà, cô đã đặt đồng hồ báo thức nhưng vẫn không thể dậy được. Cô tới công ty lén lút mở một cửa sổ nhỏ không để sắp phát hiện ra, nhìn được hình nhưng không nghe được tiếng.

Thình thoảng vừa làm việc vừa liếc mắt nhìn, nhưng lúc cô nhìn thì người xuất hiện trên màn hình chưa chắc đã là anh. Cô định buổi tối sẽ xem lại phần tin tức, không ngờ anh không đi uống rượu mà lại về thẳng nhà.

"Tự nhiên?" Chương trình anh làm là về buổi biểu diễn trên không của phi cơ, tất cả số liệu đều phải học thuộc trong vòng ba ngày, trước lúc ra dẫn chỉ được liếc qua một lần, không mắc phải sai lầm nào đã là quá may mắn rồi. Việc dẫn còn phải kết hợp với tình hình ở hiện trường, anh đã lo lắng căng thẳng từng giây từng phút, không hề cảm thấy mình có gì đó gần với từ tự nhiên mà cô nhận xét.

"Anh tự nhiên hơn em nghĩ nhiều, khả năng ứng biến của anh tốt hơn em nghĩ."

"Em nói cụ thể xem, tốt ở chỗ nào?" Đinh

Mùi thấy có hứng, buông đũa hỏi cô.

Cụ thể, lấy cái gì để cụ thể đây? Gần đây nhất có xem kỹ những tin anh đưa là từ bao giờ, một tuần hay là một tháng trước? Quyển Nhi cũng không nhớ rõ nữa.

Công việc bận rộn, ở nhà lại không có ti vi. Máy tính ư? Đã ngồi máy tính cả ngày ở công ty, về nhà không muốn mở máy ra nữa. Đinh Mùi vẫn theo thói quen, người đầu tiên anh báo giờ tin anh đưa được phát sóng là cô, cô dành thời gian xem qua, rồi nói ý kiến của mình cho anh biết. Nếu cô không xem, cũng sẽ gửi tin nhắn đại loại như "Rất tốt", "Rất hay". Một thời gian sau, số lần làm cho có lệ của cô càng lúc càng nhiều, nhiều lúc có thời gian nhưng cô cũng không muốn mở máy ra để xem, chỉ cần trả lời tin nhắn cho anh một cách hết sức máy móc là xong.

Giờ là lúc dù phải đối mặt với trông, cô có muốn không hoảng hốt cũng khó, "Là những gì em vừa nói đấy thôi".

"Em không xem?" Mặc dù là câu hỏi, nhưng giọng anh nghe như khẳng định.

"Có xem một ít." Cô tự nhiên không nghĩ ra điều gì để nói, vậy thì đành thừa nhận thôi.

"Xem buổi trưa?" "Buổi sáng."

Buổi trưa, cô đúng là đã tự đấu tranh với chính bản thân mình mất một lúc, rốt cuộc là đi ăn cơm cùng đồng nghiệp hay ngồi nhịn đói trước màn hình máy tính. Tòa nhà công ty cô đặt trụ sở vừa có nhà ăn lại có khu vực ẩm thực, vì thế không được mang cơm vào văn phòng. Chủ nhiệm ban của cô là lớp người đi trước, cô rất nhiều lần nhìn thấy chị ta vội vàng nuốt chiếc kẹo trong mồm. Ngang nhiên ăn uống ở khu vực làm việc là không được phép. Vì vậy người không ăn sáng như Quyển Nhi, đành thuận theo yêu cầu của cái dạ dày, đến nhà ăn ăn một bữa trưa no nê. Cô ăn rất nhanh, vội vàng quay về văn phòng, vẫn còn một tiếng nữa để xem kênh tin tức, thế mà tự nhiên bị sắp sai đi làm chân chạy vặt. Không phải cô không muốn xem, mà là không thể xem!

"Được lắm!" Đinh Mùi không nói nhiều, ném đũa xuống bàn rồi đi vào phòng lúc sau, anh mặc quần áo, cầm theo túi xách, trong chớp mắt đã ra khỏi cửa.

Quyển Nhi vẫn ngồi đó chậm chậm ăn tiếp, đôi đũa anh ném ra giữa bàn dường như không khiến cô mất ngon.

Đinh Mùi dùng tay trên cửa, thấy Quyển Nhi vẫn không thèm để ý tới mình, đành mở cửa, cứ thế mà bỏ đi. Rõ ràng là do anh tự bỏ đi, rõ ràng anh là người có thể vút lại cô ấy bất cứ lúc nào, nhưng sao anh cảm thấy thật ảm ức, cứ như là anh bị đuổi đi vậy.

Còn Quyển Nhi, hoàn toàn không vô cảm như cô thể hiện, cửa vừa đóng, nước mắt cô đã lăn dài trên má. Vốn cô có rất nhiều cách để có thể khiến anh vui, tiếp tục nói dối cũng được, còn tốt hơn rất nhiều lần những câu trả lời ngắn gọn và gần như không còn kiên nhẫn như vừa rồi.

Nhưng dường như có thứ gì đó điều khiển thần kinh của cô, khuyến khích cô làm việc gì đó thật náo loạn, xé toạc tất cả mọi thứ ra.

Cô rất chán bản thân mình như vậy, vô

có gây sự là hành động cô coi thường

nhất. Nhưng nếu không gây sự, cô có cảm giác mình đang cào tường trong chiếc giếng cạn cho tới chết. Đinh Mùi chính là khoảng trời trên đầu cô lúc đó. Một thời gian dài, anh cho rằng cô đã thích ứng với cuộc sống như vậy, vì vậy anh sẽ không thay đổi, không điên điên khùng khùng mà giáo huấn cô. Ngược lại, anh toàn sử dụng chiến tranh lạnh, khiến cô tuyệt vọng. Anh không bao giờ khiến cô phải xấu hổ trước mặt mình, không buông những lời tuyệt tình, nhưng lại khiến cho trái tim Quyển Nhi, dần dần trở nên lạnh lẽo.

Những gì Đinh Mùi làm cho cô cũng chỉ là khoảng thời gian ngắn ngủi anh đã dành cô trước khi tốt nghiệp đó. Đối với anh mà nói, đã từng tận tâm thì cũng có nghĩa là đã tận tâm hết sức rồi. Thứ Quyền Nhĩ muốn không chỉ là sự yêu thương nhất thời, mà là tất cả tình yêu của anh.

"Em là ai?"

"Lục Quyền Nhĩ?"

"Lục Quyền Nhĩ là gì của anh?"

Đề tài loại này không thể tiếp tục được nữa. Hoặc là Đinh Mùi sẽ dùng hành động của anh để bịt chặt miệng cô lại, hoặc là anh sẽ chuyển sang đề tài nói chuyện khác hoặc thay đổi khái niệm, không lần nào anh cho Quyền Nhĩ được toại nguyện. Quyền Nhĩ cũng đã từng nghĩ, liệu có phải c thể hiện sự mong muốn được thừa nhận quá mức, quá cần việc anh thừa nhận anh cũng yêu cô, vì thế anh sẽ không bao giờ nói cho cô nghe. Cho dù không phải xuất phát từ trái tim, cho dù chỉ là nói để cho cô được vui, anh sợ cô sẽ cho là thật.

Anh không thừa nhận bằng lời, mà qua hành động cũng thường xuyên chỉ rõ quan hệ giữa hai người, dường như anh sợ Lục Quyền Nhĩ ở lại thành phố A là để trói buộc anh.

Cô chuyển đến không lâu, ba mẹ nói rằng cuối tuần sẽ đến thăm cô. Mấy ngày đó Đinh Mùi vừa ở bên ngoài trở về, chủ yếu đang trong thời gian làm hậu kỳ, nên anh thường xuyên ở nhà cô đợi. Quyền Nhĩ vừa đặt ống nghe xuống, anh đã thu dọn xong đồ đạc và đi luôn trong tối hôm đó.

Việc anh đi là đương nhiên phải đi, nếu ba mẹ phát hiện Đinh Mùi ở lại chỗ cô, e rằng cô sẽ bị ba mẹ đóng gói mang thẳng về nhà. Nhưng anh không hề lưu luyến một chút nào, nhắc chân là đi luôn, khiến cô không khỏi chạnh lòng. Vài hôm sau vô tình phát hiện ra anh còn rất nhiều thứ bỏ quên ở đây, dao cạo râu, tất, cốc đánh răng, cốc uống nước, quần áo ngủ... Lúc thu dọn xong, Quyền Nhĩ không kìm nén được cảm xúc. Anh mới ở được vài tối thôi, đã để lại bao nhiêu là dấu tích như thế. Nếu thật sự có một ngày, anh đi khỏi đây mãi mãi, những dấu tích lưu lại trong trái tim cô không biết phải bao lâu cô mới thu dọn hết những thứ sót lại đó.

Nửa năm trước đó cô đã nhận ra vị trí thực sự của mình đối với Đinh Mùi.

Việc này kể ra cũng rất có kịch tính. Hôm đó là cuối tuần, Khúc Đông Quang tìm cô có việc, hai người hẹn gặp nhau ở nhà hàng Kentucky gần đó. Thật trùng hợp, Khúc Đông Quang bước vào không bao lâu thì Quyền Nhĩ nhìn thấy Đinh Mùi cũng vào cùng với một cô gái. Lúc đó là khoảng hai giờ chiều, chắc hai người bọn họ phụ trách việc đi mua đồ ăn trưa mang về cho tổ của mình.

Quyền Nhĩ cười tí cả mắt nhìn Đinh Mùi, hiếm khi được nhìn thấy anh ở bên ngoài như thế này, cảm giác rất mới mẻ. Anh ấy có vẻ rất nhàn nhã thông dong, lùi nửa bước đứng đằng sau cô gái kia. Nói là cô gái nhưng thực ra cũng rất khó xác định, cô ta thuộc loại xinh đẹp điển hình mà Quyền Nhĩ hiếm khi tiếp xúc, khuôn mặt được trang điểm kỹ lưỡng, khó có thể đoán được tuổi thật. Đôi mắt gần lông mi giả của cô ta cứ nhìn Đinh Mùi chớp chớp liên hồi, cười rất tươi, khiến Quyền Nhĩ cảm thấy cô ta chắc chắn còn rất trẻ.

Hai người chọn đồ rất lâu, cô gái kia thỉnh thoảng lại quay đầu lại hỏi Đinh Mùi câu. Sau đó vẫn là Đinh Mùi nắm lấy cánh tay cô ta kéo ra, anh gọi đồ và nhanh chóng thanh toán tiền. Bọn họ không mang đồ về như Quyền Nhĩ nghĩ, mà Đinh Mùi tay bê khay đồ ăn của mình, đi theo sau cô gái kia vào bên trong.

Bọn họ vừa ngồi xuống thì Quyền Nhĩ lại nhấp nhòm không yên. Rõ ràng là Đinh Mùi có nhìn thấy cô, nhưng không hề biểu lộ điều gì, coi cô như chỗ ngồi đã bị đóng đinh, bước qua là xong.

"Sao thế, quen à?" Khúc Đông Quang ngồi quay lưng ra cửa, nhìn theo ánh mắt của Quyền Nhĩ – Đinh Mùi ngồi ở vị trí gần cửa sổ phía trong cùng.

"Bạn học." Quyền Nhĩ cảm thấy tâm trạng không vui khi chỉ có thể giới thiệu với người khác rằng anh là bạn học của mình.

Đinh Mùi ngồi không xa lắm, Quyền Nhĩ có thể nghe thấy giọng họ trò chuyện với nhau. Chất giọng trầm của Đinh Mùi kèm theo tiếng cười nũng nịu của cô gái kia khiến Quyền Nhĩ nghe mà nhức nhối.

"Không thân lắm thì cũng nên qua chào hỏi, dù gì cũng đã nhận ra nhau rồi." Khúc

Quang Đông nói với Quyền Nhĩ lúc này

đang ngồi đối diện anh với tâm trạng bất an.

Đúng, đó cũng là phép lịch sự tối thiểu mà, Quyền Nhĩ lập tức đứng dậy đi về phía Đinh Mùi.

Đinh Mùi không hề nhìn cô, nhưng cô để ý thấy anh hơi nhàu mày, rõ ràng không hề hoan nghênh việc Quyền Nhĩ xuất hiện không đúng lúc.

"Anh Đinh Mùi, thật trùng hợp!" Quyền Nhĩ thừa nhận, giọng cô có phần hơi khoa trương, khoa trương hơn là vẻ mặt của cô. Bởi vì không biết thể hiện niềm vui thế nào cho phải, cô chỉ có thể cười rất tươi để lộ hàm răng đều tăm tắp.

"Đúng thế, thật trùng hợp."

Đinh Mùi vẫn ngồi đó, chỉ hơi ngẩng đầu lên, chỉ vào Quyền Nhĩ giới thiệu: "Bạn học đại học với anh". Chỉ một câu nói đó, anh đã thể hiện rõ sự xa gần

của mình.

"Chào bạn, tôi là Triệu Kỳ." Cô ta đứng dậy gật đầu nhẹ với Quyền Nhĩ tỏ ý chào hỏi, sau đó lại nhìn về phía sau Quyền Nhĩ, "Bạn đi một mình à? Ngồi cùng bàn với bọn mình luôn đi."

Khúc Đông Quang hiểu và quan tâm đưa cô về tận nhà, xoa xoa đầu cô rồi đi, không hỏi bất cứ câu nào.

Quyền Nhĩ về đến nhà liền gửi một tin nhắn cho Đinh Mùi: "Cô ta là ai?". Quyền Nhĩ liên tục gửi tin nhắn tới nhưng mãi không thấy Đinh Mùi trả lời.

Đến giữa đêm, Quyền Nhĩ mới nhớ ra là mình có thể gọi điện cho anh. Nhưng bấm số gọi đi, điện thoại của anh đã tắt máy. Mùi vị của sự chờ đợi thật đau khổ, Quyền Nhĩ tự nể nang mô chán ghét mình và suy nghĩ rất nhiều, cho tới tận gần sáng cô mới thiếp đi.

Hôm sau là Chủ nhật, thứ Hai Quyền Nhĩ vẫn không liên lạc được với Đinh Mùi. Chiều thứ Hai đi làm về, cô mới gặp Đinh Mùi khi anh đang chuẩn bị mang theo đồ đạc ra khỏi nhà.

"Anh đi đâu?" "Công tác."

"Cô ta là ai?" Quyền Nhĩ túm lấy túi của anh. Hai người nói nói cười cười bị cô bắt gặp tại trận, cô không thể coi như không có chuyện gì xảy ra. Huống hồ suốt bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên cô hỏi chuyện của anh, anh đừng mong mà thoát được.

"Em không thấy chán sao?" Đinh Mùi cảm thấy hơi hận vì đã đến đây.

"Chê em phiền phức phải không, vậy ai không phiền, cô ta?" Câu nói này rõ ràng là oán trách.

"Nếu anh nhắc chân đi, em sẽ ngồi bệt xuống đất có phải không?" Đinh Mùi thẳng tay ném chiếc túi xuống đất, không giành giật với Quyền Nhĩ nữa.

Quyền Nhĩ buông chiếc túi ra, đổi lại túm lấy vạt áo của anh. Chiếc áo sơ mi mới này là của cô vừa mua cho anh, tốn của cô những năm trăm tệ. Cô vừa được lĩnh lương, vừa đứng lúc nghe anh kể bạn bè đồng nghiệp chê anh ăn mặc quá cổ lỗ và cũ kĩ. Vì thế cô đi dạo phố suốt một ngày trời, chịu khó nghiên cứu xu thế thời trang gần đây, mua cho anh một chiếc áo sơ mi có họa tiết nhưng không quá rục rờ này. Chiếc áo sơ mi này còn được cung chiều hơn cả cô, sau khi mua về, không như Quyền Nhĩ lo lắng là sẽ bị nhét vào đâu đó giống như trước kia, ngược lại còn được anh thường xuyên lấy ra dùng. "Ngồi dưới đất ăn vạ là việc mà bọn trẻ con thường làm khi đòi thứ gì đó, sao em lại phải làm thế! Anh không nói cho rõ ràng, anh đi đâu em sẽ theo tới đó."

"Em cho rằng giờ em không phải là đứa trẻ con đang ăn vạ sao?"

"Nếu anh cảm thấy em đang ăn vạ anh, em xin lỗi, giờ anh có thể trả lời câu hỏi của em rồi chứ?"

"Trả lời rất dễ, nhưng anh cho rằng anh không cần thiết phải trả lời em, bởi vì em không có tư cách để hỏi." Đinh Mùi đốt một điếu thuốc, cảm giác nhẹ nhõm khi phả ra những lời độc ác cùng hơi thuốc lá.

"Em không có tư cách, ai có, là cô ta sao? Đinh Mùi, không ngờ bây giờ anh cũng rất thức thời, còn định chơi trò một chân hai thuyền nữa."

"Nếu em có thể được coi là một con thuyền, anh đương nhiên sẽ có hỏi có đáp." Cuối cùng thì Quyền Nhĩ đã biết, thế nào

gọi là siêu tức giận, giọng cô bình tĩnh tới mức không thể bình tĩnh hơn, "Vậy em là gì của anh?"

Đinh Mùi không trả lời Quyền Nhĩ. Anh nhìn đồng hồ, phải đi ngay, chuyến bay sẽ cất cánh sau hai tiếng nữa. Lục Quyền Nhĩ đã không còn xù lông lên như con gà chọi nữa, anh nói một câu có tính an ủi, "Đừng ồn nữa, xem bộ dạng của em có giống ai không?"

Sau đó, anh kéo túi bỏ đi, lần này Quyền

Nhĩ không ngăn anh nữa.

Lục Quyền Nhĩ là gì của anh? Trên đường ra sân bay Đinh Mùi suy nghĩ rất nhiều. Cuối cùng vẫn không có kết quả. Với cô, không phải anh vừa gặp đã yêu, cũng không thể gọi là tiếp xúc lâu thì nảy sinh tình cảm, nhưng có một thứ rất quan trọng đối với một người đàn ông như anh, đó là

anh đã trưởng thành từ Quyền Nhĩ. Cho tới

lúc này, cô vẫn là người khiến anh yên tâm nhất, là người anh cảm thấy dễ chịu nhất khi ở cùng. Nhưng nếu như thế mà bị trói chặt, như thế mà yêu đương, kết hôn, sống với nhau cả đời, anh cũng chưa từng nghĩ qua một lần.

Triệu Kỳ đối với anh, có thể còn có ý nghĩa đặc biệt một chút, điều này lòng anh hiểu rõ hơn ai hết. Từ ngày Triệu Kỳ vào làm việc trong tổ của anh, suốt ngày cứ một câu "Anh Đinh" hai câu "Anh Đinh. Những việc không hiểu, cho dù có liên quan tới anh hay không, đều tìm anh nhờ giúp đỡ. Vì thế hai người nhanh chóng trở nên thân thiết.

Học lực của Triệu Kỳ không cao, nhưng vừa vào đài đã có biên chế chính thức, thế thôi cũng đủ hiểu thế lực đằng sau cô gái ấy mạnh cỡ nào. Trường Đào đã từng rào trước đón sau mà nói với anh, diện mạo cũng được, tính tình cũng ổn, thử xem sao. Nếu thành, anh không cần phải sống những ngày gian nan phiêu bạt khắp nơi nữa, không chừng còn có thể giao cho anh làm nhà sản xuất bất cứ lúc nào cũng nên? Tiền đồ sau này cũng không cần phải

nói, điều kiện cứng của Đinh Mùi không kém, quan trọng có có người nào chịu cho anh cơ hội để một bước lên mây hay không thôi?

Nhưng cũng chỉ có thể nói như thế, anh và Triệu Kỳ cũng chưa có chuyện gì, tất cả mới chỉ ở giai đoạn vạch kế hoạch mà thôi. Hôm đó nếu Quyển Nhi ở lại thêm một lúc nữa sẽ gặp vài đồng nghiệp tới sau của anh. Mặc dù có thể giải thích, nhưng Đinh Mùi sẽ không vô cớ làm bừa, tự gây phiền phức cho mình.

Đinh Mùi từ cảm thấy không then với lương tâm, nên tỏ ra vô cùng cứng rắn trước thái độ của Quyển Nhi. Không có chuyện gì không có nghĩa là nhất định phải giải thích với Lục Quyển Nhi, đúng không, nhất định phải tiêu diệt ngay mầm mống của suy nghĩ muốn quản chặt anh vừa nảy ra trong đầu của cô ấy. Giờ cô cũng đã có công việc rồi, nếu cô thật sự đòi hỏi anh phải có trách nhiệm, yêu cầu anh phải kết hôn, thì cũng khiến anh đau đầu đây.

Không muốn kết hôn, cũng không muốn rời bỏ cô. Hai người ngoài mối quan hệ ngầm đó ra, còn là tình bạn. Theo suy nghĩ của anh, giữa hai người thì người nên ra đi trước chính là Quyển Nhi. Như thế chẳng ai bị tổn thương, sau này gặp nhau cũng dễ ăn dễ nói.

Đương nhiên những suy nghĩ của Đinh Mùi, sự 'khó tâm' đó của anh, Quyển Nhi không thể nào hiểu được.

Anh bỏ đi như thế, sau khi vừa quang minh chính đại mà lại vừa trắng trợn không kiêng nể gì vứt bỏ lại Quyển Nhi, cô đã ép buộc mình phải có tự trọng không bao giờ search tin tức của anh ấy nữa.

Mặc dù cô không gào lên như giang hồ vẫn làm rằng, "Bước chân ra khỏi cửa, anh đừng bao giờ quay lại đây nữa", nhưng trong lòng cô đúng là đã nghĩ như thế. Anh bước ra khỏi cửa, cũng có nghĩa mọi thứ đã chấm dứt từ đây.

Tình cảm không được trân trọng, có kiên trì đến đâu, rồi cũng sẽ qua đi.

Bạn đang đọc truyện *Quyết Ý Đi Cùng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.